

Hier komt stront van

Michael Halve

CE SOIR
LIVE
MUSIC

BILLY BOB'S

Michael Halve

Hier komt stront van

“I saw her today at the reception.
A glass of wine in her hand”

(uit: “You can’t always get what you want” - Rolling Stones)

De overgangswinter

Terwijl ik handig een glas bier van een voorbij komend blad pak, zoek ik in de menigte naar Cas. Door de drukte en het felle zonlicht dat door de grote ramenpartij binnenvalt, is het niet eenvoudig hem te vinden. Ik ga op mijn tenen staan en knijpend met mijn ogen zoek ik systematisch, groepje voor groepje, het bedrijfsrestaurant af.

Bingo! Op een meter of tien van mij staat hij geanimeerd te praten. Ik kijk hem schuin op de rug. Langs zijn schouder zie ik een glimp van de vrouw met wie hij in gesprek is. Door het tegenlicht kan ik haar niet zo heel goed zien, maar goed genoeg om vast te stellen dat ik deze vrouw niet ken.

‘Evert, weet jij wie dat is?’ Ik knik in Cas’ richting. ‘Met wie Cas staat te praten.’

Evert heeft duidelijk ook last van het felle licht en kijkt met kleine ogen geconcentreerd in de goede richting.

‘Nou?’

‘Nog nooit gezien hier.’

Honger heb ik niet, omdat ik al een paar keer langs het uitgebreide buffet ben gelopen. Toch pak ik een veel te hete mini kaassoufflé, die vriendelijk wordt aangeboden. Macht der gewoonte. Ik kijk Cas’ kant op, want ik wil dat hij zich, zoals op elke receptie, bij Evert en mij voegt. Ik kijk nog eens naar de vrouw waarmee hij praat. Ze is lang en slank en heeft licht golvend lang zwart haar. Haar bewegingen zijn elegant en vrouwelijk. Haar ogen kan ik, door het licht, niet goed zien, maar haar lach is mooi.

Het is niet opmerkelijk dat Cas daar staat te praten met iemand die ik niet ken. Cas ontmoet in zijn functie als Controller van deze gemeentelijke dienst veel externen, raadsleden en wethouders en er zijn vandaag veel onbekende gezichten.

Aan de lichaamstaal van de onbekende vrouw, maar ook aan die van Cas, zie ik dat zij uitgesproken zijn. Ze lacht vriendelijk naar Cas en loopt in de richting van de tafel waar de wijnen en

frisdranken staan. Mijn ogen begeleiden die meters. Ze pakt een glas rode wijn, neemt een slok en kijkt om zich heen. Op zoek naar bekenden, zo lijkt het.

‘Zo, crediteuren is er ook,’ zegt Cas tegen Evert en mij.

Hij neemt een slok uit zijn vaasje.

‘Met wie stond jij net te praten?’

‘Dat is de nieuwe communicatieadviseur, Vera van Wingerden.’

‘Communicatie? Lia doet toch communicatie? Gaat Lia weg?’

‘Nee, Lia blijft gewoon. Maar Lia doet interne communicatie en Vera gaat extern doen en strategie.’

Ik knik alsof ik het logisch vind en pak een vaasje van Evert aan.

‘Prut, hoor.’

‘Ja, proost, Axel.’

Ik kijk nog een keer naar haar. Daar staat ze. Het lijkt net een kind die halverwege het schooljaar is verhuisd en voor het eerst op het schoolplein staat tussen allemaal onbekende klasgenootjes.

‘Valt communicatie eigenlijk ook onder de controller?’ vraagt Evert.

‘Ja, jongens,’ zegt Cas lachend, ‘ik ben haar manager.’

Cas was ooit manager Financiën en daarmee leidinggevende van Evert en mij.

‘Daar is ze lekker mee,’ grapt Evert terwijl hij mij een knipoog geeft.

Cas kent onze humor en reageert er niet op.

‘Zal ik je aan haar voorstellen?’ zegt Cas, die me ziet kijken.

‘Nee, tuurlijk niet, joh. Het was gewoon interesse.’

Onder het pseudoniem Mr. Gerard schrijf ik al ruim drie jaar columns voor het personeelsblad. Die columns worden goed gelezen en de identiteit van Mr. Gerard is van de postkamer tot de directeur onbekend. Er zijn slechts twee personen die weten dat ik Mr. Gerard ben. De een is Evert, mijn integere collega bij Financiën. De andere is Lia, eindredacteur van het personeelsblad. Zes keer per jaar, wanneer ik de column inlever, vertelt ze trots hoe de andere redactieleden haar weer hebben geprobeerd uit te horen over de identiteit van de columnist. En ze zegt daar steevast nog trotser achteraan dat ze natuurlijk niets heeft losgelaten. De praatgrage vijftiger wil dan altijd ellenlangdradige verhalen starten, maar ik ben liever altijd snel weer weg. Ik wil niet bij Lia gezien worden. Lia is Communicatie en Communicatie is verantwoordelijk voor het personeelsblad. Mensen zouden de link kunnen leggen tussen mijn aanwezigheid bij haar en de onbekende identiteit van de columnist. En dat wil ik dus niet. Mijn column is scherp en meedogenloos, omdat 'ie anoniem is en dat wil ik graag zo houden. Lia snapt die uitleg altijd wel en fluistert dan ook altijd bijna moederlijk: 'Oké, ga dan maar snel.'

Als ik aan het eind van de ochtend Lia's kantoortje binnenkom, schrik ik een beetje. Lia is er niet. Vera, die mij in de deuropening ziet staan, glimlacht me naar binnen. Een maand na de receptie heb ik eindelijk de gelegenheid haar iets beter te bekijken. Ze is net als de vorige keer in het zwart gekleed en het meest opvallend zijn haar mooie groene ogen.

'Hallo, ik ben Axel van Financiën,' zeg ik, terwijl ik mijn hand uitsteek. 'Ik kom voor Lia.'

Ik ruik een heerlijk parfum, nu ik dicht bij haar sta.

'Hoi. Vera van Wingerden. Lia is er niet.'

Ze kijkt me een beetje pijnlijk aan en vervolgt: 'Ze is ziek.'

'Eh, nou, ik eh, ik heb eigenlijk iets voor het personeelsblad.'

Ik houd de USB-stick omhoog.

‘Oh, da’s prima. Ik neem zolang haar taak als eindredacteur waar,’ zegt Vera terwijl ze de USB-stick van me aanpakt, ‘is het een verslag van een personeelsuitje?’

Shit. Daar gaat de identiteit van Mr. Gerard. Ik kijk even achterom en zie dat de gang leeg is.

‘Vera,’ fluister ik, ‘dit is de column. Ik ben de columnist.’

‘Mr. Gerard?’ fluistert ze met open mond.

Ik knik en ontdek een waarderende blik in haar ogen wanneer ze mij van top tot teen in zich opneemt. Zij kan mijn rebelse stukjes blijkbaar wel waarderen en had vast verwacht dat deze stukjes van iemand van het middenkader afkomstig waren. Niet van een medewerker crediteuren, want die stoeien met cijfers en niet met letters.

Ze kijkt haastig op haar horloge en vraagt onverwacht: ‘Zullen we zo samen lunchen?’

O, shit, dan zien ze me natuurlijk straks zitten in het bedrijfsrestaurant met die nieuwe van Communicatie. En dan zijn er natuurlijk collega’s die wél weten dat Lia ziek is. En dan, en dan, ...

‘Ja, leuk.’

‘Over een half uurtje? Zal ik langs jou lopen? Financiën zit toch op de eerste?’

‘Ja, half uurtje, prima, eh, ja, kamer 104, lift uit, rechts.’

Als Vera haar eerste slok dagsoep binnen heeft, zegt ze dat de nieuwe column weer erg goed is. Ze heeft hem net gelezen.

‘Je kunt echt heel leuk schrijven, Axel. Heeft iemand je dat wel eens gezegd?’

Ik geniet van het compliment en kijk daarna een beetje ongemakkelijk om me heen. Het lijkt wel of ze ervan geniet dat ik me niet op mijn gemak voel.

‘Ik had niet gedacht dat jij die columnist zou zijn.’

‘Ssst! Niet zo hard. Ik wil anoniem blijven.’

‘Oeps, sorry,’ fluistert ze en haar verontschuldigende lachje heeft iets baldadigs.

Vera blijkt oprecht geïnteresseerd. Ze vraagt of ik naast “columns schrijven”, die twee woorden fluistert ze glimlachend, nog andere hobby’s heb ‘ja, dance classics mixen en websites bouwen’, hoe lang ik dit werk al doe ‘bijna tien jaar’ en of dat mijn trouwring is.

‘Ja. Ik ben bijna acht jaar getrouwd met Tessa. We hebben twee zoontjes. Fabio is drie en Luca is nog geen twee. We wonen hier in Delft.’

Nu is het mijn beurt, vind ik.

‘En jij? Verliefd? Verloofd? Getrouwd? Woon je ook in Delft?’

‘Getrouwd. Twee jaar geleden met Perry. Wij wonen in Rotterdam. Met mooi weer fiets ik naar de zaak en als het regent, brengt Perry mij. We hebben geen kinderen.’

Vera heeft haar vork en mes in een ciabatta zalm gezet en ik mijn tanden in een bruin pistoletje filet. Blijkbaar vindt ze dat ze genoeg over zichzelf heeft verteld en draait de rollen weer om.

‘Maar vertel eens iets meer over het bouwen van websites. Heb je daar een opleiding voor gevolgd?’

‘Nee, ik heb mezelf die programmeertaal aangeleerd.’

Weer zie ik die bewonderende blik, die me een beetje verlegen maakt.

‘Stelt niet zo veel voor, hoor,’ zeg ik bescheiden, ‘ik heb een paar websites gemaakt in de hobbysfeer. Eentje waar men platen kan bestellen. Dance classics.’

Als we ons blad op de band van de speelkeuken zetten, vraagt Vera of ik haar de URL’s van die sites wil mailen.

Als ik mijn pc aanzet zijn er twee mailtjes van Vera. In de eerste mail schrijft ze enthousiast te zijn over de websites die ik maak en de andere mail heeft als onderwerp ‘hieperdepiep’.

-----Oorspronkelijk bericht-----

Van: Vera van Wingerden <vwwingerden@delft.nl>

Aan: <PenO>; <Directie>; <Juridische Zaken>; <Inkoop>;
afaase@delft.nl

Onderwerp: hieperdepiep

Hallo collega's,

Gisteren was ik jarig, dus is er vandaag om half elf koffie en gebak in mijn kantoortje. Dat is de afdeling Communicatie op de 3^e etage. Tot straks!

Vera

Ik lees de mail nog een keer. Gisteren? Gisteren was ze jarig? Waarom heeft ze niets gezegd? Ik heb gisteren met haar geluncht!

‘Ik heb appelkruimel- en abrikozenvlaai. Pakken jullie zelf?’ Vera straalt. Ze is in haar element als ze in het middelpunt van de belangstelling staat.

‘Van harte.’ Ik geef haar drie zoenen. Ze ruikt net zo lekker als gisteren.

‘Waarom heb je gisteren niet gezegd dat je jarig was?’ Ze lacht mysterieus en geeft een ontwijkend antwoord. ‘Neem je een stuk vlaai?’

Ik loop naar Cas, die met Nicole staat te praten. Nicole is de bedrijfsjurist en Cas en ik vinden Nicole een mooie, interessante vrouw. Na zes bier betitelen we haar als een lekker wijf, maar om

half elf 's ochtends met een kop koffie vinden we Nicole een mooie, interessante vrouw.

Nicole weet dit. Cas, Evert en ik zijn een paar jaar geleden op haar huwelijksreceptie geweest. Cas en ik hebben haar toen verteld het niet eens te zijn met haar nieuwe achternaam. Nicole Roozen werd die dag om half vier Nicole Leeman. Omdat wij vinden dat er niets, maar dan ook werkelijk niets mannelijks aan Nicole is, noemen we haar Leevrouw.

‘Hé, Ax,’ begroet Nicole mij even amicaal als altijd, ‘Waar is Evert? Of ben je alleen?’

‘Ik ben de enige van Financiën die uitgenodigd is.’

Nicole draait haar hoofd naar Vera en maakt met haar hoofd een beweging van ‘kom eens’.

Vera heeft het gezien.

‘Jullie pakken zelf, hè?’ zegt Vera half achterom als ze onze kant op komt. Nicole begint te glimmen, omdat ze weet wat ze gaat uitlokken.

‘Hé, Veer, hoe zit dat? Waarom is Axel als enige van Financiën uitgenodigd?’

Vera breng je niet in de war, daar ben ik zeker van. Als ze maar niet zegt dat ze mij kent van het personeelsblad, want dan gaat er wel een lampje branden bij Nicole en Cas. Ook al zijn het meer dan leuke collega's van me; ik wil ook voor hen anoniem blijven.

‘Axel en ik hebben gisteren geluncht.’ Vera zegt dat met zo'n stellige overtuiging dat het antwoord afdoende is en Nicole heel even uit het veld geslagen is. Net als Leevrouw zich hervindt om toch nog, iets verlaat ad rem, te vragen waarom wij geluncht hebben, wordt Vera door de manager Personeelszaken gefeliciteerd. Na de drie zoenen loopt Vera met hem naar de vlaaien. Ik hoor haar zeggen dat hij zelf mag pakken.

Nicole kijkt enigszins verbouwereerd naar mij. Haar blik heeft iets van ‘krijg ik nog antwoord.’ Maar haar vrolijke ogen verraden dat het haar eigenlijk om het even is.

Na een kwartiertje koetjes en kalfjes met Nicole en Cas besluiten we weer aan het werk te gaan.

‘Wanneer komen jullie weer eten?’ vraagt Cas.

Cas en ik eten een paar keer per jaar bij elkaar. Zijn vrouw Ellen en mijn vrouw Tessa kunnen goed met elkaar opschieten en Cas en ik zijn vrienden vanaf het moment dat Cas hier vier jaar geleden kwam werken.

‘Volgens mij is het onze beurt,’ antwoord ik, ‘we laten de vrouwen wel even iets afspreken.’

‘Goed plan.’

Als Cas en Nicole het kantoortje uitlopen, stop ik nog even bij Vera, die een lege gebakdoos aan het opvouwen is. Ik probeer charmant te klinken.

‘Vera. Ik weet dat je het niet hoort te vragen aan een dame. En ik weet dat het herfst is. Maar hoeveel lentes jong ben je nou eigenlijk geworden?’

‘Drieëndertig,’ zegt ze glimlachend, ‘en gisteren heb ik niets gezegd omdat ik vandaag pas ging trakteren. Gisteren heb ik daarom feestelijk geluncht.’

Altijd als Cas en Ellen komen eten ben ik de volgende dag brak. Dat komt niet door het eten, dat komt niet door Ellen en ook niet door Tessa.

Dat komt door Cas en door mezelf. Cas en ik hebben namelijk dezelfde slechte eigenschap. De eigenschap van het niet-naar-huis-willen-omdat-het-nog-zo-gezellig-is. Ik heb die eigenschap al zo lang als ik drink. Het is op zich niet zo'n problematische eigenschap, als je je maar altijd begeeft onder mensen die wel mate weten te houden en op het juiste moment heel verstandig zeggen: 'Het is mooi geweest. Ik ga naar huis.'

Je hebt dus wel een klein probleempje als je overblijft met iemand met dezelfde eigenschap. Zo iemand als ik. En zo iemand is Cas. Zo is eigenlijk ook onze vriendschap ontstaan, waardoor je dus eigenlijk weer helemaal niet mag spreken van een slechte eigenschap. Met *onhandige* eigenschap, is het treffender benoemd.

Cas was toen nog mijn manager bij Crediteuren. We speelden een zaalvoetbalwedstrijd tegen een collega-gelegenheidsteam van IT-ers en P&O-ers. Drie kwartier na het laatste fluitsignaal zaten wij aan ons eerste fluitje in een saaie sporthalkantine. Het gezelschap was echter verre van saai. Ik gaf als eerste een rondje. Proostend, drinkend en luid pratend werd de wedstrijd geanalyseerd.

Na een zaalvoetbalwedstrijdje heb ik in eerste instantie vooral dorst en daarna pas honger. Na het vierde fluitje liet Cas een dubbel portie bittergarnituur aanrukken. Helaas waren er een stuk of drie collega's bij die naar huis gingen omdat hun beurt voor het geven van een rondje angstvallig dichtbij kwam. Cas en ik bleven samen over. Om half tien was iedereen weg. Vanaf dat moment was elk biertje dat we bestelden 'de laatste'. Toen de tent om twaalf uur sloot en we negen bittergarnituurtjes en een sloot bier hadden afgerekend, kwamen we er buiten achter dat Cas' fiets was gestolen. Er zat niets anders op, vond ik, dan bij mij achterop naar huis. Ik zou Tessa wakker maken en die zou Cas gewoon

even per auto thuisbrengen. Cas protesteerde omdat ik dat in zijn ogen niet kon maken. Bovendien had hij Tessa nog nooit ontmoet. Ik verzekerde hem dat mijn Tes dit echt geen probleem zou vinden. Omdat Cas ook geen andere optie zag, sprong hij achterop.

Eenmaal thuis heb ik Tessa wakker gemaakt en het verhaal verteld. Mijn schat zei slaperig dat ze zich even zou opfrissen en aankleden. Ik had niet anders verwacht. Vijf minuten later reden we naar Pijnacker, waar Cas woont.

Cas is Tessa hier nog altijd dankbaar voor en zal dat waarschijnlijk altijd blijven.

Gisteravond was het dus ook weer heel gezellig. Tessa en Ellen, die gemeen hebben niet te drinken, weten dat het vechten tegen de bierkaai is. Die hebben de moed jaren geleden al opgegeven. Cas en ik moesten lachen toen we gisteravond zagen dat onze vrouwen op de bank tegen elkaar aan lagen te slapen.

‘Als zij gaan uitbuiken, gaan wij afpilzen,’ fluisterde Cas met een ondeugend en stralend gezicht.

‘Worden we dan nooit volwassen, Cas?’

‘Ik hoop van niet, Ax.’

Tessa had veel werk van het eten gemaakt. Ze was ’s middags de keuken al ingegaan, terwijl ik met Fabio en Luca op pad ging om een lekker toetje te kopen; cappuccino-ijs. De kinderen hebben we eerst laten eten (brood met knakworstjes) en toen naar bed gedaan, zodat we rustig met z’n vieren konden eten. Daarvoor had Cas nog respectvol staan toekijken hoe ik heel geroutineerd de poepluier van Luca verschoonde. Cas en Ellen hebben geen kinderen.

Ze gingen laat naar huis en daarom voel ik me nu verre van okselfris. Het is dan ook een geweldig idee van Tessa om lekker met z’n vieren over het strand te banjeren. Dat is het beste middel tegen brakheid.

De snijdende oostenwind probeert het guur te maken, maar de oktoberzon laat dat niet toe. Als Fabio de meegenomen bal even los laat, waait ‘ie zo de zee in. Zijn brullen komt boven het lawaai van de golven uit. Zonder na te denken sprint ik de branding in. Het koude zeewater steekt in mijn kuit, maar de bal is gered. Fabio lacht weer net zo als de afgebeelde sesamstraatfiguren op de bal. Ik voel zijn koude neusje wanneer hij mij een spontane kus geeft.

‘Nu goed vasthouden, hoor!’

Wandelaars zie ik vertederd naar Fabio kijken. Of naar mij. Dat zou ook kunnen. Ik ben tenslotte de held van de dag.

Tessa staat hoofdschuddend te glimlachen.

‘Wat kostte die bal, Ax?’

Ik kijk haar verbaasd aan en heb geen flauw idee wat ze me probeert duidelijk te maken.

‘Die suede Puma’s zijn niet zo blij met dat dat zoute water, hoor. Weet je hoeveel sesamstraatballen je daarvoor kunt kopen?’ Haar lach vertelt de waardering voor mijn heldendaad. Dat is Tessa’s manier en ik weet dat.

Een half uurtje later, zittend in een strandtent met een kop warme chocola, begint langzaam het gevoel in mijn tenen terug te keren. Mijn mannen hebben een vertederende rode bloes op hun wangen. Het rennen door het mulle zand heeft hen duidelijk vermoeid. Ik geniet van hen.

Thuis gaat Luca even slapen en Fabio verven. Met vingerverf. Tessa heeft van oude overhemden schortjes gemaakt, zodat ze lekker hun gang kunnen gaan. Fabio maakt een Picasso-achtig kunstwerk, dat hij me trots toont.

Wat een lekker weekend. Ik realiseer me dat de kinderen mijn leven een stuk waardevoller hebben gemaakt. Vanaf het begin geniet ik intens en heel bewust van hen. Ik loop naar Tessa en geef haar van puur geluk een zoen in haar nek, waarop ze me verrast aankijkt.

‘Jij nog een bakkie?’ vraagt Evert om een uur of twaalf.

‘Nee, we gaan zo lunchen. Toch?’

Evert loopt zonder te antwoorden naar de pantry om voor zichzelf nog een koffie te halen.

De voetstappen die ik op de gang hoor zijn onmogelijk die van Evert. Dit is damesgeklak. Ik draai mijn bureaustoel richting de deuropening, waar het geklak stopt, en kijk Vera recht in haar groene ogen.

‘Stoor ik?’ vraagt ze gemaakt beleefd.

Alsof ik haar zou wegsturen. Al heb ik geen idee wat zij hier komt doen.

‘Nee, natuurlijk niet. Ga zitten.’

Ik gebaar naar de lege stoel van Evert, terwijl ik zelf zonder enige reden opsta. Vera blijft ook liever staan. Ze kijkt moeilijk en maakt onhandige bewegingen. Ze lijkt even diep adem te halen alsof ze moed verzamelt.

‘Hallo, Evert van der Gouw.’

Evert, met in zijn linkerhand een bekertje koffie en zijn rechterhand uitstekend naar Vera, is uit het niets binnen gekomen. Vera en ik schrikken allebei van hem.

‘O, hoi. Ik ben Vera van Communicatie.’

Opnieuw verzamelt ze moed om te gaan zeggen wat ze wil gaan zeggen. De binnenkomst van Evert lijkt het haar nog moeilijker te maken. Ze kijkt me aan, wil iets tegen me zeggen, en wendt zich dan onverwacht tot Evert.

‘Ik zou Axel graag even onder vier ogen spreken.’

Mijn maag draait zich om. Evert ook. Hij loopt mompelend (‘Natuurlijk, geen punt.’) en enigszins verward ons kantoortje uit. Vera doet de deur achter hem dicht. Voor een derde keer zie ik haar moed verzamelen en eindelijk komen er woorden.

‘Ik weet niet zo goed hoe ik het moet zeggen, Axel. Dus laat ik het maar gewoon zeggen.’ Die zinnen komen er behoorlijk stuntelig uit. Ik zeg niets, kijk haar alleen maar aan.

Waarschijnlijk is er een groot vraagteken te zien, zwevend boven mijn hoofd.

‘Zoals je weet is Lia al een tijdje ziek. En ik ben gekomen als communicatieadviseur. Maar nu ben ik veel tijd kwijt aan alle interne communicatie, zoals het personeelsblad en de nieuwsbrieven. Mijn vraag is dus eigenlijk of jij, voor in ieder geval een half jaar, de functie van Lia zou willen overnemen?’ Zonder op antwoord te wachten ratelt ze direct door.

‘We moeten ook het intranet gaan vullen en smoel gaan geven. En ik dacht zo, jij met je webkennis, en je columns, ik bedoel, volgens mij zou jij dat heel goed kunnen. En ik heb het al met mijn manager, Cas van den Marel, besproken. Hij vindt het ook een goed idee.’

Vera is zichtbaar opgelucht dat haar verhaal eruit is. Ik sta echter te tolleren van het bericht. Het enige dat ik eruit krijg is een heel onhandige ‘Goh.’

‘Je mag er natuurlijk even over nadenken. Je hoeft niet meteen te antwoorden.’

‘Ja, ...ja, oké, uhm, ja, ik, eh, ik laat het je wel weten,’ en ik vervolg met meer besef: ‘Wat leuk dat je aan mij denkt.’ Inmiddels ben ik degene die zich ongemakkelijk voelt en Vera lijkt blij met die rolwisseling.

‘Ik hoor je morgen wel,’ zegt ze.

Daarna verdwijnt ze klakkend.

Ik gooi de gesneden champignons in de hapjespan, terwijl Tessa een pan met water vult.

‘Ik weet het niet, hoor. Kun jij dat dan?’ vraagt ze, terwijl ze de pan water op het gas zet.

‘Ik schrijf natuurlijk die columns al en heb al wat websites gemaakt, al is dat in de privé-sfeer.’

‘Ja, maar ik bedoel, een opleiding heb je er niet voor gevolgd. En als Lia terugkomt? Of als blijkt dat je het niet kunt, kun je dan wel weer terug naar Financiën? Ik neem aan dat ze op jouw plek ook een nieuwe willen, als jij weg bent.’

‘Daar hebben we het niet over gehad, Tes.’

‘En je gaat dan weer onder Cas vallen. Is dat wel goed om een goeie vriend als je directe manager te hebben? Ik heb er zo mijn twijfels over. En wat als...’

‘Godverdomme, Tes!’ val ik uit, terwijl ik met een klap het keukenmes op de snijplank leg. ‘Kun je nou misschien één keer in je leven eens een beetje blij en trots zijn? Waarom zeg je nou niet gewoon dat je het hartstikke leuk voor me vindt dat ik deze kans krijg? Waarom zeg je niet dat je in me gelooft en dat ik die functie met speels gemak aankan? Waarom zeg je niet dat jouw Axel ze eens even een poepie zal laten ruiken? Waarom zeg je nooit die dingen die ik zo graag zou willen horen?’

Tessa’s ogen zijn groot van schrik. Beduusd begint haar onderlip te trillen. Ik pak haar rustig met gestrekte armen bij haar schouders, zodat ik haar goed kan aankijken.

‘Snap je dat nou niet, Tes? Ik krijg vandaag een functie aangeboden. Een buitenkansje. Weg bij Financiën. Lekker mensen interviewen. Verhalen schrijven. Intranet op de kaart zetten. Het zijn allemaal dingen die ik leuk vind. De functie is twee schalen hoger. Ik bespreek graag dit soort belangrijke dingen met jou. Dan kom ik thuis, snij ik samen met de champignons het onderwerp aan en dan krijg ik zo’n reactie.’

Tessa knikt met doffe ogen.

‘Wat is dat toch dat jij nooit een complimentje kunt geven? Echt nooit, hoor.’

‘Dat heb ik niet meegekregen van huis,’ zegt ze heel monotoon.

Daar heb ik geen antwoord op. Tessa pakt de knoflookpers uit de la en ik begin de tafel te dekken. Ik pak voor mezelf een biertje en vraag aan Tessa: ‘Sapje of Spaatje?’

Tessa pakt rustig het biertje uit mijn handen en legt het terug in de koelkast.

‘Trek maar een fles wijn open, dan doe ik mee.’

Ik ben vroeg op kantoor en als eerste op de afdeling. Ik besluit maar direct door te lopen naar Vera. Vlakbij haar kantoor hoor ik vingers over een toetsenbord ratelen. Ze is er al.

‘Goedemorgen’, zeg ik een beetje zacht. Ik wil haar niet laten schrikken.

‘O, hoi. Ik had je niet gehoord.’

Vera laat zich achterover tegen de leuning van haar bureaustoel vallen en kijkt me verwachtingsvol aan. Ik camoufleer mijn zenuwen door zo nonchalant mogelijk te zeggen: ‘Nou, eh, het lijkt me wel wat.’

‘Mooi! Leuk dat je het doet. Ik zal het straks meteen tegen Cas zeggen. Hij zal er bij je op terugkomen, want hij beslist per wanneer dit kan. Hij moet het even met je manager opnemen.’ Zij kijkt me voldaan aan. Ik kan niets anders doen dan een beetje schaaapachtig lachen. De pijnlijke stilte wordt door Vera verbroken.

‘Nou, dan zit je straks hier.’

Als ik op de eerste verdieping door de gang loop, komt Evert de lift uit. Nadat ik koffie voor ons heb gehaald, vertel ik wat Vera gisteren kwam doen en dat ik net ‘ja’ heb gezegd. De reactie is helemaal des Everts.

‘Voor jou vind ik het hartstikke leuk. Je kúnt het. Heb ik altijd al gezegd. Maar voor mezelf vind ik het jammer. Ik heb altijd fijn met je gewerkt.’

Evert zegt dingen altijd zoals ze zijn. Zonder omweg. En nooit met meer woorden dan nodig.

Na een uurtje is er een mail van Cas. Of ik vanmiddag met hem wil lunchen, omdat hij iets met me wil bespreken. Dat is snel, denk ik.

‘Je weet waarom we hier zitten, hè?’

‘Ja,’ zeg ik glimmend.

‘Ja, eens in de zoveel tijd heb je zo’n legendarische wedstrijd en gisteravond was er weer zo een. Wat was het spannend, hè?’

‘Waar heb je het over?’ vraag ik vol onbegrip aan Cas.

Tussen het eten van een rauwkostsalade door praat Cas gepassioneerd over een Duitse bekerwedstrijd van gisteravond.

‘Die Schmidt van Hannover maakt een goal, jongen! Slingert zo drie man voorbij. Toen leek het gebeurd, maar weer kwam Nürnberg terug. Wat een thriller! Vlak voor tijd krijgt die keeper van Nürnberg een rode kaart. Hands buiten de zestien. Stond inmiddels 3-3. Ver in de tweede verlenging krijgt die Schmidt een opgelegde kans. Een makkie. Kon je d’r met je lul inleggen. Hij heeft dus gewoon de volgende ronde op zijn slof. En wat denk je? Ax, wat denk je?’

Het ontgaat me allemaal een beetje, omdat ik overdonderd ben door Cas. Ik had gedacht dat hij mijn overgang naar Communicatie met me wilde bespreken.

‘Schiet die hoog over! Wat een eikel. Dus toen werden het strafschoppen. Heb je het echt niet gezien? Echt, jongen, puntje van mijn stoel.’

Cas gaat maar door en ik knik af en toe gemaakt geïnteresseerd. Nog een hapje van mijn pistolet en dan ga ik weer naar mijn werkplek. Als Cas ziet dat ik mijn lege bord op mijn blad zet en mijn bestek op mijn bord, is hij klaar met z’n voetbalverslag.

‘En o ja, nog wat. Vera wil je erbij op Communicatie, hè? Ik heb het met haar besproken en ik vind het een goed idee. Als je op 1 december start, dan zul je nog wel af en toe even moeten invallen bij Financiën. Totdat we daar een vervanger voor je hebben gevonden.’

Cas probeert het zo zakelijk mogelijk te zeggen. Daarna valt hij uit die rol en lacht hij me een beetje cynisch toe. Zijn gezicht straalt een ‘ik had je tuk’, maar ook iets van trots uit.

‘Ik kwam trouwens gisteren op de Beestenmarkt Deon en Stef tegen. Ze zeiden dat we snel weer een keer moeten gaan stappen met z’n vieren. En je moest de groeten hebben.’

Deon en Stef zijn eigenlijk vrienden van mij, maar Cas kent hen van de feestjes bij mij en ons gelegenheidszaalvoetbalteam.

‘Gisteren was jij toch thuis. Je hebt toch naar Duits voetbal zitten kijken?’

Cas lacht hard.

‘Die wedstrijd is vanavond pas.’

Ondanks dat ik nog tot het eind van de maand medewerker crediteuren ben, heeft Vera me uitgenodigd voor een groots opgezette bijeenkomst over Intranet op een mooie locatie aan de rand van de stad. Ze heeft de bijeenkomst zelf opgezet en vindt dat ik hier al bij moet zijn. Is goed voor me, had ze laten weten. Het klopt. De bijeenkomst is inderdaad interessant.

Na afloop wordt er geborreld. Bij de laatste slok van mijn tweede biertje wil ik, geheel tegen mijn geloof in, het liefst naar huis. Ik sta namelijk helemaal alleen.

Vera is nog druk in de weer en Cas staat met mensen te praten, die ik niet ken. Ik voel er niets voor om daar in te breken. Naar huis gaan, lijkt me nu het beste, maar dan staat ineens Nicole naast me.

‘Wat leuk, man, dat je naar Communicatie komt!’ Die opmerking gaat gepaard met drie zoenen.

‘Dat wordt een gezellige boel op de derde.’

Wellicht door de aantrekkingskracht van Nicole, komt Cas nu ook bij ons staan. Ik heb inmiddels alweer een biertje in mijn hand.

‘Sorry, ik moet vanavond nog sporten,’ verontschuldigt Cas zich voor zijn cola.

Cas introduceert even daarna een iets oudere man, wiens naam ik al vergeten ben op het moment dat ik Nicole hoor zeggen: ‘Nicole Leeman, ik ben jurist.’

Ik schud de uitgestoken hand. Ik voel me ongemakkelijk en heb niet zo veel zin om uit te leggen dat ik nu nog medewerker crediteuren ben, maar binnenkort bij de afdeling Communicatie werk.

‘Hallo, ik ben Axel Faase. Ik ben, eh, medewerker interne communicatie.’

Cas en Nicole glimlachen naar me.

Ik ben op tijd thuis om met mijn gezin te eten.

Fabio en Luca zitten op de achterbank van de auto te slapen, wanneer ik op het Hellegatsplein de A57 richting Rotterdam opdraai. Ze zijn helemaal kapot van het Sinterklaasfeest en de emoties die dat met zich meebrengt. We hebben Sinterklaas vandaag bij mijn ouders in Zeeland gevierd. Het was erg gezellig.

We hadden per briefje in de schoen aan de Sint laten weten dat we pakjesavond in Zeeland wilden vieren. Mijn ouders vieren traditioneel op een uitgebreide manier Sinterklaas. Toen mijn broer Pascal en ik nog in de Sint geloofden deden mijn ouders er alles aan om alles zo echt mogelijk te laten lijken. Mijn vader had speciaal voor die ene avond per jaar een schakelaar in een kast gemaakt, waarmee hij de deurbel kon bedienen. Dat dat elk jaar heel toevallig gebeurde op het moment dat mijn moeder een pak koffie uit de kast pakte, hadden we niet door. Elke keer was ik verbaasd hoe snel, na het gaan van de bel, de gang gevuld was met pakjes. Piet of de Sint zelf waren in geen velden of wegen te bekennen, maar wij wisten zeker dat dit door de man uit Spanje was neergezet. Mijn ouders zeiden er dan nog even bij dat Sinterklaas natuurlijk enorm veel haast heeft en snel verder is gegaan. Mijn ouders zijn bedeed met enig acteertalent en brachten zoiets met overtuiging. Bovendien, als kind geloof je alles.

Vanmiddag waren de rollen iets anders dan vijftwintig jaar geleden. Ik zorgde ervoor dat de pakjes in de gang kwamen te staan, terwijl Pascal de kinderen bezig hield. Ik deed de voordeur heel zachtjes dicht om er vervolgens hard op te bonken en aan te bellen. In de huiskamer zorgde Pascal –eveneens gezegend met acteertalent- voor stemmingmakerij, terwijl ik me via de garage en de bijkeuken weer terugsnelde naar de huiskamer. Ik had twee flesjes bier in mijn handen, want die was ik natuurlijk gaan halen in de bijkeuken. Wat dat betreft is er niet veel veranderd met vroeger. Koffie heeft plaats gemaakt voor bier, maar het effect is

hetzelfde. Op de gezichten van mijn twee kinderen zag ik verwondering over de snelheid waarmee dit allemaal gebeurt. Maar ook het enthousiasme voor de vele cadeau's en niet in de laatste plaats de spanning van de afgelopen uren.

Er is plek voor de deur. Tessa pakt Luca en ik til Fabio van de achterbank. We vormen een geroutineerd team.

'De cadeau's haal ik er straks wel uit,' fluister ik richting Tessa.

Tessa heeft de voordeur al open en de jongens slapen en kwijlen gewoon door. Onder hun jasjes hebben ze hun pyjama's al aan. Dat hebben we een uur geleden in Zierikzee al gedaan. We leggen ze in hun bedjes en geven welterustenkusjes. Morgen is het gelukkig zondag. Dan hebben we de hele dag om chocoladeletters te eten, nieuwe cd's te draaien en te spelen met al het nieuwe speelgoed.

Vera heeft me echt direct in het spreekwoordelijke diepe gegooid. Naast de column schrijf ik veel artikelen voor ons personeelsblad. Daardoor houd ik dus veel interviews. Ik redigeer de overige artikelen. Vera kijkt er daarna nog wel naar, maar laat mij de eerste redigeerslag maken. Dat is erg leerzaam, want zo laat ze me precies zien waar ik overheen heb gelezen. Het zijn niet zo zeer de taalfouten, maar meer de indeling en opbouw van een artikel. Ze is echt goed. Hoe zij een stuk helemaal uit elkaar trekt, alinea's omwisselt en *leads* verzint, dat is echt knap. Dat niveau heb ik nog lang niet en toch zegt ze vaak dat ik talent heb. En ze wijst me er steeds op dat ik dit zonder werkervaring of een specifieke opleiding toch heel goed doe. Dat streelt me natuurlijk. Ik geniet sowieso van de nieuwe functie en kan het soms nog niet helemaal vatten. Altijd dat saaie cijferwerk gedaan en van het een op het andere moment mag ik verhalen en artikelen schrijven en een intranet op poten zetten. En ik word er nog beter voor betaald ook!

Op de derde etage is het erg gezellig. Als je de lift uit komt, sta je direct voor het kantoor van Communicatie. Daar zitten Vera en ik dus. Naast ons is het kantoortje van de bedrijfsjurist; Nicole, de mooie en vrolijke mevrouw 'Leevrouw'.

Verder bevindt zich op de derde het secretariaat, de directie en de afdeling Inkoop.

Het grote kantoor van Cas is aan het eind van de gang. Naast hem is de kamer van Floortje, waar op de deur een A4-tje is geplakt met de tekst "Kantoortje van Floortje".

Zij is de secretaresse van Cas en tevens een oude bekende van me. Ik heb met haar op dezelfde Mavo gezeten. Floortje is een beetje gesloten, maar bloedmooi. Dat geslotene wordt door veel (mannelijke) collega's verward met arrogantie. Over dat bloedmooie is iedereen het eens.

Lunchen doen we steeds vaker in dezelfde setting. Cas, Nicole, Floortje, Vera en ik.

‘Ik zou nog op je verzoek terugkomen, Vera’ zegt Cas zodra we alle vijf zitten, ‘het is goed, al hoop ik dat je het een volgende keer iets eerder aangeeft.’

Ik kijk van Cas naar Vera, omdat ik geen idee heb waar dit over gaat. Vera laat weer eens een van haar mysterieuze lachjes zien, waarop Cas mij met een vragend gezicht aankijkt.

‘Heeft Vera jou nog niets verteld?’ vraagt hij serieus.

‘Wát verteld? Huh, waar gáát dit over?’ stamel ik. Ook Floortje en Nicole kijken nu heel verbaasd en verwachtingsvol van Cas naar Vera.

‘Haar vakantie,’ zegt Cas.

‘Ik heb jullie nog niets verteld omdat Cas nog toestemming moest geven. Perry en ik gaan naar Indonesië. We hebben vorige week tickets geboekt en ik heb het hele weekend in de Lonely Planet zitten lezen.’

‘Leuk, joh. Wanneer gaan jullie?’ probeer ik mijn verbazing te verbloemen.

‘We vertrekken met Kerst en blijven vier weken weg.’

‘Zo. Dat is al snel.’

‘Ja, dat vond ik eigenlijk ook wel, maar Perry had die periode al vrij genomen en jij redt het hier wel in je eentje. Ik vind dat je heel goed werk aflevert. Het lijkt wel of je het al jaren doet.’

De lente-uitjes

‘Ze hoeven niet te eten, hoor. Ze hebben zoveel snoep, taart en chips op. En ze zijn helemaal uitgevloerd, moet je kijken,’ zegt Tessa, terwijl Luca op haar schoot zit te knikkebollen.

Luca is vandaag twee jaar geworden en de drukke dag eist zijn tol bij onze kinderen.

‘Wil je iets simpels eten? Omelet met brood? Pizza laten komen? Of liever spare-ribs?’

Tessa buigt zich iets naar links zodat ze om Luca heen op de klok kan kijken.

‘Het is pas vijf uur. Wil je nu al eten?’

‘Ja, nou, ja. Ik dacht als ik nou een ei voor je bak, dan kan ik nog aanschuiven bij dat afdelingsetentje vanavond.’

‘Dat was ik helemaal vergeten. Wil je daar nog heen?’ Ze maakt er een puffend, vermoeid geluid bij.

‘Ja, lijkt me wel gezellig. Ik ruim hier de rommel even op. Dan kun jij die jongens naar bed doen en zal ik dan iets bellen of een ei voor je bakken?’

‘Ik heb nog niet veel trek. Eigenlijk heb ik ook een beetje teveel gesnoept,’ zegt Tessa terwijl ze opstaat en met Luca richting de trap loopt. ‘Kom je ook mee naar boven, lieverd,’ zegt ze als ze langs Fabio loopt. Hij protesteert niet. Vandaag niet. Net als ik de vaatwasser helemaal heb ingeruimd met gebaksbordjes, chipsschaaltjes, limonadebekers en koffiekopjes, komt Tessa de trap af.

‘Ga maar, Ax, ik maak straks zelf wel wat.’

Ik trek snel mijn schoenen, jas en handschoenen aan, geef Tessa die op de bank is gaan liggen een kus op haar wang en verdwijn door de achterdeur.

Ik hang mijn jas op en zie nog net de beslissende worp, waardoor Cas zich Afdelingskampioen Bowlen mag noemen. Sommige collega’s lopen al richting een ruimte waar tafels zijn gedekt. Een tafelindeling is er niet. Het is dus zaak dat ik bij Cas in de buurt

blijf. En het liefst ook bij Vera, Nicole en Floortje. Gezellig en bovendien; het oog wil ook wat. Ik beland aan een tafel met Cas, Nicole, Vera en twee IT-ers. Vera zit naast me en vertelt dat er tijdens het bowlen door haar en Nicole bij de directie is gelobbyd voor een groot afdelingsuitje, later dit jaar. En met succes. Nicole en Vera mogen inventariseren hoeveel animo er is voor een weekend Disney met een eigen bijdrage. De mensen aan onze tafel, de twee IT-ers, Cas en ik, zijn de eersten die worden gepeild door de dames.

‘Ja, natuurlijk. Leuk, joh.’

Iedereen vindt het in dit premature stadium prima. Er kan altijd nog worden afgehaakt als het concreter wordt, zeggen de dames toe.

Tussen de gerechten door gaan ze alle tafels langs.

Om een uur of half negen, als ik van mijn amaretto nip die naast mijn koffie is gezet, zegt Vera op fluisterton: ‘We gaan nog wat drinken.’

Ze zegt het zo zacht en gericht in mijn richting dat ik de enige ben die haar gehoord heeft. Omdat ik zeker weet dat dit haar bedoeling was, vraag ik op net zo’n samenzweringston: ‘Wie zijn wé?’

‘Cas, Nicole, Floortje, jij en ik.’

‘Oké,’ zeg ik.

Langzaam gaan steeds meer collega’s huiswaarts. Als er alleen nog collega’s over zijn, waarvan we inschatten dat ze zich niet zullen opdringen ook mee te gaan, durven we op te staan en te zeggen dat we naar café De V gaan.

Het is donderdag en dus druk in De V. Het is er ook lekker warm. We bemachtigen een klein tafeltje, waardoor we dicht op elkaar zitten. Als er twee rode wijn, een droge witte en twee bier op tafel staan, zegt Vera, ter inleiding:

‘En Axel, vertel eens. Hoe was Floortje op de Mavo?’

Terwijl Floortje en Nicole een beetje moeten giechelen, kijkt Vera gemaakt serieus. Ik voel aan de hele sfeer dat dit een avond wordt van eerlijk zijn.

‘Floortje was toen ook al een mooie vrouw.’

Floortje is gestopt met giechelen en kijkt me uitdagend aan. Misschien wist ze wel dat ik haar mooi vind, maar ze heeft het me in ieder geval nog nooit horen zeggen.

‘Alle jongens vonden dat, althans de jongens met wie ik omging. Floortje had iets onbereikbaars. Je had niet snel contact met haar. Sommigen vonden haar arrogant.’

‘Kijk je daarvan op, Floor?’ Vera heeft zich de rol van gespreksleidster toegeëigend.

‘Ja, daar kijk ik van op. Ik was op die leeftijd enorm verlegen en heb nooit doorgehadt dat ik zo populair was.’

Vera weet genoeg over Floortje.

‘Hoe was Axel op de Mavo?’

Floortje denkt even na door naar de muur te staren. Ik voel me nieuwsgierig worden.

‘Axel was echt onwijs populair. Volgens mij weet hij het niet, maar de meisjes stonden voor hem in de rij.’

‘Doe normaal, joh, Floor. Je hoeft dat niet te zeggen, omdat ik dat over jou zei,’ zeg ik blozend en lachend tegelijk.

Met een verontwaardiging, alsof ik haar net beschuldigd heb van grove leugens, vervolgt Floortje: ‘Ik had drie vriendinnen op Mavo. We woonden in dezelfde wijk en fietsten altijd met elkaar naar school. Met twee daarvan heeft Axel verkering gehad. Ja, verkering, zo noemden we dat toen. En dat waren dan alleen nog maar mijn vriendinnen.’

Iedereen glimlacht en kijkt naar mij.

Ik zie Vera genieten en krijg het idee dat ze heel bewust en doordacht de onderwerpen opbouwt. Via eerste liefdes, waarbij iedereen even openhartig is, belanden we bij de eerste keer seks, de meest bijzondere locatie waar je seks hebt gehad en het lekkerste standje.

Nicole grijpt haar kans.

‘Hé, Cas. Ik ga een raadseltje met je doen. Een soort spelletje. Het is heel simpel. Ik noem een aspect in de seks, een standje of zo, en jij geeft er een rapportcijfer aan. Oké?’

‘Dat klinkt makkelijk,’ zegt Cas die de spelregels begrijpt.

‘Oké. De eerste is op z’n hondjes.’

‘Een zevenplus.’

Vera fronst bij het horen van zijn antwoord en kijkt onafgebroken naar Cas.

‘De tweede. Met twee vrouwen.’

‘Wow. Dat lijkt me heerlijk. Een negeneneenhalf!’

Vera kijkt nog steeds onbeweeglijk, bijna geconcentreerd. Nicole kan een glimlachje niet onderdrukken. Ze geniet duidelijk van dit spel.

‘Drie. Pijpen.’

‘Een negen.’

De glimlach van Nicole verandert in lachen.

‘Vier. Gepijpt wórdén.’

Als haar woorden er uit zijn, buldert ze zelf als eerste en daarna lachen we allemaal hard mee. Cas ook.

De Delfste binnenstad is erg koud om 1.00 uur ’s nachts. Cas en ik hebben onze eigenschap opzij geschoven. Van ons vijven is alleen Floortje morgen vrij. De rest moet morgen vroeg op. Rillend probeer ik hard te fietsen om het warm te krijgen. Ik zie een heldere sterrenhemel en overdenk het avondje nog eens. Die gesprekken waren best bijzonder. Waarom was iedereen zo openhartig? Kwam dat door de drempelverlagende drank? Nee, ik heb het idee dat er clicks waren en dat dat niets met drank te maken had. Het leek alsof we elkaar allemaal al jaren kenden. Het voelt alsof er iets is veranderd tussen ons vijven. Dat moet de rest toch ook zo voelen?

De hele fietsrit denk ik terug aan de gesprekken in café de V. Thuis geef ik mijn slapende kinderen een zachte kus. Luca beweegt wanneer mijn koude neus zijn wang raakt, maar hij

slaapt heerlijk door. ‘Twee jaar, alweer,’ denk ik, terwijl ik mijn bed instap.

‘Was het gezellig?’ vraagt Tessa heel slaperig. Aan haar toon hoor ik dat ze niet zit te wachten op een al te lang antwoord.

Terwijl ik dicht tegen haar warmte aankruip fluister ik:

‘Ja, ’t was leuk.’

‘Je bent koud!’ antwoordt ze.

‘Ja, ik ook van jou,’ zeg ik, ‘Welterusten.’

‘Ax, dit is Maaïke. Maaïke, dit is Axel,’ zegt Vera nadat ze Maaïke drie zoenen heeft gegeven.

‘Ik ben een nieuwe communicatiecollega van jullie,’ licht Maaïke toe.

‘En jullie kennen elkaar?’ vraag ik.

‘Ja, wij kennen elkaar,’ zegt Vera.

‘Waarvan?’ vraag ik geïnteresseerd.

Maaïke en Vera kijken elkaar kort aan, waarop Maaïke begint te lachen.

‘Ik ben de ex-vriendin van Perry, Vera’s man,’ zegt Maaïke lachend, ‘en mijn man Claudio is een studievriend van Perry. Daardoor zijn Perry en ik altijd vrienden gebleven en toen Perry een relatie kreeg met Vera, is zij dus ook mijn vriendin geworden.’

Maaïke gebruikt handgebaren om haar uitleg kracht bij te zetten.

‘Snap je hoe het zit?’ vraagt Vera eveneens glimlachend.

‘Ja,’ zeg ik knikkend, ‘ik heb hem. En wat ga je precies doen bij de Gemeente?’

‘Ik heb op papier dezelfde functie als Vera, maar dan bij een andere dienst. En omdat de verantwoordelijkheid voor het gemeentebrede personeelsblad en het intranet binnen mijn takenpakket vallen, gaan wij met elkaar te maken krijgen.’

‘Vandaar deze lunch?’ vraag ik, terwijl ik Vera aankijk.

‘Vandaar deze lunch,’ bevestigt ze.

Maaïke is een leuke spontane vrouw. Ze is volslank en heeft een vrolijke, maar ook wel doordringende, oogopslag. Ze is enthousiast en zeer geïnteresseerd in de dingen die ik doe.

‘En is het een beetje vol te houden met Vera in één hok?’ vraagt Maaïke uitdagend. Ik zie haar Vera een klein knipoogje geven.

‘Ik heb het prima naar mijn zin. Het uitzicht op de dagelijkse files op de A13 is al helemaal vertrouwd. En van Vera leer ik

veel. Ze geeft me ook veel ruimte om projecten zelfstandig tot een goed einde te brengen.'

'Ik kijk wel over zijn schouder mee, hoor,' verklaart Vera jufferig, 'maar hij doet het echt heel goed. Vergeet niet dat hij er niet voor opgeleid is, Maaike.'

'Een natuurtalentje, dus?' zegt Maaike, die me strak aankijkt.

'Dames,' zeg ik terwijl ik me achterover tegen de rugleuning van mijn stoel laat vallen, 'jullie maken me verlegen.'

'Wat is 'ie leuk, hè!' zegt Vera met glimmende ogen tegen Maaike.

Eindelijk spelen we weer eens een zaalvoetbalwedstrijdje. Wij spelen geen competitie, maar alleen gelegenheidswedstrijdjes. Mijn broer Pascal belt mij elk jaar in augustus met de vraag op welke zaterdagmiddagen wij het komende seizoen tegen het team van zijn werk kunnen voetballen. Ik geef hem dan vier data door en bel een paar weken van tevoren een team bij elkaar.

‘Bedankt. Was een leuke pot,’ zegt Pascal, wanneer ik volgens afspraak de helft van de zaalhuur bij hem op tafel leg. Vanaf het tafeltje waar mijn gelegenheidsteam zit, zie ik Cas, Deon en Stef met rooie hoofden proosten richting Pascal, die met zijn biertje terug groet.

Mijn broer schuift steevast bij ons aan, zodra zijn laatste collega is vertrokken. Ik verdenk hem ervan dat hij eigenlijk liever in ons team zou spelen dan in het team van zijn werk, waar hij absoluut de beste speler is.

‘Goed gespeeld, mannen,’ zegt mijn broer, die vijf bier op ons tafeltje zet en op een van de vrije plaatsen gaat zitten.

‘Jij bent veel te goed voor die gasten, Pascal,’ troost Stef oprecht voor de verloren wedstrijd.

‘Ach, het is gewoon gezellig. We hebben weer even lekker gezweet, toch?’ relativeert Pascal.

Cas, Deon, Stef, Pascal en ik zijn weer eens als laatste overgebleven.

Stef ken ik al twaalf jaar. Zijn vrouw Marjolein en mijn Tessa zijn schoolvriendinnen. Met Stef bezoek ik af en toe een voetbalwedstrijdje of een popconcert. Stef heeft zijn eigen verzekeringskantoor. Ik heb al mijn verzekeringen via hem lopen. Hij is een echte *family man*, maar vindt het ook heerlijk om even weg bij het gezin een biertje met de mannen te doen. Stef is er bij dit soort wedstrijdje altijd bij. Hij is, mede vanwege zijn bovengemiddelde omvang, de keeper.

Deon ken ik al sinds de Mavo. Hij kent Floortje dus ook. Deon is, zoals je als kind zou zeggen, mijn beste vriend. Deon was mijn

getuige op mijn bruiloft. Met hem deel ik de passie van het mixen en verzamelen van dance classics op vinyl. Deon is vrijgezel, maar niet omdat hij is overgebleven. Het is een bewuste keuze. Als je met hem gaat stappen, groet bijna elke vrouw hem. Hij kent bijna elke portier, barman, garderobedame en wc-juffrouw van elke club in Nederland. Deon heeft een stijlvolle bovenwoning in het centrum van Delft. Deon wil geen relatie. Dat past niet in zijn levensstijl. Deon geeft de ballen aan, die Cas er steevast inschopt.

Als ook Pascal naar huis is, ontstaat er spontaan het idee om ergens in Europa een voetbalwedstrijd te bezoeken.

‘Axel en ik hebben Jan Wouters nog zien ballen bij Bayern,’ zegt Stef.

‘Ik ben drie jaar geleden bij Liverpool geweest,’ zegt Cas op zijn beurt.

‘Ik heb Bergkamp en Jonk in San Siro zien spelen tegen AS Roma,’ probeer ik te overtreffen.

‘Dus? Wat wordt het nou?’ vraagt Deon.

‘Mij maakt het niet uit.’

‘Mij ook niet.’

‘Duitsland doen?’

We zijn het eens. We gaan binnenkort met dit viertal een voetbalwedstrijdje in Duitsland bijwonen.

Schalke '04 valt af, omdat stappen in Gelsenkirchen ons niet aantrekkelijk lijkt. Het wordt Hertha BSC. Berlijn, dus. Over een maand ongeveer.

‘Jouw beurt, Deon,’ roep ik enthousiast.

Deon pakt de koptelefoon van me aan en hij legt een plaat op mijn Technics SL-1200, de Rolls Royce onder de DJ-draaitafels.

‘Ik haal twee nieuwe biertjes,’ schreeuw ik boven de muziek uit.

Ik ben op tijd terug om zijn eerste mixovergang te horen en steek mijn duim omhoog.

‘Proost!’

‘Ja, prut, Ax,’ zegt Deon terwijl hij de maxi-single voorzichtig in de hoes doet.

Onze flesjes klinken maar net boven de muziek uit.

Als Deon zijn tweede plaat qua ritme gelijk aan het zetten is, zoek ik in mijn platenkast naar een bijpassende plaat.

‘Denken jullie aan de burens? Het is twaalf uur geweest. En eigenlijk wil ik naar bed.’

We hebben de deur niet horen open gaan en schrikken dus van Tessa, die ineens achter ons staat.

‘Ja, oké. We stoppen zo. Eén plaatje nog.’

In de keuken zie ik aan de lege flesjes in de krat dat we inmiddels aan ons negende biertje zitten. Ik trek een zak cashewnootjes open. Zoals gewoonlijk doet Deon alsof hij thuis is. Hij zit comfortabel onderuit met zijn voeten op de salontafel als hij het flesje van me aanpakt.

Ik realiseer me dat het alweer even geleden is dat Deon en ik zo’n avondje gemixt hebben. Dat was voordat ik naar de afdeling Communicatie verhuisde. Ik vertel hem dat de overgang naar Communicatie erg goed voor me is.

‘Ik ontwikkel me enorm. Dat komt met name door mijn collega, Vera, waarvan ik heel veel leer.’

‘Is het wat?’

‘Ja, ze is heel bijzonder,’ zeg ik op serieuze toon.

‘Bijzonder mooi? Bijzonder lekker? Bijzonder geil? Wat nou bijzonder?’ lacht Deon.

Deon en ik hebben geen geheimen voor elkaar.

‘Ik bedoel... ze geeft me een bijzonder gevoel. Ja, begrijp me niet verkeerd hoor, maar ze geeft me een gevoel dat ik meer kan dan ik denk dat ik kan. Ze geeft me zelfvertrouwen. Ze waardeert me.’

‘Het is toch vanzelfsprekend, dat iemand je een compliment geeft, als je iets goed doet.’

‘Tessa doet dat nooit.’

Deon kijkt me stoïcijns aan en neemt een slok van zijn bier.

‘Tessa is een wereldwif.’

‘Ja, tuurlijk is Tessa een wereldwif. Ze is een geweldige moeder. Ze laat mij lekker mijn gang gaan. En dan ziet ze er ook nog eens niet verkeerd uit. Blond en toch niet dom.’

Deon lacht.

‘Je hebt het goed voor elkaar, man. Een leuk wijf en twee geweldige mannetjes.’

‘Weet je, ik heb het nooit gemist of zo, die complimentjes. Nooit bewust, maar ik zie nu van zo dichtbij dat het ook anders kan. Ik ervaar het zelf.’

‘Is die Vera single?’

‘Nee, ook getrouwd. Maar daar gaat het helemaal niet om. Het gaat om die waardering. Dat is gewoon fijn en dat mis ik bij Tes.’

‘Je kunt niet alles hebben.’

Deon neemt een handje cashewnoten. Dit onderwerp lijkt te zijn afgesloten.

‘Maar is het nou wat? Ziet ze er een beetje goed uit?’ lacht Deon minzaam. Hij gooit een paar nootjes in zijn mond.

Ik moet om hem lachen en schud mijn hoofd.

‘Ze ziet er niet slecht uit,’ zeg ik afgewogen.

‘Vertel. Hoe ziet ze er uit?’

‘Lang en slank, mooi lang zwart haar, groene ogen. Echt onwijs mooie groene ogen, bijna mysterieus. En ze kan zich ook mysterieus en ondoorgrondelijk gedragen.’

‘Zou je het er op kunnen?’

‘Ja. Ik zou het er op kunnen.’

Ik neem een grote slok bier.

‘Ik heb zin in Berlijn.’

‘Ik ook.’

Ik sluit de deur van Cas' kantoortje en kan er niets aan doen dat ik een beetje glimlach als ik tegenover hem ga zitten.

'Weet je waar ik enorm blij om ben, Ax?' zegt Cas met een voldane grijns op zijn gezicht.

'Nee.' Het kan van alles zijn.

'Dat je het zo goed doet. Vera is lyrisch over je.'

'Ja, da's mooi.'

'Hoe je dingen oppakt, initiatief toont en een volwaardig gesprekspartner bent als het gaat om het doorvertalen van ideeën naar intranet.'

'Ik vind het ook nog steeds erg leuk.'

'Stel dat je er geen reet van bakte? Dan had ik toch wel een klein probleempje gehad. Ik zou het niet prettig vinden je te moeten vertellen dat je niet goed functioneert. We kunnen het daarom kort houden.'

Ik knik, omdat ik eigenlijk geen andere reactie had verwacht.

'Wél heb ik nog een nieuwtje voor je. Vera heb ik het vanmorgen verteld.' Verwachtingsvol kijk ik naar Cas.

'Je blijft op Communicatie. Ook als Lia wél terug komt, blijft er genoeg werk over voor drie personen. Je gaat niet meer terug naar Financiën. En dat betekent dus dat we volgens goede traditie een afscheidsfeestje voor je gaan organiseren.' Weer verschijnt die voldane glimlach.

'Gefeliciteerd, pik!'

'Bedankt, baas,' zeg ik grappend.

'Ho ho, dit heb je zelf gedaan. Ik heb hier geen aandeel in.'

Ik glim.

'Hoe laat vertrekken we morgen eigenlijk?'

'Stef gaat morgen gewoon werken. Hij wil na het eten even een paar uurtjes slapen. Hij is om elf uur bij mij en dan halen we Deon op. We zullen dus tegen middernacht bij jou zijn.'

Nadat we bij het stadion de kaartjes hebben opgehaald, frissen we ons op in het hotel en nemen we de U-bahn naar de Kurfürstendamm. Op het terras van een statig café, waar volgens Stef Marlene Dietrich ooit nog aan een wijntje nipte, kunnen de jassen uit. Het Duitse aprilzonneetje is heerlijk.

‘Ja, en Adolfje kwam hier tussen de middag altijd voor een Turkse pizza zeker?’ gekscheert Cas naar Stef.

‘Vier Bier, bitte.’

Stef doet al de hele dag het woord. Hij spreekt de taal het best, al was zo’n bestelling ons allemaal wel gelukt.

Deon, de enige single van het Berliner kwartet, flirt met de mooie bierdame. Een bordje op haar zwarte blouse verradt dat ze Frau Kaufmann heet. Cas en ik passen de Leeman-hernoeming toe, waardoor ze voor ons vieren Frau Kauffrau heet.

‘Frau Kauffrau, wo müssen wir heute abend sein für ein bisschen guten muzik?’ Deon heeft de aandacht van Frau Kauffrau, terwijl Stef zich haast verslikt vanwege het *steinkohlen-duits* van Deon.

‘Sie müssen nach Kuhdorf!’ zegt Frau Kauffrau vastbesloten.

‘Bist du da dann auch?’ probeert Deon.

‘Vielleicht,’ zegt ze terwijl ze glimlachend de lege glazen op haar blad zet en naar een volgend tafeltje snelt. Deon kijkt haar zelfvoldaan na.

De glazen zijn van Duits formaat. Niks geen fluitjes. Serieuze glazen.

‘Haben Sie bitte noch vier Bier für uns?’

Het tempo zit er goed in. En eigenlijk wisten we van tevoren dat het een weekend zou worden met net zo veel drank als lol. Als we richting stadion gaan hebben we onze spreekwoordelijke zakken al goed vol.

Hertha BSC wint met 2-0 van VfB Stuttgart. Alsof het ons iets interesseert.

Tijdens het eten voelen we de vermoeidheid toeslaan. We zijn zo'n zesendertig uur op en dat is voelbaar. Er zit maar een ding op, weten we. We moeten snel naar Kuhdorf, want daar is muziek.

Kuhdorf is inderdaad een goede keuze. Verschillende ondergrondse ruimten met barretjes en dansvloeren worden door gangen met nissen aan elkaar verbonden. Er zijn drie hoofdzalen, met drie DJ's. Het is er heet en druk. In nisjes liggen stelletjes in spé te vozen. Voor de verandering drinken we Corona.

'Dan krijgen we tenminste nog wat vitamientjes binnen!' zegt Stef, terwijl hij geheel overbodig op het schijfje citroen wijst.

We verplaatsen ons naar een tussenzaaltje wanneer er een Duitse schlager wordt gestart, die overigens door het overgrote deel van het publiek met gejuich wordt ontvangen. Deon zoekt ondoorbroken naar de serveerster van vanmiddag, maar zonder succes.

'Zag je dat?' schreeuwt Cas in mijn oor, wanneer we iets later de dansvloer oplopen van het tussenzaaltje.

'Wat?'

'We hebben aandacht!'

'Aandacht?' schreeuw ik boven de muziek uit, terwijl ik Cas vragend aankijk.

'Zie je die blonde daar links en dat meisje met die zwarte blouse daar rechts achteraan?' zegt Cas terwijl hij naar de gang knikt waar we zojuist zijn door gelopen. 'Die keken allebei naar ons.'

'Ja, hoor? Doe normaal. Je lult, man.'

Het is half vier, we hebben de laatste veertig uur geen bed gezien en stuk voor stuk een enorme sloot bier binnen. Ik weet dan ook zeker dat Cas dingen ziet, die er niet zijn. Cas heeft last van een Fata Corona.

'Geloof je me niet? Loop maar terug en let op die twee gleuven.'

Tot mijn verbazing heeft Cas gelijk. Als ik via een omweg met vier Corona's door dezelfde gang loop, recht op Cas af, heb ik

met beide dames om de beurt langdurig oogcontact. Ze voelen zich niet eens betrappt, maar kijken me uitdagend en uitnodigend aan. Ik weet me er geen raad mee. Ik geef iedereen zijn flesje en knik naar Cas.

‘Je hebt gelijk.’

Ik voel dat iemand zijn Corona tegen de mijne tikt. Ik kijk recht in het gezicht van een breed glimlachende Deon. Blijkbaar heeft hij begrepen waar Cas en ik het over hebben. Hij neemt een slok en buigt zich naar me toe.

‘Succes is een keuze!’ lacht hij.

‘Het weekend had gewoon alles wat vier mannen in zo’n weekend nodig hebben. Schieten, tieten en helikopters,’ zegt Cas gemaakt stoer.

Vera en Nicole lachen om hem.

Ik vertel over de nachtelijke heenreis, Frau Kauffrau, de wedstrijd en Kuhdorf. Daar neemt Cas mijn gesprek over.

‘Dat Kuhdorf was een gave tent, joh. Veel barren en gangen en verschillende zalen met elk een eigen DJ. En Axel had me toch een sjans bij die Duitse vrouwen.’

Ik voel me rood worden.

‘Nou, dat is toch logisch,’ zegt Vera ontdaan.

‘Dat is het lot van een topper,’ zegt Nicole er achteraan.

‘Cas viel trouwens ook in de smaak, hoor,’ verdedig ik mezelf.

‘Heel vanzelfsprekend. We zijn nou eenmaal toppers!’ zegt Vera weer.

‘De Toppers Van De Derde!’ lacht Nicole om haar eigen inventiviteit.

Vera ziet aan me dat ik er een beetje moeite mee heb. Ik heb mezelf nog nooit als een topper gezien. Het is mij tot zojuist nog nooit verteld dat ik een topper ben. Ik vind het eigenlijk arrogant om jezelf een topper te noemen. Aan de andere kant voelt het wel goed dat mooie, intelligente, interessante vrouwen als Nicole en Vera mij een topper vinden.

‘Is het niet een beetje arrogant om jezelf een topper te noemen?’

Ik ben blij dat ik het gezegd heb.

‘Toppers mogen best een beetje arrogant zijn,’ zegt Vera op een overdreven arrogante manier.

De rest van de middag wordt de kreet te pas en te onpas gebruikt. Zo vraagt Nicole aan mij waar die andere topper is, wanneer Vera in een vergadering zit en zegt Vera later dat ze even koffie gaat halen voor de toppers. Als ik ’s middags bezoek heb van Maaike,

kan Vera het niet laten door te gaan. Vera en Maaïke zijn vriendinnen. Ik ga er dus maar vanuit dat Vera weet hoe ver ze kan gaan bij Maaïke.

‘Is Axel een topper?’ daagt Vera Maaïke uit.

Ik heb met Maaïke inmiddels een goede band, omdat we samen een wekelijks overleg hebben. Vera zit er eens per maand bij. Dat is vandaag.

Maaïke verblijkt niet.

‘Tuurlijk is Axel een topper.’ Ze trekt er een gezicht bij alsof ze Vera duidelijk wil maken dat dit overduidelijk een retorische vraag is.

Vera maakt een voila-gebaar naar me. Nu hoor je het ook van een ander, lijkt ze te bedoelen.

Ik moet er wel om lachen, omdat het een hoog overdrijvinggehalte heeft. Daardoor is het meer grappig dan arrogant.

‘Papa!’

Fabio rent ons kantoortje in als het tegen vijven loopt. Luca dreunt er achteraan. Tessa vond het een leuk idee mij op het werk te verrassen. Vera staat met een stralend gezicht op.

‘Hoi, ik ben Vera. Jij moet Tessa zijn.’

‘Ja, hallo, Tessa en dat zijn Fabio en Luca.’

Ik heb om beide benen een kind geklemd. Dit zijn pas toppers, denk ik.

Toch voel ik me ongemakkelijk. Ik voel me niet zoals ik me altijd voelde als ik mijn vrouw aan iemand voorstelde. Ik ben minder trots dan vroeger, maar ik weet niet waarom.

Als ik iets, op mijn geheel eigen papawijze, tegen mijn kinderen zeg, zie ik Vera lachen.

‘Axel, wat leuk! Die stem ken ik helemaal niet van je.’

Op de fiets merk ik pas wat een mooie dag het is. In een vakantietempo fietsen we naar huis.

‘Leuke vrouw, die Vera.’

‘Ja, absoluut.’

Iedereen is er. Cas en Ellen, Stef en Marjolein, Deon, Evert, mijn broer Pascal, de leuke burens van nummer 57, een paar neven en nichten en nog meer vrienden. Een mannetje of vijftientig maakt het gezellig druk op mijn verjaardag.

De mannen praten over voetbal, auto's, en natuurlijk tieten, schieten en helikopters.

'Volgend weekend gaan we naar Disney,' zegt Cas glunderend.

Buiten staan Cas, Deon, Stef, Pascal en ik, bier te drinken.

'Met de hele afdeling,' vervolgt hij.

Niemand kan er echt enthousiast om worden. Waarom zouden ze ook? Zij zijn er niet bij. Meer dan een verplicht 'leuk' valt er dan ook niet.

Ik glimlach naar Cas, omdat ik er wél zin in heb en samen met Cas weet dat het erg leuk gaat worden. Cas glimt terug.

De speakers in de tuin slingeren net zo onverwacht als hard 'Show me love' van Robin S. de avondlucht in. Deon blijkt de non-stop hits zat te zijn en heeft een stapel platen van boven gehaald. Hij kijkt uitnodigend naar buiten, maar ik schud mijn hoofd.

'Draai jij maar,' roep ik, 'ik blijf buiten.'

'Op een drieëndertigste verjaardag moeten er drieëndertig toeren langskomen!' schreeuwt Deon naar buiten.

'Vijfveertig toeren mag ook, hoor!'

'Wanneer doen we weer zo'n voetbalweekend? Ik vond Berlijn erg geslaagd,' begint Stef.

'Eén per jaar, toch?' antwoordt Cas.

'Van mij mag het vaker.'

Marjolein kijkt streng naar Stef, maar die ziet het niet. Ik wel.

'Ik vind eens per jaar ook wel mooi,' red ik Stef.

‘Oké,’ zegt Stef teleurgesteld om daarna weer enthousiast te vervolgen: ‘Wat doen we dan? Barcelona? Manchester? Milaan? Parijs?’

‘Wij gaan volgende week naar Parijs!’ glundert Cas opnieuw, terwijl hij naar mij knipoogt. Stef kijkt moedeloos. Ik moet weer om Cas lachen. Voorpret kan leuk zijn.

‘Ik heb voor iedereen een camera en het is de bedoeling dat je die volschiet,’ zegt Vera die aan alle collega’s toegangstickets en wegwerpcamera’s staat uit te delen.

We zijn nog voor het vakantie seizoen en dat is goed te merken in het Disney-park. We kunnen bijna overal zo doorlopen.

Omdat de groep te groot is, vormen zich al snel twee groepjes. Floortje, Nicole, Vera, Cas en ik doen de rest van de dag alles samen.

Aan het einde van de dag wordt Cas gebeld. De andere groep zit in Planet Hollywood en wacht op ons, zodat we met de hele club kunnen eten. We kopen snel nog wat souvenirs op *Main Street* en voegen ons bij de rest in Planet.

Na het eten splitst de groep zich opnieuw, omdat de helft terug naar het hotel gaat vanwege vermoeidheid. De andere helft loopt over het plein waar Planet Hollywood aan ligt de eerste beste kroeg in. Verkeerde keuze.

We staan in Billy Bob’s, een countryclub waar men bezig is met In Line Dancing. De gemiddelde leeftijd in de club is met onze binnenkomst in één klap sterk gedaald.

‘We gaan hier pas weg als we gedanst hebben,’ zeg ik als grap, wetende dat dit onze tent niet is. We kijken naar In Lijn Dansende mensen die, met net zoveel overgave als plezier, gearmd heen en weer huppelen.

‘Best lachen hier, man,’ zegt Cas als hij een glas bier in mijn hand drukt, ‘Die groep van Erick en Nico zijn door naar een volgende kroeg. Wij blijven hier, ja?’

Cas kijkt erbij alsof hij een complot met me bespreekt.

‘Best, joh,’ zeg ik laconiek. Ik vind het prima.

Cas heeft zo te zien ook met de dames gesproken, want in tegenstelling tot al onze andere collega’s zijn Floortje, Nicole en Vera gebleven.

‘Dit kunnen wij ook!’ weten Nicole en ik -een paar biertjes later- zeker. Ik krijg dus toch gelijk. We gaan daar pas weg als er gedanst is. Nicole en ik gaan keurig, een-twee-in-de-maat, mee met de cowboys en -girls. Als we al dan niet expres een pasje verkeerd zetten waardoor we tegen anderen aan botsen, zeggen we netjes ‘sorry’ en hebben daar veel lol om. Nog voordat een grote, en volgens de dames ook knappe, neger het pand op vriendelijke wijze ontruimt, omdat het sluitingstijd is, hebben we met z’n allen de sirtaki gedanst op countrymuziek.

Ik word wakker van heel harde FAITHLESS, een vals meezingende Cas en fel zonlicht. Als ik met spleetogen het felle licht inkijk vraagt hij quasi-nonchalant: ‘Oh, ben je ook wakker?’ Na het douchen ontmoeten we iedereen aan de ontbijt tafel. Ik kan ’s ochtends inmiddels door de nodige levenservaring aan de hand van mijn honger inschatten hoeveel ik de avond ervoor gedronken heb. Ik heb geen honger. Dorst des te meer en ik weet dus genoeg. Ik bel naar huis en krijg Fabio aan de lijn. Ik beloof hem een cadeau.

Het afdelingsuitje zit er op, maar onze groep heeft weken geleden in Nederland al besloten er een nachtje stappen in Antwerpen aan te plakken. De dames kopen twee flessen wijn voor in de hotelkamer in Antwerpen.

‘Cas, mogen wij je gettoblaster lenen? Voor tijdens het tutten?’ vraagt Nicole, wanneer we de lift uitstappen op onze etage van het Antwerpse hotel.

‘Ja, dat mag. Op voorwaarde dat jullie hem tot morgenochtend bij jullie houden,’ geef ik snel antwoord. Ik zie mijn kans voor een rustig ontwaken.

Cas en ik gaan om de beurt douchen en drinken daarna wijn op de kamer van de dames, die zich oorlogsklaar maken in meegebrachte spiegeltjes.

Het regent en stormt zo hard dat we ondanks de paraplu’s soms even moeten schuilen. In de eerste kroeg is het niet gezellig en te rustig. We blijven er niet lang en komen snel terecht in een muziekcafé, waar alleen maar veel te luidruchtige Nederlanders zijn. Dit is ook niet echt wat we zoeken. We willen eigenlijk naar een goeie club, een discotheek. We hebben ons huiswerk niet goed gedaan en moeten op straat vragen waar wij een goeie club kunnen vinden.

Wat wij zoeken is Zillion, weten de plaatselijken zeker.

‘Ge loopt hier almaar recht. Zo’n kwartierke lopen.’

Dat kwartierke wordt een heuse avondmars. Ik zie de avond al helemaal in het water vallen. Hadden we van tevoren maar even geGoogled. Als we het nog maar een keer vragen, blijken we er vlakbij te zijn.

Bij Zillion staat een flinke rij, maar eenmaal binnen zijn we het erover eens dat het de avondwandeling waard was. We zijn het unaniem eens dat dit een heel coole tent is, al valt daarover door de strakke house bijna niet te communiceren. Op de dansvloer ontladen we van een uur wandelen door droevig Antwerpen. Opgezweept door de goeie muziek dansen we onuitputtelijk door in een soort trance.

Vier dansers verschijnen op een verhoging en delen geladen waterpistolen uit. Iedereen bemachtigt er één en er ontstaat een geweldig watergevecht. Als de pistolen leeg zijn krijg ik die van Nicole; ik heb immers twee kinderen en kan onmogelijk thuis komen met slechts één pistool. We zijn allemaal nat, maar vinden de afkoeling heerlijk op deze hete dansvloer.

Als Floortje even op het balkon gaat zitten, dat uitkijkt over de dansvloer, staan Cas, Nicole, Vera en ik tussen de massa op de dansvloer. We bewegen ons langs elkaar voor zover de ruimte op de drukke dansvloer het toelaat. Meestal dansen Vera en ik tegenover elkaar. En Cas tegenover Nicole.

Soms kijken Vera en ik elkaar kort aan, bewegend op de opzwepende muziek. Soms raken we elkaar even aan. Heel snel, heel even. Mijn hand die Vera's heup heel even raakt, vasthoudt. En dan weer verder dansend. Vera maakt ritmisch gebaren met haar handen, alsof ze mijn aura aait. Ze raakt me niet aan, maar komt wel steeds dichterbij me toe. Alsof het een spel is van elkaar niet mogen aanraken. Het is allemaal enorm sensueel. De combinatie van de muziek, de menigte, het vuurwerk en de groene ogen van Vera, is opwindend. Vera komt heel langzaam steeds dichterbij en blijft secondenlang een centimeter of vijf voor mijn ogen dansen. Zij kijkt net zo diep in mijn ogen als ik in de hare. Ik denk dat mijn uitzicht mooier is. Door de gerichte flitsende lichten op de dansvloer lijken haar groene ogen nog

mooier, nog mysterieuzer, om in te verdrinken. Ik ruik haar parfum, Hugo Boss Woman, dat ik ken van kantoor. We dansen lang door in elkaar's aura. Het elkaar niet aanraken is in deze fase nog erotischser dan af en toe wel dat lichamelijke contact.

‘Als we morgen allemaal onze fotorolletjes inleveren, kunnen we woensdag elkaar’s foto’s zien,’ zegt Floortje.

‘Laten we dat woensdagavond bij mij thuis doen,’ zeg ik enthousiast.

Floortje zit op de achterste bank lui onderuit gezakt. Cas rijdt en Nicole zit ernaast. Vera en ik zitten op de middelste bank van de huurauto. Omdat zij helemaal tegen het linkerraam geleund ligt en ik tegen het rechter, kan ik onopvallend bijna continu naar haar kijken.

Ik denk aan gisteravond. Hoe we dicht tegen elkaar aan dansten. Hoe we diep in elkaars ogen keken. Wat een vrouw! Alles klopt aan haar. Ik kreeg al waardering en aandacht van haar. Ik wist al dat ze er erg goed uitziet. Ik wist al dat je er erg leuk mee kon praten. Maar sinds gisteravond weet ik ook dat ze me verschrikkelijk kan opwinden.

Ik bedenk me dat ik het vreemd vind om dit allemaal te denken. Waarom zet ik alle kwaliteiten van mijn collega zo op een rij? Ik hoor mezelf die vraag denken. Niet denken zoals altijd, maar doordacht denken in hele zinnen. Waarom denk ik aan Vera? Omdat ons dansen verre van onschuldig was? Zou Floortje vanaf het balkon iets gezien hebben? Zou het Nicole en Cas zijn opgevallen?

‘Je moet er zo af, hoor, Cas,’ zegt Vera als we de Van Brienoordbrug over rijden.

‘Ja, weet ik. Hillegersberg.’

Vera eist dat we bij haar nog even koffie drinken. Perry is niet thuis en Vera moppert op een veel te volle asbak van hem. Haar bovenhuis is erg stijlvol.

Na twee kopjes koffie nemen we afscheid van Vera en brengen we Floortje naar het werk, waar haar auto staat.

‘Tot morgen.’

Ik ben de volgende die thuisgebracht wordt. Als ik uitstap rent Fabio naar buiten en springt als een puppy tegen me op. Een kwaliteitsmomentje.

‘Papa, je had toch een cadeautje?’ vraagt Fabio als ik Nicole en Cas uitzwaai, die weg rijden. Ze zijn blij met de Disney-petjes, maar de Antwerpse waterpistolen maken meer indruk. Eén van de twee is zelfs nog geladen en ik krijg van Luca de volle laag. Ik ben verschrikkelijk moe, maar vertel bijna het hele weekend. Niet in de juiste volgorde, want steeds schiet er weer iets anders te binnen. Toch krijgt Tessa een vrij compleet relaas. Het dansen met Vera laat ik weg.

Als ik al twee uur thuis ben, word ik gebeld door Ellen.

‘Weet jij waar Cas blijft?’

‘Hij moest alleen Nicole nog naar Leiden brengen, maar ik weet natuurlijk niet wat ze allemaal aan het doen zijn, Ellen. Haha.’

Ik ken Ellen goed genoeg om zo’n grap te kunnen maken.

De vorige zomer

Pieppiep pieppiep. ‘Dat is een vroeg sms-je,’ denk ik, terwijl ik al fietsend mijn gsm uit mijn broekzak haal. Een berichtje van Cas.

Als je op kantoor bent, loop dan eerst even langs mij. Cas

Acht minuten later loop ik zijn kantoortje binnen. Ik frons nieuwsgierig, maar kijk er niet vrolijk bij, omdat ik het gevoel heb dat er iets aan de hand is. Dat gevoel klopt. Cas passeert me en doet de deur achter mij dicht. Ik zeg niets en wacht op wat Cas me te zeggen heeft. In de twee seconden stilte schiet er van alles door mijn hoofd. Een sterfgeval in zijn familie, of hier in het bedrijf, een auto-ongeluk van een van onze Disney-collega’s, terwijl wij stonden te feesten, of zou ik toch terug moeten naar Financiën?

‘Ax, ik moet je iets in vertrouwen vertellen. Ik hou het niet langer uit. Ik móet er over praten.’

Cas zucht even diep en vervolgt: ‘Een maand geleden is er tussen mij en Nicole een vonk overgeslagen en dit weekend in Parijs en Antwerpen is het gevoel enorm versterkt. Ook Nicole voelt dit zo en daarom hebben we gisteren een uur zitten praten in de auto, nadat we jou thuis hadden afgezet. We voelen veel voor elkaar en weten dat nu van elkaar. We hebben geen idee hoe dit verder moet.’

Door mijn hoofd schiet de zin, die ik nog geen zestien uur geleden tegen Ellen -zijn vrouw- zei: ‘Hij moest alleen Nicole nog naar Leiden brengen, maar ik weet natuurlijk niet wat ze allemaal aan het doen zijn.’

Cas blijkt dat gisteravond bij thuiskomst al van Ellen te hebben gehoord, maar hij neemt me dat niet kwalijk.

‘Ik zou hetzelfde hebben kunnen zeggen. Zo zijn we nu eenmaal.’

Ik geef niet veel antwoord, maar dat hoeft ook niet van Cas. Hij lijkt opgelucht zijn geheim met mij te hebben gedeeld. Ik zie mijn kans mijn gevoelens met hem te delen.

‘Ik heb een beetje hetzelfde met Vera,’ begin ik aarzelend.

‘Althans, sinds dit weekend voel ik me erg aangetrokken tot haar. Het is een onbeschrijflijk gevoel. Niet verliefd of zo, maar gewoon enorm aangetrokken.’

Als onze vriendschapsband nog hechter zou kunnen worden, dan is het met deze wederzijdse openhartigheid gebeurd. En er gebeurt hierdoor met mij nog iets. Ik beseft dat ik Vera moet zeggen wat ik voel. Hoe ik me voel. Ik weet niet waarom en ik weet ook niet wat ik denk er mee te bereiken. Ze moet het gewoon weten, vind ik.

‘Je bent de eerste en enige die ik dit vertel, Cas. Dat begrijp je, hè?’

‘Jij bent ook de enige die ik dit vertel. En dat blijft zo,’ zegt Cas een beetje angstig.

‘Ik ben niet de enige. Jij hebt het Nicole al verteld.’

De hele dag zoek ik naar een ingang om Vera te vertellen over mijn gevoelens. In mijn hoofd zoek ik naar de juiste woorden, maar steeds als ik wil beginnen lukt het me toch niet. Ik ben bang. Bang voor een reactie. Een reactie, die onze werksituatie onwerkbaar maakt. Uiteindelijk, op het slechtst denkbare moment van de dag, als Perry vanaf beneden net naar boven heeft gebeld om Vera te zeggen dat hij er is, sluit ik de deur. Ik ga er met mijn rug tegenaan staan, alsof ik Vera het weggaan wil belemmeren. En eigenlijk doe ik dat ook.

‘Vera, ik voel me heel erg tot je aangetrokken.’

Ik kijk er moeïlijk bij en die uitdrukking neemt Vera van me over. Zo te zien weet ze zich geen raad met dit bericht.

Even is het helemaal stil. Ik wacht op een reactie, maar Vera verroert geen vin. Stokstijf staat ze een half metertje voor me. Met haar mooie groene ogen kijkt ze me roerloos aan en een paar seconden lijkt ze vergeten dat haar man beneden staat te wachten. Vera brengt haar hand langzaam naar mijn gezicht en knijpt zachtjes in mijn wang. Ze kijkt dromerig en pijnlijk tegelijk. Plots haalt ze haar hand terug, alsof ze ontwaakt, en zegt ze

verontschuldigend: 'Ik moet nu weg, Axel.' In een mengeling van verstrooidheid en trance loopt ze het kantoor uit.

Vanaf de derde kijk ik naar beneden, waar ik zie dat Perry Vera een zoen geeft. Daarna stapt Vera in de auto en rijden ze weg.

‘Axel! Hohoi, ik ben hiehier!’

Maaïke roept vanaf de balustrade naar beneden, waar ze me bij de garderobe van het Congresgebouw ziet staan. Ik zwaai en maak een wijzend gebaar dat ik er aan kom.

‘Is Vera er nog niet?’ vraag ik Maaïke, terwijl ik mijn naambordje opspeld.

‘Nee, ik heb haar nog niet gezien.’

We hebben hier vandaag verschillende seminars over internet. Ik pak koffie en Maaïke gaat nog even snel naar het toilet. Als ik me omdraai, zie ik Vera de trap opkomen. Even elegant, maar onzekerder dan anders.

‘Hoi Ax,’ zegt ze, bijna verdrietig.

Het komt me bijzonder goed uit dat Maaïke op het toilet is. Ik kan meteen de vraag stellen, die me de hele nacht heeft beziggehouden.

‘Hoi Vera. Even over gistermidd...’

‘Ik kan het niet, Ax. Niet nu. Niet hier.’ Ze lijkt er zelfs emotioneel over. Ik kan niet inschatten waar die emotie vandaan komt en krijg niet de kans er naar te vragen. Daardoor ontstaat er een spanning, waarvan ik hoop dat die Maaïke ontgaat. Maaïke is de hele ochtend in onze buurt en ook lunchen doen we met z’n drieën. Ik zie dat Vera zichzelf niet is en dat ze alle zeilen bijzet om dat niet op te laten vallen aan Maaïke.

‘Zo,’ zegt Maaïke, terwijl ze met een vol bord neerploft in een lage stoel in de lounge, ‘hoe was Disney?’

Vera kijkt alsof ze zich betrappt voelt en kijkt snel naar mij.

‘Was hartstikke leuk,’ zeg ik snel. ‘We hebben echt enorm gelachen.’

Vera ontspant, omdat ik me beperk tot de Parijse koetjes en kalfjes.

Na afloop van het seminar gaat Maaïke per auto naar huis en Vera en ik gaan samen op mijn fiets. We hadden vorige week al

afgesproken vandaag te combineren met een bezoek aan het Ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport. Daar werkt Perry en zodoende kunnen we hun intranet bekijken om ideeën op te doen voor ons eigen intranet.

Als we buiten staan, breng ik het rare afscheid van gisteren weer ter sprake. Vera lijkt meteen weer in de war. We besluiten even naar een café te gaan om het er over te hebben. Het wordt een café op de Denneweg. We gaan achter in de zaak zitten en bestellen cappuccino.

‘Ik heb vannacht slecht geslapen door ons afscheid van gisteren, Axel,’ begint Vera onverwacht. ‘Ik moet eerlijk toegeven dat er in het weekend, met name in Antwerpen, bepaalde gevoelens zijn losgekomen. Aan die gevoelens wil ik liever niet toegeven, maar ik ben ik er wel nieuwsgierig naar.’ Vera heeft haar hand op mijn knie gelegd en ik mijn hand op de hare.

‘Het komt natuurlijk ook omdat we al een half jaar zo’n negen uur per dag tegenover elkaar zitten. We zien elkaar vaker dan onze eigen partners,’ vervolgt ze verklarend.

‘Dat zal er absoluut mee te maken hebben. Je zorgt er op het werk voor dat ik me heel goed en bijzonder voel.’

‘Je bént ook bijzonder, Axel.’

‘Ja, maar...’ Ik zoek naar de juiste woorden.

‘Wat?’ Vera kijkt me vragend aan.

‘Het gevoel van bijzonder zijn, is nieuw voor mij. Je geeft me zoveel waardering dat ik me er af en toe nauwelijks raad mee weet.’

Vera weet nu op haar beurt even geen raad met mijn openhartigheid en besluit uit een wetenschappelijk vaatje te tappen.

‘Het is heel normaal en vanzelfsprekend,’ zegt ze stellig, ‘dat twee mensen naar elkaar toe groeien wanneer ze lang met elkaar omgaan.’

Ik knik en knijp liefkozend in haar hand, die nog steeds op mijn knie ligt. Vera verontschuldigt zeer onderbouwd onze aantrekkingskracht.

‘En dus kunnen we er niets aan veranderen,’ is haar slotakkoord.

Ik kijk hoe ze een slok van haar cappuccino neemt. Als ze me ziet kijken, krijg ik een knipoog van haar. Langzaam zet ze haar kopje terug op het schoteltje.

‘En lichamenlijk?’ vraagt Vera ineens.

‘De aantrekkingskracht, bedoel je?’

‘Ja?’

‘Die is er voor mij zeer zeker.’

‘Voor mij ook,’ zegt Vera. Ze kijkt me met holle ogen aan.

We zeggen alles dat we nog willen zeggen en vatten dan ons probleem samen.

‘Goed. We vinden elkaar dus interessant en er is wederzijdse aantrekkingskracht?’

Ik knik instemmend alsof ik het in een vergadering met de voorzitter eens ben.

‘En die aantrekkingskracht is ook lichamenlijk, maar we willen onze relaties niet op het spel zetten?’

‘Klopt,’ zeg ik zonder overtuiging. Alleen ik hoor dat die overtuiging ontbreekt.

‘Oké. Het feit dat we hét graag met elkaar zouden doen en dat nu van elkaar weten, betekent dat ook dát we het moeten doen?’

Ik haal mijn schouders op.

‘Hoe moet dat straks op het werk, Ax? Hoe zitten wij tegenover elkaar nu we dit van elkaar weten?’

‘Ik heb de antwoorden ook niet, Vera.’

‘Het voelt goed en slecht tegelijk,’ zegt Vera met dezelfde pijnlijke blik als gisteren in ons kantoortje.

‘Verwarrend,’ vul ik haar aan.

‘Verwarrend, ja.’

‘Het zal nooit meer hetzelfde zijn op de afdeling Communicatie,’ zeg ik met overdreven tragiek en een pruilend lipje. Vera lacht vertederd om de doorbreking van al onze hoofdbrekende vragen.

‘Dat is het enige dat we zeker weten.’

Een weekendje Disney, een Antwerpse discotheek, knipperende lichten, groene ogen, een café op de Denneweg; het lijkt wel of ik zaterdag niet uit het karretje van Space Mountain ben gestapt, maar er nog steeds inzit.

‘Een relatie is geen optie.’

‘Nee, daarover zijn we het eens.’

‘Maar hoe moeten we nu verder?’

Zonder daar een antwoord op te geven, kijken we elkaar alleen maar vragend aan.

Met een soort van wapenstilstand verlaten we het café en fietsen we het laatste stukje naar het ministerie.

‘We komen voor Perry van Wingerden. We worden verwacht.’

Ik ken Perry alleen vanaf drie hoog als hij beneden bij ons kantoor op Vera staat te wachten. Toch herken ik hem als hij de roltrap afkomt. Wát een moment, denk ik.

‘Perry, dit is Axel. Axel, dit is Perry’, zegt Vera en we schudden handjes. Daarna geeft Perry Vera een zoen en ik baal. Ik schrik een beetje van mijn eigen reactie.

In het kantoor van Perry heeft Vera kritiek op een vieze volle asbak van Perry, waardoor ik een déjà vu krijg. Achter zijn pc bekijk ik het intranet van het ministerie en ben onder de indruk. Wat een absurde situatie. Nog geen kwartier geleden had ik een onwaarschijnlijk intiem gesprek met Vera. Dat gesprek spookt nog door mijn hoofd en dat kan bij Vera niet anders zijn. En dan zit ik nu een beetje slap te ouwehoeren over een intranet tegen een man aan wie ik bij voorbaat al een hekel heb. En waarom? Omdat hij Vera zoent? Mag hij misschien? Het is zijn vrouw!

‘Het was leuk kennis met je te maken.’ Zou het te zien zijn dat ik lieg? Na een fietsrit van een uur ben ik thuis. Ik ga eerst naar boven om mijn mannen een zoen te geven en even naar hen te kijken. Ik kijk anders dan anders. Beneden loop ik naar de keuken en geef Tessa een verplichte zoen. Haar aankijken durf ik niet. Bang dat ze iets aan me ziet. Onzin natuurlijk, maar zo voel ik me. Ze zet een bord Kip Tandoori voor me neer, maar ik heb geen honger.

Vera heeft al direct om negen uur een lange vergadering. Wanneer ik de deur van het trappenhuis achter haar hoor dichtslaan, spring ik op en loop ik naar het kantoorje van Cas. Ik vertel dat ik maandagmiddag Vera heb gezegd wat ik voor haar voel en wat we gisteren op de Denneweg besproken hebben.

‘Kijk goed uit wat je doet, gozer,’ is het advies dat hij geeft met wenkbrauwen die bezorgdheid aangeven. ‘Afgelopen zondag zag ik Fabio op je af rennen, toen je thuiskwam, en geloof me, dat wil je echt niet op ’t spel zetten.’

Ik verzeker hem dat een relatie geen optie is, zo zijn Vera en ik immers overeengekomen in dat Haagse café.

De hele dag lopen Vera en ik elkaar mis. Zij heeft veel vergaderingen en ik ben buiten de deur om foto’s te maken voor het personeelsblad. Vlak voor ik naar huis ga, loopt Vera ons kantoor binnen.

‘Cas, Nicole en ik eten even iets in de stad en daarna komen we naar jou.’

Vanavond is bij mij thuis de ‘reünie’. Zo noemt Nicole het steeds. Het is niet meer dan het bekijken van de Disney-foto’s. Eigenlijk is het een excuus om elkaar in dezelfde setting te zien als afgelopen weekend, maar dat heeft nog niemand zo expliciet uitgesproken.

Tessa heeft haar jas net aan als ze de voordeur open doet. Het doet pijn om te zien hoe Cas, Nicole en Vera enthousiast op z’n Tessa’s worden begroet. Ik zie aan Vera dat ze er ook last van heeft. Tessa heeft niets door.

‘Ik ging net weg.’ Tessa is vanavond naar een kledingparty bij Marjolein, de vrouw van Stef.

‘Prettige avond,’ zegt Nicole namens de binnenkomers.

‘Floortje komt niet,’ zegt Cas, ‘ze is ziek geworden.’ Aan zijn gezicht zie ik dat hij daar niet mee zit.

Ik krijg niet goed hoogte van Vera, na ons gesprek van gisteren. We hebben elkaar vandaag te kort gezien om het over ons cafégesprek van gisteren te hebben. Ik heb geen idee hoe Vera inmiddels in de situatie zit, totdat Nicole zegt: ‘Cas en ik gaan even naar buiten, zodat Vera kan zeggen wat ze wil zeggen.’ Vera heeft vandaag met Nicole gesproken, zoals ik met Cas heb gedaan, dat is duidelijk. Via de tuin verdwijnen Cas en Nicole en ik ben benieuwd naar wat er komen gaat.

‘Axel, de aantrekkingskracht is sterker dan ik gisteren heb omschreven.’

Oké, dat is duidelijk. Voordat ik kan zeggen dat ik het gisteren heel vervelend vond om te zien hoe Perry haar een zoen gaf, brengt ze haar hoofd naar me toe en zoenen we hartstochtelijk. Haar ‘mysterious green eyes’ zien er loom en als in trance uit. Onverwacht stopt ze en draait ze haar hoofd.

‘Jezus, Ax, wat voel ik me een verschrikkelijke *bitch*. Je kinderen liggen boven te slapen, ik doe net poeslief tegen Tessa en vervolgens zit ik in jullie huis met jou te zoenen.’

‘Je bent niet de enige schuldige,’ probeer ik haar schuldgevoel weg te nemen.

‘Hoe moet dit nou verder, Ax?’ zegt Vera een beetje wanhopig.

Ik geef geen antwoord. Ik heb het antwoord niet en breng mijn mond naar de hare. Het zoenen is bijna te lekker voor schuldgevoel. We onderbreken het zoenen alleen om elkaar pijnlijk vragend aan te kijken of om een vraag te stellen waar we beide geen antwoord op hebben.

‘Ik zal Nicole en Cas even zoeken. Misschien willen ze iets drinken.’

Op mijn blote voeten loop ik door mijn tuin en als ik de hoek om ga, zie ik Nicole en Cas zoenend in elkaars armen staan.

‘Nou, het is duidelijk dat wij vieren voor elkaar geen geheimen meer hebben,’ zegt Cas laconiek wanneer ze achter mij aan de huiskamer in stappen.

‘Op zich wel handig om dit van elkaar te weten,’ zegt Nicole, ‘We zullen elkaar af en toe hard genoeg nodig hebben.’

Dat denk ik ook. We zijn immers alle vier getrouwd en bezig een start te maken met een relatie in de categorie buitenechtelijk.

Als Vera, Cas en Nicole weg zijn, neem ik nog twee biertjes. Los van het opdrinken daarvan, doe ik niets. Ik zit op de bank en kijk voor me uit. Meer niet. Geen TV. Geen muziek. Alleen maar staren en malen. De vragen ‘Wat gebeurt er allemaal?’ en ‘Waar eindigt dit?’ komen het vaakst terug. Ik ben niet nieuwsgierig naar de antwoorden, eerder hopeloos.

Voordat Tessa thuis is, lig ik al in bed. Slapen kan ik niet. Ik lig alleen maar te malen. Weer komen al die vragen langs.

Wat gebeurt hier allemaal?

Waar zijn we mee bezig?

Waar ben ik mee bezig?

Hou ik nog wel van Tessa?

Het zijn vragen waar ik het antwoord niet op heb en dat houdt me wakker. Als Tessa in bed stapt, doe ik alsof ik slaap. Ze doet extra stil en zoent me op mijn achterhoofd.

‘Welterusten, lieverd, ik hou van je,’ hoor ik haar fluisteren. Ik onderdruk mijn tranen.

Sinds het Disney-foto-avondje, vorige week, zijn Cas, Nicole, Vera en ik onafscheidelijk. We lunchen samen en maken na de lunch geregeld een wandeling. Daarnaast zijn Cas en ik geregeld in het zelfde kantoortje te vinden en hetzelfde geldt voor Nicole en Vera.

Vera en ik beginnen tegenwoordig al om zeven uur. Voordat de schoonmakers er zijn of andere collega's, zoenen we in ons kantoortje. We houden elkaar vast en kijken elkaar diep in de ogen. Zelfs tijdens het werk, als Vera even iets uitlegt aan mijn bureau, kan ik niet van haar afblijven. Ook 's avonds blijven we extra lang om maar bij elkaar te zijn. Thuis leg ik het uit als overwerk.

Aan het eind van de warme dag fietsen we samen de stad uit. Vandaag, zo hebben Vera en ik besloten, gaan we zoenen en aan elkaar zitten. We zijn een beetje nerveus. Niet alleen omdat we bang zijn gespot te worden (wat deden jullie daar?), maar ook omdat we niet weten wat we gaan doen. Als we ergens naast een doodlopend fietspad tussen Delft en Rotterdam belanden, gaan alle remmen los. De fietsen laten we vallen en we pakken elkaar stevig beet. We zoenen hartstochtelijk en laten ons in het koele gras zakken. Als bezetenen rollen we over elkaar. We raken elkaar aan, strelen elkaar. Het is de ontlading van een hele week. 's Ochtends even zoenen in het kantoortje is te gevaarlijk. Hier lijken we op veilige afstand van alles en iedereen. Na twee uur vinden we dat we moeten stoppen en naar huis moeten. Dat lukt niet. We blijven maar doorgaan. Een uur later gaan we toch allebei maar huiswaarts. Vera fietst naar Rotterdam, ik terug naar Delft.

Thuis lieg ik dat we een spontane afdelingsborrel hadden. En het bewaarde eten hoeft niet opgewarmd te worden. Ik heb geen honger. Ik lieg dat er hapjes bij de borrel waren. De werkelijkheid is dat ik het gevoel heb dat ik geen maag meer heb.

Ik ben als eerste op kantoor en haal koffie. Als ik in de pantry sta, hoor ik de deur van het trappenhuis. Ik neem dus twee koffie mee naar ons kantoortje.

‘Hé, je bent er al? Goedemorgen, topper.’, zegt Vera.

We doen de deur dicht en zoenen. Bij elk geluidje schrikken we, maar toch willen we elkaar even op deze manier begroeten. Na vijf minuten doen we de deur van het kantoortje weer open en gaan als brave werknemers achter ons bureau zitten. Met het plastic bekertje in mijn twee handen geklemd kijk ik Vera aan.

‘Ik wil iets tegen je zeggen.’ Omdat ik zo formeel begin, heb ik haar aandacht.

‘Vera. We hebben vorige week gezegd dat een relatie voor ons geen optie is...’

‘Ja?’ zegt Vera met een toon waaruit blijkt dat ze graag wil horen waar ik naartoe wil.

‘Ik moet bekennen dat er inmiddels bij mij zulke sterke gevoelens zijn, dat een relatie wat mij betreft, wel een optie is.’ Zo dat is er uit, denk ik, en even is het stil. Vera kijkt een beetje pijnlijk.

‘Mijn gevoelens voor jou zijn ook sterker geworden. Veel sterker. Ik voel me heerlijk bij je. Maar een relatie? Ik heb Perry en jij hebt Tessa.’

‘Ik weet het, maar het is zó goed.’

‘Als we samen zijn, voel ik me goed. Maar als ik thuis bij Perry ben, voel ik me zo enorm schuldig. En weet je, Ax?’

Vera pauzeert kort en haalt diep adem.

‘Ax. Ik wil gewoon heel graag met je naar bed. Maar alleen de gedachte geeft me bij voorbaat al zo’n schuldgevoel jegens Perry én ook jegens Tessa.’

Even denk ik dat Vera in huilen uitbarst, maar de tranen blijven uit.

‘Het spannende en nieuwsgierige weegt zwaarder dan het schuldgevoel, Axel. Laten we het morgen doen. We zijn allebei

roostervrij. Perry is de hele dag aan het werk. Laten we het doen, Ax. In mijn huis. In mijn bed.'

'J-ja,' stotter ik, totaal overdonderd.

'Er is een voorbehoud. Het kan zo zijn dat ik er vanavond toch weer over ga twijfelen. Ik wil de definitieve beslissing morgenochtend pas nemen. Dan bel ik je op.'

Terwijl Tessa eet, zorg ik dat Fabio en Luca hun boterhammetjes pindaakaas binnen krijgen. Daarna krijgen ze alledrie een zoen en vertrekken ze per auto naar het kinderdagverblijf. Tessa moet vandaag werken en brengt de jongens, omdat ze er toch naast werkt. Ik zwaai hen uit en voel, ondanks het vroege tijdstip, dat het een warme dag gaat worden. De nacht was ook al klam. Ik stap onder de douche en was me lekker lang en lui. Na het afdrogen ga ik op het dekbed liggen. Een ochtendbriesje, dat via het slaapkamerraam als een koel laken over me heen valt, is lekker. Ik kijk naar het plafond en geniet van het niets doen, totdat de telefoon gaat.

Precies op het afgesproken tijdstip. Vera heeft niet veel zinnen nodig: ‘Hoi topper. Ik wil graag dat je naar me toe komt.’ Zes minuten later zit ik op de fiets naar Rotterdam. Ik fiets niet te hard, want ik wil niet bezweet aankomen.

Voor haar huis zet ik mijn fiets op slot en bel om kwart over negen aan. Vera doet schichtig open en blijft achter de deur staan. Ze kijkt me zenuwachtig aan en vraagt me snel binnen te komen. In een flits is de deur weer dicht. Zonder een zoen te geven loopt ze voor me uit de trap op. Ze ruikt heerlijk naar Hugo Boss Woman en draagt zwarte kleding. Ik weet niet of dit een nachthemd of een zomerjurk is. Het staat haar in ieder geval goed. Eenmaal boven is haar gezicht weer relaxed en stralen haar groene ogen.

‘We lopen meteen door naar boven,’ zegt ze terwijl ze mijn hand pakt en me voorgaat.

Na nog een trap kom ik in haar sfeervolle slaapkamer, waar twee deuren wijd opengeslagen staan. Achter de deuren is een smal balkon. De ochtendbries die binnenkomt herken ik. Op een kleine tafel naast het tweepersoonsbed staat een schaal met kersen. Ze zijn nat. Een transpirerende fles Spa Rood en twee lege glazen staan op de houten vloer naast het bed.

Vera speelt een thuiswedstrijd en neemt dan ook direct de regie in handen. Al zoenend gaan we op het bed zitten. Ze doet mijn shirt uit en maakt een strikje van haar eigen kledingstuk los, waardoor dit als een jas opvalt. Ze heeft er niets onder aan. Wat is ze mooi. Ze kleedt me verder uit en we bewonderen elkaar. Zonder het te zeggen, ben ik erg blij dat ik de laatste weken wat kilo's ben kwijtgeraakt, omdat ik sinds de hele affaire nog maar zo weinig eet.

De Spa wordt gedronken, maar er verdwijnt ook voor een gedeelte via onze lichamen in het dekbed en het matras. Als Vera na twee uur een nieuwe fles uit de koelkast haalt, zegt ze:

‘Eigenlijk moet dit met champagne. Maar dat durf ik niet. Stel dat we...’

‘Ssst,’ onderbreek ik haar, ‘het is goed zo.’

Kersen en Spa Rood waren nog nooit zo erotisch. Het is allemaal zo lekker, zo goed en beter dan ik ooit heb meegemaakt. Als ik dat zeg, zegt Vera dat dat voor haar ook geldt. Het is sowieso vreemd om na veertien jaar Tessa een andere vrouw te voelen, te ruiken, te nemen en er door genomen te worden. We vrijen de hele dag.

Aan het einde van de middag douche ik bij Vera.

‘Wil je nog iets eten?’ vraagt Vera, terwijl ze me een handdoek geeft.

‘Nee, ik heb al weken geen honger. Bovendien heb ik kersen op.’

Het is nog steeds prachtig weer als ik om 16.00 uur langzaam terug naar huis fiets. Zie je nou wel! Het bestaat echt. Seks waar de vonken vanaf vliegen. Vuurwerk. Initiatief van de vrouw. Ik realiseer me dat ik zojuist de allerbeste seks van mijn leven heb gehad.

Hoe dichterbij huis ik kom, hoe slechter ik me voel. Het doet onbewust toch veel met me. Of is het niet eens onbewust?

Vanmiddag voelde ik me echt geweldig. Kon niet beter. Maar nu ben ik niet meer bij Vera en dan ontstaat er weer ruimte voor

rationeel denken. Ik stel mezelf weer de vragen die ik mezelf de laatste tijd al vaak heb gesteld. Wat gebeurt er in hemelsnaam allemaal met me? Hoe moet dit verder? Of moet dit stoppen? En hóe moet dit stoppen? Wíl ik dit wel stoppen? Hou ik nog van Tessa?

En weer heb ik de antwoorden niet. Het niet hebben van die antwoorden is slopend.

Als Tessa met de kinderen thuiskomt en me vraagt hoe mijn dag was, voel ik me slecht. Toch gaat het liegen me wederom gemakkelijk af. Ik heb er zelfs sportsokken, een koersbroek en een wielershirt voor in de wasmand gegooid.

‘Ik heb vandaag gefietst.’

We stappen in de auto en rijden naar het huis van mijn ouders in Zierikzee, die met vakantie zijn naar Frankrijk. Daar brengen we dit weekend door met Stef, Marjolein en hun kinderen. Als de kinderen op bed liggen, praten we gezellig over van alles en nog wat. Behalve over dat wat in mijn hoofd zit. Ik mis Cas, want ik heb iemand nodig, bij wie ik mijn ei kwijt kan. Het mag van mij dan ook snel maandag worden. Dan zie ik ook Vera weer.

Ondanks de situatie zet ik me er toch toe om te genieten van dit weekend en dat lukt aardig. Het is vandaag nog warmer dan gisteren. Ik ben eigenwijs en smeer mezelf niet in. Terwijl de kinderen in een opblaasbadje spelen, kijken Stef en ik toe vanuit de luie tuinstoelen van mijn ouders. We drinken een biertje. Zal ik mijn geheim met Stef delen? Ik wil er zo graag over praten. Durf ik het? Ik geloof het niet. Is het verstandig dit met Stef te delen? Hij en Marjolein staan zo dicht bij Tessa.

Met de terugkomst van Tessa en Marjolein, na een winkelmiddagje in Zierikzee, waar vaderdagcadeau's worden gekocht voor morgen, is het in vertrouwen nemen van Stef volledig van de baan. Daarnaast is ook de gedeelde verantwoordelijkheid voor de kinderen terug, waardoor het biertempo automatisch omhoog gaat. We maken de klassieke fout van te weinig eten en onderschatting van de combinatie zon en alcohol.

Na het avondeten, brood met lekkere salades, komen we weer een beetje bij. Naast de koffie zetten we natuurlijk wel alweer een amarettoetje. Ons excuus is dat dat voor het lekkere is, alsof het dan qua alcoholoptelsom niet meetelt. Daarna gaan we weer door met bier.

Ik laat foto's zien van het Disney-uitstapje en vertel hoe leuk dat weekend was.

Het wordt laat en ons gesprek gaat over seks. Het gaat zelfs over het seksuele probleem dat Tessa en ik hebben. Marjolein en Stef kennen we al lang en daardoor is er wederzijds geen schaamte.

'Kijk,' legt Tessa uit, 'het is bij ons niet zo dat de kwaliteit een probleem is, maar de kwantiteit. Axel wil veel vaker dan ik.' Tessa kijkt me vragend aan voor een bevestiging, waarop ik knik. Tessa heeft ons probleem omschreven zoals we dat beiden al jaren onderschrijven. Sinds gisteren weet ik echter beter.

'Gedeeltelijk klopt het, wat Tessa zegt. Het is met name de frequentie die van mij een stuk hoger zou mogen zijn. En

misschien ligt dat wel aan mij. Ik wil elke dág wel. Maar het is niet alleen de frequentie, ook kwalitatief kan het beter.'

Tessa kijkt een beetje verrast en geschrokken. Ze gaat niet in op mijn opmerking en knikt een beetje sip. Stef en Marjolein proberen heel openhartig allerlei tips aan te dragen om ons seksleven spannend te maken.

'Tessa hoeft helemaal geen spannende lingerie aan te trekken om mij op te geilen,' roep ik wanneer dat goedbedoeld wordt geopperd, 'als ze in mijn oor zou fluisteren dat ze genomen wil worden door me, dan zou ik al zó'n stok krijgen. Al heeft ze haar grootste en minst sexy slip aan.'

Stef en Marjolein lachen en Tessa kan niet achter blijven.

'Toen wij vroeger nog bij elkaar werkten,' zegt Marjolein zonder enige schaamte, 'belde ik Stef wel eens op om te vragen of hij in de pauze zin had in mij als lunch.'

'Ja, heerlijk,' vult Stef haar aan, 'dan reden we naar een park en neukten we tegen een boom.'

Ik zie Tessa ongelovig kijken. Ik kijk jaloers naar Stef en vind Marjolein ineens een veel lekkerdere vrouw dan alle jaren hiervoor.

De gesprekken worden steeds hilarischer en Tessa kan ook weer lachen. Ik zie aan haar houding dat ze zich voorneemt iets te gaan verbeteren aan de kwaliteit, kwantiteit en het initiatief.

Anderhalf uur later hebben Stef, Marjolein, Tessa en ik geen bedgeheimen meer. De enige die nog een vers geheim bij zich draagt, ben ik.

We gaan laat naar bed. Tessa en ik gaan slapen.

In tegenstelling tot de vier volwassenen zijn de kinderen gisteravond wél op tijd naar bed gegaan. Dat moeten we zondagochtend bekopen. Aan het ontbijt gaat het hard met de jus d'orange. Stef en ik zijn de grootste afnemers. Als Stef en ik de tafel afruimen, zet Marjolein een grote pot koffie.

‘Maak hem maar goed sterk,’ zegt Stef lachend.

Naast de hoeveelheid alcohol van gisteravond is er nóg een kater. Het regent. Een herhaling van gisteren, lekker in de tuin zitten, zit er dus niet in. We besluiten in de auto te stappen en naar Veere te rijden. Ook daar blijft het regenen. Na een natte wandeling, drinken we koffie in een pittoresk straatje.

‘Leuk stadje, jammer van die regen.’

Zo vatten we Veere samen, als we in de auto stappen om terug te rijden. Bij het zien van het bord Veere, lees ik automatisch Vera. Ik maak mezelf wijs dat het door die naam komt die erop lijkt. Dat is onzin, want bij het bord Zierikzee denk ik ook aan Vera. Ik denk het hele weekend al aan Vera. Ik denk al weken aan Vera. Wanneer we terug rijden, komt Tessa terug op het gesprek van gisteravond. Voor het eerst in de veertien jaar dat wij een relatie hebben, lijkt ze zich te realiseren dat ons probleem groot is. Groter dan ze altijd heeft verondersteld. Ze geeft toe er al die jaren blind voor te zijn geweest. Voor mij is deze discussie ook anders dan al die andere discussies in de afgelopen jaren. Altijd heb ik gezegd dat ik meer wil, heter, gekker, geiler. Altijd heb ik gedacht dat er meer was. Ik kon me altijd zo goed voorstellen dat er meer was. Aan fantasie heeft het bij mij nooit ontbroken. Sinds gisteren wéét ik dat er meer is.

Als we bij het huis van mijn ouders parkeren, heeft Tessa haar tranen weer onder controle. Ik weet niet zeker of Marjolein heeft gezien dat Tessa heeft gehuild.

We brengen het huis terug in de staat waarin we het hebben aangetroffen. Stef schrijft aan tafel een bedankbriefje voor mijn ouders en zet daar een ingepakte fles wijn op.

Thuis speel ik nog even met Fabio en Luca en we brengen hen samen naar bed. Ik lees de boekjes voor. Zij genieten van mijn rare stemmetjes. Ik geniet van hen.

Tessa en ik gaan vroeg naar bed. Het was in vele opzichten een zwaar weekend. Vrijdag die heftige dag met Vera en zaterdag de discussie. Morgen zie ik Vera weer, weet ik. Ik kijk er naar uit. En net als er weer allerlei vragen door mijn hoofd beginnen te spelen, voel ik een hand. Tessa heeft zich de discussie duidelijk aangetrokken. Ze neemt voor het eerst in haar leven initiatief en we hebben goeie seks.

Ondanks het vermoeiende weekend lig ik daarna nog twee uur wakker.

Vera zit achter haar bureau als ik om vijf voor zeven het kantoortje inloop. Terwijl ik de deur sluit, springt ze op en met drie passen vallen we elkaar in de armen. Het is alsof we elkaar weken niet gezien hebben. We zoenen, maar zoals elke ochtend op kantoor zijn we bang dat er iemand binnenkomt. Het is nog wel voor zevenen, maar dat zegt niets. Er zijn meer collega's, die vroeg beginnen. Ook al zijn er dagen dat de eerstvolgende pas om half acht binnenstapt, zijn we als de dood betrappt te worden. Vera haalt twee zwarte koffie en laat daarna de deur open. Terwijl ik de e-mail check en aan mijn te hete koffie nip, zie ik vanuit mijn ooghoeken dat Vera me heel zelfvoldaan zit aan te kijken. Ze glimlacht erbij.

‘Wat?’ vraag ik heel puberaal.

Ze buigt zich langzaam over haar bureau en fluistert: ‘Ik vond het vrijdag erg goed, Ax.’ Aan haar gezicht zie ik dat ze beelden van vrijdag voor zich ziet, want ze neemt haar -voor mij inmiddels bekende- trancehouding aan. Even blijft dat zo, maar dan slaat het om, alsof ze wakker wordt en ze gaat op een bedroefde toon verder: ‘Ik heb me in het weekend wel een paar keer schuldig gevoeld. En op sommige momenten was dat best zwaar, maar nu ik je weer zie, is dat helemaal weg.’

‘Ik vind het ook heerlijk om je weer te zien en heb het hele weekend aan je gedacht.’

‘O ja. Hoe was het eigenlijk in Zeeland?’

‘Ja, prima. Zaterdag prachtig weer, maar gisteren helaas regen.’

Ik zeg niets over het seksgesprek.

Een paar uur later zie ik Vera na een vergadering het kantoortje van Nicole inschieten. Na een minuut of vijf zit ze weer kort aan haar bureau om zich voor te bereiden op haar volgende vergadering. Als Vera weg is, staat Nicole plotseling met haar eigen lege mok in de deuropening van ons kantoortje.

‘Koffie, Axel?’

‘Lekker, Nicole.’

Even later komt Nicole binnen met haar volle mok en een bekertje voor mij. Ze geeft me mijn koffie en gaat tegenover me zitten, op Vera’s stoel. Aan haar uitdrukking zie ik dat Vera heeft verteld wat er vrijdag is gebeurd.

‘Was het gezellig vrijdag?’ Nicole lacht op z’n Nicole’s. Haar vraag in combinatie met haar uitdrukking verraadt dat ze eigenlijk wil weten of het vrijdag lekker was.

‘Ja, het was heel erg gezellig vrijdag,’ zeg ik met de nadruk op gezellig. ‘Ik heb het niet eerder zo gezellig gehad. Het was een stuk gezelliger dan ik gewend ben.’

Nicole lacht.

‘Zijn Cas en jij al gezellig geweest?’

‘Nee, wij nog niet. Wij kunnen ons beheersen. Al is de gedachte wel...eh....gezellig.’ En weer lacht ze. Ik lach mee. Als Nicole uitgelachen is, heeft ze een serieuze waarschuwing.

‘Het geldt niet alleen voor jullie, hoor, Ax. Ook voor Cas en mij. Ik zal je voorspellen; vroeg of laat komt hier stront van.’ Tijdens de lunch worden er als in een soort geheimtaal en woordspelingen, opmerkingen gemaakt over ‘onze vrijdag’ en de situatie in het algemeen. Nicole herhaalt haar waarschuwing nog eens, nu Cas en Vera er ook bij zijn. Maar alles wat wij de laatste tijd met z’n vieren doen heeft iets magisch. Iets onoverwinnelijks. We waren toch toppers? Dus alles wordt van tafel gelachen. Vera en ik hebben wel momenten dat we ons schuldig voelen, maar die momenten hebben we allebei alleen als we thuis zijn. Vera heeft het overigens sterker dan ik. Wanneer we samen zijn, lijken we geen enkel probleem te hebben. Cas en Nicole proberen het allemaal wat rustiger aan te doen, maar beamen dat ze veel gevoelens van ons herkennen.

De rest van de dag zitten Vera en ik af en toe zonder iets te zeggen met een grote grijns tegenover elkaar. We fantaseren over lekker samen uit eten of naar de bioscoop. Overwerken is

inmiddels vanzelfsprekend. We hebben genoeg werk en daarnaast is dat een kans om als laatste op kantoor te zijn.

Het is een heel rare week. Eigenlijk is het sinds het Disney-weekend allemaal zo onwerkelijk. Mijn leven heeft zo'n rare wending gekregen. Althans, er is ogenschijnlijk natuurlijk niets veranderd. Ik woon nog in hetzelfde huis. Ben nog getrouwd met dezelfde vrouw. Heb twee geweldige kinderen.

Maar mijn tweede leven, dat ik in het geheim met Vera leef, hakt er aardig in. Ik denk aan niets anders. Dag en nacht. Op de fiets naar het werk. In de auto. In het weekend. In bed. Tijdens vergaderingen. Altijd denk ik aan Vera en altijd spelen er vragen door mijn hoofd.

Zal Vera ooit bereid zijn om Perry te verlaten?

Hoe zouden wij dan verder gaan?

Hoe zou Tessa reageren?

Hoe zou ik dat moeten vertellen?

En zo heb ik nog honderden vragen die telkens weer terugkomen.

Elk moment van de dag, overal en altijd als ik alleen ben.

Wanneer ik samen met Vera ben, heb ik al die negatieve gedachten niet. Dan zit ik op een roze wolk en geniet ik van het moment.

‘Kut! Dat zijn Stef en Marjolein.’

Het is te laat. Ze hebben me al gezien. Vera en ik zitten op het terras van Het Rieten Dak, buiten het centrum van Delft, een witbier te drinken als Stef en Marjolein het terras op komen. We zitten erg dicht naast elkaar, maar nu verplaatsen valt nog veel meer op, vind ik. Kut! De lul. Cas heeft het nog zo gezegd. We zijn zo onvoorzichtig. Er is nu maar één tactiek mogelijk.

‘Hé, Stef!’ Ik maak drukke handgebaren. ‘We zitten hier!’ Stef en Marjolein komen op ons tafeltje af. Stef lacht, maar Marjolein kijkt achterdochtig. Of verbeeld ik me dat?

‘Hoi, dit is Vera, mijn collega. Vera, dit is Marjolein en dit is Stef.’ Er worden handen geschud. Als Vera weer gaat zitten, zie

ik dat ze zo onopvallend mogelijk haar stoel iets verder van de mijne plaatst.

‘Ik herken je van de Disney-foto’s,’ zegt Stef amicaal.

‘Wat drinken jullie? Stef een biertje neem ik aan en jij, Marjolein?’

‘Rosé met ijs graag.’

Zouden ze iets door hebben? Ik doe zo normaal mogelijk.

We praten een half uurtje en dan staat Marjolein op.

‘Kom Stef, we gaan verder.’ En tegen ons: ‘We gaan even in de stad eten. Leuk je gezien te hebben, Vera.’

Als Marjolein en Stef uit het zicht zijn, rekenen wij snel af en pakken onze fietsen. Dit kan ons plannetje lelijk in de war sturen.

We zouden namelijk naar ons plekje gaan.

We noemen het al ‘ons plekje’. Het is aan de rand van een weiland en ligt erg afgelegen. Gedeeltelijk is het beschermd door struiken. Wij vinden het echt een paradijselijke plek.

Vanochtend heb ik uit de schuur een oud laken meegenomen, zodat we een prettige ondergrond hebben.

‘Denk je dat ze het door hadden?’

‘Marjolein misschien.’

‘En nu?’

‘En nu? Nu ga ik straks thuis vertellen dat ik met jou bij Het Rieten Dak een witbiertje heb gedronken, want de verhalen moeten wel blijven kloppen.’

Het gespot zijn zorgt ervoor dat we ons dubbelleven grondig bespreken. We liggen op ons zij met de avondzon in ons gezicht. Vera is prachtig in dat licht.

‘We moeten er natuurlijk gewoon helemaal mee stoppen,’ zeg ik.

‘Ja, mee eens. Rationeel gezien is dat het beste.’

‘Rationeel gezien, ja,’ zeg ik cynisch.

‘Dat is juist het probleem, Ax. Zo’n beslissing is te emotioneel om het rationeel te benaderen.’

Even denk ik na.

‘Misschien kan het wel zo blijven? Allebei een dubbelleven. Dat is ook goed voor de lijn door de stress dat het met zich meebrengt.’

Vera glimlacht.

‘Ik zie nog maar één oplossing,’ zeg ik vastberaden.

Vera kijkt me vragend aan.

‘We moeten allebei scheiden en samen verder.’ Ik breng het als een slotconclusie, maar Vera kan er niet om lachen.

‘Een stem, achter in mijn hoofd, zegt dat ik met jou verder moet, Ax.’

‘Ik ben het met die stem eens,’ zeg ik plechtig.

‘Maar die stem is niet sterk genoeg, lieverd. Ik kan Perry niet verlaten. Ik kan het niet. Echt niet. Ik zou best met jou kunnen leven. Ik denk zelfs dat we het geweldig zouden hebben. Maar ik kan het niet.’

‘Ik kan het wél. Het zal niet makkelijk zijn, maar ik kan het.’

Vera geeft geen antwoord meer. Ze is gaan zitten en kijkt me aan. Ik zie alleen maar zon.

‘Je ogen zijn mooi.’

Ik probeer mijn hoofd te verplaatsen zodat ik in de schaduw van Vera’s hoofd kom te liggen. Vera verplaatst zich vervolgens zo dat de zon weer vol in mijn ogen schijnt.

‘Ze zijn zo mooi met de zon er in.’

Vera gaat met haar hoofd op mijn buik liggen. Ik voel dat ze mijn riem los maakt.

Cas en Ellen eten hier vanavond. Het is alweer onze beurt. Met de smoes van even boven wat muziek draaien, gaan Cas en ik naar de zolder, waar mijn muziekkamertje is. We praten over ons vaste onderwerp van de laatste weken. Cas praat mij bij over de relatie tussen hem en Nicole. Tussen die twee wordt het ook steeds heftiger. De waarschuwing van Nicole -dat hier vroeg of laat problemen van komen- gaat ook steeds meer op haarzelf slaan. Ik heb Cas vorige week niet veel gezien. Hij weet van onze seksvrijdag in Vera's huis en hij weet dat het heerlijk was. En hij weet dat Vera niet bereid is Perry voor mij te verlaten. En dat ik wel bereid ben Tessa voor haar te verlaten.

‘Het is toch niet alleen de seks, hè?’ vraagt Cas bezorgd.

‘Nee, kom op, man, natuurlijk niet! Ik had die beslissing toch al genomen. Dat weet je toch? Ze geeft me een heerlijk gevoel. Ze geeft me zelfvertrouwen. Ze geeft me het gevoel dat ik bijzonder ben. En dat gevoel geeft Tessa me niet. Weet je wat het is, Cas? Mijn hele leven al denk ik -wanneer ik ergens met Tessa binnenkom- hier komt een topper binnen en ik loop ernaast. Dankzij Vera zie ik dingen anders. Zij heeft me laten inzien dat ik ook een topper ben. Dat ik tot veel in staat ben. Dat ik een bijzonder mens ben.’

Cas knikt, maar geeft geen antwoord.

‘Soms denk ik echt dat we moeten kappen. Het is uitzichtloos op deze manier en dan denk ik aan wat Nicole zei. Dat er vroeg of laat stront van komt. Kappen! Nu, voordat er stront komt, denk ik dan. Maar dan ben ik samen met Vera en dan sla ik weer helemaal om.’

‘Ik weet wat je bedoelt, Ax.’

Voor Tessa en Ellen lijkt er niets aan de hand. Het is gewoon zo'n avondje als altijd. Maar Cas en ik weten dat dat niet zo is. Alles is gezellig, daar ligt het niet aan. Maar er is zoveel dubbelzinnigheid tussen Cas en mij. Waarschijnlijk denken de dames dat zij de

opmerkingen niet begrijpen, omdat dit typische werkaangelegenheden zijn. Of dat ze slaan op uitjes in Berlijn of Parijs.

Met een ondubbelzinnig 'tot morgen' gaan Cas en Ellen om half twaalf huiswaarts.

Ik kan het maar moeilijk aanzien. Om tien voor zes, een minuut nadat ik Vera heb gekust, zie ik haar beneden naar Perry lopen, die rokend tegen zijn auto leunt. Ik heb niet met hem te doen. Ik ken hem nauwelijks en bovendien heb ik mijn handen vol aan mezelf.

Deze afgelopen maand is een grote droom, een narcose. Besef dat alles onomkeerbaar is, gemengd met vragen die continu spoken, zorgen voor een onwerkelijke sfeer. Ik ben al zes kilo kwijt in een paar weken. Soms is alles zo mooi, maar helaas tegelijkertijd uitzichtloos.

Hij geeft haar een kus voordat ze instapt. Ik kan het maar moeilijk aanzien.

‘Misschien is het handig als we niet tegelijk vertrekken,’ fluistert Vera op de receptie met een glas rode wijn voor haar mond. Ik knipoog om te laten zien dat ik begrijp wat ze bedoelt.

‘Café Luna, op de Markt,’ fluister ik terug.

‘Ik kom over een kwartiertje,’ zegt Vera en onze zoveelste geheime afspraak is gemaakt. Er zijn van die dagen dat het me echt helemaal niets interesseert of ik gespot word of niet. Dit is zo’n dag. En daarom spreek ik af op de Markt.

‘Tot ziens allemaal,’ zeg ik in het algemeen.

‘Ga je nu al weg?’ vraagt een bekende stem.

Shit! Evert is er ook nog. Mijn ex-collega van Financiën, waarmee ik bijna tien jaar heb gewerkt. Er flitst van alles door mijn hoofd. Liegen? Wat moet ik zeggen? En wat als Evert Tessa spreekt en de verhalen niet kloppen? Eerlijk dan maar? Ja, dat is het beste.

‘Ik ga nog even wat drinken bij Luna. Het is veel te mooi weer om binnen te staan.’

‘Leuk, dan ga ik mee! Goed?’

‘Ja, natuurlijk,’ zeg ik verre van enthousiast. Vera staat er met haar neus bovenop en kijkt een beetje kwaad. Alsof ik hier iets aan kan doen.

Bij café Luna praten Evert en ik over de tijden dat we samen werkten, over mijn nieuwe functie en over de vele keren dat we samen na werktijd een biertje gingen drinken in de stad. Al die tijd kijk ik gespannen over het plein, omdat ik weet dat Vera elk moment kan aankomen.

Als Evert aanstalten maakt om naar huis te gaan, haal ik hem niet over er nog eentje te nemen met me. Als dit maar niet opvalt.

Ik zit nog twee biertjes alleen, voordat Vera komt aanfietsen. Ik zie haar zoeken en steek mijn hand op. Als ze me ziet zitten en een beetje onhandig afstapt, zegt ze: ‘Sorry, borreltje aan boord.’ Haar ogen glimmen ondeugend en verraden een paar glaasjes wijn. Ik geniet van haar.

Na nog twee bier en twee rode wijn besluiten we uit eten te gaan. We gaan naar eetcafé De Ruif, tweehonderd meter verderop. We zijn daar samen nog niet eerder geweest. De kans is groot dat we gespot worden, maar mede door de drank interesseert het ons even helemaal niets. We zitten weer samen op die roze wolk en hebben maling aan de hele wereld. Het is eigenlijk ook gewoon radeloosheid. Misschien willen we wel gespot worden? Nee, natuurlijk willen we dat niet, maar we worden zo moe van dat stiekeme gedoe. We gaan dus gewoon samen eten.

In het restaurant praten we over van alles. Met name over onze jeugd, dit keer. Als de serveerster de half leeggegeten borden weghaalt, zegt ze: ‘Jullie gaan zeker voor het romantisch toetje?’ Shit! Is het zo duidelijk te zien? Als ze wegloopt lachen we er samen om.

‘Het is zó goed, Ax!’ Vera zegt dit al een paar dagen.

We fietsen naar ‘ons plekje’. Als we daar om tien uur aankomen, is de temperatuur nog steeds lekker. We hebben seks tot het donker is en gaan dan allebei naar huis. Gelukkig is er kauwgom. Ik doe zo normaal mogelijk tegen Tessa en heb niet het idee dat ze iets door heeft van het dubbele leven dat ik nu al een maand leid.

Ik leef in een roes. Ik heb het idee dat het al een half jaar zomer is. Het is elke dag tropisch warm en elke dag is een perfecte dag om naar ‘ons plekje’ te gaan. Toch doen we dat niet, want er moet een goede balans blijven tussen de echtelijke en buitenechtelijke relatie. Het moet niet gaan opvallen. Ik ben al zo vaak weg. Natuurlijk heb ik momenten dat het me niet uitmaakt of de hele affaire uitlekt. Maar als ik het me probeer voor te stellen, word ik misselijk. Ik zou er zoveel mensen verdriet mee doen. Tessa, Fabio en Luca, mijn ouders, schoonouders, vrienden. Het zou voor iedereen een klap zijn en niemand zal het hebben zien aankomen. Toch neem ik de risico’s wél, omdat Vera het waard is.

Vanwege het prachtige weer lunchen we vandaag niet in het bedrijfsrestaurant, maar lekker op het terras van café Vlaanderen op de Beestenmarkt. We zitten heerlijk en hebben moeite om weer aan het werk te gaan.

‘Mogen wij nog twee cappuccino?’

‘Gaan we na werktijd naar ons plekje, Ax? Ik zie je vier dagen niet.’

‘Ik wil wel graag,’ zeg ik met enige twijfel.

‘Maar...?’ vraagt Vera bezorgd.

‘Nee, geen maar. Ik wil graag. We gaan ook, maar mijn inspiratie voor nieuwe smoezen is een beetje weg. Ik heb al zoveel gelogen.’

‘ICT-bijeenkomst in de aula van de TU,’ gooit Vera er direct uit.

‘Had je daar al over nagedacht? Wat ben jij slecht!’ zeg ik zo respectvol mogelijk.

‘Sommige dingen zijn zo slecht, dat ze weer goed worden.’

Ik zie Vera de hele middag niet, omdat ze een lange vergadering buiten de deur heeft. Als ze om half vijf binnen stapt is haar hele bui omgeslagen. Ze heeft grote twijfels. Niet alleen over onze

leugen van vanavond, maar over de hele affaire en het liegen thuis. Ik haal haar over toch met me naar het plekje te gaan. Eenmaal op mijn laken, dat inmiddels standaard in mijn tas zit, liggend in de zon zijn al haar twijfels weg. Ze verbaast zich er zelfs over dat ze die twijfels een half uur geleden nog had. Het voelt als wij samen zijn zo geweldig, zo magisch.

‘Waar denk je aan, Veer?’ vraag ik als ik haar zie dagdromen.

‘Ik wil met je weg. Een lang weekend.’

‘Jezus, dat wordt creatief liegen,’ zeg ik lachend.

‘Leugentje om bestwil.’

‘Leugentjé? Dat wordt De Moeder Van Alle Leugens.’

‘Een kort weekend dan?’ Ze trekt er een pruilend lipje bij, waar ik om moet lachen.

‘Wat zou je dan willen doen?’

‘Naar Barcelona of ergens in een Milanees park met je liggen.’

Het klinkt heerlijk, maar het is verre van realistisch. Ik weet dat ook Vera dat weet.

‘Ik wil gewoon lang bij je zijn. Met je wakker worden. Ontbijten. Winkelen. Lunchen. Seksen. Alles.’

‘Je weet dat het niet kan. Ik kan geen nacht van huis blijven. Jij trouwens ook niet.’

Vera is stil en staart naar de lucht. Ik hoor haar hersenen kraken.

‘Een dagje kan wél. Vroeg weg en ’s avonds weer thuis.’

‘Het blijft creatief liegen, maar dat moet te doen zijn.’

‘Amsterdam! Een dagje Amsterdam op onze roostervrije dag!’

‘Wanneer?’

‘Snel!’

‘Wat zeggen we thuis?’

‘ICT-bijeenkomst in de aula van de TU.’

We lachen hard en ik zoen Vera op haar warme wang.

‘We verzinnen wel iets.’

Al die tijd liggen we heerlijk naast elkaar naar de wolken te kijken. We dromen nu los van elkaar over een dagje weg. We zijn

stil en genieten van de gedachten en de stilte. Met een beetje inbeeldingsvermogen klinkt het verkeer op de A13 in de verte als een ruisende zee. Verder alleen wat vogels en af en toe een koe die aan de andere kant van de sloot ver van ons vandaan rond graast in het grote weiland. Ik doorbreek de stilte door het openmaken van een blikje Spa Rood, dat we net bij een snackbar gekocht hebben.

‘Weet je wat ik vanmorgen in het AD las?’ vraag ik Vera terwijl ik een slok neem. Vera haalt haar schouders op.

‘Dat je van Spa Rood impotent kunt worden?’

‘Dat 1 op de 10 collega’s het met elkaar doen.’

‘Op onze etage klopt dat wel.’

‘En dat het heel logisch is dat het gebeurt en dat het tot een zekere grens heel goed voor het werk is.’

Vera lacht, terwijl ik vervolg.

‘Het onderzoek toonde ook aan dat het alleen maar te beëindigen is door het verbreken van de werkrelatie. Het gaat in de meeste gevallen niet vanzelf over.’

‘Tjonge, is daar een heel onderzoeksteam op gezet? Dat had ik het AD ook wel kunnen melden.’

Dagdromend sta ik voor het open raam van mijn kantoor. Ik dagdroom mezelf naast haar op het strand. Ik dagdroom een warme zon en een mand met fruit, broodjes en rosé.

Pling!

Ik kijk snel naar het scherm van mijn pc. Een mailtje van Vera. Dat maakt mijn dag goed. En de inhoud stemt me nog vrolijker. Ze schrijft grote twijfels te hebben over een toekomst met Perry. Yes! Eindelijk.

Ik mail niet terug, want dat mag niet. Dat kan niet. Dat is tegen de regels.

Onze mailregels zijn gebaseerd op slechts één ding; Tessa leest thuis nooit mail. Daardoor is mailverkeer van ‘Vera privé’ naar ‘Axel privé’ en ‘Axel werk’ geoorloofd. Mailverkeer van ‘Axel privé’ en ‘Axel werk’ naar ‘Vera werk’ ook. Er mag nooit worden gemaild naar ‘Vera privé’. Vera heeft me gegarandeerd elke mail die ze verstuurt direct te verwijderen.

Haar mail zorgt ervoor dat ik voor volgende week vrijdag een kamer boek in hotel Armada, Keizersgracht, Amsterdam. Ik boek telefonisch en geef niet mijn eigen naam op. Op een papiertje schrijf ik het adres van het hotel en de valse naam en doe dat in mijn portemonnee.

En als Tessa nou in mijn portemonnee kijkt? Nee, dat doet Tessa nooit! Het spookt weer in mijn hoofd.

Voor de zekerheid haal ik het briefje weer uit mijn portemonnee en leg het op mijn bureau bij mijn beeldscherm.

‘Kom, we gaan,’ zegt Cas, die mijn kantoortje is binnengekomen. Hij draagt zijn werktas en zijn jas over zijn arm.
‘Nu al?’

Cas en ik gaan na werktijd bieren. Die afspraak staat al een week.
‘Ja, ’t is mooi geweest. Ik heb een klotedag achter de rug en ik heb dorst. En vergeet niet... ik ben je baas. Dus als het moet maak ik er een werkopdracht van.’

Tien minuten later zitten we op het terras van Vlaanderen, op de Beestenmarkt. De mooie oude platanen op het meest sfeervolle plein van Delft zorgen voor verkoelende schaduw. Eergisteren zat ik hier nog met Vera te fantaseren over weekendjes weg.

‘Ik kan het niet te laat maken, want ik heb vanavond een etentje,’ zegt Cas zodra de eerste biertjes gebracht zijn.

‘Dat komt mooi uit, want ik heb Tessa beloofd niet te laat thuis te zijn.’

Terwijl ik dat zeg, klokt Cas zijn halve glas naar binnen.

‘Wat heb ik je weinig gezien deze week, man!’

‘Hou op. Zware kutweek achter de rug. Ook door het werk, maar natuurlijk vooral omdat Nicole met vakantie is.

‘Maandag is ze er toch weer?’

‘Ja, gelukkig wel. Ik heb er erg veel moeite mee dat ze met die vent van haar op pad is. Lekker zon, zee, strand. Als ik erbij nadenk word ik gewoon misselijk.’

Cas drinkt de andere helft van zijn glas leeg met gefronste wenkbrauwen.

‘Ik weet hoe het voelt. Vandaag ging Vera met Perry naar het strand. Kut is dat, hè? Maar bij mij zijn er wel goede ontwikkelingen. Woensdag twijfelde ze nog over de hele relatie met mij en vandaag mailde ze dat ze twijfelt over de relatie met Perry. Kijk! Da’s beter. Ik heb dan ook meteen een hotelkamer geboekt voor volgende week vrijdag. Wij gaan lekker een dagje naar Amsterdam.’

‘Wij doen dat soort dingen niet. We durven het niet. Weet je wat het is, Ax? Ik denk dat er geen weg terug is als wij beginnen aan dit soort uitstapjes.’

‘Nou en. Je wilt toch hetzelfde als ik. Door met je droomvrouw.’

‘Ja, maar er is nog een overeenkomst. Nicole kan de stap niet nemen.’

Met een simpel handgebaar bestelt Cas nog twee biertjes. Ik zie hem somber kijken. Terneergeslagen. Ik kijk naar de gevels op

het plein. Op de ruit van de woning boven het café hangt een poster van makelaar Van Silfhout.

‘Hé, Cas. Als Vera en Nicole niet voor ons kiezen kunnen we altijd nog samen gaan wonen in dat huis daar.’

Ik knik naar de woning achter hem. Cas draait zich om en als hij terug draait zie ik een typische Cas-lach.

‘Ja. Ons sufrukkend op de bank met een stapel porno-DVD’s en een koelkast vol bier.’

‘Je zou toch met ons eten.’

‘Ik heb toch gebeld.’

‘Ja, maar ik had wel op je gerekend.’

‘Het is ook nooit goed. Als ik niet bel, zeg je altijd dat het je niet uitmaakt als ik blijf plakken als ik maar even bel. En nou bel ik en dan is het ook niet goed.’

Het interesseert me niets dat Tessa boos is. Vroeger zou ik er wel van gebaald hebben, maar nu doet het me helemaal niets. Terwijl Tessa liggend op de bank TV kijkt, zit ik met mijn koptelefoon op in mijn favoriete stoel. Ik hoor de laatste tijd allerlei teksten in muziek, die van toepassing zijn op mijn situatie. Wat is dat toch altijd, dat teksten in extreme situaties op jouw leven slaan.

Toen ik in 1985 mijn ouders naar de bioscoop stuurde, omdat ik mijn negentiende verjaardag vierde, stond Paul Hardcastle op de eerste plaats van de hitlijsten met ‘19’. Na-na-na-na-na-Nineteen! Toen ik januari 1987 in militaire dienst ging, had Status Quo een hit met ‘In The Army Now’.

Toen Tessa en ik in 1989 ons eerste flatje aan het opknappen waren, was René Froger de Alarmschijf. Tessa en ik zongen -al klussend- steevast keihard mee. ‘Een Eigen Huis, Een Plek Onder De Zon’. En als een van ons de keuken uitkwam met koffie en thee; ‘Een Vers Kopje Theeheeee!’

En nu. Nu heb ik sinds vijf weken een buitenechtelijke relatie. En wat hoor ik op mijn koptelefoon?

‘You must change. Mistery woman, it’s just in your eyes.’

Ik heb een collega, waarmee ik graag verder zou willen. Een collega, die steeds gezegd heeft, dat niet met mij te kunnen. Het wel te willen, maar niet te kunnen. Een collega, die me vandaag per mail heeft laten weten steeds minder te voelen voor haar eigen Perry.

‘Jij doet de slingers, hè?’ vraagt Tessa slaperig als ze opstaat van de bank en de trap oploopt.

‘Ja.’

Als ik hoor dat Tessa in bed ligt, loop ik zachtjes naar zolder. Uit een kast pak ik de slingers en daarna zet ik de pc aan. Vervolgens doe ik de deur naar het dakterras open en loop naar buiten. Het veel te dure houten terras, omdat we nog nooit op het terras gezeten hebben, voelt lekker koel aan mijn blote voeten. Er staat nauwelijks wind. Ik leun op de reling en kijk naar de lucht. Het is een heldere avond. Ik denk aan veranderingen. Ik denk aan Vera. Ik denk altijd aan Vera en ik kijk in de richting van waar ongeveer haar huis moet staan in Rotterdam. Ik weet niet waarom ik dit doe, maar ik blijf minutenlang staan. De slingers heb ik in mijn hand.

Mijn pc is inmiddels opgestart en ik check de mail. Geen mail van Vera. Weer loop ik het terras op. Het is buiten lekkerder dan binnen. Ik kijk op mijn horloge. Vijf over twaalf. Dan is het dus al zaterdag en dan is Fabio dus al jarig. Fabio is vier.

Weer denk ik aan veranderingen. Aan Vera. Aan Fabio. Aan Luca. Ook aan Tessa.

Er valt een traan op mijn veel te dure houten terras.

‘Je bent wel veel weg de laatste tijd, Axel,’ zegt Tessa, ‘morgen een hele dag zeilen en vanavond naar Deon.’

‘Ik heb Deon al een maand niet gezien. Vind je het vervelend dat ik vanavond plaatjes ga mixen bij hem?’

‘Nee, dat niet. Ik vind gewoon dat je vaak weg bent. Het zal ook wel met je nieuwe functie te maken hebben. Veel conferenties en zo. Laat maar.’

In de auto op weg naar Pathé op het Schouwburgplein in Rotterdam heb ik zowel de airco als de radio hard aan staan. De airco zorgt voor verkoeling, de radio zorgt voor weer een tekst die op velerlei manieren te vertalen is.

‘No matter what you do or say, I’m gonna love you, I’m gonna love you anyway,’ brult Nick Kamen uit de speakers.

Als ik via de trap de parkeergarage uitkom en op het plein sta, zie ik Vera op haar eigen gracieuze wijze, haar portemonnee opbergend, de ingang van Pathé uitlopen. Ze loopt in de richting van het enige terras waar de avondzon nog op schijnt. Ik blijf staan en geniet van haar tred. Wat is ze toch mooi. Pas als zij plaats heeft genomen in de zon, haar zonnebril opzet en bijna werktuiglijk de plexiglazen kaart van tafel pakt, steek ik het plein over. Ze ziet mij pas als ik op een meter of vier van haar verwijderd ben. Ze is een beetje nerveus.

‘Ik wil geen zoen, hoor, Ax. We zijn nu wél in Rotterdam. Ik ken hier zóveel mensen.’

Ja, da’s lekker. Ik woon al mijn hele leven in Delft en ken de helft van de stad. Maar in Delft letten we nérgens op. In Delft zitten we onder het mom van overwerk of een conferentie aan de meest prominente tafels van dito restaurants. In Delft zitten we op de terrassen van de populairste pleinen.

‘Dat begrijp ik, topper.’

We drinken cappuccino. Vera vertelt dat ze geen lieginspiratie had en tegen Perry heeft gezegd dat ze met mij naar de film gaat.

‘Perry is ruimdenkend, dus ik kan gewoon met m’n collega naar de film.’

Als ze even meeloopt de garage in, dan kunnen we even lekker zoenen, denk ik als we na de film de trappen van Pathé aflopen. Daar ziet toch niemand ons. Maar Vera wil niet. Ze is bang gespot te worden. Ik vergezel haar naar haar fiets.

‘We hebben morgen de hele dag. Ik zie je in de trein. Sweet dreams.’

Zoals ik keek toen ze eerder vanavond van de bios naar het terras liep, kijk ik nu hoe ze de hoek om fietst. Als ze uit zicht is, loop ik enigszins teleurgesteld naar mijn auto. Eigenlijk heeft ze gelijk. Waarom zouden we nu risico nemen als we morgen een hele dag met elkaar, uit het zicht, in een Amsterdamse hotelkamer zijn?

Alibi Flevo. Een dagje zeilen op het IJsselmeer op de boot van Nicole's broer. Dat is ons alibi voor een dagje Amsterdam. Om 8.32 uur glijdt de Intercity het mooie oude Haagse station Hollands Spoor binnen. Drie deuren vanaf waar ik sta, zie ik een lange arm zwaaien.

‘Axel, hier ben ik.’

Er is plaats genoeg in de coupé. Waarschijnlijk omdat het vakantie is. Hoe verder we van Den Haag af rijden, hoe gemakkelijker we ons voelen. Maar helemaal relaxed wordt het niet.

Eenmaal in Amsterdam is Vera het tegenovergestelde van gisteravond. Achter een vroege cappuccino wordt ze zelfs heel laconiek.

‘En als iemand ons mocht zien, kunnen we toch altijd zeggen dat het zeilen niet doorging?’

‘Dan moeten wij wél door hebben dát we gezien worden, want anders komen wij vanavond thuis... Hoe was het zeilen?...Ja, was erg leuk....Ik wist trouwens niet dat je op de Nieuwezijdsvoorburgwal in hartje Amsterdam kon zeilen?’

Vera lacht.

‘We moeten niet te spastisch zijn vandaag. Dat is zonde van de dag. We willen dit al zo lang. Lekker een dagje samen.’

Vera schiet een Gall & Gall in en staat binnen twee minuten buiten met een fles nepchampagne. Bij de registratie in het hotel word ik weer nerveus en vul ik de nepnaam met nepadres in. Ik betaal cash.

De kamer is verre van luxueus, maar daar zitten we niet mee. Er staat een bed en er is een douche. Nadat de fles mousserende witte wijn op het nachtkastje is gezet, en dus in veiligheid is gebracht, vliegen de kledingstukken door de lucht. Ik ontplof bijna. Ik laat me met Vera in mijn armen op het bed vallen. We zoenen een paar minuten totdat Vera in mijn oor fluistert:

‘We gaan eerst lekker douchen.’

Al zoenend lopen we de badkamer in. Tijdens het douchen wordt het zoenen alleen onderbroken om andere lichaamsdelen oraal te beroeren. Het is heerlijk.

De handdoeken zijn aan ons niet besteed. Het is een warme dag, waardoor het heerlijk is om nat met elkaar op bed te gaan liggen. We hebben urenlang seks. Het lijkt een heerlijke herhaling van een maand eerder bij Vera thuis. Wat is het naïef geweest om te denken dat wij een dagje zouden staden in combinatie met een snelle wip in een of ander hotelletje. Het is andersom. Een dagje neuken en nog even snel staden.

‘Moeten we niet eens, eh, de stad in.’

‘Ja. Dat moeten we.’

We zeggen het voor de vorm, want we zoenen gewoon door.

Vera is erg kritisch met het uitzoeken van een restaurant. Er is overal wel iets op aan te merken.

‘Nee, dit ziet er niet gezellig uit. Hier is het te druk. In Grieks heb ik geen zin vandaag. Ja, kom nou, hier zit geen kip.’

Uiteindelijk belanden we bij een Italiaan. We nemen plaats aan het raam en ik neem de zaak in mij op.

‘Deze plastic stoeltjes zijn inderdaad een stuk sfeervoller. Zullen we niet liever aan die tafel daar gaan zitten. Dat is dichterbij die tl-buis.’

Terwijl ik haar hand pak, geef ik haar een knipoog. Vera lacht en zucht om haar eigen gedrag van het laatste halfuur.

‘Ik wil gewoon in het leukste restaurant zitten met jou.’

‘Het maakt toch niet uit waar wij zitten, topper. Als we maar samen zijn.’

Ik hoor het belachelijk klef klinken. Toch is elk woord waar. Zelfs de rode wijn is slecht in dit restaurant. Toch neem ik een flinke slok, nadat ik met haar geproost heb.

‘Ik hou van je, Vera.’

‘Ik ook van jou, topper.’

In de trein is het nog stiller dan vanmorgen. We zijn moe en praten over de toekomst. Het bericht dat Vera me vorige week stuurde, waarin ze aangaf niet te weten of ze nog wel met Perry door wilde gaan, was een tijdelijke oprisping. Ze is alweer dagen van mening hem niet te kunnen verlaten. Hoe moet dat nou met ons? Moeten we hiermee doorgaan? We hebben heel veel vragen. Zoals gewoonlijk hebben we de antwoorden niet.

‘Tot maandag, collega,’ zeg ik als ik op Hollands Spoor uitstap. Net als vanmorgen stopt de trein waar Vera inzit niet in Delft. Wachtend op mijn trein laat ik hele dag nog eens langskomen. Het duurt lang en op perron 3A begint het fris te worden. Waar blijft die klotetrein? Ik ben moe en wil naar huis. Ik wil naar Tessa. Wat? Ik wil naar Tessa. Denk ik dat nou echt? Ik moet stoppen met Vera. De spanning van al die stiekeme afspraken. Vera, die niet kan kiezen tussen mij en Perry. Het continue liegen thuis. Tessa, van wie ik zó lang zó veel heb gehouden. Tessa, met wie ik twee fantastische kinderen heb. Ik wil naar huis. Het wordt me teveel. Ik moet stoppen met Vera. Waar blijft die trein? Het moet stoppen. Tijdens het laatste stuk treinreis en mijn fietsritje van het station naar huis blijf ik maar malen. Mijn gedachten zijn niet meer te stoppen. Doodvermoeiend is het.

‘Hoi lieverd. Hoe was het zeilen?’

Fietsend naar kantoor weet ik zeker dat dit dé dag gaat worden. Ik heb er het hele weekend over nagedacht. Ik heb thuis genoten van Fabio en Luca en ben lief geweest voor Tessa. Lief geweest, ja. Gekookt, boodschappen gedaan, haar aandacht gegeven, dat soort dingen. En daarnaast dus vooral nagedacht. Daarom weet ik het zeker. Vandaag ga ik het doen.

Vera staat in de pantry als ik ons kantoor inloop. Ze heeft me gehoord en komt dus met twee koffie binnen. Omdat ze weet dat er nog geen andere collega's aanwezig zijn op de derde, zoent ze me, nadat ze de koffie op mijn bureau heeft gezet. Met de deur in huis vallen, lijkt me de beste methode.

‘Vera, ik kan er niet meer tegen. Het doet zo veel pijn als ik naar Tessa kijk. Het vuur mag dan weg zijn tussen ons, ik heb nog steeds veel respect voor haar en kan niet aanzien hoe ik van mijn leven één grote leugen maak.’

Duidelijk aangeslagen en overrompeld loopt ze naar haar eigen bureau. In plaats van te gaan zitten, gaat ze bij het raam staan en staart naar de file op de A13. Ze zegt niets, maar aan haar lichaamstaal zie ik dat ze zich ongemakkelijk voelt. Ze slikt en draait zich naar mij om.

‘Ik heb er dit weekend ook weer over nagedacht,’ fluistert ze. Als ze me pijnlijk aankijkt zijn haar ogen nat. ‘Je hebt gelijk. We moeten er inderdaad mee stoppen.’

Ze praat zo zacht, dat ik haar maar net kan verstaan.

‘Als ik bij Perry ben, weet ik dat jij en ik moeten stoppen. Maar als ik je dan weer zie...’ Ze maakt haar zin niet af, maar vlucht naar het damestoilet.

Vlak voor de lunch loop ik naar het kantoortje van Nicole. Ik sluit de deur achter me.

‘Zo, en hoe gaat het met jou en Cas?’ zeg ik gemaakt vrolijk.

‘We hebben voorzichtig gedate. Stelde niet veel voor, hoor. Een wandelingetje en vooral veel gepraat. Wij durven niet naar Amsterdam of naar de film of een terrasje pikken.’

‘Verstandig. Als het komt, komt het toch wel.’

Ik weet niet precies wat ik hiermee bedoel, maar hoop dat Nicole het wél weet. Ik ben teveel met mezelf bezig om haar goede raad te geven. Gelukkig kent ze me goed.

‘Ik heb het gehoord van Vera,’ troost Nicole me.

‘Het is klote, Nicole, echt klote. Ik wil heel graag met haar verder, maar ze kan het niet, zegt ze. Ze kan de keuze niet maken.’

‘Het niet maken van een keuze is ook een vorm van kiezen.’

‘Ja, dat is waar. Ik heb er alleen zo weinig aan.’

Ik ben verbitterd en Nicole ziet dit aan me. Boos, verbitterd, teleurgesteld.

‘Dit was het, Nicole. Het waren zeven prachtige weken. Maar dit was het.’

Van verslagenheid zit ik onderuit gezakt op het bureau.

‘Wat ga je nu doen, Ax?’ Nicole legt een hand op mijn hand.

‘Ik? Op zoek naar vuur.’

Nicole kijkt me vragend aan.

‘Er is altijd vuur geweest tussen Tessa en mij. Het is hooguit een jaar of twee weg. Misschien vind ik het weer? Al weet ik niet waar ik moet zoeken.’

Buiten regent het hard, maar ook in ons kantoortje is het slecht weer.

‘Staat de deur nog op een spreekwoordelijke kier of niet? Zeg het maar.’

‘Ik kán het niet, Ax, ik kán het niet,’ snikt Vera.

‘Het is toch niet zo moeilijk. Zeg me dat wij nooit iets zullen hebben, dat je verder gaat met Perry en ik weet dat ik nergens op hoef te rekenen.’

‘Ik kán het niet.’

‘Zeg het nou gewoon, dan kan ik verder met mijn leven.’

‘Axel, doe dit alsjeblieft niet.’

Vera vlucht voor de zoveelste keer naar het toilet. Ze is misselijk van emotie. Ze huilt en spuugt al een paar dagen. Gisteren is ze om negen uur naar bed gegaan en heeft ze een uur liggen huilen, vertelde ze vanmorgen.

Ik baal van mezelf. Ik zet haar onder druk en dat wil ik helemaal niet. Maar ze maakt me gek. Ze kan niet met mij verder, maar ze kan ook niet zeggen dat het definitief over is tussen ons. Telkens als wij besluiten een punt te zetten achter ons absurde buitenechtelijke geheime spel, komen we weer terug op dat besluit. Ik ben de tel kwijtgeraakt. De zoveelste wapenstilstand is nu 48 uur een feit. We hebben kortere achter de rug. Tijdens een wapenstilstand wordt er niet in restaurants gegeten, niet op terrasjes gezeten, zeker niet geneukt en zelfs niet door het gras gerold. Nee, ook niet gezoend in de vroege ochtend of late middag op kantoor.

Ik heb er de grootste moeite mee tegenover een droomvrouw te werken, waarmee ik dit jaar de spannendste, heerlijkste en geilste zomer ooit heb beleefd, maar waar ik niet meer mee mag bieren en zoenen. Ik baal ervan en ik heb het slecht.

Vera heeft het net zo slecht. Voor de lunch is ze al drie keer naar het toilet gevluht omdat ze misselijk is van de emotie. Als ze ook

haar lunch er uit gooit en met betraande ogen ons kantoortje binnenkomt, heb ik enorm met haar te doen.

‘Gaat het, toppertje?’ zeg ik zacht en lief. Ik leg een troostende hand op haar schouder. Het is heerlijk om haar aan te raken.

Zal ik het vragen?

Durf ik het te vragen?

Ik denk er al de hele ochtend aan. Ik moet het gewoon vragen.

‘Eh, Veer, eh.... Weet je zeker dat je misselijk bent van de emotie?’ begin ik voorzichtig, ‘Ben je niet zwanger?’

Ze schrikt niet, waaruit ik opmaak dat die gedachte blijkbaar ook door haar hoofd gespeeld heeft.

‘Ik weet het niet, Axel, ik weet het niet,’ huilt ze.

Ik sluit de deur van het kantoor en pak haar beide schouders vast. Ze heeft moedeloos haar kin op haar borst, maar doet haar hoofd omhoog wanneer ik lichtjes in haar schouders knijp. Er rollen tranen over haar wangen. Haar mooie lange donkere wimpers zijn nat eigenlijk nog mooier, maar het is niet het moment haar dat te zeggen.

De regen klettert hard tegen de ramen.

‘Ik ga een dienstauto regelen en we gaan samen naar een apotheek om een test te halen. Oké?’

Met natte, holle ogen knikt ze langzaam.

Op ongeveer hetzelfde afgesproken tijdstip als vijf weken geleden, toen Vera me groen licht gaf naar haar toe te komen, gaat de telefoon.

‘Het is shocking, Ax. Ik ben zwanger.’

Vera klinkt timide en down. In een flits denk ik aan het moment dat Tessa en ik samen de test deden en hoe blij en uitgelaten we waren met de juiste kleur van het beplaste staafje.

Ik heb geen goed antwoord. Ik hoor mezelf ‘oké’ stamelen.

‘Ik heb eigenlijk niet zo veel meer te zeggen. Ik ga Perry bellen om het te vertellen.’

‘Perry?’ vraag ik, alsof ik wakker schrik. ‘Weet hij het dan nog niet?’

‘Ik wilde het jou eerst vertellen.’

Bij alles dat ik doe denk ik aan het Grote Nieuws. Vera is zwanger.

Als ik Deon een sms-je stuur, waarin ik vraag of hij vanavond langskomt.

Als ik aan de rand van de zandbak zit, waarin Fabio en Luca spelen.

Als ik een luier van Luca verschoon, op de vloer in de huiskamer.

Als ik boodschappen doe, met mijn mannen in het karretje.

Als ik eten voor ons drieën maak.

De hele dag denk ik er aan. Vera is zwanger.

Het sms-je dat ik Deon heb gestuurd wordt tijdens het eten in levenden lijve beantwoord.

‘Deeeeen,’ roept Luca enthousiast vanuit zijn kinderstoel. Hij kan nog geen Deon zeggen.

Deon geeft volgens goed gebruik Fabio en Luca een luidruchtige zoen in hun nekken.

‘Grote vrienden!’ schreeuwt hij en hij komt bij ons aan tafel zitten.

‘Ik zet zo koffie, oké? Als ze hun toetjes op hebben gaan ze naar bed.’

‘Rustig aan, maar,’ zegt hij. ‘Waar is Tessa eigenlijk?’

‘Die is uit eten en stappen met Marjolein van Stef.’

Ik zie aan Deons gezicht dat hij hiervan opkijkt.

‘Ik heb het een beetje aangespoord. Samen gaan we niet meer zo vaak weg als vroeger, omdat we nu die jongens hebben. Oppas is niet altijd te regelen. Maar ik heb af en toe nog behoefte weg te gaan. Niet elke week, hoor. Maar een avondje bieren of zo’n weekendje Berlijn doet me echt goed. Maar ja, dan komt de verzorging van die mannen wel op Tes aan. Daar klaagde ze laatst een beetje over. Toen heb ik gezegd dat ik die tijd voor mezelf nodig heb en dat dus gewoon claim en dat zij dat voor zichzelf net zo hard moet claimen. Ze zei dat ze daar moeite mee had. Dus heb ik Marjolein vorige week stiekem gebeld met de vraag of ze het leuk vond om met Tessa op pad te gaan. Dat vond ze heel leuk en dus heb ik gisteren een restaurant besproken en daar Tessa vanmorgen mee verrast. Ze vond het heel leuk.’

‘Goed gedaan, man.’

Als ik de trap afloop na twee verhaaltjes lezen, twee keer tandjes poetsen, twee pyjamaatjes aan doen, twee speeldoosjes opwinden, twee dekentjes goed leggen en twee kusjes geven, heeft Deon koffie gezet. Daar had ik al een beetje op gehoopt.

‘Ga je nog weg vanavond?’

‘Ik denk naar Speakers. Maar pas om twaalf uur, hoor.’

‘Dus je hebt tijd om hier in te drinken?’

‘Ja.’

‘Gezellig.’

Als ik na twee keer koffie de vuile kopjes naar de keuken breng, krijg ik een sms-je van Tessa.

Lieve Axel, Het is heel gezellig. Ik begrijp nu dat jij je tijd claimt. Tot vannacht. Kusje,
Tes

Ik laat het bericht aan Deon zien en pak twee bier. Wanneer ik het flesje voor hem neerzet, geeft hij glimlachend mijn telefoon terug.

‘Wat heb je toch een lief wijf.’

Ik knik.

‘Hoe is het verder? Op je werk? Nog steeds naar je zin in die nieuwe functie?’

‘Ja, ik doe het inmiddels alweer zeven maanden.

‘Wat gaat dat hard, hè? En die...eh...hoe heet ze ook alweer? Waar je het vorige keer over had?’

‘Wie bedoel je?’ vraag ik nonchalant.

‘Nou, dat lekkere ding die tegenover je zit.’

‘Vera? Wat is daarmee?’

‘Vera, ja. Daar kun je het nog steeds goed mee vinden?’

Deon is al heel lang een vriend van me. Deon is zelfs een van mijn beste vrienden. Deon was zelfs mijn getuige toen ik met Tessa trouwde. Deon weet geheimen van mij, die niemand anders weet. Ik weet geheimen van Deon, die niemand anders weet. Ik kan Deon toch wel in vertrouwen nemen. Ik kan hem toch wel vertellen dat ik een affaire heb met Vera. Het zou prettig zijn mijn ei bij meer personen dan alleen Cas en Nicole kwijt te kunnen. Bij een van mijn beste vrienden. Het probleem is dat hij Tessa erg graag mag. Hij zou teleurgesteld in mij kunnen zijn.

‘Ja, ik kan het nog steeds goed met haar vinden.’

Zowel Nicole als Vera zijn vandaag vrij. Cas en ik, die de hele week al steun bij elkaar zoeken, zullen vandaag grote delen van de dag met elkaar praten. Dat hebben we elkaar gisteren al toegefluisterd.

De afgelopen week heeft iedereen Het Nieuws van Vera gehoord. Nicole vond het verbazingwekkend dat ik eerst gebeld was door Vera en daarna pas Perry. Ik vond dat zelf ook. Cas heeft gezegd dat het beter is dat Vera en ik gestopt zijn nu ze zwanger is. Ik weet natuurlijk zelf ook wel dat het beter is. Het voelt alleen nog zo kut.

Vera was de hele week down. Af en toe merkte ik dat ze lang naar me zat te staren. Als ik dan opkeek en haar recht in haar ogen keek, zag ik haar gezicht een pijnlijke uitdrukking krijgen. Ze mist me, zoals ik haar mis. Ik zie het aan haar.

Zonder ‘Goedemorgen’ te zeggen stapt Cas om kwart over negen mijn kantoortje in. Hij zwaait de deur achter hem dicht.

‘Het doek is voor ons ook gevallen, Ax.’

‘Kut,’ zeg ik terneergeslagen. Ik heb Cas nog niet eerder zo emotioneel gezien. Hij vecht tegen de tranen.

‘Gisteravond waren we in Scheveningen. Gedeeltelijk legitiem overigens. Had met het werk te maken. Na afloop hebben we samen iets gedronken op de boulevard. Het beruchte kiezen kwam weer ter sprake en Nicole gaf aan voor hem te kiezen. Wat een drama! Dat betekent meteen een punt achter ons verhaal. We maken geen afspraken meer. We weten dat er spanning zal blijven bestaan tussen ons, maar moeten dat accepteren. Dit is een zware klap, Ax. Wij deden dan wel iets rustiger aan dan jullie, maar de gevoelens waren niet minder. En de intenties misschien nog wel serieuzer. Ik stond al op het punt mijn schepen achter me te verbranden. Ik hoef je gelukkig niet uit te leggen hoe zoiets voelt. Maar goed. Tot overmaat van ramp liet Nicole haar tas op de boulevard liggen. We zijn nog teruggelopen, maar die was dus

pleite. Daar zat werkelijk alles in. Haar autosleutels, rijbewijs, portemonnee, alles. Wij dus samen naar het politiebureau en Nicole helemaal overstuur. Dus ik heb haar ook nog thuisgebracht. Lang verhaal. Drama.'

Ik heb geen passend antwoord. Wat kan ik zeggen? Ik weet hoe hij zich voelt. De vrouw waarmee je graag een relatie begint, waarvoor je bereid bent je huidige relatie te beëindigen, wil dat niet met jou.

Het is stil in het kantoortje van Communicatie. Cas kijkt naar mij en ik naar hem. Het lijkt alsof de rollercoaster, die twee maanden geleden in Disney is gestart, eindelijk tot stilstand is gekomen. Ik vind het een geschikt moment om te resumeren.

'Ik weet niet hoe jij er op terugkijkt, maar voor mij waren het zeven of acht fantastische weken. Vreemd idee dat wij vieren altijd een geheim mee zullen dragen. We hebben een verschrikkelijk heftige zomer achter de rug met leugens, afspraken, buitenechtelijk gerotzooi en niemand zal het ooit weten.'

Ik ga rechtop zitten en vervolg op enthousiaste toon.

'Maar we moeten niet meer terugkijken. Vooruitkijken is nu veel belangrijker. Cas, ik heb een leuke baan, een prima huis, twee heerlijke kinderen en een lekker wijf met grote tieten.' Terwijl ik dat opsom, heb ik op mijn hand meegeteld. Cas lacht flauwtjes om de tieten.

'Eigenlijk is dus alles aanwezig voor een prima leven en een geslaagd huwelijk.'

'Meende je maar wat je zei,' zegt Cas, die weet dat ik mezelf iets wijs maak.

Hij weet wat mijn probleem is. We hebben het er de laatste weken vaak genoeg over gehad. Het probleem is Het Vuur. Het Vuur is weg. Dat was natuurlijk al weg, maar dat ben ik me de laatste twee maanden pas gaan realiseren. Eigenlijk is dat niet eens het echte probleem. Het echte probleem is dat ik grote twijfels heb of Het Vuur nog wel terug kan komen.

‘Tessa weet dat Het Vuur weg is. Ze beaamt het zelfs. Tes heeft ook al gezegd dat ze mijn glimoogjes weer wil zien. Het is er gewoon niet en ik kan er niets aan doen. Ik vind het een scheet en het is een perfecte moeder, maar ik weet niet of ik nog zo om haar kan geven zoals in de eerste tien jaar van onze relatie. En dat baart me wel een beetje zorgen. Ik ben niet eens zo veeleisend. Ik wil maar één ding. Ik wil alleen maar gelukkig zijn. Dat is toch niets teveel, gelukkig zijn. We zijn al heel bewust een weg ingeslagen, die alles weer moet maken zoals het vroeger was.’

‘Het is een illusie om te denken dat alles weer wordt zoals vroeger, Ax. Dat kan niet. Daarvoor is teveel gebeurd, heb je teveel gezien, teveel meegemaakt.’

‘Tessa doet enorm haar best en een van de bijkomstigheden is dat ze langzaam in een nymfomane aan het veranderen is.’

‘Nou, prima, toch! Dat wilde je toch altijd.’

‘Ja, je hoort me ook niet klagen, maar toch...’

‘Wat nou?’

‘Het is weer zo dubbel. Jarenlang hamer ik er op dat ik vaker seks wil. Uitbreider. Verrassender. Initiatief ook af en toe aan haar kant. Dat soort dingen. Jarenlang kan dat niet en als ze door heeft dat het vijf voor twaalf is in onze relatie kan het ineens wél.’

‘Een vrouw die zich langzaam ontpopt tot nymfomane en je ook nog overal naar toe laat gaan, is een zegen. Koester dat en wees gelukkig.’

Ik knik. Misschien heeft Cas wel gelijk. Misschien moet ik steeds heel rationeel de optelsom maken van wat ik heb. En niet van wat ik voel. Als ik me weer gelukkig voel, is er namelijk geen vuiltje aan de lucht. Gewoon een kwestie van gelukkig worden. Was het maar zo simpel.

‘Wat ga jij doen? Door met Ellen?’

Cas haalt laconiek zijn schouders op. ‘Ik weet het niet.’

‘Gaan we binnenkort even een avondje goed bieren, baas?’

‘Lijkt me een uitstekend plan. Prik maar wat.’

Ik weet zeker dat we er tijdens ons dagje Duinrell uitzien als een volmaakt gelukkig Cruesli-gezinnetje. Een mooie blonde vrouw, waar menig man zijn nek voor verrekt. Een mooie man, weet ik sinds dit jaar. En de twee mooiste kinderen ter wereld. Met z'n vieren aan een houten tafel in de schaduw, vlak bij de trampolines. Er staan twee appelsap, een koffie en een Spa Rood op tafel.

‘Dat nog en dat nog en dat nog en dat nog en dat nog.’ Fabio wijst op de plattegrond van het park, die uitgevouwen midden op de tafel ligt.

Ik kijk naar Tessa Faase die een vlieg wegjaagt bij Luca Faase. Ik kijk naar Luca Faase die zijn appelsap laat bubbelen, door in het rietje te blazen. Ik kijk naar Fabio Faase die zijn ogen en handen niet los krijgt van de plattegrond.

Heeft Axel Faase een mooi gezinnetje?

Axel Faase heeft een prachtig gezin!

Is Axel Faase gelukkig?

Nee, Axel Faase is niet gelukkig.

Gaat Axel Faase weer gelukkig worden?

Ja, Axel Faase gaat zeker weer gelukkig worden!

‘Vera heeft zich net ziek gemeld,’ zegt Cas, die mijn kantoortje inloopt.

‘Oké, bedankt,’ zeg ik. Even een dagje zonder Vera kan geen kwaad. ‘Cas, heb je tijd?’

‘Ja, tot half tien en anders laat in de middag. Hoezo?’

‘Nicole heeft grote twijfels over haar beslissing. Gisteren hebben Vera en ik met haar gesproken. Ik heb gezegd dat die weegschaal toch naar jou zal doorslaan, omdat je nou eenmaal heel veel pluspunten hebt. Dat zegt ze immers zelf altijd. Vera ging nog een stapje verder. Die zei dat jullie ooit een koppel zullen vormen, gewoon omdat ze dat voelt, omdat dat hoort. Is gewoon het lot. Het was weer onnavolgbaar op z’n Vera’s en stond los van enig feit, maar toch kwam het aan bij Nicole.’

‘Mooi. Ja, ik merkte gisteren al dat ze twijfelt. Ze heeft het niet gemakkelijk.’

Cas ziet er strijdlustig uit.

‘Ze zei ook dat ze zich zorgen om jóu maakt. Dat ze bang was of je het wel zou redden.’

Cas lacht.

‘Denk je nou echt dat ik het niet red? Maak je om mij maar geen zorgen. Everything is under control. Laat Nicole maar denken dat ik het niet trek. Laat ze maar medelijden krijgen. Het is een strategie en zo te horen lijkt het te werken.’

‘Dat dácht ik al, gluipo!’ zeg ik lachend.

‘In oorlog en liefde is alles geoorloofd.’

‘Socrates?’

‘Geen idee,’ zegt Cas, ‘maar ik heb er nog een. *I love it when a plan comes together!*’

‘Winston Churchill?’

‘Nee, Hannibal Smith van The A-Team.’

Het is prettig dat we ook nog kunnen lachen. Eenmaal uitgelachen vervolgt Cas op voorzichtige toon.

‘En jullie? Hoe verloopt jullie *film*?’

‘Slecht. Gisteren had ik zo’n verschrikkelijke behoefte om Vera aan te raken en te knuffelen. Het is niet verder gekomen dan elkaar 'kanjer' te noemen en elkaar diep in de ogen te kijken. Mysterious Green Eyes! Ze zei dat ze gisteren heel veel aan me gedacht had en me eigenlijk zo graag wilde knuffelen. Ik krijg het al warm bij de gedachte. We zijn close en toch afstandelijk. De spanning is intenser dan ooit. We weten het, dit kan niet. Het gebeurt dus ook niet.’

Ik pauzeer even om diep te zuchten.

‘En ondertussen wandel ik over het strand met Tessa, gaan we morgen alweer uit eten en is de seksfrequentie behoorlijk opgeschroefd.’

‘Ik vind het wel opvallend dat die gevoelens bij Vera nog steeds spelen. Dat zegt toch wel wat.’

Na een moment van overpeinzing staat Cas op.

‘Life’s a bitch, Ax!’

Hij loopt mijn kantoortje uit. Op de gang hoor ik hem de begintune van The A-Team neuriën.

Voor even is het Berliner Kwartet weer compleet. Cas, Deon, Stef en ik zijn op weg naar een Italo Dance Classics Party in Teejater, Naaldwijk. We zijn weer net zo uitgelaten als tijdens onze trip naar Berlijn, vier maanden geleden.

Cas is vandaag de BOB. Dat maakt Deon en Stef automatisch mijn drinkmaatjes vanavond. Toch praat ik veel met Cas. Wij hebben zoveel te bespreken en op het werk komt dat er vaak niet van door drukte, afwezigheid van een van de twee of door aanwezigheid van Vera of Nicole. Nu kunnen we dus weer lang over onze kwesties praten. Deon en Stef hebben elkaar ook lang niet gezien, dus dat komt mooi uit. Door de harde muziek kunnen Cas en ik met elkaar praten zonder dat Stef en Deon het horen.

‘Heb jij Deon of Stef iets verteld?’ schreeuwt Cas boven de muziek uit.

‘Nee, dat durf ik niet. Ik heb even getwijfeld om het Deon te vertellen, maar ik durf het niet. Stef zeg ik zéker niets. Hij en Marjolein zijn zo close met Tes en mij.’

‘En Deon dan? Hij is toch een van je beste vrienden?’

‘Ja, dat is wel zo. Maar ook hij is gek op Tessa. Eigenlijk is ‘ie gek op ons hele gezinnetje. We zijn een ideaal gezin in zijn ogen. Ik ben bang dat hij zich geen raad zou weten met het bericht.’

Cas knikt begrijpend.

‘Vergeet die terreinwinst van vorige week maar weer, hoor.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Nicole’s twijfels zijn al weer veel minder sterk. Ik word er gek van. Het wordt zo nooit wat. Er moet echt iets onvoorspelbaars gebeuren, anders gaat het als een nachtkaaars uit allemaal. Het is zwaar kut.’

‘Is het over, denk je?’

‘Ik weet het niet. Ik zal nooit opgeven. Ik ben ook nog niet verslagen, maar wel licht gewond. Maar ja, gewonde roofdieren zijn extra gevaarlijk.’

Op mijn beurt praat ik Cas bij. Er valt niet veel nieuws te melden. Vera en ik smelten nog steeds voor elkaar, maar we houden ons aan de afspraak. We komen er openlijk voor uit dat de gevoelens niet wegebben, maar we geven er niet aan toe. Onze wapenstilstand duurt nu al vier weken.

‘Als we volgende week vrijdag samen een avondje gaan bieren, dan hebben we lekker de tijd om bij te praten. Het is nu een beetje lullig voor Deon en Stef.’

‘Ja, je hebt gelijk. Volgende week eten bij Billie Beer en daarna Speakers?’

‘Prima, joh, maakt mij niet uit.’

Ik draai me om en houd proostend naar Stef en Deon mijn glas in de hoogte. Ze groeten op dezelfde wijze terug. Leuk om weer even met de Berliner line up op pad te zijn. Ik gooi de inhoud van mijn glas in mijn keel en verdwijn om muntjes te halen. Als ik terugkom met een broekzak vol muntjes, drie bier en een cola, zeg ik tegen Cas:

‘Ja, er is eigenlijk nog wel een nieuwtje. Vera heeft vandaag gezegd dat ze binnenkort weer met me uit eten wil. Gewoon, als collega’s.’

Hier heb ik de hele week naar uitgekeken. Eten met Cas. Bieren met Cas. Praten met Cas. Begrip van Cas. Mijn ei kwijt bij Cas. Cas, de enige, los van Vera en Nicole, die mijn geheim kent.

‘Goedenavond, ik heb niet gereserveerd, maar wij willen graag eten.’

‘Het is vol, maar jullie mogen wel aan de bar eten.’

Ik kijk naar Cas, die goedkeurend knikt.

‘Prima.’

We zitten bij Billie Beer aan de Beestenmarkt. Het is net iets te koud om buiten te zitten. Het is zes uur en we beginnen met een biertje. We proosten plechtig, omdat we beide zin in deze avond hebben en beide het gevoel hebben dat het een bijzondere avond wordt.

Cas heeft gewerkt vandaag en is nog niet thuis geweest. Ik was vandaag vrij en heb met Fabio en Luca een toren van duplo gemaakt, we hebben gedanst op muziek van ver voor hun geboorte en we hebben mooie tekeningen voor mama gemaakt. Toen Tessa thuiskwam, ben ik vertrokken. Nog ontroerd door de tekeningen wenste ze me een leuke avond met Cas.

‘En lekker gewerkt?’ begin ik plagend.

‘Lang gesprek gehad met Nicole vandaag. Kut, man. Ik ben bang dat het nooit iets gaat worden.’

Jezus. Dat is wel een erg slecht begin voor een bij voorbaat zo leuke avond.

‘Shit, man. En nu? Voor de zoveelste keer afwachten hoe het verder gaat?’

‘Inderdaad. Wat kan ik anders?’

Cas realiseert zich dat dit niet de toon moet zijn van deze avond. Ik zie zijn peinzende gezicht omslaan naar enthousiasme.

‘Maar wat hoorde ik vandaag van Vera? Zijn jullie gisteren uit eten geweest?’

‘Ja, heerlijk! Nee, niet qua eten. Ja, dat was ook goed, maar ik bedoel, heerlijk om weer met haar in een restaurant te zitten. We

zijn uit het werk naar een Italiaan gefietst en hebben ons ouderwets buitengewoon buitensporig en buitenechtelijk gedragen. De spanning van vijf weken wapenstilstand kwam los. In het restaurant hebben we ons nog netjes gedragen. Ik bedoel gewoon gegeten, gedronken en elkaar diep in de ogen gekeken. We hebben het er vooral over gehad hoe moeilijk we het hebben op kantoor. Die afspraak van niets meer met elkaar doen, maar het zo dolgraag wel willen.'

Cas schudt zijn hoofd, maar niet afkeurend. Het lijkt meer op hoofdgeschud van iemand die dit ook graag zou willen doen met zijn geheime liefde. Als iemand die baalt, dat hij dit niet heeft. We zien achter de bar dat de middagploeg wordt vervangen door de avondploeg. In de avondploeg bevinden zich een paar mooie borsten.

'Na het eten zijn we naar ons plekje gereden.'

'Ons plekje?'

'Ja, wij hebben een plekje aan de rand van een weiland, mooi beschut door struiken, tussen Delft en Rotterdam, vlakbij de Akerdijkse Plassen. Daar gaan we al de hele zomer heen. Vaak na werktijd. We drinken daar wat, praten veel, zoenen nog meer en soms hebben we er seks.'

'En gisteren?'

'Niet normaal! Verschrikkelijk heftige seks gehad. Echt een explosie van vijf weken niet aan elkaar zitten.'

We worden onderbroken door De Mooie Borsten van de avondploeg: 'Weten jullie het al?'

'Ja, ik de Saté Billie Beer.'

'Voor mij hetzelfde.'

Schrijvend lopen De Mooie Borsten weg. Cas heeft het ook gezien, maak ik op uit zijn geheimschrijvende knikje, als ik hem aankijk.

'Waar waren we?' zegt Cas overdreven om nog duidelijker te laten blijken dat wij het geen straf vinden deze avondploegdame voor ons langs te zien dartelen.

‘Heftige date gisteravond met Vera,’ help ik Cas, ‘ze smolt voor me. Ik was ’s ochtends naar dat plekje gereden en onder de struiken een fles wijn verstoppt. Toen we daar in het avondzonnetje lagen en Vera zei dat het jammer was dat we niets te drinken hadden toverde ik, tada, die fles tevoorschijn. Dat waren echt punten voor me. En toen hebben we toch seks gehad, joh.’

‘Djehesus, Ax. Da’s heftig, man.’

‘Ja, het was zeker heftig.’

‘Nee, dat bedoel ik niet, rat. Ik bedoel, met Tessa was je toch, eh, het ging toch juist weer goed met Tessa? En jij en Vera waren toch gestopt?’

‘Tessa doet enorm haar best, maar het zal nooit een Vera worden. Toen ik gisteren naar huis fietste voelde ik me meteen weer schuldig. Ik voelde me meteen weer een eikel. Maar als ik met Vera ben, heb ik dat niet. Dan heb ik geen last van schuldgevoelens. Vera trouwens ook niet.’

‘Dus Vera en jij zijn weer terug op het oude niveau.’

‘Ja, daar komt het wel op neer. Maar ja, je weet nooit hoe het loopt. Ze kan zo maar maandag weer zeggen dat we moeten stoppen. En dit keer echt. Niet zo echt als de vorige keer, maar dit keer echt echt.’

‘Jezus, Ax. Wanneer stopt dit? Het wordt nu zo’n Neverending Story.’

‘Volgend weekend ga ik met vakantie, dan zie ik haar drieënhalve week niet. Dat wordt de ultieme test. Vera moet trouwens volgende week naar de verloskundige.’

‘Ax,’ begint Cas twijfelachtig, ‘nu je het over de verloskundige hebt. Wat ik je eigenlijk al een tijdje wilde vragen. Nicole en ik waren eigenlijk nieuwsgierig of eh... of jij misschien...’

‘Of ik Vera zou kunnen hebben zwanger gemaakt?’ verlos ik Cas van zijn gestotter.

‘Ja, dat wilde ik vragen.’

Er ontstaat een zenuwachtig lachje op mijn mond.

‘Ik weet het niet, Cas. We weten het niet. Komende week krijgen Vera en Perry te horen hoe oud de vrucht nu is.’

‘En dan weten jullie of...’

‘Misschien weten we dan nog steeds niets,’ kap ik Cas af terwijl ik hem moedeloos aankijk. ‘Kijk, Cas, het zit zo. Mocht blijken dat de vrucht tien weken oud of ouder is, dan kan het onmogelijk van mij zijn want volgende week is het negen weken geleden dat wij voor het eerst seks hebben gehad.’

‘Oké,’ zegt Cas verwachtingvol, omdat hij aan mijn toon heeft gehoord dat mijn uitleg nog niet klaar is.

‘Maar,’ vervolg ik langzaam, ‘als het negen weken of jonger blijkt te zijn, kan ik wél de vader zijn. Let op, hè, kán ik wel de vader zijn. Vera heeft zowel met mij als met Perry seks gehad.’ Ik leun achterover in mijn stoeltje.

‘Jullie praten hier dus wel over?’ vraagt Cas voor de zekerheid.

‘Ja, wat denk jij dan? Natuurlijk praten wij hierover. Wij hebben het al over de magische negenwekengrens.’

Cas knikt en zegt niets. Hij lijkt te denken dat hij naïef is geweest om te denken dat Vera en ik het vaderschapvraagstuk zouden negeren.

‘Af en toe is alles wat sinds Disney is gebeurd net een film, vind je niet?’

Gekscherend bespreken we wat scenario’s van hoe die film verder gaat.

We praten ook nog over voetbal, koetjes, internet, kalfjes, Fabio, ditjes, Luca, datjes, Ellen, Tessa, maar steeds komen we terug op Nicole en Cas of Vera en Axel. En onze Film.

Als we ook de avondploeg zien vervangen worden door de lateavond- of nachtploeg, weten we dat we te lang in Billie Beer zitten. We gaan naar Speakers en eten, als ook die sluit, shoarma bij Kobi’s Grill. Cas en ik hebben weer eens last van die gemeenschappelijke eigenschap. De eigenschap van niet-naar-huis-willen-omdat-het-nog-zo-gezellig-is.

Als ik mijn fiets pak, is het al licht. De zaterdagse markt wordt opgebouwd. In slakkentempo fiets ik naar huis, naar mijn bed. Over een uurtje worden Fabio en Luca wakker, schat ik in. Als ik het laatste tunneltje, vlak bij huis, in slinger, raak ik met mijn voorwiel de stoep en klap ik over het stuur de betonnen stoep op. Ik schuif met mijn kin over het beton, maar voel geen pijn. Ik zie vanaf de stoep een fris gedouchte jongen met fietstassen achterop door het tunneltje fietsen. Hij trekt een moeilijk gezicht en ik zie hem afremmen. Als hij ziet dat ik begin te lachen, fiets hij door. Waarschijnlijk op weg naar zijn werk. Ik lig te schateren. Mijn fiets ligt nog half op straat. Ik kom kreunend en lachend overeind en denk: ‘Shit, wat ben ik lam. Zou dit bedoeld worden met *blauw op straat?*’ Ik vind mezelf behoorlijk ad rem voor iemand van mijn promillage.

De auto is sneller ingepakt dan verwacht. Als bijna alles klaar is voor vertrek gaat mijn telefoon. Ik kijk in het display en zie de naam die ik al verwachtte.

‘Hoi topper,’ zeg ik zo lief mogelijk, terwijl ik bij de auto wegloop, het grasveld aan de andere kant van de straat op.

‘Hoi Ax.’

‘En? Vertel... hoe was het?’ vraag ik even enthousiast als ongeduldig.

‘Het was zo mooi om te zien, Ax. Alles is gezond en goed.’

‘En,’ begin ik voorzichtig, ‘heeft de verloskundige ook gezegd...’

‘Negen weken, Ax,’ zegt Vera resoluut, die snapt waar ik naartoe wil.

Er schiet ‘shit’ door mijn hoofd, maar realiseer me op tijd dat dat de juiste reactie niet is.

‘Dus weten we...’

‘...nog steeds niets,’ maakt Vera mijn zin af.

‘Gelukkig is het gezond, Veer. Ik ben heel blij voor je.’

‘Ax?’ vervolgt Vera op droevige toon, ‘we moeten er van uit gaan dat het van Perry is.’

Ik denk dat Vera me hoort slikken.

‘Want?’ vraag ik voorzichtig.

‘Want het is allemaal al gecompliceerd genoeg.’

Ik hoor Vera snikken.

Achter het keukenraam, zie ik Tessa broodjes smeren voor onderweg.

‘Hé, toppertje,’ troost ik zo lief mogelijk, ‘ik kan toch zo niet in de auto stappen met een huilende topper aan de lijn?’

‘Ik vind het zo lang, Ax. Drieënhalve week,’ huilt ze, ‘ik mis je nu al.’

‘Ik jou ook, topper. Ik bel vanuit Italië. Afgesproken?’

‘Oké.’

‘Ik moet je hangen, lieverd.’

‘Ik begrijp het. Nogmaals prettige vakantie, Ax. Doe je voorzichtig?’

‘Doe ik. Kus.’

Ik zie Tessa een zak appels in de auto leggen en loop over het grasveldje terug.

‘Met wie sta jij nou te bellen? Ik wil weg.’

‘Vera had nog een vraag over een project dat ze van me overneemt.’

‘O,’ zegt Tessa geïrriteerd, ‘is alles ingepakt?’

‘Bijna. Ik ga zo verder. Ik moet Cas echt even bellen.’

Tessa hoor ik zuchtend naar binnen lopen.

Ik loop het grasveldje op, zodat ik weer op veilige praatafstand sta en bel Cas.

‘Hé vakantieganger! Ben je al vertrokken?’ zegt Cas als hij opneemt. Hij heeft mijn naam in het display van zijn toestel zien staan.

‘Nog niet. De auto is bijna ingepakt. We gaan over een half uurtje weg. Waar ik je voor bel, Cas, eh, wil je een beetje op Vera letten? Ik maak me zorgen om haar. Ze heeft net gebeld en ziet erg op tegen de drieënhalve week. Ze hilde zelfs. Natuurlijk zullen er ook wel wat hormoontjes aan het rammelen zijn, maar toch. Let een beetje op haar. Rem haar in haar werk. Ze kijkt best tegen je op en je bent in haar ogen echt een *baas*. Als jij haar toespreekt heeft dat impact, dat weet ik zeker. Doe het alsjeblieft.’

‘Dat is goed,’ zegt Cas ‘ik zal het in de gaten houden.’

‘In eerste instantie voor haar. Ze is heel kwetsbaar en deze gemoedstoestand is niet goed voor de inhoud van haar buikje. In tweede instantie voor mijn rust. Ik reken op je.’

‘Komt goed, Ax. Ga jij maar lekker met vakantie. Jij kunt ook wel wat rust en afleiding gebruiken. Geniet ervan!’

‘Dank je. Ga ik proberen, maar ik zal Vera missen. Ik bel je af en toe wel even.’

‘Prettige vakantie! Ook voor Tes.’

‘Nog wat, Cas. Het zijn negen weken. Vera is negen weken zwanger.’

Tessa zet een koelbox in het midden op de achterbank, tussen de autozitjes van Fabio en Luca. Ik zet mijn groene Bianchi op het fietsenrek, achter op de auto.

‘Wat mij betreft kunnen we, hoor, Tes.’

‘Oké,’ zegt Tessa opgelucht, ‘loop maar naar papa, jongens, jullie mogen in de auto gaan zitten.’

Ik zet Luca in zijn stoeltje. Fabio klimt er zelf in. Terwijl ik hun gordels vastmaak, pakken zij de nieuwe speciaal voor de vakantie gekochte kleurboeken, die Tessa zojuist op de koelbox heeft gelegd. Enthousiast beginnen ze te bladeren. Op zoek naar een mooie kleurplaat om mee te beginnen.

Voor ik de auto start, triplecheck ik nog even.

‘Hebben we alles?’

‘Ja.’

‘Paspoorten, telefoonopladers, kinderparacetamol, routekaarten, Zwitsers vignet, reservesleutel, zonnebrand?’

Tessa lacht inmiddels ontspannen.

‘We hebben alles, lieverd.’

Ik start de auto en rijd langzaam de straat uit.

Ik spring in een korte broek en trek een shirt aan nadat ik onder de douche vandaan kom. Terwijl ik Fabio aankleed vraag ik hem:

‘Ga jij met papa mee naar de bakker?’

‘Ja,’ zegt mijn oudste enthousiast.

Zo gaat het nu al een dikke week. Fabio en ik halen de broodjes, terwijl Luca op zijn manier Tessa helpt met het dekken van de tafel. We moeten daarvoor per auto naar het dichtstbijzijnde dorp, Montone.

Tessa heeft goed huiswerk verricht. Ik laat haar altijd vrij in de keuze van onze vakantiebestemming en –onderkomen. Pas op het laatste moment, als ze alles heeft uitgezocht en mij de keuze presenteert, zie ik wat er het desbetreffende jaar is uitgezocht. Alleen als ik het afkeur, begint haar speurtocht opnieuw. Ik heb het nog nooit afgekeurd. Ik laat dat graag aan Tessa over. Het is nog nooit tegengevallen, maar dit jaar heeft ze zichzelf overtroffen. Ons onderdak in deze drie weken is een omgebouwde watermolen in Umbrië. Om de watermolen ligt een prachtig onderhouden landgoed. Op het golfbaanachtige grasveld staan olijfbomen. Er is een speeltuintje en een zwembad. Ons appartement is zeer sfeervol Italiaans. Mooie houten kasten en tafels staan op een koele hardstenen vloer. Ons terras ligt voor ons appartement en is net zo groot als het appartement zelf. Vanaf het terras kijk je over het landgoed en de mooie terra daken van de bijgebouwen.

Luca springt bij Tessa op bed als Fabio en ik hand in hand naar de auto lopen. Ik besluit niet naar mijn stambakker te gaan, maar naar de supermarkt. De melk en de rosé zijn op en we kunnen echt niet zonder.

Het is half negen als ik bij de *Mercato* parkeer. Tot mijn verbazing zijn de luiken gesloten. Ik stap uit om te kijken of ik een bordje met openingstijden kan ontdekken. Nee, niets natuurlijk, geen bordje. We zijn verwend in Nederland. Dat besef komt altijd in het buitenland.

Een in zwart geklede dame op leeftijd die langzaam aan komt lopen vraag ik hoe laat de supermarkt open gaat. Uit haar antwoord haal ik ‘negen uur’. Dan valt haar oog op Fabio, die nog in de auto zit. Ze slaat haar handen voor haar mond en mompelt iets. Haar ogen glimmen. Ik hoor twee woorden die ik ken; *bambino* en *biondi*.

Ik herken deze reactie van de vakantie van vorig jaar in Toscane. Italiaanse mama’s smelten bij het zien van blonde kindjes. Met de beste bedoeling begint de oude vrouw op een lieve toon tegen Fabio te praten, maar Fabio draait zijn hoofd af.

In die onvoorspelbare fase zit hij nu; de ene keer kletst hij de oren van een wildvreemd hoofd, de andere is hij schuchter en verlegen. Dat laatste is nu het geval. Of zou haar gezicht hem niet aanstaan? De *nonna* is niet bepaald een knuffeloma. Ze ziet er onverzorgd uit. Op haar kin groeien zes dikke zwarte haren. Die heeft Fabio waarschijnlijk ook gezien.

Ik probeer me min of meer te verontschuldigen voor het gedrag van mijn zoon door tegen hem te zeggen:

‘Hé Fabio, wat doe je nou gek? Dat is een lieve mevrouw, hoor.’

Haar schrikreactie lijkt er in eerste instantie ook één die ik denk te herkennen van die eerdere vakantie. Het is die naam. Fabio. Een blond ventje van nét vier met een Italiaanse naam. Omdat de dame een bevestiging wil, vraagt ze me hoe hij heet.

‘Fabio,’ zeg ik trots.

Daar waar ik gewend ben dat er spontaan een vreugdekreetje loskomt, omdat een Nederlands kind een Italiaanse naam heeft, gebeurt hier het tegenovergestelde. De vrouw kijkt na het horen van de naam Fabio, serieus en pijnlijk.

Ze had een zoon met dezelfde naam. Hij is op vierentwintig jarige leeftijd omgekomen. Ik heb aan *ventiquattro anni* en *incidente stradale* genoeg om dit te begrijpen. Haar gezichtsuitdrukking vertelt de rest. Ik ken deze vrouw een minuut en heb enorm met haar te doen. Ze heeft haar hand op mijn schouder gelegd. Ook als ik de taal wél had beheerst, had ik niet geweten wat ik had moeten

zeggen. Vlak voordat ze doorloopt knijpt ze nog even vriendelijk. Ik vat het op als een ‘wees gelukkig met wat je daar hebt zitten’. Ik kijk haar nog even na. Daarna kijk ik naar Fabio. Wat maken die twee kereltjes me toch ongelooflijk gelukkig, realiseer ik me nog maar eens.

‘Papa, wie was die mevrouw?’

‘Dat weet ik niet, lieverd.’

‘Wat zei ze allemaal?’

‘Dat jij een lieve jongen bent. Kom er maar uit. Je mag even in dat speeltuintje,’ zeg ik terwijl ik het portier open doe, ‘papa gaat even bellen.’

‘Met Vera van Wingerden.’

‘This is Italy calling,’ zeg ik met dichtgeknepen neus.

‘Ax! Leuk dat je belt.’

‘Ik moet het kort houden, topper. Maar...hoe is het daar?’

‘Wacht even, Ax, dan doe ik even de deur van het kantoortje dicht.’

Ik hoor haar die handeling in een paar stappen verrichten.

‘Ja, ben ik weer. Het gaat kut. Ik mis je, lieverd.’

‘Ik jou ook. Het is hier wel prachtig en het weer is goed en zo.

Het eten is heerlijk, ik maak mooie fietstochten, ik geniet van mijn kinderen, maar het is het allemaal nét niet.’

‘Probeer er nou van te genieten, Ax.’

‘Telkens als ik ’s avonds met Tessa op ons mooie terras zit met een rosétje, en de ondergaande zon is prachtig, de temperatuur aangenaam, dan denk ik steeds: Zat ik hier maar met Vera.’

Aan de zucht, die ik vanuit Nederland hoor, maak ik op dat Vera dat ook graag zou willen.

‘Ik heb slecht nieuws, toppertje. In de week dat jij ’s maandags weer komt werken, ga ik donderdag met vakantie. Perry en ik gaan naar de States.’

‘Jezus, Veer, da’s inderdaad slecht nieuws. We hebben dus maar drie dagen samen.’

‘Ik had nog veel dagen van vorig jaar staan.’

‘Hoe lang ga je?’

‘Ruim drie weken.’

Ik zucht moedeloos en terneergeslagen.

‘Dit is echt de ultieme test.’

‘Misschien is het wel goed elkaar twee keer zo’n tijd niet te zien.’

‘Ja, misschien wel.’ Ik meen er niets van.

‘Dus, Ax,’ vervolgt Vera, ‘wil ik op die eerste maandag met je eten. Lukt dat?’

‘Ja, natuurlijk. Ik verzin wel iets.’

‘Tussen Nicole en Cas gaat het trouwens nu beter,’ zegt Vera op fluisterton.

Terwijl Fabio voor de zesde keer van de glijbaan gaat, zie ik de supermarktdeuren open gaan.

‘Doe ze de groeten van me, Veer. Ik moet gaan hangen, topper. Ik bel volgende week nog een keer. Oké?’

‘Ja, graag. Ik vind het heerlijk je stem even te horen.’

‘Ik bel nog. Doei.’

Ik druk op het rode hoorntje en kijk hoe Fabio voor de zevende keer van de glijbaan gaat.

‘Fabio, kom je? De winkel is open.’

‘Mag ik het weer vragen aan de meneer?’ vraagt Fabio als we naar binnen lopen.

‘Ja, jij mag het vragen aan de meneer.’

Als we op de broodafdeling komen, vraagt mijn zoon van vier in onvervalst Italiaans: ‘*Otto panini!*’

Zodra ik een voet in ons kantoortje zet, springt Vera op en is ze met twee stappen bij me. Ze pakt me heel stevig beet. De deur van het kantoortje staat nog open, maar dat weerhoudt Vera niet mij vol op mijn mond te zoenen.

‘Goedemorgen, collega,’ zeg ik.

‘Wat ben je bruin, Ax!’ Terwijl ze dat zegt duwt ze met haar voet tegen de deur die met een zwaai dicht valt.

De ouderwetse voorzichtigheid lijkt overboord gegooid. Vera zoenet me weer vol op mijn mond.

‘Je ziet er goed uit, Veer.’

De rest van de ochtend zitten we weer net zo verliefd tegenover elkaar als in onze beste tijden. Wapenstilstanden, zwangerschappen en vakanties lijken ons niet uit elkaar te kunnen drijven.

Ik baal dat Vera een lunchafspraak heeft met Maaïke. Vera ziet dit aan me en staat op van achter haar bureau. Ze loopt om de bureau’s heen en komt achter me staan. Dan buigt ze voorover, legt ze haar handen in mijn nek en fluistert ze in mijn oor:

‘Vanavond eten wij samen.’

Ik weet niet wat ik lekkerder vind? Het vooruitzicht van vanavond of het zojuist gefluisterde zinnetje.

Tijdens de lunch vertel ik Cas, Nicole en Floortje over mijn vakantie. Ik zie dat Cas en Nicole weer helemaal in hun sas zijn. Er is blijkbaar veel gebeurd tijdens mijn vakantie. Aan het eind van de lunch, als we onze bladen op de band van de spoelkeuken zetten, vraag ik zacht aan Cas hoe het zit. Er verschijnt een grote grijns op Cas’ gezicht.

‘Gaat de goeie kant op,’ zegt hij vol zelfvertrouwen als Nicole uit de buurt is.

Vera rijdt in mijn auto mee naar Rotterdam. We eten bij eetcafé Facet in Hillegersberg, op een steenworp afstand van haar huis.

Ik heb thuis niet gelogen over vanavond. Vera en ik zijn uit eten om zowel qua werk als privé bij te praten. Ook heb ik er thuis aan toegevoegd dat er heel wat moet worden overgedragen, omdat Vera donderdag met vakantie gaat. Tessa begrijpt het.

In werkelijkheid praten we nauwelijks over het werk en het enige dat we mondeling overdragen is speeksel.

We zitten binnen, omdat de temperatuur te laag is en het elk moment weer kan gaan regenen. De avond is heerlijk, omdat we dit ten eerste heel lang niet gedaan hebben en ten tweede elkaar drieënhalve week niet gezien hebben.

‘Vind je het vervelend om over het vaderschap te praten?’
Mijn vraag komt als een donderslag bij heldere hemel, zie ik aan Vera’s reactie.

‘Nee,’ zegt ze met niet al te veel overtuiging, ‘maar wat valt er over te zeggen?’

‘Nou, nog heel wat. Je bent zwanger geworden in de week dat wij voor het eerst seks hebben gehad.’

‘Ja, maar ik heb in die week ook seks met Perry gehad.’

‘Vind jij het dan niet toevallig?’

‘Ik ben gewoon laks geweest met de pil. Ik ben wel eens vaker laks geweest met de pil. Dat heb ik toch wel eens eerder verteld?’

‘Precies!’ zeg ik op bingotoon.

Vera kijkt me vragend aan.

‘Kijk, Vera. Je bent wel eens vaker laks met de pil en er gaat nooit iets fout. Je hebt één keer seks met mij en pats...je bent zwanger. Is dat dan toeval?’

‘Het kán toeval zijn,’ zegt Vera uitdrukingsloos.

‘Vera, heb jij *De passievrucht* van Karel Glastra van Loon ooit gelezen?’

‘Nee, ik ken het wel, maar heb het nooit gelezen. Waarom vraag je dat?’

‘Oké, je hebt het nooit gelezen. Even hypothetisch, nu.’
Ik kijk er serieus bij en heb Vera’s volledige aandacht.

‘Stel dat jullie over een paar jaar een tweede kindje willen, maar het lukt je niet meer om zwanger te worden.’

Vera luistert aandachtig met een pijnlijk gezicht.

‘En stel dat jullie er dan voor kiezen om medisch uit te zoeken hoe dat kan. En dat uit onderzoek dan blijkt dat jij kerngezond bent, maar Perry onvruchtbaar.’

Ik trek me niets aan van Vera’s ontdane uitdrukking en vervolg mijn hypothese:

‘Perry zal tegen de arts zeggen dat dat dan iets recentelijks is, omdat hij al een kind met jou heeft. En stel je nou eens voor dat die arts dan zegt: Sorry, meneer, maar dat is een erfelijke afwijking. U bent nooit vruchtbaar geweest.’

‘Ax? Wat ben jij slecht!’ zegt Vera verontwaardigd maar lachend, terwijl ze een plaagstootje op mijn arm geeft.

‘Het zou toch kunnen?’ vraag ik nog maar eens, nu ook lachend.

‘Ja, tuurlijk. Tuurlijk zou het kunnen. Maar ik wil even niet aan een andere optie denken dan dat Perry de vader is van de inhoud van dit buikje.’

We zijn vrij snel klaar met eten en Vera zegt geen koffie te willen.

‘Ik wil weg, Ax,’ zegt ze zacht, terwijl haar groene ogen me doordringend aankijken.

‘Op ons plekje is het te nat nu,’ zeg ik als we in mijn auto wegrijden.

‘Ga hier maar links,’ zegt Vera, die precies weet wat ze wil. Ik volg elke aanwijzing op alsof ik rijles heb. Ze praat me richting Bergse Bos. Op de laatste parkeerplaats mag ik stoppen. Het is donker buiten. Het regent en we zijn de enige auto op het parkeerterrein. Als ik de motor uitzet, bespringt Vera me. We zijn allebei niet te houden en hebben wilde seks. De stoelen hebben we naar achteren geklapt. Zelfs een versnellingspook, die onhandig in de weg zit, houdt ons niet tegen.

‘Overmorgen is jouw laatste dag. Hoe moet dat nou zonder jou?’

‘Denk daar nog even niet aan, Ax. We zijn nú toch samen. Ik wil helemaal niet denken aan mijn vakantie.’

Ze heeft gelijk. We moeten nu genieten. Nu kan het nog. We liggen helemaal naakt tegen elkaar aan. De regen tikt hard op het dak van de auto. De ramen van de auto zijn aan de binnenkant bijna net zo nat als aan de buitenkant. In de schemer van een lantaarn, die wat licht in de auto schijnt, zie ik dat twee mooie groene ogen me van dichtbij aankijken.

‘Ik hou van je, Ax.’

‘Ik ook van jou, Veer.’ Even is het stil en dan vervolg ik zo plechtig mogelijk: ‘Vera, wil je met me trouwen?’ Vera schiet in de lach en ik vervolg eveneens lachend: ‘Samenwonen is ook goed.’

Vera stopt met lachen en geeft in plaats van antwoord lieve kusjes op mijn wang, neus en voorhoofd.

Om half twaalf vinden we eindelijk de moed om naar huis te gaan.

‘Niet zoenen in mijn straat, hoor. Ik ben veel te bang dat Perry iets ziet.’

‘Nee, prima,’ zeg ik en ik zet de auto direct aan de kant. ‘Dan zoenen we hier.’

Als ik de route vervolg is het nog maar twee straten. Voor haar deur stop ik.

‘Welterusten, Vera,’ zeg ik als ze het portier open doet. Vera zegt niets, draait haar been naar buiten om uit te stappen, maar draait vervolgens net zo snel weer terug. Ze doet het portier dicht en draait zich naar mij. Ze kijkt bezorgd.

‘Ik moet het tóch zeggen. Ik kan het niet uit blijven stellen,’ zegt ze op de meest serieuze toon die ik van haar ken.

Kut! Toch niet weer stoppen voor de zoveelste keer? Toch niet weer een wapenstilstand? Het is niet wat ik denk.

‘Perry heeft gesolliciteerd op een baan in Lissabon.’

Daarna opent ze het portier alsnog en stapt dit keer echt uit.

Fabio en Luca doe ik na het eten samen onder de douche, daarna pyjama's aan, tandjes poetsen en ik lees voor. Het vaste ritueelje. Beneden maak ik koffie en ik twijfel tussen plaatjes mixen of een avondje lui banken en zappen. Ik ben onrustig. Ik voel me slecht en niet op mijn gemak. Ik moet met iemand praten en besluit Cas te bellen.

‘Hoi Ax,’ zegt Cas.

‘Dag baas,’ zeg ik somber, ‘kun je praten?’

‘Ja, Ellen is naar badminton.’

‘Het gaat kut met me, Cas. Begin deze week dacht ik nog dat mijn grootste probleem zou zijn dat ik Vera drieënhalve week niet zie. Nu denk ik aan niets anders meer dan Lissabon. Als dat doorgaat, dan zie ik haar helemaal nooit meer.’

‘Misschien gaat het helemaal niet door, joh. Maak je daar nou nog niet druk om. Zover is het toch nog niet?’ probeert Cas mij gerust te stellen.

‘Nee, nog niet, maar als het wél zover is? Dan is ze wel vertrokken. En wat moet ik dan? Cas? Zeg het maar? Wat moet ik dan?’

‘Ax, ik weet niet wat je dan moet. Maar ik weet ook niet wat je nú moet. Je weet zelf al maanden niet wat je wel of niet moet. Rationeel weten jullie dat je moet stoppen, maar emotioneel kunnen jullie het niet.’

Cas heeft een nuchtere kijk op dingen en bevat de gave mij met beide benen op de grond terug te plaatsen.

‘Ik weet dat je niet leuk vindt wat ik nu ga zeggen. Maar misschien is zo'n verhuizing wel het beste. Vera zal toch nooit voor je kiezen. Dat kan ze niet. Dat weet je. Ik veroordeel je niet gozer, maar ik heb momenteel wel gemengde gevoelens over Vera en jou, vooral vanwege haar zwangerschap. Ik zeg niet dat ik anders zou handelen als ik jou was, maar ik snap eerlijk gezegd Vera niet zo.’

Pats! Ik weet dat hij gelijk heeft. De waarheid komt echter hard aan.

‘Je hebt gelijk.’

Even blijft het stil op de lijn.

‘Ik ben blij dat bij jullie de kans steeds groter wordt dat jullie bij elkaar komen. Maar ik ben ook jaloers.’

‘Dat begrijp ik, gozer.’

‘Niet dat ik het jullie niet gun, hoor.’

‘Dat weet ik toch,’ zegt Cas sussend.

‘Ze houdt van me, godverdomme, en ik van haar. En toch kan ze die vent van haar niet verlaten. ’t Is zo *bloody frustrating!*’

Cas weet dat hij niets meer kan doen dan luisteren.

‘Vanmiddag werd ze weer opgehaald door die eikel. Ik zag hem beneden tegen zijn auto een sjekkie staan rollen. Even heb ik getwijfeld of ik vanaf drie hoog een monitor in zijn kruin zou gooien. Dan zou ik misschien morgen met Vera in het vliegtuig naar de States zitten.’

Cas lacht hard.

‘Gelukkig heb je nog humor, pik,’ zegt Cas en daar direct achteraan zijn lijfspreuk van deze zomer: ‘Life’s a bitch!’

‘Ik moest trouwens vanmiddag nog erg om Nicole lachen. Toen Vera een uur weg was, kwam Nicole met een sip gezicht naar me toe en zei ze semi-opbeurend: ‘Joh, Axel, er is alweer een uur om.’ Het is absoluut een vrouw met humor.’

‘Klopt. En dan nog mooi en intelligent ook.’

Door het keukenraam zie ik onze auto parkeren.

‘Ik ga je hangen, Cas. Tessa komt eraan. Ik zie je morgen.’

‘Hou je haaks, hè?’

Tessa en ik zijn 9 jaar getrouwd. We gaan uit eten in De Kurk. Voor de buitenwereld zijn wij een verliefd stel dat tegenover elkaar zit te eten. Misschien voor Tessa ook wel. Vandaag wel. Net als ik denk dat ze er goed uit ziet en dat ze er veel werk van gemaakt heeft op onze trouwdag, zegt ze iets waardoor ik totaal in een andere sfeer kom.

‘Als we twaalfeneenhalf jaar getrouwd zijn, wil ik met het hele gezin naar Disney. Fabio en Luca zijn daar dan oud genoeg voor,’ zegt ze nietsvermoedend.

Disney. Ik dwaal onbewust vier maanden terug met mijn gedachten. Vera. Disney. Antwerpen. Vera. De States. Disney.

‘Hoi Axel,’ haalt een bekende stem me uit mijn droom.

‘Hoi Maaïke,’ zeg ik verbaasd. ‘Eh, Maaïke, dit is Tessa, Tessa, dit is Maaïke.’

‘Hohoi, Maaïke Dijkstra. Ik werk veel met Axel. We doen allebei communicatie. Ben je zijn vrouw of zijn vriendin?’ Mijn vriendin is momenteel in de States, denk ik, terwijl Tessa antwoord geeft.

‘Ik ben zijn vrouw. Vandaag al negen jaar.’

‘Vandaag? Oooh, wat leuk!’ zegt Maaïke opgewonden, ‘Van harte! Nou, veel plezier nog, hè.’

‘Dank je wel,’ zeggen Tessa en ik tegelijk.

Tessa kijkt de olijke Maaïke na, die naar haar tafeltje loopt.

‘Die wil wat van jou, hoor,’ weet Tessa zeker.

‘Doe normaal, joh,’ zeg ik met gemeente verontwaardiging.

‘Dat zie ik toch. Vrouwen hebben daar een zesde zintuig voor. Niets ontgaat ons.’

Dan heeft dat zintuig je de laatste vier maanden lelijk in de steek gelaten, denk ik.

‘We werken samen. Ze is gewoon een amicale gezellige roddeltante.’

‘Heeft ze een vent?’

‘Ja, en zelfs een zoontje.’

Tessa lijkt enigszins gerustgesteld.

‘Wij hebben wekelijks een overleg samen. Dat hebben we al een half jaar. Zij en haar man zijn vrienden van Vera en Perry. Vera heeft haar getipt voor de vacature. Geloof me, zij wil echt niets van mij, hoor. En bovendien; ik heb toch al een topper.’ Daar is niets van gelogen. Tessa kijkt weer net zo verliefd als een paar minuten geleden.

‘Komt Vera trouwens morgen weer terug?’

‘Nee, ze is nog een week weg. Volgende week maandag is ze terug. Morgen komt Lia terug voor halve dagen. Er is vrijdag een bureau in ons kantoortje bij gezet.’

‘En jij dan? Mag je gewoon blijven?’

‘Ja, dat weet je toch. Er blijft genoeg werk voor Vera, Lia en mij.’

‘Je mist Vera zeker wel?’

Pardon? Ik probeer niet geschrokken over te komen. Ik slik de slok wijn maar snel door.

‘Hoe bedoel je, lieverd?’ Zou ze de trilling in mijn stem horen?

‘Nou, ik bedoel, je zult het wel een stuk drukker hebben zonder haar.’

‘Oh...ja, maar het lukt wel, hoor.’

Ik vraag me af of de kleine zweetdruppeltjes op mijn voorhoofd te zien zijn.

De herfst van de mail

Als Vera de deur open doet stap ik snel binnen en geef ik haar een ingepakte fles.

‘Je weet toch dat ik geen alcohol mag?’ zegt ze licht verontwaardigd.

‘Maak toch maar open,’ zeg ik glimlachend.

Op het moment dat ze de fles Spa Rood uit de wijnzak tilt, begin ze te lachen.

‘Dat dronken we de laatste keer dat ik hier bij je thuis was.’ Eergisteren heeft Vera me gebeld met slecht nieuws en goed nieuws. Het slechte nieuws was dat Perry is uitgenodigd voor een sollicitatiegesprek in Lissabon. Het goede nieuws is dat ze daarom eerder zijn teruggekomen van vakantie. Perry is vanmorgen vertrokken en daarom ben ik nu bij Vera thuis.

Als we boven zijn en Vera de fles op de tweede trap heeft neergezet valt ze om mijn nek. Ze zoent kort en net als vier maanden geleden lopen we direct door naar de slaapkamer.

‘Wat heb je thuis gezegd?’

‘Dat ik met jou ging eten.’

‘Heb je honger?’

‘Nee.’

Vera sleurt me het bed op. We zoenen met onze kleren aan. Soms onderbreken we het zoenen om even te praten.

‘Lia is deze week weer begonnen.’

‘Bij ons op de kamer?’

‘Ja, natuurlijk. Zij werkte daar eerder dan wij.’

‘Dan zit stiekem zoenen er niet meer in.’

‘Ze werkt maar halve dagen.’

Aan Vera’s gezicht zie ik dat ze geen zin heeft om over werk, Lia of Communicatie te praten. Ze trekt mijn shirt uit en daarna doe ik zelf mijn broek uit als ik zie dat zij zich ook helemaal uitkleedt.

We hebben uitgebreid seks met alles er op en er aan.

‘Je bent zó lekker, Ax,’ zegt ze en ik herken haar blik.

We blijven lekker naakt tegen elkaar aan liggen. Vera ligt met haar hoofd op mijn borst. Ik heb mijn handen op haar buikje, dat nu echt niet meer kan verbergen dat daarin iets groeit. We liggen heerlijk.

‘Ik moet uitkijken dat ik niet in slaap val, Vera.’

‘Van mij mag je.’

‘Dan heb ik thuis wel wat uit te leggen.’

‘Ik zorg dat je op tijd naar huis gaat. Zal ik voor de zekerheid de wekker zetten?’

‘Ja, doe maar. Zet maar op twaalf uur. Ik zeg wel dat ik met jullie nog wat gedronken heb.’

‘Met jullie?’ vraagt Vera verbaasd.

‘Ja, ik heb niet gezegd dat Perry naar Lissabon is.’

‘Verstandig.’

Het woord Lissabon is gevallen. We praten lang over dit onderwerp. Ik zeg dat ik me zorgen maak over hun vertrek uit Nederland. Vera stelt me niet gerust door te zeggen dat Perry een heel reële kans maakt. We worden er beiden droevig van en pakken elkaars naakte lichaam af en toe even stevig beet.

‘Ik vind het zo heerlijk om bij je zijn, Ax.’

‘Als je wilt kun je elke dag en elke nacht bij me zijn.’

‘Ik hou van je, Ax. Echt waar. Soms denk ik dat ik meer van jou hou dan van Perry. Als ik denk aan dat jij en ik samen in een huis wonen, dan krijg ik een heel warm gevoel. Maar als ik denk aan hoeveel pijn ik Perry zou doen. Dat kan ik niet. Ik hou ook van hem.’

‘Ik hou ook van Tessa, maar ik weet dat ik met jou gelukkiger zal zijn.’

‘Ik kan de stap niet zetten, Ax.’

Ik heb deze discussie te vaak gevoerd en ik weet dat ik Vera niet kan ompraten. Ik kijk naar het plafond, terwijl ik met Vera’s mooie lange donkere haar speel.

‘Met Nicole en Cas gaat het goed. Dat kan bijna niet meer fout gaan. Ik denk dat het kwestie van weken is en dan hakken zij de knoop door.’

‘Geweldig voor ze!’ zegt Vera enthousiast.

‘Ze vinden het onbegrijpelijk dat wij nog steeds contact hebben op deze manier. Cas zei laatst dat hij het met name van jou niet begrijpt dat je maar door blijft gaan met mij, nu je zwanger bent.’

Vera blijft stil. Ze ligt nog steeds met haar hoofd op mijn borst. Af en toe geef ik haar een kusje op haar kruin en met mijn hand streel ik haar wang.

‘Wat is er?’ vraag ik geschrokken als ik merk dat er een traan op mijn hand valt.

Ik ga overeind zitten en trek Vera mee. Twee natte ogen kijken me bedroefd aan.

‘Hé, wat is er nou, toppertje?’ zeg ik op mijn liefst.

De natte ogen beginnen te knipperen, het zwijgen wordt snikken, de tranen worden straaltjes, het snikken wordt huilen.

‘Stil maar, lieverd,’ troost ik alsof mijn zoontje van zijn fietsje is gevallen.

Ik heb Vera vast en zij mij. Ze huilt wel vijf minuten aan een stuk door. Ik vraag niet meer wat er is. Ik laat haar maar even lekker huilen. Af en toe klop ik even met mijn hand op haar rug. Die hand is daar toch al.

Dan maakt Vera zich rustig los zodat we elkaars gezicht weer kunnen zien. Ze pakt het laken om haar betraande gezicht droog te maken. Ik hoor haar gecontroleerd diep adem halen en dan kijkt ze me aan.

‘Ze hebben gelijk. We moeten stoppen.’

Ik zeg niets, maar voel een baksteen in mijn maag. Het is menens. Ik voel het. Ik hoor het. We zijn vaker gestopt, maar dit is anders. Het is over.

Als er muziek uit wekkerradio komt, blijven we nog een half uur tegen elkaar aan liggen. Ik ben leeg. Ik kan niets zinnigs zeggen. Ik kan geen vrolijke gedachte opwekken. Ik voel aan alles dat dit een afscheid is. Als wij elkaar na dit weekend op het werk zien, zal het anders zijn dan voorheen. Wij gaan niet meer knuffelen,

zoenen, en alles wat we deze zomer nog meer gedaan hebben. Ik ben helemaal op. Leeg.

Omdat ik nog wel helder genoeg ben om te realiseren dat ik het niet veel later kan maken, ga ik douchen. Nog steeds huilend geeft Vera me vijf minuten later een handdoek aan.

‘Wil je echt niets eten?’

‘Nee, ik moet echt gaan. Ik heb trouwens geen honger.’

We klinken allebei even aangeslagen en timide. We beseffen dat het over is. Klaar. Uit. Basta. Voorbij. Finito.

Ook ik huil nu ik haar boven aan de trap voor de laatste keer beet pak. Dat grijpt Vera aan die op haar beurt nu mij begint te troosten.

We zeggen heel zachtjes gedag, alsof we geen energie hebben om harder te praten. Op de A13 heb ik pas door dat ik in mijn auto zit. Ik heb geen idee hoe ik dat eerste stuk gereden ben. Als een zombie zit ik achter het stuur.

Op dezelfde zachte energieloze toon als vrijdagavond vraagt Vera hoe het met me gaat, als ik maandagochtend het kantoortje in stap.

‘Klote, Veer. Het gaat echt slecht met me.’

Ik zie dat Vera het zich aantrekt, maar ook dat ze er slecht uitziet. Ze heeft wallen onder haar dikke ogen.

‘En jij? Trek jij het nog?’ Het is een schoolvoorbeeld van een retorische vraag.

Vera vecht tegen een huilbui. Voorlopig lijkt ze de winnaar.

‘Had je wat aan mijn mail, lieverd?’ vraagt Vera zo zacht dat ik haar maar met moeite versta.

‘Welke mail?’ vraag ik.

‘Ik heb zaterdag een mail gestuurd om je nog even een hart onder de riem te steken.’

‘Dat is vreemd, want ik heb gisteravond mijn mail nog gecheckt en er was geen mail van jou.’

Omdat er blijkbaar iets is misgegaan met haar mail probeert ze uit haar hoofd in grote lijnen te herhalen wat de inhoud was.

‘Dat je er het beste van moet maken met Tessa, dat je alles in je hebt om te slagen in alles wat je doet, dat je altijd bijzonder zult blijven, dat ik het een bijzondere zomer vond, dat ik...’

Cas komt op een slecht moment binnen.

‘Hè, toppers! Hoe gaat het hier? Vera, hoe was je vakantie?’

Dan ziet ook Cas Vera’s ogen.

‘Ik zal jullie even alleen laten.’

Terwijl Vera de mail herhaalt, zie ik een mail binnenkomen van Cas. Of ik even bij hem langs loop, wanneer het uitkomt.

Met twee koffie loop ik tien minuten later Cas’ kantoortje in.

‘Gaat niet lekker op communicatie, hè?’ vraagt Cas nadat hij de deur gesloten heeft.

‘Dat is zacht uitgedrukt.’

Cas hoort aan mijn stem dat het ernst is.

‘Is het mis met De Film? Ik had gedacht dat jullie wel blij zouden zijn elkaar te zien na drie weken. Toen jĳ van vakantie kwam, vraten jullie elkaar zowat op.’

‘Ik heb Vera vrijdag al gezien. Ik ben bij haar geweest, omdat Perry naar Lissabon was voor die sollicitatie. We hebben lang met elkaar gesproken. Ik was om 1.00 uur thuis. We hebben er nu écht een punt achter gezet. Het is nu écht onomkeerbaar. We weten dat we altijd van elkaar zullen blijven houden. We weten ook dat het goed zou zijn als Portugal doorgaat. Al is dat niet mijn voorkeursscenario. Het beste is niet altijd het leukst. En als die baan niet doorgaat, moeten we ervoor zorgen dat we niet meer in de gelegenheid zijn tot...’

Ik maak mijn zin niet af en moet even slikken.

‘En als we wél in de gelegenheid zijn, moeten we beide heel sterk zijn. Dat zal niet meevallen, maar het moet gewoon.’

‘Jullie moeten trots zijn, man! Jullie hebben iets heel moedigs gedaan. Dit is echt het beste en het zou inderdaad alles een stuk makkelijker maken als ze naar Portugal verhuizen. Ik geloof in het lot. Ook die zwangerschap is een waarschuwing geweest.’ Broederlijk pakt Cas mijn schouder, knijpt er in en geeft daarna twee letterlijke schouderklopjes.

‘Ook voor mij is het een raar weekend geweest. Ik heb alles aan Ellen verteld en daarna aan mijn ouders en mijn schoonouders. Ook Nicole heeft thuis alles verteld. We gaan definitief samen verder.’

‘Dat is super, Cas! Ik ben heel blij voor jullie,’ zeg ik oprecht, al klink ik nog steeds down.

‘Vreugde en verdriet liggen weer eens dicht bij elkaar.’ Ik knik langdurig.

‘Sorry, Ax, maar dan moeten Nicole en ik er maar voor zorgen dat die Film toch een happy end krijgt.’

Als Vera om negen uur nog niet op kantoor aanwezig is, begin ik me zorgen te maken. Zou ze er emotioneel zo onder lijden dat ze niet meer in staat is om naar kantoor te komen?

'Ax, 't is foute bingo,' zegt Cas bloedserieus als hij mijn kantoortje instapt, 'Perry weet het. Vera komt vandaag niet. Het is oorlog in huize Van Wingerden.'

'Hoe bedoel... eh... wat is er gebeurd?'

Alsof ik onverwachts een linkse voltreffer incasseer. Ik kom niet uit mijn woorden en mijn maag krimpt ineen.

'Ze is helemaal van de kaart. Ik heb haar nog nooit zo gehoord.'

'Weet hij... weet hij alles? Hoe kan ...' Ik denk hardop, terwijl Cas zijn hoofd schudt.

'Ik heb haar maar heel kort gesproken.'

'Maar wat... wat heeft ze gezegd?' Mijn hersenen maken overuren. Ik heb zoveel vragen.

'Ze praatte heel zacht, was enorm aangeslagen en zei eigenlijk alleen maar dat Perry van jou en haar wist en dat ze zich ziek wilde melden.'

'Meer niet?'

'Ik heb gevraagd hoe ze zich voelde. En ze zei dat ze de hele nacht met Perry had gepraat, dat ze niet geslapen had en dat ze er slecht aan toe was.'

'Kutzooi,' zeg ik zacht, bang en radeloos tegelijk.

Verslagen zit ik in mijn bureaustoel. Mijn hoofd voelt als een vragenvulkaan.

Hoe kan hij er achter zijn gekomen?

Wat weet hij wel en wat niet?

Wat heeft hij met Vera gedaan?

Hoe is het met Vera?

Wil Perry nu van Vera af?

Of wil hij bij Vera blijven?

En als dat zo is; gaat Vera dan door het stof voor hem?

En als hij bij haar weg wil; komen Vera en ik dan eindelijk bij elkaar?

Zou dit een positieve wending kunnen betekenen?

Nee, daarvoor voelt het veel te slecht. Als in Huize van Wingerden de bom is gebarsten en er is duidelijkheid over scheiden, dan zou Vera nu toch naar mij zijn gekomen?

Ik schrik van de trilling in mijn broekzak van mijn mobieltje. Cas herkent mijn beltoon en schat goed in dat ik nu niet zit te wachten op een telefoontje.

‘Druk toch weg, joh.’

Ik haal het toestel uit mijn broekzak om de beller weg te drukken. Uit macht der gewoonte kijk ik in het display.

‘t Is Vera.’

Zonder iets te zeggen loopt Cas mijn kantoortje uit en sluit de deur. Daarna neem ik op.

‘Hoi Veer, ‘k heb het net van Cas gehoord.’

‘Het kan zijn dat ik ineens ophang, hoor,’ zegt Vera met een trilling in haar stem, ‘als Perry weer thuiskomt, hang ik op.’

Ik hoor haar diep zuchten. Het lijkt alsof ze die eerste zin heeft ingestudeerd. Even een mededeling van huishoudelijke aard om vervolgens met de echte boodschap te komen. Ze vervolgt net zo zacht en terneergeslagen als gisterochtend in het kantoortje:

‘Het is verschrikkelijk, Axel. Perry is in de auto gestapt en weggereden om na te denken. Hij is er heel slecht aan toe.’

Ik krijg antwoord op een vraag, die ik niet gesteld heb. Alsof het mij iets kan schelen hoe het met Perry gaat.

‘Hoe is het met jou? Wat is er gebeurd? Hoe kan hij weten dat...’

‘Ik kwam gisteren thuis en toen was Perry helemaal over de rooie. Die mail die ik je gestuurd had, was verkeerd geadresseerd. Daardoor was hij niet af te leveren en kwam hij terug in onze mailbox. Perry had hem dus helemaal gelezen.’

‘Kut,’ zeg ik zacht.

Ik hoor Vera zuchten en snikken.

‘Ik heb de hele avond en de hele nacht elke zin wel tien keer moeten uitleggen. Elk woord werd in de weegschaal gelegd. Ik heb ervan gemaakt dat jij relatieproblemen hebt met Tessa en dat ik deze zomer een luisterend oor ben geweest. En dat ik me heb laten meeslepen en met je gezoend heb. Alleen gezoend.’

‘Hoe reageerde hij?’

‘Hij is kwaad, argwanend, teleurgesteld, en hij heeft grote moeite mijn verhaal te geloven. Hij is ook kwaad op jou. Hij zei vannacht ‘Als ik hem tegen kom, schiet ik hem dood.’, maar dat was bij wijze van, hij zou nooit fysiek geweld gebruiken.’

Tijdens het bellen ben ik bij het raam gaan staan, maar tijdens de doodschietschietpassage doe ik onbewust toch een paar passen naar achteren. Goed. Hij zal dat niet doen, stelt Vera me gerust. Maar wat doet hij wél? Gaat hij Tessa op de hoogte brengen?

Godverdomme, wat een slechte wending.

‘Ik probeer je later nog te bellen, maar ik weet niet of dat lukt. Ik weet ook niet of ik er morgen weer ben.’

Vera hangt op zonder *topper*, *lieverd* of zelfs maar *dag* te zeggen.

Ik weet me geen raad. Ik kan me niet concentreren op mijn werkzaamheden. Er komt helemaal niets uit mijn doorgaans toch creatieve handen. De hele ochtend zit ik wezenloos, maar onrustig, naar het beeldscherm te turen. Af en toe kijk ik voorzichtig naar buiten. Ik weet dat het onzin is. Perry staat niet beneden met een pistool te wachten tot ik voor het raam verschijn. Onzin! Toch ga ik niet voor het raam staan zoals ik op andere dagen wel doe. Ik ben bang. Bang dat Tessa er achter komt. Bang dat er iets met Vera gebeurt. Bang dat ik Vera voor altijd kwijt ben.

‘Jezus, Axel. Wat is dit klote.’ Nicole is ook zichtbaar aangeslagen. Cas loopt een meter achter Nicole en sluit net als vanmorgen de deur van het kantoor. Nicole pakt me stevig beet.

‘Ik voel me bijna schuldig dat het met ons nu net juist zo goed gaat.’

‘Onzin, Nicole,’ zeg ik, ‘dit heeft niets met jullie te maken. Al denk ik al wel de hele ochtend aan je, Nicole. Of eigenlijk aan wat je gezegd hebt.’

Knikkend zegt Nicole zachtjes: ‘Stront.’

‘Klopt.’

‘Hoe is ze er onder?’

‘Aangeslagen. Totaal van de kaart. Ik heb haar niet eerder zo down meegemaakt.’

‘Het is ook niet niks. Heeft ze jou nog iets gezegd wat ze Cas niet gezegd heeft?’

‘Ja, het is fout gegaan door een mail. Een aan mij verkeerd geadresseerde mail is teruggekomen in hun mailbox en die heeft Perry gelezen.’

‘Fuck! Heftig, man.’

‘Vera heeft het verhaal een draai gegeven. Ze heeft gezegd dat ik deze zomer mijn relatieproblemen bij haar heb neergelegd en dat ze me geholpen heeft. En ze heeft hem gezegd dat we alleen maar gezoend hebben.’

Nicole en Cas zeggen niets, omdat ze aan mijn gezicht zien dat er nog iets achteraan komt.

‘En hij heeft moeite dat te geloven.’

‘Ja, dat snap ik,’ zegt Cas. Heel even is er een toon van ‘told you so’, maar daarna is hij direct weer oprecht meelevend: ‘Het is gewoon kut.’

En eigenlijk is dat de beste samenvatting, vind ik. Gewoon kut.

Ik ga vandaag een uurtje eerder naar huis. Ik ben op. Ik ben moe en wil het liefst mijn bed in. Eigenlijk heb ik behoefte aan een troostende Tessa. Mijn eigen Florence Nightingale. Als er iemand kan *pamperen*, is het mijn Tessa wel. Maar ze ziet me aankomen, denk ik terwijl ik naar huis fiets, met de vraag of ze me even stevig vast wilt houden, omdat Perry achter de geheime relatie van mij en Vera is gekomen.

Het schiet weer door mijn hoofd. Perry heeft pijn door iets wat zijn vrouw en ik gedaan hebben. Zou hij niet gewoon Tessa bellen

om haar te vertellen van een mail die zijn vrouw aan haar man heeft gestuurd en die hij per toeval heeft gelezen? Gewoon om mij pijn te doen? Ik heb hem toch ook pijn gedaan?

Haastig stop ik als mijn mobiel gaat. Ja! Het is Vera.

‘Hoi topper,’ zeg ik op neutrale toon.

‘Hoi Axel,’ klinkt het nog net zo zacht en down als vanochtend, ‘We mogen niet meer met elkaar werken van Perry. Dat heeft hij vanmiddag gezegd. Ik ga morgen met Cas de mogelijkheden bespreken.’

Vera klinkt zo emotioneel als een robot. Ze lijkt gehersenspoeld. Perry’s wil is wet, zo lijkt het. Hij stelt de eisen en Vera kruipt. Ze doet er alles aan om hem niet kwijt te raken.

‘Dus ik zie je morgen?’ zeg ik hoopvol.

‘Ja, maar we kunnen echt niet meer...’ Vera zoekt naar de juiste woorden.

‘Nee, natuurlijk niet. Dat snap ik,’ help ik haar.

‘Tot morgen, Ax.’

‘Tot morgen, Veer.’

Het leek een sprookje. Met vier toppers twee grote geheimen delen. We waren maandenlang een viereenheid. Alles leek te kunnen. We leken overal mee weg te komen. Ongestraft een hele dag in haar -en dus ook zijn- bed neuken. Ongestraft drinken op terrasjes in Delft. Ongestraft een hele dag naar Amsterdam. Ongestraft talloze keren per fiets naar ons plekje. Ongestraft naar de film in Rotterdam. Ongestraft neuken in de auto. Ongestraft uit eten in restaurants in Rotterdam en Delft.

En dan gaat het fout op een moment dat we definitief gestopt zijn.

Op een moment dat we heel wijs, moedig en rationeel een definitieve punt hebben gezet achter onze affaire. Op Cas en Nicole na, had niemand het hoeven te weten. We waren gewoon doorgedaan met ons leven en zouden deze hete zomer als gekoesterd levensgeheim meedragen.

En dan gaat het godverdomme fout door zo’n kutmailtje.

Cas heeft helemaal gelijk. Het is gewoon kut. En Nicole heeft ook gelijk gekregen. Vroeg of laat komt hier stront van.

Vera's jas hangt op de kapstok in ons kantoortje, maar ze zit niet aan haar bureau. Als ik koffie haal, zie ik dat de deur van Cas' kantoor dicht is. Ik weet genoeg.

Na een half uur komt Vera ons kantoor in. De stralende groene ogen en bijbehorende ochtendbegroeting zijn verdwenen. Vera ziet er uit alsof ze twee nachten niet geslapen heeft. Dat blijkt ook zo te zijn. Ze gaat als een zombie achter haar pc zitten en kijkt me heel anders aan dan de laatste maanden.

Omdat ik niet zo goed weet wat ik moet zeggen, zeg ik: 'Ik weet niet zo goed wat ik moet zeggen, Veer.'

Ze kijkt me met holle ogen aan. Ze lijkt vijf jaar ouder geworden in twee dagen. De wallen onder haar ogen zijn schraal. Ze ziet lijkleek.

'Het verscheurt me, Axel,' zegt ze bijna huilend, 'ik kan niet aanzien hoeveel pijn Perry heeft.'

Ze vertelt heel gedetailleerd hoe hij telkens opnieuw de mail van A tot Z doornam met haar. Hoe ze zich in bochten moest wringen om de waarheid te verhullen. Hoe ze gehuild had en niet had kunnen slapen. Hoe hij midden in de nacht vloekend het bed uit sprong en door het huis ging ijsberen om vervolgens terug te komen in de slaapkamer en te schreeuwen: hoe kun je me dit godverdomme aandoen, Vera? Hoe bang ze was geweest dat hij haar eruit zou gooien.

'Axel, vertel het nooit aan Tessa. Je wilt dit niet mee maken. Geloof me. Het is zó erg.'

'Ik was het niet van plan. Ik...eh...was bang dat Perry misschien met Tessa zou bellen. Om mij pijn te doen.'

Er verschijnt verontwaardiging op Vera's vermoeide gezicht.

'Dat zou Perry nooit doen. Nee, daar hoeft je echt niet bang voor te zijn.'

De verontwaardiging slaat snel over in treurnis.

'Ax, het zou voor iedereen het beste zijn als die baan in Lissabon doorgaat.'

Ik knik zwijgend en baal enorm. Ik kan het maar moeilijk verkroppen dat Vera niet even iets troostends zegt of even een arm om me heen legt. Ze doet zo koud en afstandelijk. Soms denk ik dat ze me een inmiddels zo vertrouwde dubbele knipoog geeft, maar dat zie ik steeds verkeerd. Het is waarschijnlijk wat ik zo graag wil zien, maar het blijft uit.

Afgelopen weekend had ik me er min of meer bij neergelegd dat het over is tussen ons. Maar dit komt zo hard aan. Dit is zo onverwacht en pijnlijk. Het idee dat Tessa er nu via Perry achter zou kunnen komen, is zenuwslopend voor me. En hoewel ik er niet aan moet denken dat ik Vera niet meer zal zien, heeft ze natuurlijk wel gelijk. Die baan in Lissabon moet doorgaan.

‘Dat is alles wat ik kan doen,’ sluit Cas af.

‘Ik begrijp het, Cas,’ zegt Vera zacht.

Cas heeft met de deur dicht in ons kantoortje een voorstel gedaan voor de nieuwe werkwijze. Vera en ik zijn nooit meer op dezelfde dag roostervrij. Hierdoor zijn er nog maar drie dagen overlap. Eén van die dagen zal Vera op het andere kantoor werken. Om Perry gerust te stellen, zal gelogen moeten worden dat ik de resterende twee dagen op een andere locatie werk. In werkelijkheid gaan Vera en ik elkaar twee dagen per week minder zien.

Sinds het voorval van vorige week hangt er een grafstemming op de derde verdieping. Tegen Floortje en andere collega's doe ik zo vrolijk en normaal mogelijk, maar als ik met Nicole en Cas ben, gaat mijn masker af.

'Ik had me er bij neergelegd dat we zouden stoppen. Dat kon ik –al was het moeilijk- accepteren. Maar deze situatie is verschrikkelijk. Ik zal nooit meer even met haar op een terrasje kunnen zitten. Dat is toch kut?'

Nicole en Cas knikken. Ik ben ze dankbaar dat ze niet te veel vertellen over de voortvarende stappen in hun relatie.

Een vrolijke beltoon verraadt dat Cas gebeld wordt.

'Hoi, met Cas...ja...oh...oké...ja...ja, ik geef het door. Doei.'

Cas kijkt eerst serieus naar Nicole en dan naar mij.

'Het was Vera. Perry is niet aangenomen in Lissabon.'

De laatste keer dat Deon bij mij kwam bieren is alweer drie maanden geleden. Omdat Tessa -in het kader van tijd voor jezelf claimen- dit weekend met haar schoonzus naar Disney is en omdat ik gisteren al verveeld op de bank heb gehangen, bel ik Deon. Hij neemt op met zijn standaard begroeting: ‘Hee, grote vriend!’

‘Deon!’ roep ik net zo standaard terug.

‘Hoe is het, pik?’

‘Ja, lekker hoor,’ lieg ik, ‘maar...eh, jij hebt zeker al plannen voor vanavond?’

‘Nou, gewoon de stad in, niks bijzonders. Ik sta eigenlijk net op het punt om de deur uit te gaan. Hoezo?’

‘Zin in een biertje in huize Faase?’

‘Ja, tuurlijk. Leuk! Ben over een kwartier bij je.’

Ik leg een stokbrood in de oven en zet wat salades en kaasjes op tafel. Nadat ik heb gezien hoeveel bier er in de koelkast ligt, pak ik het krat uit de tuin en leg wat biertjes in de vriezer. Op mijn telefoon stel ik het alarm in, omdat ik niet wil dat deze biertjes kapot vriezen.

Ik check nog even Fabio en Luca, omdat ik even dacht iets te horen. Dat heb ik me verbeeld, want ze slapen als roosjes. Dat voetbalpartijtje heeft ze behoorlijk moe gemaakt vanmiddag. Op weg naar beneden gaat de bel. Goeie timing.

Deon staat stralend voor de deur. Deon straalt altijd en ik heb hem nog nooit chagrijnig gezien.

Na een uurtje hebben we gesproken over de Champions League, de kwalificatie van Oranje, Tessa in Disney, de verrassende start in de Eredivisie, Fabio en Luca, de Davis Cup en Deons vrijgezelle leven. Deon zit zoals gewoonlijk onderuit op de bank.

‘Gaan we nog mixen?’

‘Nee, vanavond niet,’ zeg ik, ‘ik ben een beetje moe.’

‘Is er iets met je?’

‘Nee, hoezo?’ lieg ik, ‘Gewoon een beetje drukke week gehad.’

‘Ik heb het gevoel dat er iets met je is, vriend,’ zegt Deon broederlijk.

Net als drie maanden geleden kraken mijn hersenen. Grote twijfel. Zal ik een van mijn beste vrienden in vertrouwen nemen en hem vertellen van wat er deze zomer is gebeurd tussen mij en die ene collega? Hij ziet tenslotte aan me dat er iets is. Twijfel.

‘Nee, er is echt niets, hoor,’ zeg ik lachend, ‘wat zou er moeten zijn?’

‘Weet ik veel? Misschien op je werk of zo? Heb je het nog naar je zin?’

Deon ziet dat ik twijfel iets te gaan zeggen. Hij maakt daar uit op dat ik iets achter hou.

‘Ik ben het inderdaad een beetje zat op mijn werk,’ lieg ik weer.

‘Zeg dat dan, man! Je kunt tegen mij toch alles zeggen? Wil je weg? Ben je op zoek naar iets anders?’

‘Nou, nee, niet echt,’ zeg ik enigszins overdonderd.

‘Volgens mij weet ik nog een leuke vacature. Als die inmiddels niet vervuld is.’

‘Ooh,’ zeg ik verbouwereerd.

‘Ken je Wright4U?’

‘Nee.’

‘Dat is een bureau in Den Haag waar ik wel eens zaken mee doe. Ze doen de interne of externe communicatie voor andere bedrijven, die zelf geen communicatieafdeling hebben. Daar is twee weken geleden iemand opgestapt. Ze vroegen mij laatst of ik niet iemand weet. Ik heb toen helemaal niet aan jou gedacht. Maar ik kan wel vragen of die vacature nog open staat en wat de functie precies inhoudt.’

‘Ja,’ zeg ik, keihard nadenkend, ‘als je dat wilt doen. Graag.’

Dat ik daar nog niet aan gedacht heb. Als Vera blijft, omdat Perry niet is aangenomen in Lissabon, dan ga ik toch gewoon weg. Zou dit de oplossing zijn?

Als het alarm van mijn telefoon gaat, sta ik op om de flesjes bier van de vriezer naar de koelkast te verplaatsen. Deon, die even overeind is gekomen om brie op een stokbroodje te doen, zegt plotseling dat hij nog essentiële informatie is vergeten te vertellen over het bedrijf Wright4U.

‘Er werkt een onwijs lekkere rooie telefoniste met zúlke ballen!’

De tip van Deon bleek van goud, waardoor alles momenteel in sneltreinvaart gaat. Vorige week maandag heeft Deon al vroeg in de ochtend de functieomschrijving gefaxt en vijf dagen later meldde ik me als sollicitant bij de roodharige telefoniste/receptioniste van Wright4U.

Ik heb alleen nog een gesprek met de directeur, die momenteel met vakantie is. Maar ik hoef me geen zorgen te maken, zo praatte het afdelingshoofd voor zijn beurt, dat gesprek met de directeur is slechts een formaliteitje. Het afdelingshoofd ziet het zitten met mij, dus kan er bijna niets meer fout gaan.

Ik heb Vera verteld van mijn stappen. De sfeer is de laatste week wel ietsje beter geworden, maar nog verre van *zomers*. Wel voeren we weer normale gesprekken.

Vera was trots en zei dat ze zeker wist dat ik zou worden aangenomen. Onnavolgbare vrouwelijke intuïtie. Ze wist het gewoon zeker.

‘Cas! Cas!’ roep ik als ik hem ons kantoortje voorbij zie lopen. Ik spring op en stap de gang op. Cas is druk, zie ik.

‘Heb je even?’

‘Nou, eigenlijk niet,’ verontschuldigd hij zich, ‘Ik moet weg. Hoezo?’

‘Ik heb gesolliciteerd.’

‘Joh?’ zegt Cas verbaasd terwijl hij een lege vergaderruimte instapt en de deur achter ons sluit.

‘Ik heb een gesprek gehad en het lijkt er op dat het wel goed zit. Alleen volgende week nog een gesprek met de directeur. Dat is volgens Deon een aardige vent.’

‘Joh?’ zegt Cas weer, maar nu harder en enthousiaster. Ik zie aan hem dat hij verrast is, maar ook dat hij zich realiseert dat dit dé oplossing is voor het probleem op de afdeling.

‘Maar...eh, vertel! Waar? Hoe? Wat?’

‘Het is een beetje hetzelfde werk als ik nu doe, maar dan bij een bureau.’

‘Hoe heet dat bureau?’

‘Wright4U.’

‘O, ja, dat bureau ken ik. Zitten in Den Haag, hè?’

‘Ja.’

‘Per wanneer kun je beginnen?’

‘Ze willen me zo snel mogelijk hebben, maar ik heb het op 1 januari gehouden.’

‘Ja...eh...niet in een jaarcontract trappen, hè! Alleen vaste aanstelling accepteren.’

‘Ja, had ik al aan gedacht. Maar toch bedankt.’

Ineens begint Cas hoofdschuddend te lachen.

‘Wat?’ lach ik naar hem.

‘Wanneer heb je dat laatste gesprek?’ vraagt Cas met een grote grijns.

‘Volgende week donderdag.’

‘Een dag erna staat je feestje gepland voor je vertrek bij Financiën,’ zegt Cas nog steeds grijnzend, ‘Dat moest eigenlijk geheim blijven. Doe me een lol en speel volgende week dat je verrast bent wanneer we je overdonderen.’

Ik knik lachend.

‘Ik moet nu echt weg, Ax.’

De afscheidswinter

‘Je hoeft niet te koken vanavond. Ik neem wel iets mee,’ zegt Tessa.

Ik krijg een kus van Fabio en Luca wanneer ik ze in hun autozitjes zet. Tessa geeft me een kus van achter het stuur.

Mijn maag draait zich om als de telefoon gaat. Zou dit Wright4U zijn? Zouden ze met een acceptabel tegenbod komen? Ik had brutaal hoog ingezet.

‘Met Axel Faase,’ zeg ik zo rustig mogelijk.

‘Hallo Axel. Je spreekt met Niels van Wright4U.’

‘Hoi,’ zeg ik amicaal.

‘Ik val meteen met de deur in huis. Gefeliciteerd! We gaan akkoord met je voorstel. Welkom aan boord.’

Yes! Aangenomen en nog wel op mijn voorwaarden. Ik bel Vera en vraag haar of ze het ook tegen Cas wil zeggen. Daarna bel ik Tessa. Zoals ingecalculeerd was Vera’s reactie enthousiaster dan die van Tessa.

Ik voel me goed. Ik voel me stoer. Ik voel me geslaagd. Ik voel me een topper.

Maar ik weet nu ook dat Vera en ik binnenkort uit elkaar’s leven gaan verdwijnen. En die gedachte heeft twee kanten. Het is fijn omdat onze samenwerking door omstandigheden zijn beste tijd gehad heeft. En het voelt slecht, omdat ik Vera helemaal niet uit mijn leven wil laten verdwijnen.

‘Wat ben jij vroeg thuis,’ zeg ik als Tessa om drie uur binnenstapt.

‘En waar zijn de jongens?’

‘Gefeliciteerd met je baan.’ Ik krijg een kus.

‘De jongens logeren vanavond bij mijn ouders. We hebben vanavond iets.’

Dat wij vanavond iets hebben wist ik niet. Ik dacht dat ik vanavond iets had. Dat had Cas verteld vorige week. Het verbaast me dat blijkbaar ook Tessa in het complot zit. Tessa verdwijnt

richting badkamer. Als ook ik gedoucht heb, stopt er een busje voor de deur. Cas en Evert stappen uit, zie ik vanaf mijn slaapkamer. Als ik beneden kom, hebben de twee het naar hun zin. Met name Cas is in zijn element.

‘Ga je draaitafels maar loskoppelen. Je gaat met ons mee. Je moet vanavond draaien. Neem maar wat lekkere oude discoklappers mee en wat cd-tjes.’

Fuck! Mijn draaitafels, de twee meest dierbare apparaten in huis. Loskoppelen? Wat is de bedoeling? Wat wordt er vanavond van me verwacht?

Cas blijft maar grijnzen en Evert doet er een schepje bovenop.

‘Er staat al een hele discotheek vol mensen te wachten op jou.’

Het busje voert Cas, Evert, mijn apparatuur en mij, een half uurtje later naar ons kantoor. Tessa rijdt er in onze auto achteraan. Bij het magazijn wordt gestopt en ik zie dat de ramen geblindeerd zijn met een oranje dekzeil. Binnen knipperen lampen. Een heuse discobar staat klaar met versterker en grote boxen. De dansvloer, waar overdag gewoon een heftruck over rijdt, staat vol met collega’s. Ik word enthousiast begroet.

Een voor mij onbekende man, die ik ervan verdenk dat hij de apparatuur heeft verzorgd, pakt een voor een de draaitafels aan van mij en Cas. Hij sluit de boel aan.

‘Waar is Vera?’ fluister ik Cas toe.

‘Ze mocht niet van Perry.’

‘Kut.’

‘Mag ik even jullie aandacht?’ Cas geniet duidelijk van het praten door de microfoon. Die microfoon is eigenlijk overbodig, maar Cas vindt het wel stoer.

‘Axel, dit is je afscheidsfeestje van Financiën. Ik geef toe. Het is wat laat, want je werkt inmiddels al een jaar bij Communicatie, maar beter laat dan nooit. Omdat je het altijd maar hebt over ouwe

disco en plaatjes mixen, dachten wij, nou laat dat dan maar eens zien.'

Op de gelegenheidsdansvloer wordt gelachen.

'Voordat je de muziek erin gooit en er gedanst kan worden, mag je nog even iets zeggen tegen je collega's. Want volgens mij heb je iets te vertellen.'

Hij drukt de microfoon in mijn handen en grijnst voldaan.

'Ik wil even zeggen dat het een enorme verrassing is en dat ik het echt heel leuk vind dat jullie er zoveel werk van gemaakt hebben. En ja...eh...eigenlijk stom toevallig. Gisteren heb ik mijn derde sollicitatiegesprek gehad bij het communicatiebureau Wright4U en vanmorgen gehoord dat ik daar ben aangenomen. Per 1 januari begin ik daar.'

Ik heb de laatste woorden nog niet uitgesproken of de snerpemde saxofoon van Tom Browne's 'Funkin' For Jamaica' valt keihard over de luisterende collega's. Ik kon niets anders bedenken dan na die mededeling de eerste plaat te starten. Een aantal collega's heeft een groot vraagteken boven hun hoofd. Cas pakt de door mij neergelegde microfoon en roept: 'Dames en heren! Dj Axeeeeeeel!'

Niemand hoort het, want ik heb de schuif op de mengtafel al dichtgedaan.

Een uur lang komen er steeds mensen naar me toe om te vragen of ze het wel goed begrepen hadden. Of ik echt wegga. Nicole feliciteert me met drie grote zoenen en een ferme omhelzing.

'Vera mocht niet,' fluistert ze in mijn oor.

'Ik had het al van Cas gehoord.'

'Kut, hè? Ze is vanmiddag wel even komen kijken hoe het geworden is. Ik liep met haar mee. Ze had tranen in haar ogen toen ze dit zag. Evert en Cas hebben trouwens het meeste gedaan.'

'Ze hebben er echt veel werk van gemaakt. Ik vind het heel gaaf.'

Bewonderend kijk ik nog eens in het rond en ik lach naar Evert die me ziet rondkijken.

‘Axel,’ begint Nicole voorzichtig, ‘Cas en ik hebben allebei de scheiding doorgezet.’

‘Gefeliciteerd, Nicole! Ik ben echt blij voor jullie. Mag ik draaien op jullie scheidingsfeest?’

Met hard gelach krijg ik een vriendschappelijke stomp van Nicole.

‘Dus je wordt weer Nicole Roozen in plaats van Nicole Leevrouw?’

Na een uurtje te hebben gemixt, zet ik een non-stop mix op van een uur, zodat ik me ook even onder mijn collega’s kan begeven. Nog steeds is het niet tot iedereen doorgedrongen dat ik de Gemeente Delft ga verlaten, merk ik.

Om negen uur gaat de muziek uit. Mijn draaitafels worden nu in onze auto gezet, waarmee Tessa gekomen is. We verplaatsen ons met drie auto’s naar de stad en eten met een select gezelschap bij een Italiaan op de Voldersgracht.

Na afloop vertel ik Tessa dat Cas en Nicole een relatie hebben en beide gaan scheiden. Ze schrikt, want ze kent Ellen goed. Daarna zegt ze opgelucht:

‘Weet je dat ik daar eigenlijk heel blij om ben.’ Ik kijk haar verbaasd aan.

‘Ik heb Nicole altijd als een bedreiging gezien. Ik heb zelfs gedacht dat je afgelopen zomer iets met haar had. Toen met dat Disney-weekend waren jullie allemaal zo uitgelaten en je deed zo vreemd.’

Ze geeft me een zoen en we stappen in de auto. Slik.

Voor het eerst sinds D-day, vijf weken geleden, krijg ik weer eens een kus van Vera. Het is geen hartstochtelijke tongzoen, die ik zo mis. Het is een felicitatiezoen.

‘Gefeliciteerd met je baan, topper! Ik weet zeker dat je daar gaat slagen. Je bent echt heel goed.’

Lia is er nog niet. Die komt meestal een uurtje later dan wij. Vera en ik gaan allebei achter ons eigen bureau zitten. Dan buigt Vera zich een beetje naar voren.

‘Ik heb vrijdagmiddag voordat jullie er waren even in het magazijn gekeken. Ze hebben wel hun best voor je gedaan, hè.’ Ze klinkt enthousiast, maar vervolgt droevig.

‘Ik kon er echt niet bij zijn, Ax. Perry vertrouwt me niet meer. Alles wat ik doe of zeg wordt gecontroleerd.’ Ze onderdrukt een traan. Dat lukt.

Tessa en ik zijn op weg naar een Italo Classics Party in het plaatsje Zeeland in Noord-Brabant. In de auto staan alvast Italo's op om in de sfeer te komen. Tijdens de rit overdenk ik het afgelopen jaar. Wat is er enorm veel met me gebeurd. Van Financiën naar Communicatie, oftewel van Evert naar Vera. Die waanzinnig gekke zomer, die nog steeds een droom lijkt. Die laatste keer met Vera in bed, die eerst heel goed was en later ons definitieve *stoppen* betekende. En dan die mail, die terugkwam en door Perry gelezen werd.

Voor Tessa, die in een tijdschrift bladert, lijkt het alsof ik gewoon aan het autorijden ben en naar de muziek aan het luisteren ben.

Daar lijkt het ook op.

Maar in werkelijkheid ben ik aan het denken, aan het dromen, aan het peinen.

De decembermaand is tot nu toe ook bijzonder. Op de eerste van de maand heb ik mijn contract getekend bij Wright4U. Tijdens een zaalvoetbalwedstrijdje werd ik in het kleedhok door iedereen gefeliciteerd. Ik wees continu naar Deon.

‘Aan hem heb ik het te danken.’

Met Maaïke heb ik nog een aantal vergaderingen gehad. Ik heb haar succes gewenst in haar strijd met de afdeling Informatie Technologie. Wat dit jaar onze strijd was, blijft nu over als haar strijd. Alle verschillen in opzichten en ideeën over intranet tussen de techneuten en communicatie, zijn voor mij binnenkort verleden tijd. Maaïke zal ik wél missen, maar die vergaderingen niet.

Vera en ik zijn weer steeds vaker aan het praten met elkaar. We fantaseren niet meer over weekenden naar Milaan of samen wakker worden. We proberen ons nu steeds voor te stellen hoe het over twee weken zal zijn, als we niet meer bij elkaar werken. We kunnen het ons maar moeilijk voorstellen.

Ik heb haar een paar keer gevraagd of ze alsjeblieft op mijn afscheidsreceptie wil komen. Omdat ik tien jaar gewerkt heb bij deze werkgever, krijg ik een officiële afscheidsreceptie

aangeboden. En dan te bedenken dat ik drie weken geleden al een feestje kreeg aangeboden vanwege mijn *move* van Financiën naar Communicatie.

Elke dag komt het gesprek weer op het zelfde onderwerp: vanaf 1 januari zien wij elkaar nooit meer. Onze gesprekken hebben daardoor een heel hoog afscheidsgelalte. We zeggen elkaar steeds dat we er hard aan moeten werken om thuis weer gelukkig te worden. Vera kent mijn situatie en ik ken de hare.

Vaak blikken we terug op gebeurtenissen dit jaar. Soms kijken we vooruit en zeg ik dat ze moet genieten van hun kindje dat in maart gaat komen. Zij zegt vaak dat ik in mezelf moet geloven met wat ik doe. In mijn nieuwe baan, in mijn ideeën, in mijn leven. Altijd in jezelf blijven geloven. Ze zegt het bijna dagelijks.

Wat ook dagelijks terugkomt is een opmerking die Vera altijd aan het einde van een gesprek zegt: ‘We moeten elkaar echt niet meer opzoeken straks. We weten dat het het beste is, als we elkaar nooit meer zien.’

Telkens wanneer zij dit zegt knik ik om aan te geven dat ik vind dat ze gelijk heeft. Ondertussen denk ik: nooit meer is wel erg lang.

‘Bij de volgende afslag moet je eraf, lieverd.’

Tessa en ik dansen veel en genieten van de muziek. We hebben de tijd want de kinderen hoeven pas morgenavond te worden opgehaald bij opa en oma. We kunnen dus lekker tot het einde blijven. Heerlijk.

‘Zullen we zo gaan?’ vraagt Tessa om kwart voor één.

‘Nu al? We hebben alle tijd. We kunnen in het hotel uitslapen.’

‘Ja, maar dan missen we het ontbijt.’

‘Nou en? Dan ontbijten we toch ergens anders.’

Tessa’s gezicht springt op chagrijnig.

‘Ik wil gewoon weg, Axel.’

Ik heb geen zin in gezeik en bel dus een taxi. Het kan een kwartiertje duren omdat het druk is, zegt de stem van de centrale.

‘Doe maar rustig aan.’

Ik bestel een biertje en zie dat Tessa bijna vuur spuwt.

‘Het is druk! Die taxi is er pas over een kwartier. Op z’n vroegst.’ Hiermee heb ik het bestellen van het biertje verklaard. Ze knikt chagrijnig.

Als mijn glas leeg is, gaan we naar buiten en zien we een taxi staan. We stappen direct in, zonder te vragen of dit de onze is. We gaan samen achterin zitten.

‘Dat was een goed feest,’ stel ik vast.

‘Ja, was érg leuk,’ zegt Tessa iets te enthousiast.

‘Waarom wil je dan al weg?’

‘Nou, gewoon, omdat het al laat is.’

Tessa-logica, die ik nooit zal begrijpen. Ik zal er in ieder geval vannacht geen poging tot doen.

‘Ik kan toch niet wegblijven op mijn eigen afscheidsreceptie?’ zeg ik met veel gevoel voor drama.

‘Wat wil je dan? Je kunt daar toch niet zwetend in een stoel gaan zitten? Kijk nou, Axel, je kunt nauwelijks op je benen staan. Je moet je bed in.’

Omdat Tessa vroeger in de verpleging werkte, heeft ze bij voorbaat altijd gelijk bij medische adviezen. Dit keer dus ook.

‘Ik ga niet afzeggen. Ik ga terug mijn bed in en als jij thuiskomt ga ik douchen en stop ik me helemaal vol met paracetamol. Dan moet het lukken.’

‘Bel je als er iets is, lieverd?’ zegt Tessa oprecht bezorgd.

‘Ja. Dat doe ik. Ga nou maar. Je bent al laat.’

Tessa geeft een zoen op mijn klamme voorhoofd en verdwijnt met Fabio en Luca.

Ik heb de meeste bizarre koortsdromen waarin alles voorkomt van het afgelopen jaar.

Ik sta er niet van te kijken dat mijn hersenen in deze toestand juist deze beelden reproduceren. Die beelden zijn er langzamerhand ingebrand. Telkens komen dezelfde flarden terug en er is een opvallende scène waarin ik gewoon in mijn eigen woonkamer zit, waar Fabio en Luca op de grond aan het spelen zijn, maar waar mama in de keuken niet Tessa maar Vera is.

Als ik zwetend wakker word, neem ik een slok water, veeg ik mijn bezwete hoofd schoon met een nat washandje dat Tessa voor het vertrek heeft neergelegd, en kruip ik naar de wc. Kreunend spuit het bruine water uit mijn kont. Het lucht echter niet op. Vervolgens kruip ik weer in bed en val in slaap. Dan komen de dromen weer en dit tafereeltje herhaalt zich de hele dag als een oneindige lus.

Om vijf uur maakt Tessa me wakker.

‘Hoe gaat het, lieverd? Heb je iets gegeten?’

‘Nee, alleen gescheten. En geslapen.’

Als een volleerd verpleegkundige neemt ze de temperatuur bij me op. Ik heb 39° C koorts. Normaal zou Tessa alles uit de kast halen me ervan te overtuigen dat het onverantwoord is de deur uit te gaan. Ze weet dat dit vandaag geen zin heeft en helpt me met opkalefateren. In de douche zet ze een plastic stoeltje van Fabio, zodat ik kan zitten. Ze helpt me met afdrogen, heeft mijn kleren uitgezocht en paracetamol neergelegd.

De douche heeft me goed gedaan, maar als het niet mijn eigen afscheidsreceptie was geweest, was ik lekker thuis gebleven. Terwijl Tessa zich opknapt en omkleedt, doe ik beneden op de bank nog een dutje.

De gedachte dat ik Vera vandaag voor het laatst zie kan ik er eigenlijk nu niet bij hebben, maar hij wil maar niet uit mijn hoofd verdwijnen.

Als ik de versierde vergaderzaal instap staan Cas, Vera, Floortje, Nicole en Lia op een rijtje te wachten. Ze hebben me natuurlijk zien aankomen. Uitgelaten komen ze op me af.

‘Biertje?’ vraagt Cas.

‘Nee, liever een stoel.’

Vera ziet als eerste dat het niet super met me gaat en slaat een arm om heen.

‘Gaat het wel, Axel?’ vraagt ze moederlijk.

Tessa geeft antwoord: ‘Hij heeft 39 koorts, maar hij vindt dat hij niet afwezig kan zijn op zijn eigen afscheidsfeestje.’

Nicole zet een flesje Spa Blauw op de tafel naast mijn stoel en ze vraagt daarna aan Tessa wat zij wil drinken. Op statafels zie ik olieballen staan. Ik kijk snel een andere kant op om er niet misselijk van te worden.

De receptie gaat als een koortsdroom aan me voorbij. Ik krijg veel cadeau’s. Voornamelijk drank. Er zijn veel mensen en dat doet me goed. Uiteraard is Evert niet bij me weg te slaan. Ik heb voordat ik naar Communicatie ging jarenlang met hem samengewerkt. Maaïke is er ook. Daar heb ik dit jaar wat mee afvergaderd, zeg. Iedereen wenst me het beste bij Wright4U.

Ik ben opgelucht als ik het blijkt te hebben gered. Nog eens drie paracetamol hebben me daarbij geholpen. Nu de laatste zware etappe. Eten met mijn Disneyvriendjes.

Tessa gaat volgens afspraak naar huis met de cadeau's. Ik stap in Cas' auto om met hem, Nicole, Vera en Floortje naar de Italiaan te gaan.

Ook daar moet ik weer vreselijk naar de wc, net als 's middags thuis. Ondanks het prettige gezelschap, dat ik zelf dagen ervoor had uitgezocht, is het etentje een martelgang. Ik neem slechts drie happen van mijn Carbonara (alleen al bij de lucht ervan ga ik bijna over mijn nek) en zit er als een zombie bij.

'We zijn solidair met Axel. We nemen geen toetje, zodat hij eerder zijn bed in kan,' zegt Nicole als de lege borden worden opgehaald.

'Ik heb nog iets voor jullie,' zeg ik als ook de rekening inmiddels voor me is neergelegd. Van onder de tafel pak ik een tasje en haal er vijf cd's uit. Een voor een geef ik mijn bijna ex-collega's een cd. Op de voorzijde staat het logo van Wright4U, dat ik met behulp van PhotoShop heb veranderd in Music4U en een logo van Disney. Aan de binnenkant staat een groepsfoto van ons. Floortje, Cas, Vera, Nicole en ik. Zeven maanden geleden. Op de achterkant staan de titels van de nummers die op de cd staan. Het zijn allemaal nummers van het Disneyweekend. We hebben ze gehoord in de auto, in Planet Hollywood, in Zillion of in Billy Bob's.

Stuk voor stuk zijn ze blij met dit presentje van mij.

In de hal van het restaurant neem ik afscheid van Nicole en Floortje, terwijl Cas zijn auto haalt. Vera en ik stappen bij Cas in. We zitten samen op de achterbank. Vera wordt door Cas thuisgebracht. Ik ook en mijn halte komt eerder. De laatste paracetamol lijkt alweer uitgewerkt. Ik zit tegen Vera aan, die me met regelmaat over mijn arm streelt. Ik zeg niet veel. Ik heb er de energie niet voor. Ik heb 39 koorts en ben over vijf minuten thuis. Dan zal ik uitstappen en Vera nooit meer zien. Die wetenschap is

pijnlijk en Vera lijkt dit ook te voelen. Ze zegt alleen af en toe dat ik zo lekker mijn bedje in kan. Alle andere dingen zijn de laatste weken al gezegd.

Cas kijkt niet naar de achterbank als hij voor mijn huis stopt. Terwijl ik van Vera nog een keer een echte zoen krijg, lopen de koude koortsrillingen over mijn rug.

‘Nou, topper,’ zeg ik geëmotioneerd, ‘dit was het, hè?’

Ik hoor Vera zachtjes snikken. Ook bij mezelf voel ik een traan over mijn wang lopen. Cas blijft onbeweeglijk voor zich uit staren. De volgende zoen smaakt zout.

Ook Vera stapt uit, omdat ze voorin gaat zitten. Buiten zoenen we niet. Het is koud en ik heb koorts. Bovendien zouden de burens of Tessa iets kunnen zien.

‘Bedankt voor alles, Cas.’

Ik strompel de laatste meters naar de voordeur terwijl ik Cas achteruit hoor rijden. Ik kijk niet meer om, maar bel aan.

Als Tessa opendoet, sta ik te huilen van emotie. Mijn eigen Florence Nightingale denkt me te begrijpen. Ik bevestig dat ik me enorm klote voel.

‘Ga lekker je bedje in, lieverd.’

In bed huil ik mezelf in slaap.

Het is het einde van het jaar, maar het voelt als het einde van wereld.

De Parijse lente

De eerste week bij Wright4U is interessant. Zo'n nieuw avontuur is wel weer wennen. Alles is nieuw. Van de printer tot aan de postkamer. Door de nieuwe baan en collega's heb ik weinig tijd gehad om Vera te missen. Alleen in de tram naar huis, eenmaal weg van de nieuwe indrukken, denk ik aan haar.

De jaarwisseling heb ik in bed doorgebracht. Niet verschijnen op je eigen afscheidsreceptie is gênant, maar je ziek melden op je eerste werkdag leek me nog veel erger. Daardoor bestond deze week uit paracetamol, werken en slapen. Vanaf donderdag ging het wel redelijk. Toen ik voelde dat ik vooruit ging, heb ik Deon gebeld om vanavond met hem te eten.

Als ik De Kurk instap, zwaait Deon vanaf de bar.

‘Deon!’

‘Hé, grote vriend!’

Met allebei een biertje in ons hand lopen we naar de tafel die ik gereserveerd heb.

‘Ik trakteer vandaag, hoor.’

‘Waarom dat dan?’ vraagt Deon.

‘Omdat ik die nieuwe baan bij Wright4U aan jou te danken heb.’

‘Joh, dat hoeft toch helemaal niet, man. Dat was toch alleen maar een tip. Je hebt zelf indruk gemaakt in je gesprekken.’

‘Ik wil je er gewoon op deze manier voor bedanken.’

Deon haalt zijn schouders op.

‘Als jij dat wil, vind ik het prima. Op twee voorwaarden,’ vervolgt hij serieus, ‘ten eerste geldt dat alleen voor het eten en ten tweede gaan we na het eten naar Speakers.’

‘Deal,’ zeg ik lachend, terwijl ik hem gekscherend een hand geef.

Tijdens het eten vertel ik Deon van mijn eerste week bij Wright4U, mijn koorts tijdens mijn eigen afscheidsreceptie en de perfecte tramverbinding van Delft naar Den Haag.

‘Maar als ik deze week niet ziek, zwak en misselijk was geweest, was ik op de fiets gegaan, hoor.’
Deon onderbreekt me gretig met iets belangrijks: ‘Het klopt, hè, wat ik zei?’

‘Wat?’

‘Die telefoniste? Die rooie?’

‘Ooh, Angela!’

‘Ja, fuck! Ik was haar naam kwijt. Angela! Ja. Wat een ding, hè?’

‘Ja, ziet er goed uit.’

‘Ik had haar bijna liggen palen, Ax.’

‘Bijna?’ zeg ik verbaasd, ‘Hoe kun je nou bijna palen? Je paalt haar wél of paalt haar niet.’

‘Vorig jaar na een receptie op ons kantoor bleef ze hangen en werd ze een beetje lam van de rosé. Toen zei ze dat haar vriendje niet thuis was en of ik mee wilde gaan.’

Als Deon even stopt, kijk ik hem vragend aan.

‘En toen?’

‘We gingen naar haar huis, maar toen ik haar straat inreed krabbelde ze terug. Ze vond het toch wel eng in haar eigen huis. Dus toen heb ik voorgesteld naar mijn huis te gaan, maar ze was gewoon ineens bang en toen wilde ze niets meer.’

‘Zonde.’

Ik kan er niets aan doen, maar moet automatisch denken aan de twee momenten dat ik in Vera’s bed lag.

Volgens afspraak gaan we na het eten naar Speakers, waar Deon zijn kans grijpt om aan drank terug te geven wat hem aan eten getrakteerd is.

‘Lang niet gezien, man,’ zegt Stef tegen Deon als we in de sporthal verzamelen voor weer een gelegenheidszaalvoetbalwedstrijd.

‘Dan moet je bij hém zijn,’ knikt Deon in mijn richting, ‘hij regelt deze wedstrijdjes toch altijd?’

‘Ik kan er niets aan doen,’ verontschuldig ik me, ‘dat team van mijn broer wil maar vier keer per jaar door ons vernederd worden.’

‘Lang niet gezien, mannen,’ zegt Cas heel origineel tegen Deon, Stef en mij, wanneer hij met een sporttas over zijn schouder de kantine in komt lopen.

‘Het Berliner Kwartet is weer compleet,’ zegt Stef opgewonden, ‘ik denk dat wij het straks na de wedstrijd maar eens moesten hebben over een vervolg op Berlijn.’

‘Mee eens,’ zeg ik als eerste.

Cas en Deon knikken instemmend.

‘Wordt dat team van Pascal beter of worden wij slechter?’ analyseert Stef de 5-5 na afloop.

‘Als jij er geen vijf doorlaat, is er niets aan de hand,’ zegt Cas met een cynische lach.

‘Als jij er niet zo veel naast schiet ook niet,’ reageert Stef ad rem.

Het is de bekende haatliefde-sfeer, die altijd ontstaat in dit gezelschap. Een sfeer van even lekker op elkaar vitten, alsof het verschrikkelijk is dat we niet gewonnen hebben, terwijl het ons in werkelijkheid helemaal niets doet.

Cas en ik stappen als laatsten onder de douche en als we er onder vandaan komen is het kleedhok leeg. De rest zit dus een rondje eerder aan het bier dan wij.

‘Vera is gisteren met zwangerschapsverlof gegaan. Of wist je het al?’

‘Nee, althans, ik wist natuurlijk dat dat een dezer dagen zou starten.’

‘Heb je helemaal geen contact meer?’

‘Nee.’

‘Ook niet per mail?’

‘Nee.’

‘Dus je weet het nog niet?’

‘Wát weet ik nog niet?’

‘Dat ze naar Barbados gaan?’

‘Wat?’ zeg ik geschrokken, ‘Emigreren?’

‘Het is zo goed als rond. Alleen nog de salarisonderhandelingen. Perry krijgt een contract van twee jaar.’

‘Dus ze gaan twee jaar weg?’

‘Er is kans op verlenging. Als het ze bevalt, kunnen ze langer blijven.’

Ik heb Vera al zes weken niet gezien, niet gebeld en niet gemaïld. Er zijn momenten dat ik haar mis, maar we hebben afgesproken geen contact te zoeken. Ik hou me daar dus aan. Haar niet meer zien is niet altijd makkelijk, maar het idee dat ik haar straks ook niet meer kán zien -ook niet als ik onze afspraak verbreek- benauwt me enorm.

‘Wanneer gaan ze weg?’

‘Voorlopig nog niet. Die functie komt deze zomer pas vrij. Bovendien zou het nu natuurlijk niet handig zijn. Vera is over vier weken uitgerekend.’

Cas legt een hand op mijn schouder en vervolgt op zalvende toon:

‘Het is misschien wel het beste dat ze Nederland uit gaan?’

‘Natúúrlijk is dat zo,’ zeg ik met tegenzin.

‘Zolang ze in de buurt is, zal de verleiding er altijd zijn om elkaar weer te ontmoeten.’

Ik denk na over wat Cas zegt en knik.

‘Hoe is het eigenlijk met jullie?’

‘Nicole is drie weken geleden bij me ingetrokken. Ellen heeft een huis in Den Haag gekocht.’

‘Top, jongen. Vind ik echt gaaf voor jullie.’

‘Zat bij jou de doos nog om je schoenen, Cas,’ gaat Stef door, wanneer wij aan het tafeltje gaan zitten waar al wat lege bierglazen staan. Ik zie Cas nadenken over een volgende kutopmerking, maar Deon stopt dit toneelstukje.

‘Wat heb je voor wilde plannen voor Berlijn deel twee, Stef?’ Stef slikt zijn slok bier door en begint te grijnzen.

‘Ja, vinden jullie het niet tijd voor een vervolg?’

‘Een vervolg?’

‘Ja, weer een voetbalwedstrijd in het buitenland bezoeken,’ zegt Stef enthousiast.

Iedereen knikt.

‘Ja, leuk. Waarom niet?’ zegt iedereen laconiek.

Stef wil spijkers met koppen slaan en vervolgt: ‘Oké! Wat wordt het? Londen? Parijs? Barcelona?’

‘Turijn!’ zeg ik, ‘ik ben nog nooit in *Delle Alpi* geweest.’

‘*Juve* is natuurlijk wél gaaf,’ valt Deon me bij.

‘Van mij hoeft het niet zo ver, hoor. Dan zitten we weer tien uur in een auto.’

‘Dan gaan we toch vliegen?’

‘Laten we dan Rome doen?’

‘Ja, of Porto?’

‘Madrid!’

‘Glasgow lijkt me ook gaaf. Rangers tegen Celtic.’

‘Daar krijg je geen kaarten voor. Dat lukt nóóit.’

Na bijna alle Europese steden te hebben genoemd zijn we het na lang soebatten eens. We gaan naar Parijs en we gaan in april.

Paris Saint Germain thuis in *Parc des Princes*.

Het voelt zowel vertrouwd als vreemd om mijn fiets te stallen. Vertrouwd omdat ik mijn fiets hier twaalf jaar heb gestald en vreemd omdat het mijn werkgever niet meer is.

Nicole en Cas hebben er voor gezorgd dat ik op het personeelsfeest van de Gemeente Delft mag komen. Bij binnenkomst krijg ik een stapeltje consumptiebonnen, die ik in mijn broekzak prop.

Nicole heeft mij sneller gezien dan ik haar. Ze begroet me spontaan met een omhelzing en drie zoenen. Cas' begroeting mag er ook zijn. Van hem krijg ik een biertje.

'Vera komt waarschijnlijk ook nog even,' zegt Nicole met een glinstering in haar ogen.

'Maar vandaag is haar uitgerkende dag. Toch?'

'Ja, maar ze zei dat als ze zich goed zou voelen ze nog even langs zou komen.'

'Mag dat wel van Perry?' zeg ik cynisch.

'Die weet toch niet dat jij hier bent. Maar vertel...hoe is het bij Wright4U?'

'Ja, hartstikke leuk. Het is natuurlijk erg klein, maar daardoor heel persoonlijk. We lunchen bijvoorbeeld dagelijks met z'n allen aan een grote tafel in de keuken. De receptioniste haalt 's morgens allemaal lekkere dingen. En een groot voordeel...geen automatenkoffie meer. Er staat een professioneel Italiaans espressoapparaat op het aanrecht. De koelkast ligt vol met melk, sapjes, frisdrank en bier. Je kunt dus gewoon even een blikje pakken als je dorst hebt of een beker melk. En dat bier is voor de vrijdag.'

'Hoeveel personen werken er eigenlijk?'

'Achttien.'

Nadat ik Nicole heb bijgepraat over mijn nieuwe baan ga ik op tournee door de zaal om elke keer hetzelfde verhaal als een band af te spelen. Ik drink natuurlijk een biertje met Evert. Het lijkt honderd jaar geleden dat wij samen op de afdeling Financiën

tegenover elkaar zaten. Floortje vertelt me trots dat ze gaat trouwen en met Maaïke praat ik zoals altijd over intranet en de rol van IT.

Als ik naar de bar loop in de zoveelste poging een biertje te scoren, word ik weer tegengehouden. Dit keer is het Nicole. Ze heeft waarschijnlijk op afstand gezien dat ik steeds geclaimd word, want ze geeft me twee volle vaasjes bier.

‘Je bent een schat!’

Nicole lacht. Ze proost met haar wijntje tegen mijn beide glazen.

‘Hoe gaat het met je, Ax?’

‘Het is een leuk bedrijf. Voor ik het vergeet, hier heb je mijn kaartje. Dan kun je me ook op mijn vaste toestel bellen.’

‘Dank je,’ zegt Nicole terwijl ze naar het kaartje kijkt.

‘Nou, de collega’s zijn aardig en ...’

‘Dat bedoel ik niet, Ax, ‘onderbreekt Nicole me, ‘hoe gaat het met j ou?’

Even ben ik stil. Hoe kon ik zo naïef zijn? Voor Nicole kan ik geen verstopperje spelen. Die kent mij iets te goed. Bij haar is het onmogelijk mijn echte gevoelens te verbergen.

‘Ja, kut natuurlijk,’ zeg ik mat, ‘Ik mis Vera enorm. En dan dat bericht dat ze naar Barbados gaan. Godverdomme, dat kwam hard aan, hoor.’

‘Ze wilde vanavond echt komen. Ik had haar vanmorgen aan de lijn. Toen zei ze dat ze jou graag wilde zien.’

‘Maar we hebben juist afgesproken elkaar niet meer te zien.’

‘Toch wilde ze het. Ze mist jou ook. Wat dat betreft is die verhuizing naar Barbados waarschijnlijk nog niet zo slecht. Dan k un je elkaar ook echt niet meer opzoeken.’

Ik knik weer, net als een maand geleden toen Cas dit tegen me zei. Ik knik omdat ik weet dat het zo is.

Ik zie op mijn horloge dat het elf uur is.

‘Die komt nu echt niet meer,’ zeg ik teleurgesteld.

‘Nee, die kans is klein.’

‘Dan zit er nog maar een ding op,’ en ik speel dat ik vrolijk ben, ‘wie van jullie rijdt er straks? Jij of Cas?’

‘Ik,’ zegt Nicole met fronsende wenkbrauwen, ‘dit is mijn eerste en laatste wijntje. Hoezo?’

‘Dan ga ik nu ordinair doorzakken met Cas. Daar heb ik zwaar behoefte aan.’

Nicole lacht en draait zich half om.

‘Hij staat daar,’ wijst ze.

Als ik aan het einde van de dag mijn pc uit zet en mijn jas pak om naar huis te gaan, gaat mijn vaste toestel over.

‘Met Axel Faase.’

‘Hoi Ax, met Nicole.’

‘Hé, Nicole!’

‘Je topper heeft een dochter.’

‘Echt waar?’ zeg ik enthousiast, ‘wat leuk!’

‘Ze is eergisteren geboren.’

‘Is alles goed gegaan?’

‘Ik heb Vera niet gesproken, maar ik kom net thuis en er ligt een kaartje op de mat. Ze heet Joy en weegt 3130 gram.’

Even is het stil en dan vervolgt Nicole: ‘Ik dacht...Perry zal het waarschijnlijk niet goed gevonden hebben dat jij een geboortekaartje krijgt, dus ik bel maar even.’

‘Ja, super. Hartstikke bedankt,’ zeg ik, ‘Joy, dus.’

‘Ja, Joy,’ zegt Nicole. Aan haar toon hoor ik dat ze er nog niet uit is of ze de naam leuk vindt of niet.

‘Nee, ik reken niet op een kaartje, want een kaartje is ook min of meer een uitnodiging om op kraamvisite te gaan. Ik ben daar echt niet welkom.’

‘Nou, Ax, ik ga Vera bellen. Hou je taai, hè?’

‘Als Perry niet in de buurt is, mag je haar feliciteren van me.’

‘Zal ik doen. Doei.’

Niets is meer hetzelfde. Ik fiets van de Beestenmarkt naar huis na een avondje eten en bieren met Cas. Maar het is niet meer zoals vorig jaar. Cas is nog steeds een prima gozer, daar ligt het niet aan. Ik neem hem niet eens kwalijk dat we er geen nachtwerk van maken, omdat hij –nu hij Nicole heeft- wél een goede reden heeft om op tijd naar huis te gaan. De gesprekken gingen over Wright4U, Cas en Nicole, Axel en Tessa en over Barbados en Joy.

Niets is meer hetzelfde. Vorig jaar hadden we het over Ons Geheim. Over die geheime relatie van Vera en mij en die van Cas en Nicole. Die geheime relatie van Cas en Nicole is nog wel een relatie, maar niet meer geheim. En die van Vera en mij is nog wel geheim, maar geen relatie meer. Niets is meer hetzelfde.

Vanmorgen lag er in mijn postvakje op kantoor een geboortekaartje met drie namen. Twee van trotse ouders; Perry en Vera. En een van een nieuwe wereldburger; Joy.

Ik denk terug aan de gesprekken van vanavond. Cas heeft veel zin in Parijs, zei hij. Over drie weken volgt de trip, die we nu al *Berlijn - deel twee* noemen.

Ik heb er ook zin in. Thuis wordt het toch nooit meer zoals vroeger. Ook al zie ik Vera niet meer; ik denk nog dagelijks aan haar en vergelijk alles wat Tessa doet bewust of onbewust met Vera. En dat is geen eerlijke strijd. Tessa doet allang niet meer zo haar best en eigenlijk vind ik dat niet eens erg. Ze is niet meer de nymfomane, waar ze zich even in leek te ontpoppen. Ze zal er wel achter zijn gekomen dat die rol haar niet goed past. Ik verdenk Tessa ervan dat ze het zo laat omdat ‘de storm is overgewaaid’, want ik heb het nooit meer over ons seksprobleem. Op andere manieren doet Tessa wél haar best en dat doet pijn, omdat ik zie dat ze vecht voor iets dat niet te winnen is. Zolang Vera in mijn hoofd zit, zal Tessa nooit winnen. En die lieve schat weet van niets. Ik haat mezelf.

Ik heb de dagen afgeteld naar dit weekend. Mijn leven bestaat momenteel uit werken, spelen mét mijn kinderen en het spelen ván een gelukkige echtgenoot. Tussen Tessa en mij is er een impasse. Ik heb respect voor haar, maar voel al heel lang geen passie meer. Het zogenaamde Vuur is al heel lang uit.

We eten, wonen, stofzuigen, doen boodschappen en worden langzaam oud. Soms neuken we, volgens oude traditie alleen als ik initiatief neem. De echte hoogtepunten beleef ik zonder Tessa. Zoals dit weekend met Cas, Stef en Deon in Parijs.

Cas heeft het Formule 1-hotel geboekt. Hetzelfde Formule 1-hotel waar Cas en ik vorig jaar met de afdeling verbleven. Ook voor het eten en de eerste biertjes weet Cas raad.

‘Axel, wij weten nog wel wat leuke tenten, hè?’ lacht Cas.

‘Bedoel je...?’

‘Tuurlijk, bij Disney!’ roept Cas.

Deon en Stef maakt het niets uit. Als er maar snel bier voor hun neus staat. We pakken de metro naar Disney en lopen langs Planet Hollywood naar een kleiner restaurant.

Als gelegenheidspenningmeester Stef heeft afgerekend, stapt Cas als eerste naar buiten.

‘Kom maar, jongens, ik weet een leuke kroeg.’

Cas lacht complottelijk. Hij loopt recht op Billy Bob’s af. Buiten is de live muziek te horen. We stappen binnen, doen onze jassen uit en ik kijk om me heen.

Djiezus! Hier stond ik een klein jaar geleden met Vera. Alles komt weer terug en ik vind het niet fijn. Deze tent is te confronterend voor me. Ik wil hier niet zijn. Cas kan ik het niet kwalijk nemen. Hij kan niet weten dat ik dit voel. Stef zie ik grijnzen als hij naar de band kijkt en een duim opsteekt naar Cas. Deon staat al aan de bar en steekt vier vingers op. Ik ben in Billy Bob’s en kan geen spelbreker zijn. Ik probeer het niet te laten merken aan de anderen en pak gretig het grote glas bier aan dat Deon me geeft.

Stef geniet het meest van de countryband. Hij staat half op de dansvloer en knikt ritmisch mee. Als de deejay het een uurtje later overneemt van de band gaan ook Cas, Deon en ik op de dansvloer staan.

Het drinktempo ligt net zo hoog als in Berlijn. Wie zijn glas leeg heeft, haalt bij Stef de 'pot' om een nieuw rondje te halen.

Naarmate we meer bier drinken, worden we lossier, beweeglijker en verhuizen we langzaam meer echt de dansvloer op.

'Hoi! Jij bent een Nederlander, hè?' schreeuwt een vrouw, die tegenover me is gaan staan, hard in mijn oor om boven de muziek uit te komen.

'Jij een Limburgse, hè?' zeg ik lachend.

Op een afstandje staan een paar vrouwen toe te kijken hoe hun vriendin de stoute schoenen heeft aangetrokken en op mij is afgestapt. Ze heeft donkerrood lang haar, blauwe ogen en een goedgebruinde huid. Haar dialect verradt haar Limburgse afkomst en ze blijkt Angelique te heten. Ik vind de naam Angelique geil klinken met zo'n Limburgse tongval. Ze is met een groepje collega's, veelal vrouwen, een weekend naar Disney.

'Dat heb ik ook wel eens gedaan. Da's leuk, hè, met je collega's naar Disney?'

Alleen ik hoor de dubbelzinnigheid; voor Angelique klinkt mijn opmerking normaal.

'Ze staan dáár.'

'Ik had ze al zien kijken.'

Door de speakers hoor ik de beginklanken van Kiss Kiss van Tarkan. Angelique begint daarop behoorlijk erotisch te dansen.

'Deze heb ik aangevraagd,' zegt ze enthousiast.

Als in het refrein de zoenen -die deze plaat zo herkenbaar maken- klinken, maakt Angelique met getuitede lipjes luchtzoentjes in mijn richting.

'Ik zag jou dansen en wist zeker dat je een Nederlander was. En toen dacht ik daar ga ik op af.'

'Doe je dat altijd?' vraag ik uitdagend.

'Nee, alleen bij lekkere mannen,' overtreft ze mijn uitdaging.

De drank en de kilometers van huis werken drempelverlagend. We dansen dicht bij elkaar en kijken uitdagend diep in elkaar's ogen. Als in het laatste refrein de zoenende geluiden weer te horen zijn, worden we als magneten naar elkaar toegetrokken en zoenen we midden op de dansvloer. Vanuit de hoek waar de vriendinnen staan, hoor ik gejuich net boven de muziek uit komen.

'Wil je wat drinken?' vraagt Angelique terwijl ze weer voor me danst.

Ik hou mijn volle glas omhoog, dat ik na de zoen van Cas heb gekregen en schud van nee.

'Zullen we even bij de bar gaan staan?' probeert ze vervolgens.

'Da's goed.'

Angelique loopt voor me uit. Ze is een kop kleiner dan ik, heeft een mooie wespentaille, goeie billen en mooie kleine tietjes. Alles is mooi in proportie.

Als ze een bier voor zichzelf bestelt, kijkt ze nog even vragend naar mij.

'Echt niets?'

'Doe maar een biertje dan,' zeg ik, wetende dat die ook wel op komt.

Nadat we geproost hebben, krijg ik direct weer een tong in mijn mond. Ze zoent erg goed. We staan nog zo'n half uurtje aan de bar, tot sluitingstijd.

Buiten staat het groepje collega's van Angelique uitgelaten en beschonken te lallen.

'Gaat 'ie mee, Ange?' hoor ik een van de dames roepen.

Achter me staan Stef, Deon en Cas op een paar meter afstand te wachten op mij. Deon geeft me een vragende knik, die ik vertaal in 'wat zijn de plannen?'

Angelique kijkt me op een soortgelijke manier aan.

'En? Wat doe je?' vraagt ze zacht.

Zou ze echt bedoelen dat ik met haar mee kan naar haar Disney-hotel? Dat is een snelle. Dat zou de snelste score uit mijn leven zijn.

‘Ga je met me mee naar het hotel,’ fluistert ze in mijn oor. Ik kijk naar mijn vrienden en zie dat ze niet voor hun lol in de nachtkou staan. Ik heb geen zin om te moeten regelen dat zij mij morgen ver bij ons hotel vandaan moeten ophalen. Ik heb geen zin om aan Stef en Deon te vragen of ze niets tegen Tessa zeggen. Zoenen zullen ze bereid zijn te verzwijgen voor Tessa, maar neuken is vreemdgaan. En is zoenen dat dan eigenlijk niet? Ik kan geen goede afwijzing bedenken en zeg dan ineens:

‘Ik ben getrouwd.’

Angelique bedenkt zich geen moment. Ze is daadkrachtig en besluit in een fractie van een seconde dat het dan gewoon klaar is. Geen dramatisch afscheidsgelief. Klaar.

‘Oké. Dag,’ zegt ze op vrolijke toon en draait zich abrupt om.

Mijn katers worden getaxeerd als ik 's ochtends voor de spiegel sta. Ik test of ik mezelf nog recht in de ogen kan kijken.

De drankkater valt mee, voel ik. Ik heb niet eens hoofdpijn en dat is maar goed ook, want ik gok dat we over een uurtje of vier alweer aan het bier zullen zitten. Ergens op een Parijs' terrasje voordat we naar de wedstrijd gaan.

De mentale kater is er wél. Nee, ik heb geen kater omdat ik een kans heb gemist. Ik heb geen kater omdat ik de mooie donkerroodharige Limburgse wespentaille aan me voorbij heb laten gaan.

Ik heb een kater omdat ik me schuldig voel. Dit is een heel naar gevoel. Ik voel me schuldig, omdat ik gezoend heb met deze Angelique. En het paradoxale is dat ik me niet schuldig voel ten opzichte van Tessa, maar dat ik me schuldig voel ten opzichte van Vera.

Dat is de keiharde constatering die ik doe, terwijl ik mezelf recht in de ogen kijk. Ik heb Vera belazerd. Ik heb met een andere vrouw staan bekken in nota bene *onze* bar.

Het is onzin! Ik héb niets met Vera. Ik heb haar al drieënhalve maand niet gezien. Ik zal haar ook nooit meer zien. Dus hoe kan het voelen alsof ik Vera bedrogen heb. Ik probeer mezelf met rationele feiten te overtuigen dat ik me niet schuldig kan en mag voelen, maar mijn gevoel is sterker en wint het van de ratio. Ik heb Vera bedrogen en voel me daar verschrikkelijk slecht onder. Ik doe mijn ogen dicht en zucht diep.

Het gepeins zorgt ervoor dat de drankkater met terugwerkende kracht plaats neemt in mijn inmiddels bijna barstende hersenpan. Ik kijk mezelf weer aan in de spiegel en weet ineens wat me te doen staat. Ik weet het zeker. Ik moet contact zoeken met Vera. Ik weet dat het tegen de afspraak in is, maar ik hou het niet meer uit. Ik moet haar spreken.

Stef zegt tijdens het ontbijt niets tegen me. Ik weet niet of hij kwaad is om mijn actie van gisteravond of dat hij gewoon pijn in zijn kop heeft. Ik laat het maar zo. Cas verwijt mij niets; die kent mijn geschiedenis en Deon lacht een paar keer hoofdschuddend naar me. Dat zit ook wel goed.

Als Stef na het ontbijt als eerste teruggaat naar de kamer om zijn tanden te poetsen, slaat Deon een broederlijke arm om me heen.

‘Wat ben je toch ook een lul, hè?’ zegt hij lief. Hij knijpt even hard en laat dan lachend los.

Ook Deon gaat even terug naar de kamer, waardoor ik even alleen ben met Cas.

‘Jij doet ook nooit eens voorzichtig, hè?’ leest Cas me de les, ‘je weet dat Deon en Stef gek zijn op Tessa. Dan moet je dat toch niet doen waar zij bij zijn.’

‘Deon zit wel goed.’

‘Ja, maar Stef? Weet jij wat hij gaat doen?’

‘Nee, dat weet ik niet. Ik denk dat hij zijn mond wel houdt, maar eigenlijk ben ik daar helemaal niet mee bezig.’

Cas’ mond valt open.

‘Wil je aan Nicole vragen of ze Vera wil bellen? Ik wil dat Nicole aan Vera vraagt of ik haar weer mag bellen en op welk tijdstip ik dat veilig kan doen. Ik moet haar weer spreken.’

‘Waar komt dat ineens vandaan?’ vraagt Cas verbouwereerd.

‘Ik voel me schuldig over dat gezoen. Schuldig ten opzichte van Vera.’

Daar waar ik een reactie had verwacht van dat Cas dit onzin zou vinden, knikt hij begrijpend.

‘Als we thuis zijn, vraag ik of Nicole maandag overdag wil bellen.’

Deon en Stef komen aanlopen en Stef loopt recht op mij af. Vlak voor me stopt hij. Hij haalt diep adem en zegt: ‘Je weet dat ik Tessa graag mag. Ik vind je actie van gisteren dan ook erg laag.’ Even kijkt hij naar Deon, die snel een andere kant op kijkt. ‘Maar je moet weten dat ik niets zal zeggen. Al is het maar omdat ik wil

dat jullie bij elkaar blijven. Ik hou van jullie, eikel!’ besluit hij bedrukt.

Deon geeft me een knipoog waaruit ik opmaak dat hij even met Stef heeft gesproken.

‘Nou, als iedereen weer van elkaar houdt, kunnen we nu de stad in,’ zegt Cas energiek terwijl hij opstaat, ‘we hebben nog zes uur voordat de wedstrijd begint.’

Het is heerlijk om weer bijna dagelijks met Vera te bellen. Direct na het voetbalweekend heeft Nicole -zoals ik wilde- met Vera gebeld en de boodschap doorgegeven. Een half uur later had ik Vera aan de lijn. Ze belt nu altijd tijdens kantooruren op mijn vaste lijn.

De eerste keer praatte Vera me helemaal bij over haar bevalling. En dat Perry en zij dichter naar elkaar toe zijn gegroeid door de komst van Joy. Soms hoor ik Joy op de achtergrond geluidjes maken.

Vera informeert ook veel naar mijn nieuwe baan, waar ik inmiddels alweer in mijn vijfde maand zit.

Ik heb Vera niet verteld dat Cas en Nicole het kraambezoek maar raar hadden gevonden. Perry had nors gereageerd en Cas en Nicole een beetje als medeplichtigen gezien. Zij waren immers ook collega's en Disneygangers, net als Axel. Zo'n houding had hij gehad. Cas en Nicole hebben me dat uitgebreid verteld na dat bezoek.

Het meest praten we over Barbados. Vera legt elke week wel een keer uit dat ze blij is met het avontuur, omdat ze van mening is dat je alles uit het leven moet halen. Ik heb haar dat vorig jaar ook vaak horen zeggen. Ook als het onze geheime relatie betrof.

We verbazen onszelf dat we na drieënhalve maand elkaar toch weer –al is het telefonisch- hebben opgezocht. We vragen ons af hoe het zou zijn als Vera op Barbados zit. De ene keer zegt ze dat we gewoon door moeten blijven gaan met bellen, een andere keer is ze vastbesloten dat onze afspraak van geen contact hebben weer van kracht moet worden als zij naar Barbados zijn vertrokken.

Ook vandaag is Barbados weer hét onderwerp.

‘Het komt toch wel dichtbij nu,’ zeg ik.

‘Nog twee maanden, Ax.’

‘Spannend hoor,’ zeg ik, terwijl ik heel iets anders denk. Ik baal dat ze daar naartoe gaat, want ik weet dat het contact definitief verbroken zal worden. Als ik de balans opmaak van de

laatste maand heeft ze vaker gezegd dat we het contact moeten verbreken dan dat we gewoon door kunnen blijven gaan met bellen. Ik vrees het ergste. En natuurlijk is dat avontuur spannend te noemen, maar daar hou ik me toch helemaal niet mee bezig. Ik wil Vera kunnen bellen. Dat is het enige dat ik nog met haar heb. Ik vind het zo heerlijk haar stem te horen en naar haar wijsheden te luisteren. Mailen doen we niet, want dat durft Vera niet meer na het akkefietje van oktober vorig jaar. Over elkaar ontmoeten durf ik niet eens te beginnen. Ik denk dat Vera me voor gek zou verklaren.

‘Ax, voordat we naar Barbados gaan, wil ik je nog één keer zien. Wil je dat?’

‘WAT? Natuurlijk wil ik dat!’

De zomer van Barbados

‘Doe je Vera de groeten van me?’ zegt Tessa als ik mijn jas aantrek.

‘Zal ik doen,’ lieg ik. Mijn antwoord op haar lief bedoelde vraag voelt als een dolksteek.

In de file op de A13 richting Rotterdam probeer ik te tellen hoe vaak Vera en ik al afscheid hebben genomen. Of hoe vaak wij hebben geprobeerd te stoppen met de relatie die we vorig jaar hadden. Ik kom er niet uit. Mijn geheugen laat me in de steek. Wel zie ik steeds dat beeld van een half jaar geleden, na mijn afscheidsreceptie, toen ik trillend van koorts en emotie op de achterbank van Cas’ auto zat met Vera. Ik kan het me bijna niet voorstellen dat ik haar al een half jaar niet gezien heb. De maanden zijn omgevlogen. Natuurlijk heb ik haar gemist en natuurlijk kijk ik al weken uit naar vanavond. Ik ben heel blij dat ik haar toch nog een keer kan zien, want dat had ik op die koortsachtige decemberavond niet gedacht. Misschien is het daarom dat ik geen droevig gevoel heb over deze laatste ontmoeting. Ik zie het als een extraatje.

Voor Vera ligt dat anders, merk ik als ik ga zitten op het terras van eetcafé Facet op de Bergweg. Ze ziet er ongelukkig uit en dat is een tegenvaller. Ik krijg twee magere kusjes van haar, op elke wang een. Ze zit met haar rug naar de zon, maar pakt toch een grote zwarte zonnebril uit haar tas en zet die op. Ik ga recht tegenover haar zitten in de volle avondzon.

‘Het is goed je te zien, Veer,’ zeg ik iets naar voren gebogen. Ik meen het. Ik vind het heerlijk haar weer te zien, ook al heeft ze er wel eens beter uitgezien. Het zal best zwaar zijn al dat geregel en inpakken voor de Grote Verhuizing.

‘Ik vind het ook fijn jou te zien, Axel.’ Ik hoor een barst in haar zin en zie even later een traan onder haar bril vandaan komen. Met twee handen pak ik haar rechterhand, die op tafel ligt.

‘Hé, wat is er, topper? Zó gaan wij toch geen afscheid van elkaar nemen?’ zeg ik met mijn liefste stemmetje. Ze knikt nee, maar zegt niets. Ik probeer de sfeer te veranderen met een heel slechte opmerking: ‘Je moet de groeten hebben van Tessa.’ Ook mijn ondeugend kijkende ogen werken dit keer niet. Het snotteren is serieus huilen geworden en Vera vlucht het restaurant in. Ik vermoed naar het toilet.

Vier minuten later komt ze helemaal hersteld terug, alsof ze zichzelf een peptalk heeft gegeven.

‘Sorry,’ zegt ze zacht en ze gaat zonder bril tegenover me zitten. Er verschijnt zelfs heel even een bemoedigende glimlach. Ze kijkt me doordringend aan, maar slaat dan abrupt haar ogen van me af en pakt snel de menukaart. Weer zie ik haar ogen nat worden.

‘Ik kan niet naar je kijken, Ax,’ zegt ze snikkend.

Ik weet me er geen raad mee.

‘Wil je weg hier?’

Ze knikt snotterend dat ze dat wil.

Ik leg geld op tafel voor de twee Spa Rood en loop met Vera richting mijn auto. Ik zou haar het liefst stevig vasthouden, maar weet dat zij te panisch is om dit in haar eigen stad te doen.

In de auto komt ze langzaam tot bedaren en vertelt ze dat Perry niet weet dat ze met mij heeft afgesproken.

‘Hij zou dat nooit accepteren,’ zegt ze serieus.

‘Rij maar naar het Bergse Bos. Misschien kunnen we een beetje wandelen en praten. Ik kan toch niet eten. Of heb jij honger?’

‘Nee, ik red me wel. Ik wil gewoon lekker met je in de zon lopen en praten.’

In de auto vertelt ze dat ze vanaf vorige week tot aan het vertrek om de dag op bezoek is bij vrienden om afscheid te nemen.

Overmorgen eet ze in Delft met Cas, Nicole, Lia en Floortje.

We parkeren op de plaats waar we een jaar geleden seks in de auto hebben gehad. Alles wijst erop dat dat dit keer niet gaat

gebeuren. Die gedachte wordt bevestigd als we door het bos lopen.

‘Ax, ik zie Barbados als een nieuwe start. Snap je dat?’

‘Ja, helemaal.’

‘Het laatste jaar is niet makkelijk geweest. De geboorte van Joy was wel weer een hoogtepunt in onze relatie. Ik heb het gevoel dat Perry en ik dichter naar elkaar zijn gegroeid, maar dat had ik je al gezegd, geloof ik.’

‘Klopt, dat had je al gezegd. Maar ik begrijp dat heel goed. Ik weet nog goed toen Fabio geboren werd dat ik ook weer meer naar Tessa trok. Het is toch iets heel bijzonders om samen een kind te hebben.’

Weer begint Vera te huilen, blijft stil staan en kijkt me huilend aan.

‘We moeten elkaar nooit meer zien, Ax,’ zegt ze zachtjes, maar vastberaden, ‘We moeten ook geen contact meer hebben.’ Ik zoen haar, maar het voelt anders dan vroeger. Vera lijkt niet te willen zoenen.

‘Maak het nou niet moeilijker, Ax,’ smeekt ze snikkend. Wandelend blikken we terug op de periode die begon toen we elkaar voor het eerst zagen en eindigde toen ik naar Wright4U ging. Praten over het verleden gaat ons beter af dan praten over de toekomst. Uiteindelijk nemen we afscheid zoals dat hoort. We zeggen alles dat gezegd moet worden. Alle clichés komen langs. We zullen elkaar missen, we zullen altijd bijzonder voor elkaar blijven, er zal altijd een bepaalde aantrekkingskracht tussen ons zijn, de Disneyzomer zullen we nooit vergeten, we zullen altijd van elkaar blijven houden, ...

‘Maak wat van je leven.’

‘Jij ook.’

Daar waar Vera nu eigenlijk aan de reling van een schip zou moeten gaan staan zwaaien of in de deuropening van het vliegtuig snikkend een handkus naar me toe zou moeten blazen, stappen we beide in mijn auto. Vera moet nog worden thuisgebracht.

Als ik de auto van het parkeerterrein rij en het al langzaam donker wordt, legt Vera haar hand op mijn been. Ze zegt niets maar wrijft liefkozend.

Voor haar deur zet ik de motor uit. Vera heeft bij het inrijden van de straat haar hand al van mijn been gehaald en zucht nu diep.

Beide staren we voor ons uit. Weer hoor ik Vera diep zuchten en dan draait ze haar hoofd naar mij.

‘We hebben alles gezegd, hè, topper?’

Ik knik, terwijl ik mijn hoofd naar haar draai.

‘Ik hou van jou.’

‘Ik ook van jou, topper.’

Vera doet het portier open en stapt uit mijn leven.

Het zijn de laatste loodjes, maar ze wegen niet zwaar. Mijn nieuwe baan is zo leuk dat niet van laatste loodjes gesproken kan worden. Toch is het natuurlijk altijd lekker om met vakantie te gaan. Alleen morgen nog werken en dan ben ik drie weken vrij. De familie Faase gaat dit jaar naar de Provence. We hebben dit jaar een stacaravan gehuurd. Het enige dat jammer is, is dat Fabio nu op school zit, waardoor we voor het eerst aan de schoolvakantie vastzitten.

Tussen het overdragen door, heb ik deze week veel aan maandagavond gedacht. En eigenlijk voelt het voor mij ook een beetje als een nieuwe start. De combinatie van de nieuwe start van Vera met Perry en mijn vakantie, die voor de deur staat, geeft me dat gevoel. Het voelt zelfs een beetje opgelucht.

‘Wright4U, met Axel Faase,’ zeg ik als mijn vaste lijn over gaat.

‘Hoi Ax, met Nicole. Hoe is het met je? Trek je het nog?’

‘Trek je het nog? Ja, natuurlijk. Het gaat prima. Ik ga komend weekend met vakantie.’

‘Ja, maar nu met dat gedoe met Vera, bedoel ik.’

‘We hebben maandag afscheid genomen en afgesproken nooit meer contact te hebben.’

‘Was dat jouw voorstel?’

‘Nee, dat van Vera.’

‘Nou, ja,’ zegt Nicole diep verontwaardigd.

‘Wat?’ Ik begrijp haar verontwaardiging niet.

‘Gisteren hebben we met Vera gegeten. Een afscheidsetentje met de collega’s van de Gemeente Delft. Aan het eind bleven Cas, Vera en ik met z’n drieën over. Toen Cas vroeg of ze nog afscheid van jou zou gaan nemen, moest ze huilen. Ze zei dat ze dat maandag al met je had gedaan en dat het redelijk emotioneel was.’

‘Klopt.’

‘Daarna vertelde ze dat ze grote twijfels heeft of haar relatie met Perry ooit weer goed zal komen. En dat ze zich zorgen maakt, dat als het niet meer goed komt ze op een eiland hier ver vandaan zit met hem.’

‘Wat?’ zeg ik iets te hard.

‘Dat is nog niet alles. Cas vroeg hoe dat nou eigenlijk zit met Joy. Of ze wel zeker weet dat Perry de vader is. Toen moest ze weer huilen en haalde ze haar schouders op.’

‘Jezus, Nicole. Tegen mij heeft ze heel andere dingen gezegd. Ik moet haar bellen, want zo kan ik niet met vakantie.’

‘Morgen is Perry er niet. Dan kun je bellen.’

‘Bedankt, Nicole, je bent een topper.’

‘Prettige vakantie, Axel! Maak het niet te laat, hè!’

‘Nee, ik ga zo,’ lieg ik.

Als de laatste collega het pand heeft verlaten schuif ik het vaste toestel naar me toe. Ik voel me zenuwachtig als ik Vera’s nummer intik. Het is tenslotte haar thuisnummer en Perry zou op kunnen nemen.

‘Goedemiddag, met Vera van Wingerden.’

‘Hoi Veer, met Ax,’ zeg ik voorzichtig, ‘kun je praten?’

‘Ja,’ zegt Vera, duidelijk geschrokken.

‘Waarom heb je me niet verteld dat je twijfels hebt over je relatie met Perry?’ vraag ik.

Ik overval haar met deze directe vraag.

‘Eh... omdat... eh... ik kon het niet, Ax,’ stamelt ze, ‘ik was bang dat...’

‘Dat wat?’ vraag ik als ze stopt.

‘Dat je je iets in je hoofd zou halen. En dat mag niet. Ik ga met Perry naar Barbados en ga daar heel gelukkig worden.’

‘Je houdt jezelf voor de gek, Veer. Geloof me. Ik weet hoe het is. Ik heb mezelf al tien keer beloofd weer gelukkig te worden met Tessa. Het lukt gewoon niet. En weet je waarom niet?’ Ik wacht niet op haar antwoord. ‘Omdat ik alleen maar aan jou denk.’

Vera huilt weer. Net als ik na een lange stilte denk dat zij niet veel meer gaat zeggen en me bedenk dat ik met een positief gevoel moet afsluiten, begint ze totaal onverwacht te praten.

‘Axel,’ zegt ze zacht huilend en langzaam, ‘soms staan er ooms of tantes van Perry over de wieg gebogen. En dan zeggen ze ‘het is typisch Perry als baby’, maar dan denk ik ‘misschien is Perry helemaal de vader niet.’

Haar huilen wordt harder. Het grijpt me aan. Het idee dat Joy mijn dochter zou kunnen zijn, heeft vaker door mijn hoofd gespeeld, maar nu is het weer eens uitgesproken door Vera.

Alleen het idee dat ik naast Fabio en Luca, de twee belangrijkste

mensjes in mijn leven, nog een dochter zou hebben, is een vreemde, ongelooflijke, maar warme gedachte. Het zit duidelijk dieper dan ik had gedacht.

Ook ik huil nu. Vera troost me, zelf ook huilend, met lieve woorden. We praten lang en nemen vervolgens heel onwerkelijk afscheid.

Het is prachtig fietsen rond Lac de St. Croix, maar echt genieten kan ik niet. Ik ben alleen maar aan het malen. Mijn hersenen werken al een week in hoog tempo allerlei scenario's, herinneringen, dialogen en toekomstplannen af. In de auto met Tessa, Fabio en Luca heb ik 1100 kilometer zitten nadenken, starend naar het zwarte asfalt van *Route du Soleil*. Het is een wonder dat ik ons zonder ongelukken naar de plaats van bestemming heb gereden.

Zoals elke vakantie heb ik mijn racefiets bij me en zorg ik ervoor dat de balans in orde is tussen fietsen en gezinsactiviteiten.

Als ik met Fabio en Luca speel, valt het wel mee. Dan kom ik nog het meest tot rust. Maar zodra ik 's avonds met Tessa voor onze gehuurde stacaravan zit, met een boek, een wijntje en olijfje, gaat het mis. Dan denk ik alleen maar aan Vera.

En nu, fietsend langs lavendelvelden, is het nog erger. Fietsen is een goede manier om over dingen na te denken. Bij mij werkt dat zo.

Bij een bankje met uitzicht over het prachtige meer stop ik. Ik zet mijn fiets tegen een boom en ga in de schaduw zitten. Terwijl ik een banaan eet, kijk ik naar het meer. Kleine stipjes zie ik de *Gorges* in en uit varen. Het is zinderend heet. Ver boven de dertig graden, schat ik. Ik verheug me op de frisse duik, die ik over twintig kilometer kan nemen.

Ongemerkt maken prettige gedachten weer plaats voor peinzen, zoals al een week lang gebeurt.

Hoe is het toch mogelijk dat Vera en ik niet samen door zijn gegaan? Vera houdt van mij en heeft grote twijfels over haar relatie met Perry. Ik hou van Vera en weet dat het met Tessa nooit meer iets zal worden? Hoe is het dan toch mogelijk dat wij niet samen verder gaan? Nu nog. Het zou toch nu gewoon nog steeds moeten gebeuren? Ging ze maar niet naar Barbados.

Godverdomme! Morgen vertrekt ze. Wat moet ik nou? Wat heb ik een verschrikkelijke puinhoop van mijn leven gemaakt. Vroeg of

laat komt hier stront van, hoor ik Nicole echoën in mijn hoofd. Vera kan haar hart niet volgen. Dat is het probleem. Ik kan dat wél. Ik ben nog steeds bereid mijn gezin te verlaten voor Vera. Nog steeds. Het zal niet makkelijk zijn om Fabio en Luca minder te zien, want dat zal een consequentie zijn. Waarom kan Vera verdomme niet wat ik wél kan? Hou ik meer van haar, dan zij van mij? Is ze zo berekenend dat ze kiest voor het avontuur en het Grote Geld in plaats van geluk? Ik weet het niet meer. Wat moet ik nou? Wat moet ik godverdomme nou?

‘Rustig Faase,’ zeg ik hardop terwijl ik mijn bananenschil in een overvolle vuilemmer gooi, ‘je maakt jezelf kapot.’ Ik luister naar mijn tweede stem. De stem die me tot rust maant. Ik ga weer in de schaduw zitten en kijk lang over het meer en de bewegende stipjes. Heel even denk ik aan waterfietsen met mijn gezin op dat mooie meer hier beneden, maar ook nu komen de vragen en feiten als vuurpijlen in mijn hoofd terug.

Morgen vertrekt de vrouw van wie ik hou -en die van mij houdt- voor minstens twee jaar naar Barbados. Het klopt niet. Het kan niet. Het mag niet.

Impulsief pak ik de telefoon uit mijn zak en kijk onbeweeglijk naar de toetsen. Ik moet Perry niet aan de lijn krijgen, want dan is het oorlog in huize van Wingerden. En daar schiet ik niets mee op. Dan is Vera waarschijnlijk kwaad en teleurgesteld. Ik doe mijn toestel terug in mijn zak en ga voorover zitten. Ik kijk naar de grond en verbaas me nog maar eens over deze onwerkelijke situatie. Weer pak ik mijn toestel en open het menu contacten. Ik scroll naar Nicole en druk op het groene hoorntje.

‘Dit is de voicemail van Nicole. Als je een bericht achterlaat, bel ik je zo snel mogelijk terug. Doehoei.’

‘Hoi Nicole, met Axel. Ik hoop dat je iets voor me wilt doen. Zou je Vera willen bellen om iets te zeggen namens mij? Ze vertrekken morgen dus dat zou vandaag nog moeten. Je moet haar laten weten dat ik vind dat ze een verkeerde beslissing neemt en dat ik nog steeds bereid ben huis en haard te verlaten voor haar. Met name dat laatste is belangrijk. Probeer haar ervan te

overtuigen dat ze niet moet gaan. Dat zal lastig worden, maar ze moet weten dat ik met haar verder wil. Zeg het haar alsjeblieft. Het is het laatste dat ik, nou ja, jij in dit geval, kan doen. Ik hoop dat het lukt. Alvast bedankt. Doe Cas de groeten. Doei. En o ja, het is hier erg mooi. Nou, doei.'

Vanuit het zwembad, waarin ik met Fabio en Luca stoei, zie ik Tessa met een stapel kleren en handdoeken komen aanlopen.

'Komen jullie er zo uit? Dan gaan we naar het restaurant.'

'Aah, mam, even nog?' smeekt Fabio.

'We hebben vakantie, hoor, Tes!' roep ik naar de kant, met Luca op mijn rug.

Tessa gaat naast de stapel kleren op een bankje zitten en wacht geduldig tot we uitgespeeld zijn. Ze maakt zittend nog wat foto's en ziet dat ik geen aanstalten maak om er uit te komen. Na tien minuten zegt ze moederlijk streng tegen ons drieën: 'Kom op, eruit! We gaan eten.'

'Aah, mam, even nog,' imiteer ik mijn zoon met een kinderlijk piepstemmetje, waar Fabio en Luca erg om moeten lachen.

Ik droog Luca af en Tessa doet Fabio. Daarna krijg ik een broekje en een shirt aangereikt, dat ik Luca aantrek. Tessa kleedt Fabio aan.

'Soms denk ik dat ik drie kinderen heb,' zegt Tessa lachend tegen me. We lopen van het zwembad naar het restaurant, dat zich op de camping bevindt.

'We eten vandaag pizza.'

Fabio reageert zoals verwacht op dat bericht: 'Joo, lekker, pizaaaaaa.'

Tessa en ik nemen een flesje *vin rouge*. De kinderen krijgen *jus de pommes*. De zon verdwijnt langzaam achter de bosrand en de temperatuur wordt steeds aangenamer. Een laatste zonnestraal schijnt in mijn ogen. Fabio en Luca eten met hun handen de door ons klein gesneden pizza. Ze hebben er samen een, omdat ze een

hele niet op kunnen. Ik geniet van hun gesmikkel. Ook Tessa kijkt naar Fabio en Luca en daarna naar mij.

‘Wat zijn we gelukkig, hè, Ax?’ Ze neemt een slokje wijn. Gelukkig? Wat zijn wé gelukkig? Wé zijn helemaal niet gelukkig. Ik krijg een heel gelukkig gevoel als ik met mijn kinderen ben, met ze speel, met ze eet, lees, fiets, als ik ze zie. Maar wé zijn niet gelukkig. Tessa is dat waarschijnlijk ook alleen maar door die twee mooie mannetjes. Maar samen, Tessa en ik, zijn allang niet meer gelukkig.

Ik neem een hap van mijn pizza salami om niet te hoeven antwoorden. In plaats daarvan knik ik een beetje om haar opmerking niet helemaal te negeren.

In het zijvak van de sporttas waar onze handdoeken in zitten, hoor ik een sms-je binnen komen.

‘Het is de jouwe,’ zegt Tessa, ‘de mijne ligt in de caravan.’ Ik onderdruk mijn nieuwsgierigheid en eet rustig verder. Als Tessa even met Luca naar het toilet gaat, pak ik snel mijn toestel.

Hoi Ax! Heb V net gebeld en je bericht doorgegeven. Ze huilde maar vertrekt wel morgen. Moest zeggen dat ze van je houdt. Veel plezier daar nog. Kus, Nicole

Ik ben drie weken met vakantie geweest, maar ben verre van uitgerust. Niet dat ik fysiek moe ben, maar mentaal wel. Vera is naar de andere kant van de oceaan vertrokken en daar heb ik het nog steeds moeilijk mee. Niet zozeer dat ik haar niet zie, want ik heb haar dit jaar maar één keer gezien. Wat ik niet kan verkroppen is dat ze ondanks de problemen in haar relatie toch met Perry en Joy is vertrokken. Zou het vrijstaande huis aan het strand en het buitensporig hoge salaris van Perry doorslaggevend zijn geweest? Dat kan toch haast niet? Het is toch geluk, waar het in het leven om draait? Zou Vera hier inmiddels een andere kijk op hebben? Vorig jaar was ze het nog steevast met me eens dat het maar om een ding draait in het leven: geluk.

‘Hoe was je vakantie, Axel?’ vraagt Angela als ik langs de receptie loop.

‘Ja, super!’ zeg ik, omdat dat antwoord verwacht wordt. ‘Ik spreek je zo nog.’

Nog nooit was ik na mijn vakantie zo benieuwd naar mijn mailbox. Ik zet mijn pc aan en loop naar het keukentje. Daar maak ik een koffie voor mezelf en ga achter mijn bureau zitten. Valt mee, 171 mailtjes. Ik heb hier veel minder mail dan bij de gemeente. Dat komt natuurlijk ook omdat ik veel minder collega’s heb. Diagonaal scan ik mijn inbox. Veel onzin van Deon, filmpjes vooral, die bekijk ik later wel.

Communicatienieuwsbrief, een van Stef met subject Berlijn deel 3, mail van Maaïke, van klanten, van Evert, van nog meer ex-collega’s en dat is het.

Nog een keer kijk ik de hele lijst aandachtig door. Nu open ik ook mailtjes en verwijder de shit. Ik ben drie kwartier bezig en ben dan uiteindelijk ook met de grove mailcheck klaar.

Niets. Geen mail uit Barbados. Op de fiets had ik het vanmorgen nog tegen mezelf gezegd. Er is geen mail van Vera. Maar ik had er zo op gehoopt.

Om mezelf af te leiden van gedachten aan Vera en Barbados loop ik even naar Niels, mijn directeur en drink ik koffie met Angela, bij haar balie. Ik vertel wat vakantie verhalen en de afleiding is gelukt.

's Middags bel ik Cas om te vragen of hij en Nicole wel mail hebben van Vera. Zij hebben ook geen mail en Nicole is zelfs een beetje teleurgesteld, hoor ik van Cas, omdat Vera zelfs niet even gebeld heeft na haar aankomst.

Met lood in mijn schoenen fiets ik aan het einde van de dag naar huis. Thuiskomen wordt steeds onplezieriger.

Voor de zoveelste keer zitten Cas en ik bij Billie Beer op de Beestenmarkt. Nicole is er dit keer ook bij. Het eten is op mijn initiatief. Ik moet praten over mijn gevoelens. Sinds de vakantie ga ik elke ochtend fluitend naar mijn werk om aan het einde van de dag met tegenzin weer naar huis te gaan. Vorige week heeft Nicole een mail van Vera naar me doorgestuurd. Het was een heel lange, maar bevatte alleen verhalen over hun aankomst op Barbados, de rompslomp rond de container met hun verscheepte spullen en het gevonden huis. Niets in de mail ging over haar gevoelens, waardoor alles er op wees dat Perry over haar schouder heeft mee gelezen. Dat weten Cas, Nicole en ik zeker.

‘Het valt me nog mee dat Barbamama überhaupt gemaild heeft,’ zegt Nicole, ‘even heb ik gedacht dat ze alle contact zou verbreken.’

‘Ik moet eerlijk zeggen dat ik de laatste dagen niet meer zo met Vera bezig ben,’ zeg ik.

Cas kijkt verbaasd en ook Nicole kijkt me vragend aan.

‘Vera is weg en komt voorlopig niet terug. Misschien wel nooit meer. Ik kan niet gaan blijven zitten wachten op iemand die niet eens in staat is om haar vent te verlaten voor mij.’

Ik gooi er een moedeloze zucht uit. Cas en Nicole zeggen niets. Zij luisteren naar wat ik te zeggen heb.

‘Het gaat niet meer om Vera. Het gaat om mij. En om Tessa. Ik denk de laatste dagen steeds vaker aan scheiden. Ik ben doodongelukkig en ik denk dat ik gelukkiger word als ik alleen verder ga.’

Ik zie Cas slikken.

‘Zo,’ zegt hij geschrokken, ‘dat had ik niet gedacht.’

‘Jullie hebben het allemaal net achter de rug, dus ik dacht, nou ja, ik bedoel, jullie kunnen me raad geven.’

‘Tes heeft geen eerlijke kans gekregen, Ax,’ zegt Nicole ineens.

‘Dat weet ik, maar ik voel dat het nooit meer iets kan worden. Vorig jaar heeft ze geprobeerd een aantal dingen anders te doen, na de gesprekken die we toen hebben gehad. Dat was een oneerlijke strijd, omdat ik toen met Vera aan het daten was. Maar nu is de laatste spontane actie ook alweer lang geleden. Ze vervalt in haar oude patroon en bovendien...ze zal me nooit die waardering kunnen geven, die ik van Vera wel kreeg.’ Ik kijk er mistroostig bij.

‘Ach, het slaat ook helemaal nergens op,’ ga ik boos verder, ‘Tessa is hier helemaal niet de schuldige. Dat ben ik zélf. Ik moest zo nodig een relatie met een collega beginnen en die heeft me op allerlei vlakken laten zien hoe een relatie ook kan zijn. Eigen schuld, dikke bult.’

‘Zul je je kinderen niet missen?’

‘Ja, natuurlijk zal ik die missen. Dat is het moeilijkst van alles. Dat maakt ook dat ik de stap misschien uiteindelijk niet eens kan nemen. Ik moet er niet aan denken dat ik Fabio en Luca maar twee weekendjes per maand zie, want zoiets zal het dan wel worden.’

‘En je gaat alimentatie betalen, hè?’

‘Ja, daar heb ik ook al aan gedacht. Maar dat is maar geld. En bovendien vind ik dat vanzelfsprekend. We hebben destijds samen voor kinderen gekozen. Ik blijf ook verantwoordelijk.’

‘En jullie huis? Denk je er aan om haar uit te kopen?’

‘Nee, ik kan dat niet opbrengen. Er zit een enorme overwaarde op dat huis. We hebben het al bijna tien jaar. We zullen het moeten verkopen. De winst kan ik wellicht gebruiken om iets anders te kopen of in te richten.’

‘Ja, je moet ook de inboedel scheiden.’

‘Heb ik ook al aan gedacht. Het zijn allemaal zaken waar je niet vrolijk van wordt. Dat maakt het allemaal niet makkelijker.’

‘Ik keek daar ook heel erg tegenop,’ zegt Nicole, ‘maar achteraf viel het best mee. Maar onze situaties zijn natuurlijk niet vergelijkbaar. Ik wist dat ik met Cas verder ging. Dat vooruitzicht maakte me sterker.’

‘Er moet iets gebeuren. Ik ben thuis steeds chagrijniger. Fabio en Luca merken het ook. Ik ben niet meer de leuke vader, die ik wil zijn.’

‘Wat ga je nu doen?’

‘Ik ga nog helemaal niets doen. Ik kan niets doen. Ik ga niet morgen scheiden, omdat dat het laatste jaar door mijn hoofd spookt en ik er de laatste twee weken serieus aan denk. Ik ga er nog veel langer over nadenken, want het is de belangrijkste beslissing in mijn leven tot nu toe.’

‘Verstandig, Ax.’

‘Hallo,’ zeg ik zo vrolijk mogelijk als ik via de tuindeur binnenstap.

Ik heb zojuist op de fiets besloten dat ik Tessa vanavond ga vertellen dat ik aan scheiden denk. Die wetenschap maakt dat mijn maag als een baksteen voelt. Ik krijg dan ook geen hap naar binnen, als er een bord eten voor mijn neus wordt gezet.

Na het eten lees ik Repelsteeltje voor aan Fabio en Luca. Ik gebruik in sommige passages mijn bijbehorende gekke stemmetje. Terwijl mijn jongens genieten, vraag ik me af hoe ik straks in godsnaam moet beginnen met mijn andere verhaal.

Mijn hart bonkt in mijn keel als ik de trap afloop. Tessa heeft koffie voor me neergezet en zit op de bank in de TV-gids te bladeren.

Jezus, hoe zeg je zoiets? De hele dag schoten er openingszinnen door mijn hoofd en nu weet ik er niet een meer.

‘Tes, ik weet niet zo goed hoe ik het moet zeggen, maar ik denk dat wij moeten gaan scheiden,’ zeg ik langzaam, zacht en monotoon.

‘WAT?’ gilt Tessa terwijl ze radeloos opspringt. In een reflex pak ik haar troostend beet.

‘Ik kan niet meer, Tes, ik hou het niet meer vol.’ De zinnen komen nu wel vanzelf.

‘Nee!’ gilt Tessa, die zich van me losrukt en hoofdschuddend een paar passen naar achteren doet. Haar huilende ogen kijken om zich heen, alsof ze niet weet waar ze is en herkenningpunten zoekt. Dan kijkt ze weer vol onbegrip naar mij.

‘Het kan niet, Axel. Ik wil het niet!’ Ze huilt hysterisch. Het doet enorm veel pijn haar zo te zien, haar verdriet te zien hebben door iets wat ik haar aandoe. Als Tessa ziet dat ook mijn ogen nat worden, pakt ze me vast. We huilen een paar minuten in elkaar’s armen en zeggen niets.

Dan laat Tessa los, loopt naar de keuken om de keukenrol te pakken en gaat op de bank zitten met de rol naast zich. Ik ga bij haar zitten en scheur een vel af.

‘Je loopt er al een tijd mee, hè?’ vraagt Tessa.

Mijn knik veroorzaakt een nieuwe huilgolf bij Tessa.

‘We hebben het toch goed?’ vraagt ze huilend als ze haar neus gesnoten heeft.

‘Het gevoel is weg, Tes,’ zeg ik door mijn tranen heen.

‘Dat kan toch weer terugkomen!’

‘Ik denk van niet. We houden niet meer van elkaar, Tes.’

‘Heb je een ander?’ vraagt ze bang, terwijl ze me afwachtend aankijkt.

‘Nee,’ zeg ik kort, me realiserend dat ik eigenlijk niet eens lieg.

‘Ik wil je niet kwijt. Het maakt me niet uit wat je doet. Ga op een hutje op de hei zitten, ga van mijn part een week naar een eiland, maar ga nadenken. Doe dat wat nodig is om na te kunnen denken.’

Er klinkt vastbeslotenheid door haar gesnik heen.

Ik besluit niet te zeggen dat ik al weken aan het nadenken ben, want dat zou haar voorstel van tafel vegen. Misschien is haar idee zo gek nog niet.

‘Wil je dat alsjeblieft doen, Ax? Wil je alsjeblieft heel goed nadenken?’

Zelfs over deze vragen denk ik na. Ik staar naar de vloer en haal mijn neus op. Tessa geeft me een nieuw vel van de keukenrol en kijkt afwachtend naar me.

‘Dat is goed. Ik wil er nog wel iets langer over nadenken.’ Tessa zucht opgelucht en we denken samen na over de opties.

Het wordt Zeeland. Ik ga even een paar dagen naar mijn ouders.

Morgen licht ik eerst even Niels, mijn directeur, in.

De baksteen in mijn maag voelt iets kleiner aan. Mijn probleem is nu óns probleem en gedeelde smart is halve smart.

Het paradoxale is dat Tessa me nu precies geeft, wat ik altijd zo mis bij haar. Dat wat ze nooit kan. Dat waardoor ik tot dit besluit ben gekomen.

Ze laat blijken dat ik bijzonder ben. Ze geeft me waardering. Ze laat blijken hoe blij ze met me is. Dat ze er alles voor over heeft om mij bij zich te houden is de ultieme uiting van waardering.

‘Ga naar huis, Axel. Neem de tijd die je nodig hebt. Je relatie is belangrijker dan het werk hier.’

Niels heeft een hand op mijn schouder gelegd. Hij heeft begrip voor de situatie en wenst me veel wijsheid toe.

‘Ik heb nog iets voor je. Je hoofd staat er waarschijnlijk helemaal niet naar, maar misschien is het juist een goede afleiding. Deze Vipkaartjes kreeg ik van een klant. Kijk maar wat je ermee doet.’

Niels geeft me twee plaatsbewijzen voor een baanwielervedstrijd in Amsterdam voor aanstaande zaterdag.

‘Het is heel uitgebreid. Eten en drinken zit er allemaal bij.’

‘Dank je, Niels.’

Ik rij direct door naar Zierikzee. Vanuit de auto bel ik Cas, Deon en Pascal, mijn broer. Ik hou drie keer hetzelfde verhaal, maar bij Pascal moet ik er bij huilen.

Mijn ouders heb ik gisteravond al gebeld, nadat Tessa en ik tot de oplossing Zeeland waren gekomen. Mijn racefiets ligt achter in mijn auto. Ik was er al vanuit gegaan dat Niels me niets in de weg zou leggen en dat ik verlof hebben opgenomen als hij wel moeilijk had gedaan.

Als ook Pascal is ingelicht over onze situatie, heb ik even geen zin meer om te bellen. Ik bel Stef morgen wel vanuit Zeeland, besluit ik. Ik realiseer me dat de kans groot is dat hij en Marjolein het nieuws van Tessa horen. Ik zet de radio aan en luister naar de tekst van een Nederlandse plaat, die me nooit eerder is opgevallen.

...maar 't is anders dan voorheen.

Wel als maatjes door één deur, maar minnaars zonder kleur,

Ik voel me zó alleen.

Lege dagen, zonder vragen glijden ongemerkt voorbij.

We doen of ze niet bestaan. Waar is het mis gegaan?

Voel jij nog iets voor mij?

Na elke zin schreeuw ik het huilend uit. Ik heb nog nooit van mijn leven zo hard gehuild. Het refrein van het lied is nog erger.

We hebben woorden zonder woorden en we lezen elkaars ergernissen.

En naar elkaars gedachten hoeven wij allang niet meer te gissen.

En de stilte wordt verward met rust.

Ik mis het vuur waarmee je hebt gekust.

Kunnen wij het tij nog keren?

Ik wil je weer als ooit begeren.

Het lijkt wel of alle emoties van het laatste jaar er in een keer uit komen. Met 120 kilometer per uur gil ik met natte ogen over de A29.

Mijn ouders ontvangen me liefdevol. Ik zie aan mijn moeder dat ze gehuild heeft. Tessa staat op een voetstuk bij die twee. Ze zouden het verschrikkelijk vinden als het ogenschijnlijk ideale gezinnetje uit elkaar zou vallen. Als mijn moeder koffie heeft neergezet, wachten ze zwijgend af. Ze zijn duidelijk benieuwd naar het verhaal.

Ik vind het heel moeilijk om uit te leggen dat Het Vuur er niet meer is en dat ik niet meer gelukkig ben. Zij zijn van de generatie die niet scheidt. Scheiden gebeurt alleen door de dood. Dat heb je elkaar ooit beloofd.

‘Ik hou niet meer van Tessa. Al heel lang niet meer. Het Vuur is weg. We hebben allebei ons eigen leventje. Het enige dat ons bindt zijn de kinderen.’

Daar waar ik hoop op een begripvolle reactie, jouw geluk is het belangrijkste of zoiets, probeert mijn moeder het uit mijn hoofd te praten.

‘Jullie hebben zo’n fijn huis. En twee schatten van kinderen. Je hebt het zó goed?’

Jammer. Mijn moeder begrijpt het dus niet. Zij denkt dat een groot huis mijn geluk bepaalt. Ik neem het haar niet kwalijk. Ik ben hier gekomen om rustig na te denken en dit zijn niet het soort gesprekken die me daarbij zullen helpen.

‘Ik ga een stukje fietsen.’

Na het ontbijt loop ik de tuin in. Het is lekker fietsweer en ik ben dan ook van plan niet te lang te wachten met vertrekken. Mijn moeder ziet er nog slechter uit dan gisteren. Ik denk dat ze niet veel geslapen heeft.

‘Je drinkt toch nog wel even koffie mee, Axel?’ vraagt mijn vader bezorgd als hij mij in mijn fietskleding de trap af ziet komen.

‘Ja, tuurlijk,’ stel ik hem gerust.

Mijn moeder zit in een bekende fase. De fase waarin je duizenden vragen hebt, waar je zo graag antwoorden op wilt.

‘Hoe lang hou je dan al niet meer van haar?’

‘Ik weet het niet, ma. Zoiets gaat natuurlijk heel geleidelijk. Ik denk dat we door de komst van de kinderen elkaar een beetje verwaarloosd hebben.’

‘Is de seks niet goed?’ vraagt mijn moeder zonder enige gêne.

‘Ja, dat is wel goed.’

Ik heb geen zin om hier eerlijk op te antwoorden. Er speelt zoveel. Het is een opsomming van factoren. Natuurlijk is de seks er een, maar het niet krijgen van waardering is er ook een. Wat heeft het bovendien voor nut om hier serieus met mijn ouders over te praten als ik niet eerlijk ben over de zomer van vorig jaar en Vera.

Het echte denken start op de fiets. Het echte denken is vermoeiend. Als ik langs een weiland fiets weet ik aan het begin van het weiland zeker dat ik moet scheiden van Tessa, bij het eind van dat zelfde weiland weet ik net zo zeker dat ik niet kan scheiden van haar. Als ik voor de brug bij Bruinisse sta te wachten, weet ik zeker dat ik ga scheiden. Ik ben eruit. Ik weet het zeker. Ik ga scheiden. Als de brug dichtgaat en ik kan doorfietsen weet ik honderd procent zeker dat ik niet kan scheiden. Tussen die twee extremen word ik continu heen en weer geslingerd. Het is slopend.

Vanaf een bankje op een dijk kijk ik over de Grevelingen. Ik neem een slok uit mijn bidon en pak mijn telefoon.

‘Hé, grote vriend!’ zegt Deon net zo spontaan als altijd. Hij begrijpt dat ik wel wat vrolijkheid kan gebruiken. ‘Hoe is het met je?’

‘Kut. Het ene moment denk ik met de volle overtuiging zeker te weten dat ik niet bij Tessa weg kan vanwege de kinderen. En het volgende moment weet ik net zo zeker dat ik weg moet. En vijf minuten later is het weer andersom.’

‘Klote, man. Ik wou dat ik iets voor je kon doen.’

‘Dat kun je ook.’

‘Hoe dan?’ vraagt Deon verbaasd.

‘Ik heb twee kaartjes voor wielervedstrijden in Amsterdam. Aanstaande zaterdag. Het zijn Vipkaarten. Dus veel eten en drinken. Ik wil daar graag met je naartoe.’

‘Oké, doen we, gabber.’

‘Ik bel je er nog over.’

Tessa zit op de bank. Ze stopt met bladeren in een glossy tijdschrift en kijkt me gespannen aan.

‘Hoi,’ zegt ze voorzichtig.

‘Hoi.’

Tessa heeft niets aan het toeval overgelaten. Het huis is helemaal schoongemaakt. Er staan mooie zonnebloemen op tafel. Tessa heeft haar mooiste kleren aan en is beschaafd opgemaakt. Ook van haar mooie blonde haar heeft ze werk gemaakt.

‘En?’ vraagt ze zenuwachtig. Ze staat op en loopt naar me toe. Een meter voor me blijft ze staan.

‘Ik kom er niet uit, Tes,’ zeg ik huilend, ‘ik kan geen keuze maken.’

Tessa pakt me vast en troost me. Het voelt heerlijk om door haar getroost te worden.

‘Ik had natuurlijk liever gehad dat je had gekozen voor doorgaan met mij, maar ik heb liever nu uitstel dan nu het einde,’ fluistert Tessa in mijn oor.

‘Hoe gaan we dat straks doen?’ vraag ik enigszins bezorgd aan Deon als we aan ons zesde vaasje bier zitten.

‘Hoe gaan we wát doen?’ houdt Deon zich van den domme.

‘In dit tempo zijn we straks als een godmajoor.’

‘Alles is onder controle.’

Deon heb ik er nog nooit op kunnen betrappen dat hij ergens een probleem van maakt.

‘Je gaat toch hier je auto niet laten staan?’ vraag ik bezorgd.

‘Het is onder controle. Geloof me.’

Deon zit een beetje onderuit –hij voelt zich overal thuis- en kijkt naar de voorbijrazende wielrenners. Ik knik beleefd naar twee mannen, die ik een keer bij Wright4U heb gezien, omdat ik er van uit ga dat ik de kaartjes aan hen te danken heb.

Je hoeft geen waarzegger te zijn om te weten dat mijn voorspelling uitkomt. We worden inderdaad zo lam als een aap.

‘Het is onder controle,’ bralt Deon, die glimlachend zijn gsm in de lucht houdt, ‘ik heb net gebeld.’

We lopen naar buiten en gaan op een betonnen paaltje zitten bij de ingang van de wielersbaan. Na een kwartier staat Deon op en roept: ‘Ja, daar is tie!’

Een man op een scooter komt het parkeerterrein op gereden. Deon zwaait om op te vallen. De man rijdt naar Deon toe die naar zijn auto loopt. Ik begrijp hier niets van en blijf verbaasd achter op de betonnen paal.

‘Ax, kom nou!’ roept Deon, die inmiddels bij zijn auto staat.

Als ik aan kom lopen zie ik de man zijn mini scooter opvouwen en achter in Deons auto leggen. Deon staat er trots bij te kijken en lacht hardop in mijn richting.

‘Goed, he, Ax?’

De man gaat achter het stuur zitten, Deon ernaast en ik achterin. Ik hoor Deon tegen de man een straatnaam zeggen en we rijden het parkeerterrein af.

Na een tijdje pakt Deon zijn telefoon.

‘Hoi Sas, we staan over drie minuten in je straat. Doe jij de deur open? Dank je!’

Weer lacht Deon naar mij.

‘Daar is het,’ zegt Deon tegen de chauffeur, terwijl hij wijst op een openstaande garagedeur.

‘Wilt u hem hier even binnenzetten?’

Als we uitstappen rekent Deon met de man af, die vervolgens zijn scootertje uit de achterbak pakt, hem vliegensvlug uitvouwt en wegrijdt.

Ik weet niet of Deon lacht om dit gat-in-de-markt-taxi-mannetje of om mijn verbouwereerde gezicht.

‘Hoi Deon,’ zegt een vrouw die ik nog niet heb gezien, enthousiast.

‘Sas!’ roept Deon nog steeds lachend. ‘Axel, dit is Sasha. Sasha, Axel.’

‘Ik ken Axel wel, hoor,’ zegt Sasha lachend.

Ik heb te veel op om daar adequaat op te reageren.

Sasha doet de garagedeur van binnen dicht en op slot. We lopen een trap op en komen via een hal in een sfeervolle woonkamer.

‘Deon, doe je zachtjes voor Sven als je vannacht thuiskomt?’ zegt Sasha terwijl ze Deon een sleutel geeft.

‘Ja, tuurlijk. Dat weet je toch.’

Op een deur in de gang zie ik gekleurde houten letters de naam S-V-E-N vormen.

‘Hartstikke top dat we kunnen slapen, Sas,’ zegt Deon gemeend en hij geeft Sasha een zoen op haar wang.

‘Kom mee, Ax!’

Ik loop achter hem aan de trap af. We komen uit een deur naast de grote garagedeur en gaan linksaf.

‘Wie is dat?’

‘Sasha! Dat is mijn nicht.’

Ineens herinner ik me een klein meisje dat jaren geleden altijd op de verjaardagen van Deon was.

‘Jezus, Sasha,’ zeg ik vol ongeloof.

‘Kleine meisjes worden groot, Ax.’

Ik ken Amsterdam slecht en heb dan ook geen idee waar we zijn. Ineens herken ik de Nieuwmarkt. We lopen de Zeedijk op.

‘Hier gaan we naar binnen,’ zegt Deon resoluut. Het is een heel drukke bar, met achterin een dansvloer en een karaokepodium.

Ik heb het idee dat er niet zo heel erg veel bier meer bij kan, maar voor ik dat kan zeggen staat er al een fluitje voor mijn neus. We praten lang, drinken langzaam en na een uur doe ik eindelijk wat ik al een jaar wil doen.

‘Deon, die collega waar ik vorig jaar mee werkte, hè, weet je nog dat ik daarover verteld heb?’

Deon kijkt me glazig aan, maar zegt dan ineens: ‘Vera! Waar je het op zou kunnen.’

‘Ja, Vera,’ zeg ik, ‘nou daar heb ik het op gedaan. Ik heb vorig jaar met tussenpozen een maand of vier een relatie met haar gehad.’

‘Djiezus, man,’ zegt Deon met een moeilijk gezicht.

‘Vind je me nou een lul?’ vraag ik voorzichtig.

Deon kijkt me verontwaardigd aan.

‘Ik zal jou nooit een lul vinden. Jij bent mijn beste vriend!’ zegt hij lam, maar serieus.

‘Maar ik weet dat je Tessa graag mag.’

‘Ja, maar jij bent mijn vriend.’

We proosten, terwijl ik denk dat ik hem veel eerder in vertrouwen had moeten nemen.

‘Die Vera heeft in maart een dochter gekregen. En die dochter zou ook van mij kunnen zijn.’

‘Jezus, Ax! Wat een verhaal, man!’

‘Het zou kunnen, het hoeft niet zo te zijn.’

‘Lijkt ze op je?’

‘Dat weet ik niet. Ik heb haar nog nooit gezien.’

‘Ben je dan niet op kraamvisite geweest?’

‘Ik was daar niet welkom, omdat haar vent erachter is gekomen dat wij iets hadden.’

‘Maar het kan ook van hem zijn?’

‘Het kan ook van hem zijn.’

‘Maar ook van jou?’

‘Ook van mij.’

‘Djiezus, heftig verhaal, man.’

Deon denkt even na. Dat gaat vanwege de hoeveelheid bier iets trager dan normaal.

‘En daarom ga je scheiden? Jullie gaan samen verder?’

‘Nee, ze is vertrokken naar Barbados.’

‘Hè?’

Dit gaat te snel voor Deon.

‘Natuurlijk is Vera wel de aanleiding, maar de scheiding heeft niets met Vera te maken. Vera is voor minstens twee jaar in het buitenland en misschien komt ze wel nooit meer terug. Tessa en ik zullen nooit meer gelukkig worden. Dat weet ik, dat voel ik. En daarom moeten we scheiden. Maar dan is er ook steeds weer een andere gedachte. Het idee dat ik mijn jongens niet meer dagelijks zie, verscheurt me. Daarom kom ik er niet uit. Ik kan geen beslissing nemen.’

Deon slaat een arm om mijn nek.

‘Je zit hier, Ax!’ Hij slaat met zijn vuist op zijn borst, ter hoogte van zijn hart. ‘Je zit hier.’

Ik veeg een traan van mijn wang en neem met tegenzin een slok bier. Ik had Deon een jaar eerder al in vertrouwen moeten nemen. Dan had ik het mezelf een stuk makkelijker gemaakt.

‘Zullen we gaan?’

Deon knikt lam.

We doen zachtjes voor Sven.

Al de hele week hangt er een gespannen sfeer in huis. Tessa is blij dat ik De Keuze niet heb kunnen maken, waardoor ik dus nog steeds blij-zitten-waar-ik-zit. Maar tegelijkertijd is ze bang dat ik alsnog kies voor scheiden. Hierdoor zijn haar buien wisselend en is er voor mij weinig veranderd. Ik ben nog steeds continu aan het denken over al dan niet scheiden. Nog steeds weeg ik vierentwintig uur per dag de voor- en nadelen af. Het missen van mijn kinderen weegt in die balans het zwaarst. Zonder kinderen was ik al weg geweest. Dat weet ik zeker.

Achter in de auto liggen tassen vol nieuwe kleding. Alles is vandaag gekocht in de staart van de uitverkoop in Rotterdam. We hebben er een leuke dag van geprobeerd te maken. Iedereen is goed verwend. De kinderen hebben een nieuwe winterjas gekregen, Tessa laarzen, ik schoenen en iedereen heeft een of meerdere broeken en tal van shirts.

We hebben lekker uitgebreid geluncht in La Place en zelfs nog even in het septemberzonnetje een espresso gedronken (de kinderen chocomel).

Voordat ik afslag Delft Zuid wil nemen, verrast Tessa me.

‘Neem maar een afslag verder.’

Ik kijk haar verbaasd aan. Alsof ik de weg naar mijn huis niet weet, waar we al tien jaar wonen.

‘Rij maar naar mijn ouders.’

‘Naar je ouders? Eten we daar?’

‘Wij niet. Fabio en Luca logeren daar vannacht. Wij gaan iets anders doen.’

Tessa lacht er geheimzinnig bij. Het is een onderdeel van haar charmeoffensief, dat ik met gemengde gevoelens over me heen laat komen. Die gemengde gevoelens zijn opgebouwd uit enerzijds de knagende leugen dat ik vorig jaar iets met Vera heb gehad en anderzijds het warme gevoel dat ik krijg als ik zie hoe Tessa zich inzet voor relatiebehoud.

Tessa loopt rechtstreeks naar de beste tweepersoons tafel in De Kurk. Voordat een ober haar kan wijzen op het gereserveerd-bordje, heeft Tessa het al opgepakt en aan de ober gegeven.

‘Ik heb deze tafel gereserveerd. Faase.’

Ze lacht er vriendelijk bij en de ober lacht gelaten terug.

Als we samen de kaart hebben doorgenomen en beide een keuze hebben gemaakt is de gespreksstof even op.

‘Ik vind het zó moeilijk, Axel.’

‘Wát vind je moeilijk?’

‘Ik wil niet continu over ons probleem praten, omdat we daar niet vrolijk van worden. En ik wil juist dat het een leuke avond wordt. Maar aan de andere kant voelt het zo tegenstrijdig om het onderwerp te ontlopen alsof er niets aan de hand is. Ik kan toch moeilijk vragen ‘Zo, Ax, hoe was het deze week op je werk’. Dat voelt toch hartstikke stom?’

Ik zie dat ze het moeilijk heeft en ik heb met haar te doen.

‘Ik vind het leuk dat je dit vanavond hebt geregeld. En ik begrijp heel goed dat je het moeilijk hebt. We hebben het allebei zwaar. Maar zo’n verrassingsactie als dit doet me heel veel. Ik zie dat je voor me knokt en dat geeft me een warm gevoel.’

Tessa is zichtbaar blij met mijn openheid.

‘Weet je nog,’ begint Tessa voorzichtig, ‘dat we in Italië in dat restaurant zaten, in Livorno, en dat...’

‘In Levanto,’ onderbreek ik zachtjes.

‘Ja, in Levanto, en dat ik een fles wijn kreeg in plaats van een glas.’

‘Ja, tuurlijk,’ zeg ik lachend.

Ik herinner me als de dag van gisteren hoe Tessa, die zelden drinkt, met een beetje hulp van mij, toch de hele fles maar opdrank en vervolgens gezellig lam naast me in de auto zat. Laat op de avond deed ze het raam van haar portier naar beneden, stak haar elleboog stoer naar buiten en zette de radio wat harder, op weg naar ons hotel. Ik had genoten van haar en dat wist ze natuurlijk. Slim van Tessa om herinneringen bij me op te roepen uit de tijd dat ik nog helemaal blind van haar was. Ik voel me er

fijn bij. Het oproepen van dierbare herinneringen gaat gepaard met warme, prettige gevoelens.

‘Die vakantie is alweer zeven jaar geleden,’ zegt Tessa melancholisch.

‘Weet je onze eerste nog?’ zeg ik terwijl ik begin te stralen.

‘Albufeira?’ vraagt Tessa twijfelachtig.

‘Nee fout. Lloret de Mar.’

‘Ja klopt! Gevlogen op Barcelona. Jezus, Axel, dat is vijftien jaar geleden!’ Tessa is ontspannen en lacht. Ik realiseer me dat ik haar al een tijdje niet heb zien lachen. Het doet me goed om haar zo te zien.

‘En dat we met de auto naar de Ardennen gingen en ik per ongeluk remvloeistof in het ruitensproeiereservoir deed, weet je dat nog?’

Tessa verslikt zich in haar appelsap door die herinnering.

‘Bij Dordrecht stonden we al aan de kant, omdat de ramen zo vet waren dat we er niets meer door konden zien. Goeie actie van Axel,’ lach ik.

‘En kóud in die Ardennen, hè? Weet je nog? We hebben elk museum gezien, omdat het daarin warmer was dan in ons tentje.’

‘Dat was met je eerste autootje, Tes. Met je Mini Jumbo. De achterbank plat en hélemaal volgeladen. Twee cilinders. Vol gas met zestig een berg op en met honderdtwintig naar beneden.’

Het doet Tessa zichtbaar goed te praten over goede tijden. En mij ook. Ik realiseer me hoe enorm gelukkig ik ben geweest. Tijdens het eten reizen we van Londen naar Italië en van Portugal naar Mallorca, via Parijs en Boedapest.

We tafelen lang na, maar gaan uiteindelijk naar Speakers. Daar dansen we vrolijk een gat in de nacht.

We lopen als twee verliefden in elkaar gestrengeld richting de auto. Tessa heeft nu eens niet om half twee gevraagd om naar huis te gaan. Ze wijst trots naar de lucht die langzaam van zwart in donkerblauw verandert.

‘Het wordt al licht!’ zegt ze.

Ik geniet van haar en van de heerlijke avond en nacht. Ik stop met lopen, druk haar tegen een winkelgevel aan en begin te zoenen. Het zoenen lijkt op dat uit de herinneringen van vanavond. Heb ik me dan al die tijd vergist? Zou Het Vuur dan toch terug kunnen komen?

‘Tessa, ik denk dat je me weer gelukkig kunt maken, want ik ben het heel lang met je geweest.’

Tessa knikt emotioneel en trekt mijn mond weer naar de hare. Thuis hebben we de heftigste, langste en lekkerste seks sinds tijden. Daarna keert Tessa zich met haar rug naar me toe, zodat we lepeltje-lepeltje in slaap kunnen vallen.

‘Welterusten, Ax,’ zegt ze. Ze zegt al een tijdje niet meer dat ze van me houdt. Ze weet dat ik het niet zeg, omdat het niet gemeend is. Daarom zegt zij het ook niet, omdat ze het confronterend vindt om ‘welterusten’ als antwoord te krijgen op haar ‘ik hou van je’.

Fietsend naar Wright4U zit ik alweer in het dagelijkse hersengekraak. De avond heeft niet de uitwerking die Tessa gehoopt heeft. Eenmaal in de dagelijkse sleur en zonder invloed van drank, is de weegschaal weer helder en objectief. Ik hou niet van Tessa, maar ik hou van de herinnering die ik aan haar heb. Een sterk gevoel dat ik al maanden heb, wordt door een positieve avond niet veranderd. Ik heb er spijt van dat ik haar gezegd heb dat ik denk dat ze me weer gelukkig kan maken. Ze zou hier valse hoop uit kunnen putten en die hoop wil ik haar niet geven. Ik vind het namelijk nog steeds uitzichtloos en neig steeds meer naar doorzetten. Ik denk dat ik mezelf voor de gek hou met dit uitstel. Vraag of laat zal ik van Tessa scheiden. Dat weet ik zeker. Ik durf het alleen niet. Ik ben gewoon een schijtluis, een lafaard, een kakspier. Ik hoef niet te wachten op het juiste moment, want het moment komt nooit uit. Ik moet gewoon moed verzamelen om te zeggen dat ik wil scheiden. Ik moet op zoek naar woonruimte, het huis moet te koop worden gezet, we moeten onze spullen verdelen, de hoogte van de alimentatie en een bezoekenregeling voor Fabio en Luca bepalen. Dat moet ik doen.

Een brief valt op tussen mijn post op het werk. Dat is omdat dit adres met de hand is geschreven. Het is persoonlijk aan mij gericht en de brief is gestempeld in Leidschendam. Ik maak hem als eerste open.

In een dubbelgevouwen wit vel zitten dunne blauwe volgeschreven luchtpostvelletjes. Op het witte vel staat:

Den Haag, 1 september

Hi Axel,

Ik ben een vriend van Vera. Zij vroeg me of ik deze brief aan je wilde doorsturen.

Groet, Eric v.d. Pol

Haastig vouw ik de blauwe velletjes open en begin te lezen.

Worthing, Barbados, 4 augustus

Lieve Axel,

De hoogste tijd om je even een brief te schrijven.

Ik scan de zinnen als een bezetene. Bla, bla, koetjes, kalfjes. Ik scan. Bla, bla, saxofoonles. Ik scan en scan en ja!

Terug naar de 'echte' inhoud. Naar mijn gevoel moet ik behoorlijk mijn best doen om er met Perry wat van te maken; het gaat zeker niet vanzelf. Het is erg om te zeggen, maar over het algemeen word ik warm noch koud van hem. Alles gaat z'n gangetje, maar zonder lekker gevoel daarbij. De afgelopen tijd

heb ik 2x een moment gehad dat ik dacht 'het lijkt weer als vroeger', maar die momenten waren de volgende dag weer weg. Verschrikkelijk om zoiets te constateren en dan ook nog het idee/gevoel hebben dat het nooit meer helemaal goed komt. Tegelijkertijd denk ik dat ik nooit de stap zal zetten (kunnen zetten) om hem te verlaten. Hoewel, in de dagen na onze laatste ontmoeting en laatste telefoongesprek heb ik er wel dichtbij gezeten om alles te vertellen. Maar de angst voor alle gevolgen hebben mij dat weer ver terug doen dringen. Kortom, Ax, er is tot nu toe niet veel veranderd, alleen dat Perry en ik veel minder conflictjes hebben dan thuis + 2 momenten van opleving 'dit is het oude gevoel'. Misschien is dit een begin van herstel, misschien is het tegen beter weten in vechten. Ik weet het niet. Gelukkig voel ik me sterk en richt me veel op Joy en m'n eigen 'dingen'. Alleen als ik het hier echt naar mijn zin heb, kan het nog iets worden met Perry en mij. Dit lijkt misschien alsof ik langs hem heen leef. Dat is zeker niet zo. We hebben aanzienlijk meer contact (en ook meer lol) dan lange tijd. Maar het is niet genoeg. De tijd zal duidelijk maken hoe het verder zal verlopen.

Je zult van Nicole wel gehoord hebben dat je bericht mij nog heeft bereikt. Ik weet niet zo goed of ik wel of niet blij moet zijn met onze laatste ontmoeting en gesprek. Soms denk ik als ik je niet meer had ontmoet wij beiden nu anders in onze relaties zouden zitten, nog niet goed, maar wel beter. Ik hoop dat je vakantie, jijzelf, en je relatie met Tessa er niet teveel onder heeft geleden. (ik hoorde van Nicole dat je, toen je uit Frankrijk belde, veel aan het denken was en dat Tessa dat merkte.)

Oh, Ax, ik wou dat ik je kon zien en spreken, het is zo lastig al m'n gedachten op papier te zetten. Ik hoop dat het je goed gaat. Als dat niet zo is, zou ik je graag even vasthouden en troosten. Maar wellicht is de tijd al weer zo ver gevorderd dat je onze ontmoeting al weer te boven bent en je toch de draad met Tessa weer hebt weten op te pakken.

Eigenlijk denk ik dat we allebei veel aan elkaar denken en fantaseren hoe het zou zijn als we samen zouden zijn/leven. Ik in ieder geval wel, zeker als ik met Joy bezig ben. Ik zou zo graag duidelijkheid willen.

Toen we het tijdens ons laatste gesprek over Joy hadden, had je het duidelijk moeilijk. Ik wou dat ik je daarmee kon helpen (dat kan in principe ook, maar daar ben ik –in ieder geval nu nog- te laf voor). Ik voelde het echt in mijn maag toen je moest huilen.

23 augustus

Lieve Axel,

Inmiddels is het 23 augustus. Toen ik bovenstaande velletjes had geschreven, leek het me beter deze even te laten liggen om er zeker van te zijn dat ik geen spijt zou krijgen van de dingen die ik geschreven had en om er zeker van te zijn dat de inhoud m'n gevoelens goed weergeven. Dat is nog steeds het geval, merk ik. Dus daarom dit vervolg. Eerst even wat koetjes en kalfjes.....

Scan, scan, ...

..... Joy is bijna de hele dag buiten en ze geniet er echt van. Vorige week heeft ze de derde serie inenting gehad, geen centje pijn. Een echte tough lady, dus. Ze kan al op handen en knieën zitten, maar het echte kruipen moet ze nog wat oefenen. Zo schattig als je haar heen en weer ziet waggelen. Ze is nog steeds heel vrolijk en actief (hele dag wakker). Kortom, een heerlijk grietje.....

Scan, scan, ...

De afgelopen dagen heb ik veel aan je gedacht. De situatie is nog niets veranderd. Ook mijn gevoelens niet. Het lijkt nog steeds alsof ik in een soort vacuüm zit en dat veel dingen langs mij heen gaan. Centraal punt in mijn gedachten- en gevoelswereld zijn jij

en Joy. Het verbaast me hoe weinig ik aan mijn ouders, Perry's familie en andere mensen denk, inclusief Perry. Ik vind het wel vervelend dat ik nog steeds in hetzelfde kringetje rondcirkel en denk dat dat nog wel even zal duren. Maar tegelijkertijd voel ik me sterk en heb nog steeds een berustend gevoel van 'Ik zie wel hoe het loopt'. Ik mis voldoende fut en de zin om er met Perry wat van te maken. Grote delen van de dag/week gaat het best oké, maar om het minste of geringste kan ik me zeer aan hem ergeren. Op zich onredelijk, maar er zit natuurlijk een hele gevoelswereld en een gevoel van machteloosheid achter. Zo'n brief als deze helpt daar natuurlijk niet bij, maar ik moet je gewoon laten weten hoe het met me gaat. Ik had je bijna gemaïld deze week en had bijna het risico genomen. Gelukkig heb ik me weten in te houden, want je weet maar nooit. Ik had je ook bijna gebeld, maar ik weet niet hoe de rekeningen er hier uit zien (traceerbare nummers e.d.). Ook dat heb ik dus niet gedaan.

Je merkt wel, Ax, je bent zeker niet uit mijn gedachten verdwenen, ondanks dat je lang op deze brief hebt moeten wachten. Ik wilde er zeker van zijn dat ik geen dingen zou schrijven waar ik spijt van zou krijgen.

Ik weet natuurlijk niet hoe het met jou gaat. Misschien wil je mij vergeten en niets meer van me horen. Als dat het geval is, dan stel ik voor om Nicole/Cas te vragen de volgende zin in een van hun mails te zetten: 'Floortje gaat ook weg bij de gemeente.' (Het lijkt wel middelbare school...) Of je moet me bellen; tel 246 – 4106952. Vóór de 246 moet je nog de internationale toegangscode vanuit Nederland zetten. Er is 6 uur tijdsverschil tussen Nederland en Barbados. Het is hier 6 uur vroeger. Perry werkt van ma t/m vrij.

Axel, ik weet niet hoe het verder zal gaan. Ik heb in ieder geval meer tijd nodig en ik moet proberen voldoende energie in mijn relatie met Perry te steken. Alleen dan hebben we nog kans. Terwijl ik dit schrijf merk ik hoe weinig ik er nog in geloof. Maar Ax, reken nergens op. Ik kan op dit moment absoluut geen

toezeggingen doen. Verder hoop ik dat het goed met je gaat. Oh, ik zou zo graag iets van je horen/lezen. Ik wil er ook voor jou zijn om je gevoelens, ideeën, etc. te delen. Ik hoop dat de brief er niet te lang over doet.

*Veel liefs + kusje, Vera
Love U 4 ever!*

Met stomheid geslagen loop ik werktuiglijk naar de keuken om koffie te halen. Angela vult de koelkast met net gehaalde boodschappen. Ze praat tegen me en ik geef automatischepilootantwoorden. Ik heb geen idee waarover ze het heeft.

Achter mijn bureau weet ik een ding zeker. Ik ga Vera bellen. Zo rustig en doordacht mogelijk bedenk ik hoe ik dit moet aanpakken.

Ik ga naar de website van Hotmail en maak een account aan.

Username: Barbatopper

Password: Armada020

Bellen moet ik thuis doen. Ik kan het hier niet verkopen om naar Barbados gebeld te hebben. Hoe verkoop ik dat thuis als de telefoonrekening ineens een paar honderd euro hoger is? Mobiel bellen? Volgens mij krijgen wij van zowel de vaste lijn als de mobiele telefoons een gespecificeerde rekening. Dat is dus niet handig.

Na het werk koop ik een prepaidkaart van 50 euro. Als iedereen naar huis is, bel ik het nummer uit de brief. Het moet daar nu rond lunchtijd zijn. Als krakerige toontjes verklappen dat aan de andere kant van de oceaan de telefoon gaat, voel ik me steeds zenuwachtiger worden.

‘Good afternoon, Perry van Wingerden speaking.’

Ik verbreek de verbinding zo haastig dat ik mijn toestel op de grond laat vallen. Mijn hart klopt in mijn keel.

In een uitgebreide mail die ik stuur aan barbatopper@hotmail.com, schrijf ik dat ik niets liever wil dan met Vera verder gaan. Ik doe de hele ochtend over de mail, herlees en herschrijf hem zes keer.

Ik ben nog zenuwachtiger dan gisteren. Hoe kon ik Perry gisteren aan de lijn krijgen? Zou hij thuis lunchen? Dan had Vera dat toch wel in de brief gezet?

Ik moet het gewoon opnieuw proberen en dan voor de zekerheid maar niet onder lunchtijd. Ik haal diep adem en toets het nummer in.

‘Good morning. Vera speaking.’

‘Hoi topper,’ probeer ik zo cool mogelijk te klinken.

Ik wacht af of er een reactie komt of dat ik zonder pardon wordt opgehangen.

‘Hoi Ax!’ zegt Vera geschrokken, maar teder.

‘Je kunt dus praten?’

‘Ja, Perry werkt overdag.’

‘Gisteren niet!’

‘Oh, was jij dat?’ zegt Vera na een seconde nadenken.

‘Dat was ik. Ik heb je brief gekregen via Eric.’

‘En?’ vraagt ze peilend.

‘En... ik zit in hetzelfde schuitje. Ik heb erg veel aan je gedacht de laatste maand.’

Vera schrikt van mijn bericht dat ik een paar dagen heb nagedacht over het wel of niet gaan scheiden van Tessa. We vertellen elkaar alles dat we elkaar nog moesten vertellen.

‘Vera,’ besluit ik uiteindelijk rustig en bijna plechtig, ‘het kan toch niet zo zijn dat ik met jou verder wil en jij met mij en dat we dat dan tóch niet doen? Dat kan toch niet? Het klopt toch niet?’

‘Nee, het klopt niet, Ax,’ zegt Vera met overslaande stem, ‘maar ik kan het niet.’

Het is het oude liedje met een nuanceverschil dat ik nu van haar gelezen heb dat ze warm noch koud wordt van Perry. Dat heb ik haar vorig jaar niet horen zeggen.

We blijven praten, omdat we elkaar zo graag horen. De meeste dingen zijn herhalingen, maar het maakt ons niet uit. Zolang we praten horen we elkaars stem.

Midden in een zin van mij wordt de verbinding verbroken. Mijn 50 euro beltegoed zijn op. Telefonisch waardeer ik 30 Euro bij en bel direct terug.

‘Vera speaking.’

‘Met mij nog even. Mijn beltegoed was op.’

‘Je beltegoed? Dat kost kapitalen om mobiel naar hier te bellen.’

‘Ja, nou en. Je bent het me waard,’ zeg ik extra slijmerig, ‘maar omdat je gelijk hebt, heb ik een hotmailaccount voor aangemaakt. Dan kunnen we weer mailen. Perry zal niets merken, want naar Hotmail ga je sowieso om van je andere account de mail te checken.’

‘Wat slim van je. Je bent slécht!’ zegt ze op waarderende toon.

‘Je username is barbatopper.’

Vera lacht hard.

‘En mijn wachtwoord?’

‘Dat is de naam van het hotel, waarin wij ooit een hele dag hebben liggen seksen, plus het kengetal van de stad waar dat hotel staat.’

‘Aha,’ zegt Vera geheimzinnig, ‘je gaat cryptisch worden. Naam van het hotel plus kengetal van die stad?’

‘Ja.’

‘Dat is dan Armada020.’

‘Bingo!’

‘Fijn dat we weer kunnen mailen. Hang nu maar op, topper. Het kost je anders zoveel.’

‘Ja, doe ik.’

‘Nou, dag collega,’ zegt Vera zoals ze dat een jaar geleden ook altijd zei.

‘Dag topper! O, en Vera?’

‘Ja?’

‘Je hebt al mail.’

Ik kijk dagelijks naar foto's van Vera en Joy, die Vera me gemailld heeft. Ik probeer gelijkenissen te ontdekken tussen Joy en mijn kinderen, maar ontdek niets. Wat zegt dat eigenlijk? Ik kan ook nooit gelijkenissen ontdekken tussen Fabio en Luca.

Al twee weken mail ik dagelijks met Vera. Ik ruik bloed, want haar relatie is minder goed dan ze me altijd heeft doen geloven. Dit is het moment om haar ervan te overtuigen dat wij bij elkaar horen. Vera heeft wel al een paar keer gezegd dat ze het idee heeft dat ze Perry zijn dochter niet kan afnemen. Al is ze het eens met mijn argument dat ze voor haar eigen geluk moet kiezen en niet voor dat van Perry, komt ze toch geregeld op die opmerking terug.

Op momenten dat ik het idee heb dat ik met de mail niet sterk genoeg kan uitdrukken wat ik voel, bel ik haar. Ik heb inmiddels voor 400 euro opgewaardeerd. Bellen naar Barbados is niet goedkoop. Mijn toekomst staat op het spel, dus ik kijk niet op een euro meer of minder.

Al dagen mailen we elkaar niets nieuws. Het is continu herhalen wat we al van elkaar weten. Ik word er soms moedeloos van dat ze de stap naar mij niet kan zetten. Ik hou het alleen maar vol, omdat ik weet dat ze er soms heel dicht tegenaan zit. Het is het bekende dubbeltje op zijn kant. Het is wel zwaar voor me, want thuis zit een vrouw enorm haar best te doen haar relatie met mij te redden en ik ben alweer buitenechtelijk aan het mailen en bellen. Weer krijgt Tessa geen eerlijke kans en dat doet pijn. Eigenlijk moet ik gewoon gaan scheiden. Ja, gewoon, alsof dat zo gewoon even kan? Even het achterlicht van mijn fiets maken, grofvuil bellen voor die rommel uit de tuin en even die scheiding regelen. En passant. Ja, was het maar zo makkelijk.

Ik neem Vera kwalijk dat ze nog steeds niet naar me toe komt, maar ik heb zelf ook de grootste moeite met het doorhakken van mijn knoop. Weer zit ik in een situatie, die aan me vreet. En daarom zou ik moeten scheiden. Het zal me, ondanks het verdriet,

rust geven. Vandaag laat ik Vera weten dat ik niet van plan ben de rest van mijn leven te smeken of ze naar me toe komt. Ik stuur de zoveelste mail naar Barbatopper:

-----Original Message-----

From: 'Faase, Axel' <Axel.Faase@wright4u.nl>

To: "barbatopper@hotmail.com" <barbatopper@hotmail.com>

Subject: Beslissing

Lieve Vera,

Het zou erg slecht voelen je een ultimatum te stellen voor het nemen van je beslissing. Want jouw beslissing is er niet een die je onder druk van mij moet nemen. Maar ik word zo verschrikkelijk moe van deze situatie. Ik hou dit niet veel langer vol. Er is weer onduidelijkheid en dat sloopt me. Bovendien zie ik dagelijks hoe Tessa onwetend tevergeefs probeert onze relatie te redden. Dit verdient ze niet en het doet me pijn.

Ik moet de knoop thuis doorhakken en alleen verder gaan. Als je deel wilt uitmaken van mijn nieuwe leven, ben je meer dan welkom. Dat weet je.

Ik heb niet de energie om én jou te overtuigen van verder gaan met mij én de scheiding door te zetten. Aangezien ik weet dat ik die scheiding wel door móet zetten, wil ik je voor de laatste keer vragen alsjeblijft naar Nederland te komen en oud met me te worden.

Als je de keuze niet kan maken –en dus niet komt- dan ga ik mijn best doen in mijn eentje gelukkig te worden. Ik maak mezelf wijs dat Perry de vader van Joy is en uiteindelijk leven we dan allemaal waarschijnlijk nog lang en gelukkig.

Sorry dat ik weer contact met je hebt gezocht, nadat je me de brief had gestuurd. Ik had dat beter niet kunnen doen.

Gisteren heb ik even getwijfeld of ik Tessa de waarheid (de Disneyzomer) zou vertellen, maar als jij niet voor mij kiest kan dit mooi de doofpot in en hoeft ik Tessa hier nooit pijn mee te doen.

Het blijft een zware leugen, waarvan ik ooit naïef heb gedacht dat ik dat wel even weg kon stoppen. Maar ik dwaal af. Sorry dat ik zo van de hak op de tak spring.

Jouw mail van eergisteren, met name je passage waarin je schrijft dat je je afvraagt 'waar wij in hemelsnaam mee bezig zijn', heeft me ook aan het denken gezet en doen besluiten je deze mail te sturen.

Ik ben deze manier van leven helemaal zat. Ik wil en kan het niet meer.

Ik hoop dat je de kracht, energie en motivatie kunt vinden om er het beste van te maken met Perry. Nogmaals, ik had nooit contact met je op moeten nemen. Je mag me hiervoor een grote klootzak vinden. Het kan je zelfs helpen bij je relatieherstel.

Vera, ondanks de stelligheid waarmee ik deze mail schrijf, moet je weten dat ik veel verdriet heb. Ik denk echter dat ik op deze manier van de molensteen afkom die al maanden om mijn nek hangt.

Sommige gedachten laten me maar niet los.

Waarom wist ik vorig jaar al zeker dat ik met je door wilde, terwijl dat voor jou absoluut geen optie was?

Waarom is het vaderschap zo belangrijk voor je?

Het is voor Joy toch beter dat haar moeder gelukkig is?

Wat maakt het dan uit dat ik de vader niet zou zijn? En stel nou dat ik het wél ben?

Ik begrijp heel goed dat het bericht dat Perry de biologische vader is, jou de juiste impuls zou geven om je motivatie terug te vinden weer te bouwen aan dat wat eens ook mooi was. Maar het frustreert me dat Joy hier doorslaggevend in is. Je gevoel voor Perry komt niet ineens terug bij het lezen van een onderzoeksrapport. Ik begrijp ook heel goed hoe frustrerend het voor je is om niet tegen Perry te kunnen zeggen dat je een DNA-test wil, waardoor er dus nooit duidelijkheid komt.

Het lijkt er voor mij teveel op dat je kiest voor de minst ontwrichte gezinssituatie (doorgaan met de biologische vader van Joy). Terwijl ik wel bereid ben met jou verder te gaan, wanneer ik niet de vader van Joy zou blijken. Mijn keuze heeft alles met jou te maken, de jouwe teveel met Joy.

Vera, ik kan wel door blijven schrijven, maar het zou alleen maar een herhaling worden van wat de laatste weken al gemaïld of gezegd is.

Dit is misschien niet mijn sterkste mail, maar dat komt omdat ik me ook allang niet meer sterk voel. Het is een laatste keer dat ik je vraag om te doen wat je hart je zegt.

Je zult altijd bijzonder blijven. Ik ga je proberen te vergeten al weet ik bij voorbaat dat dat niet zal lukken. En ik weet dat wanneer je nog eens 'op mijn stoep staat' ik waarschijnlijk toch weer zal zwichten.

Mocht je voor Perry kiezen, zorg dan dat je weer gelukkig wordt. Alle ingrediënten zijn ervoor aanwezig. Aan jou de taak ze weer te zien en te herkennen.

Axel

Nog meer dan andere ochtenden ben ik benieuwd of er mail is van Vera. Dat is er.

-----Original Message-----

From: Barba Mama [mailto:barbatopper@hotmail.com]

To: Axel.Faase@wright4u.nl

Subject: Re: Beslissing

Lieve Axel,

Ik zal antwoord geven op je vraag, zodat je niet langer in spanning hoeft te blijven.

Ik heb besloten niet voor ons samen te kiezen vanwege het enorme leed dat we zouden aanrichten. Dat is de enige ware reden dat ik nu niet voor jou kan kiezen. Maar mijn hart ligt bij jou, het doet me dan ook veel verdriet dat het zo loopt, maar ik kies ervoor wat minder gelukkig te zijn omwille van anderen. Ik heb nog steeds 'het gevoel' voor Perry niet terug en denk dat dat nooit meer komt. Niet alle ingrediënten zijn dus aanwezig. Ik weet niet of ik dat voor altijd kan accepteren. Nu jij op het punt staat sowieso te scheiden, heb ik mijn tijdshorizon waarin ik een besluit neem over het wel of niet opstappen bij Perry wat verlengd.

Ik heb er behoorlijk genoeg van om met iemand samen te leven terwijl de juiste vonk ontbreekt. Maar daar hoeft ik jou niets over uit te leggen. En wie weet komt het toch terug.

Ik vind het wel een probleem dat ik niet weet en in principe niet zal weten wie de biologische vader is. Maar daar zal ik dan mee moeten proberen te leven. Ik heb wel nagedacht over het onderzoek. Zonder Perry pijn te doen zouden we het onderzoek in Nederland kunnen doen. Ik bedoel dat er geen DNA van Perry en Joy wordt getest, maar DNA van jón en Joy. Echter, we zullen elkaar dan toch weer zien en dat maakt alles weer erg complex.

Alleen als er voor Joy een levensbedreigende situatie ontstaat, waarbij precieze kennis over de biologische ouders nodig is, zal ik bij je aankloppen. Een onderzoek hier neemt trouwens weken in beslag, omdat het in de VS plaatsvindt. De arts schatte in dat een en ander in Nederland wat makkelijker zou zijn.

Ik moet eerlijk zeggen dat ik eigenlijk wel verbaasd ben over je omslag. Ik snap heel goed dat je moe bent van alles en daarvan af wil, maar om dan nu te lezen hoe ver je bent en ik zet dat naast je andere mails en onze gesprekken, klinkt het me bijna ongeloofwaardig in de oren. Niettemin wens ik je alle geluk van de wereld toe. Gewoon omdat ik van je hou en je graag gelukkig zie.

Je moet Tessa nooit de waarheid vertellen, vanwege het enorme leed dat je daarmee zult aanrichten. Het geheim houden van wat wij met elkaar hebben (gehad) en dat je misschien nog wel een kind hebt, is iets waar je mee zult moeten leren leven als je er voor kiest bij haar weg te gaan om alleen of eventueel met een ander verder te gaan.

Ik word trouwens misselijk van de gedachte dat je een nieuwe vriendin zou tegenkomen. Stom, hè? Ze moeten van 'mijn' Axel afblijven!

Ik vind het jammer dat je nog niet goed hebt begrepen waarom ik zo graag zekerheid wil over het vaderschap. Je bewering dat ik kies voor de minst ontwrichte gezinssituatie gebaseerd op het vaderschap gaat niet op. Als jij de echte vader zou zijn en ik voor jou zou kiezen, zou dit juist 2 gezinnen, sterker nog 4 families, in groot leed storten. Joy is een van de vele factoren in het hele proces en in alle gevoelens t.o.v. jou en Perry; ik heb je eerder getracht uit te leggen dat ik inschat dat het biologische vaderschap -wie dat dan ook zou zijn- een naar alle waarschijnlijkheid belangrijke invloed zou uitoefenen op mijn gevoelens t.a.v. jou en Perry. Omdat daar onduidelijkheid over

bestaat, heb ik geen keuze kunnen maken. Juist door bij Perry te blijven kies ik voor de minst ontwrichte gezinssituatie; zowel hier als bij jou.

Nou Axel, het ga je goed. Ik zal altijd van je houden, dat weet ik zeker. Dat ik vorig jaar niet voor je heb gekozen heeft alles te maken met het voorkomen van leed en het niet onder ogen willen zien dat mijn relatie toch niet zo goed was als ik dacht. Terugblikkend is dat wel duidelijk geworden. Op zich daardoor alleen al een leerzame, waardevolle periode.

Je hebt me een heel bijzondere tijd bezorgd en me heel speciaal doen voelen. Ik denk nog steeds dat het niet voorbij is en dat deze film een neverending story is.

Dag liefste, geniet van alles en wees eerlijk tegen jezelf!

Kusjes, Vera

PS. Mocht je me echt nodig hebben, dan kun je altijd met mij contact opnemen. Volgens mij is deze mail volledig en zal ik je verder niet meer mailen.

Tijd voor koffie en dan direct antwoorden, want hier zijn nog wat open eindjes en dat wil ik niet. Ik mail direct terug:

-----Original Message-----

From: 'Faase, Axel' <Axel.Faase@wright4u.nl>

To: "barbatopper@hotmail.com" <barbatopper@hotmail.com>

Subject: Laatste mail

Lieve Vera,

Ik wil er niet zo'n situatie van maken dat we steeds weer reageren op elkaar's mail. Ik kan echter je laatste mail niet onbeantwoord laten. Het is een geruststelling dat ook jij een keuze hebt gemaakt voor Perry, al ben ik het niet eens met je motivatie. We hebben vorig jaar ook zo'n weekend gehad. Ik bedacht dat ik met je moest praten, omdat het niet langer door kon gaan en 's maandags kwamen we met dezelfde mededeling. Het was het weekend na Amsterdam en de week van de zwangerschapstest.

Ik hoop dat je weer heel gelukkig wordt. Met ingrediënten om weer gelukkig te worden, bedoel ik dat de ingrediënten aanwezig zijn om het gevoel weer terug te krijgen.

Het zal voor mij niet makkelijk worden. Vanmorgen in de tram heb ik je weer drie keer 'gezien'. Totdat zo'n vrouw zich omdraait natuurlijk. Dit zal voorlopig wel zo blijven. Je zit veel te diep bij me. Als ik je schrijf dat je heel bijzonder voor me bent, dan is dat heel oprecht. Twijfel daar alsjeblieft niet aan. Het is echter duidelijk voor me dat dit definitief is, omdat ik zo'n periode als de afgelopen weken/maanden (misschien mag je de hele periode meetellen) nooit meer wil meemaken.

Over die ontwrichte gezinssituatie had je wel gelijk, maar ik bedoelde de minst ontwrichte gezinssituatie voor Joy. Ze zou altijd bij haar biologische papa en mama wonen.

Laten we afspreken dat dit (zie het begin van deze mail) de laatste mail is. Weet wel dat je bij me terecht kunt voor al je vragen, wensen, problemen, enz.

Ik sluit hiermee af: Ik verwijt mezelf dat ik je vorig jaar niet 'door elkaar heb geschud' om je wakker te maken en je de juiste keuze te laten maken. Het leek nu op afstand zelfs bijna effectief. We hadden nu ruim een jaar later alle problemen ruimschoots achter ons gelaten, waren beide zeer gelukkig geweest en zouden het met elkaar eens geweest zijn dat het 'in dat Disney-jaar' de juiste keuze was geweest.

Vera, heel veel sterkte bij het herstel van je relatie. Je moet erin slagen, want alleen dan word je weer gelukkig. En alleen dan kun je weer genieten van alledaagse dingetjes. Ik weet dat je dit beseft. Ik denk dat we elkaar maar op één manier kunnen helpen. En dat is door geen contact te hebben met elkaar. Het doet pijn te moeten constateren dat dit het nu dus echt was.

Als dit leven een achtbaan blijkt te zijn, wacht dan bij de uitgang. Ik stap graag bij je in het karretje voor een nieuwe levensrit. Ik weet zeker dat we er een prachtige rit van zouden maken. Ik hou van je. Zorg dat je weer gelukkig wordt. En houd alsjeblieft de rest van je leven -waar je ook woont- contact met Nicole en Cas. Zij zijn mijn enige ingang naar jou.

Ik zal nooit meer van iemand zo intens houden als ik van jou doe.

Heel veel liefs, Axel

Ondanks dat ik alles meen in de mail naar Vera, weet ik diep in mijn hart dat het allemaal nog niet voorbij is. Vera zal hier nog wel op reageren, verwacht ik.

Ik ga aan het werk, want dat blijft zich ophopen de laatste weken. Ik mag nog van geluk spreken dat het niet al te druk is. Ik verdenk

Niels ervan dat hij me een beetje ontziet vanwege mijn
thuissituatie. Daar maak ik dan maar even dankbaar gebruik van.
's Middags om 15.00 uur is er inderdaad weer mail van Vera:

-----Original Message-----

From: Barba Mama [mailto:barbatopper@hotmail.com]

To: Axel.Faase@wright4u.nl

Subject: Re: Laatste mail

Lieve Axel,

*Wil je me alsjeblift nog even geven? Ik heb gewoon nog even
nodig. Het zou jammer zijn als de deur nu definitief op slot gaat.
Please, topper? Geef me een week.*

*Ook ik wil niet steeds op een mail van jou reageren, maar ik vind
dat er over gewichtige zaken geen onduidelijkheden of
misverstanden mogen blijven bestaan.*

*De wens omtrent duidelijkheid inzake het vaderschap is niet in de
eerste plaats ingegeven door de wens van een stabiele situatie
voor Joy, maar door de wens van een stabiele situatie voor mij.
Naar mijn gevoel moet ik -voordat ik een keuze kan maken tussen
jou en Perry- weten wie de biologische vader van Joy is, omdat
dat naar mijn gevoel van invloed zou zijn op mijn gevoelsleven. Ik
zou het erg vervelend vinden dat als ik bijvoorbeeld voor jou zou
kiezen en er later achter kom dat toch Perry de echte vader is,
omdat dit mij het gevoel zou bezorgen 'overhaast' te hebben
gehandeld omdat die kennis waarschijnlijk van invloed is op mijn
gevoelens t.a.v. hem en jou. Ik heb je eerder verteld dat ik een
speciaal gevoel heb voor de vader van mijn kind. Dit omdat er
zoveel emoties verbonden zijn aan het hebben van een kind: een
nieuw leven dat je samen met iemand anders, als het goed is
iemand van wie je heel veel houdt, op de wereld hebt gezet. Dit
'speciale gevoel' is niet hetzelfde als 'het gevoel', maar speelt daar
zeker wel een rol bij. Ik hoop dat het zo duidelijk voor je is.*

Verder zou het vorig jaar te vroeg voor mij zijn geweest om mijn huidige relatie te beëindigen. Hoewel toen al niet alles snor zat, was dat toen in mijn beleving onvoldoende om bij Perry weg te gaan. Verwijt jezelf dus niet dat je er onvoldoende aan zou hebben gedaan.

Lieve Axel, ik laat het hierbij. Wees sterk en wees alsjeblijft nog even geduldig. Ik kan er niet mee leven als het hier zou stoppen. Dit weekend ben ik veel alleen. Ik ga nogmaals goed nadenken en in de spiegel kijken. Ik begrijp je druk, maar heb alsjeblijft ook begrip voor mijn vraag om iets meer tijd. Dat is het enige dat ik vraag.

We'll meet again, don't know when... (by Vera Lynn)

Kus, Vera (niet Lynn, maar die andere)

Ik ben blij dat ze er toch nog over wil nadenken, maar er zegt ook een stemmetje dat dit niet al te lang meer kan duren. Volgende week moet ze een beslissing hebben genomen. Ik besluit haar nog een mail te sturen. Daar kan ze dan mooi dit weekend over nadenken. Een slotoffensief.

-----Original Message-----

From: 'Faase, Axel' <Axel.Faase@wright4u.nl>

To: "barbatopper@hotmail.com" <barbatopper@hotmail.com>

Subject: Allerlaatste

Lieve Vera,

Dit is echt de laatste. Ten eerste om je te zeggen dat ik blij ben dat je nog even wilt nadenken en dat ik je die tijd graag geef. Ten tweede om iets onduidelijks op te helderen. Jouw verhaal over de biologische vader + Joy + het speciale gevoel hebben voor de vader van je kind, is duidelijk. Het was al duidelijk. Als ik schreef dat ik dat niet kon begrijpen had dat niets met 'begrijpend lezen' te maken. Ik kan er gewoon niet bij. Ik vergelijk het met mijn eigen situatie en kan dan niets anders concluderen dan dat ik 'er meer voor over heb dan jij'. Want leg mij maar eens uit wat het verschil is:

- 1) Een man heeft sterke gevoelens voor een vrouw. Die vrouw is niet de moeder van zijn kinderen.*
- 2) Een vrouw heeft sterke gevoelens voor een man. Die man is niet de vader van haar kind.*

En dan hebben we het er nog niet eens over dat in gevalletje 2 de man wel de vader van haar kind zou kunnen zijn. Waarom lijkt het toch steeds dat jouw keuze zwaarder is dan de mijne? Omdat ik het al een jaar weet? Voor de 'neutrale toeschouwer' is mijn keuze zwaarder. Ik zal de twee mensen, van wie ik het meest hou, minder vaak zien. Jij ziet Joy in beide gevallen even vaak. Het is een glasheldere keuze met wie je een gezin wilt vormen met Joy. Met de vader van Joy? Of met de man waar je het meest van houdt en Joy? Natuurlijk is het voor mij geen issue dat jij de moeder van mijn kinderen niet bent, maar verandert dat dan automatisch de vraagstelling? Ik denk van niet. Als jij een bevestiging krijgt d.m.v. een onderzoek dat Perry de

vader is van Joy, dan heeft dat invloed op je keuze. Ik héb al een bevestiging dat Tessa de moeder is van mijn kinderen. En toch kies ik voor jou. Met alle consequenties van dien.

Misschien zie jij het allemaal anders. In dat geval moet je me maar niet meer mailen, want dan zal je daar ook dit komende weekend niet achter komen. Mocht ik je alsnog 'het licht' hebben laten zien, dan weet je me te vinden. Het is namelijk allemaal niet zo complex als jij in je laatste mail schreef. Het is glashelder. Althans voor mij wel.

Ja, je proeft het goed. Ik kan hier een beetje pissig van worden. Weet je waarom? Omdat we een grote fout maken, als we niet met elkaar verder zouden gaan. Ik hou van jou, jij houdt van mij en we hebben nog zo'n slordige zestig jaar te gaan. En wat doen we? We kunnen geen keuze maken.

Ik weet dat je van me houdt. Ik weet dat je bij mij dat speciale gevoel wel hebt, dat je thuis mist. In je relatie ben je er net zo slecht aan toe als ik. Het tropische klimaat en je vrijstaande huis aan het strand veranderen daar niets aan. Misschien is dit het verhaal van het half lege en het half volle glas. Je bent teveel een doemdenker. Is er geen probleem dan creëer je het wel. En dan komt de zo wijze tip van Nicole om de hoek kijken. 'Wees eerlijk tegen jezelf.' Je gebruikte hem laatst zelf nog. Ik denk dat je meer om Perry geeft dan je zelf denkt, weet of toegeeft. Ik denk dat daar de essentie ligt. Ik kies voor jou vanwege het gevoel dat ik voor je heb. Consequenties cijfer ik weg. Jij kunt niet voor mij kiezen omdat je teveel medelijden en schuldgevoel hebt jegens Perry. En dat is niet de juiste motivatie om bij hem te blijven. Als jij echt en eerlijk je gevoel zou volgen, dan hadden we nu al samengewoond. Ik weet het, ik val in herhaling. Ik lijk wel een commerciële tv-zender.

Maar ik meen het: als jij Joy niet los kunt zien van het 'verhaal', dan is er geen toekomst voor ons.

Nogmaals; je hoeft alleen maar te antwoorden als je 'het' eindelijk ziet. Is het me met deze mail niet gelukt, dan lukt het me nooit meer.

Kus, Axel

Nadat ik op 'Send' heb geklikt, pak ik mijn telefoon en stuur ik een sms-je naar Deon:

S.O.S.! Kunnen we morgenavond de stad in? Zwaar behoefte aan je gezelschap!
Groet, Axel

De herfst van de knoop

‘Veel plezier, Axel,’ zegt Tessa als ik via de tuindeur het huis verlaat. Ik fiets naar de Beestenmarkt en loop bij Vlaanderen naar binnen. Links achterin zie ik Deons arm omhoog gaan. Vóór hem staan twee donkere biertjes, waarvan hij er een naar mij schuift zodra ik ga zitten.

‘Er is weer bokbier!’ zegt Deon met zijn bekende brede glimlach.

Ik laat de eerste slok door mijn mond gaan alsof ik wijn aan het keuren ben. Ik spuug niets uit.

‘Goddelijk,’ zeg ik overdreven.

‘Grote vriend, goed je te zien.’

‘Zeker.’

‘Je sms-je kwam nogal paniekerig over.’

‘Ja, zo voel ik me ook.’

‘Hoezo?’ zegt Deon op zo’n typische Deon-toon van probleemloosheid. Deons grootste probleem is welke vrouw hij nu weer eens zal palen en verder heb ik Deon nog nooit op problemen of zorgen kunnen betrappen. Daarom word ik in zijn buurt altijd wel iets relaxter.

‘Volgende week ga ik scheiden.’ Zo, dat is er uit.

‘Volgende week? Heb je het Tessa al gezegd? En hoezo, volgende week? Ik bedoel, je hebt dat toch niet zo gepland?’

‘Het is een lang verhaal.’

‘Ik heb de hele avond.’

‘Heb je niks te neuken dan vanavond?’

‘Heb ik naar morgen doorgeschoven, want jij bent mijn vriend en voor jou maak ik altijd tijd.’

‘Ik ben blij dat ik voor je pompertjes ga,’ zeg ik lachend.

‘Ja, maar sms niet té vaak, hè?’ lacht Deon terug, ‘Vertel.’ Ik pauzeer even, neem een slok en vertel Deon van Vera’s brief en ons contact.

‘Maar je zei net dat je volgende week gaat scheiden. En nu zeg je dat Vera geen keuze kan maken.’

Deon heeft goed geluisterd.

‘Ik ben al dagen, al weken moed aan het verzamelen om de knoop door te hakken. Het zal als een klap voor Tessa komen en ik zal het ook tegen Fabio en Luca moeten zeggen, op een manier die ze begrijpen, als ze het überhaupt kunnen begrijpen. Vera heeft alleen volgende week nog om voor mij te kiezen. Ik kan niet blijven wachten en smeken. Daar ga ik aan kapot. Ik zit te wachten op Vera’s beslissing en Tessa zit te wachten op mijn beslissing. Ik weet hoe het voelt om daar op te moeten wachten en dus ga ik er voor zorgen dat Tessa duidelijkheid krijgt.’

‘Weet je zeker dat het met Tessa niets meer kan worden?’

‘Ja, Deon, dat weet ik zeker.’

‘Ik vind het jammer,’ zegt hij terneergeslagen. Hij kijkt me aan en ziet waarschijnlijk een moegestreden gezicht. Snel vervolgt hij: ‘Maar ik veroordeel je niet, hoor. Je bent mijn beste vriend.’

Als ik opgelucht mijn ei kwijt ben, we vier bokbiertjes op hebben en ik zie dat het pas half elf is, merk ik dat ik doodmoe ben.

‘Hé, Deon, ga lekker naar je pompertje toe. Dan ga ik naar huis. Ik ben kapot.’

‘Ze zou naar Speakers gaan.’

Ik sta op en loop naar de bar. Ik reken acht bokbier af en loop door naar buiten. Deon, die achter me aan komt, pakt zijn portemonnee.

‘Nee, vriend, deze waren van mij. Ga jij maar naar Speakers. Ik ga naar huis.’

‘Bedankt, Ax. Je weet het, hè? Je zit hier,’ zegt Deon, met zijn vuist op zijn borst slaand, ter hoogte van zijn hart.

Ik zet de TV uit en maak Tessa wakker, die op de bank ligt te slapen.

‘Tes, ik ben thuis,’ zeg ik zacht, ‘ik ga naar bed. Ik ben doodop.’

‘Ik kom ook zo,’ zegt ze slaperig.

Nadat ik mijn tanden heb gepoetst kruip ik in bed. Ik kan me niet herinneren wanneer ik voor het laatst op zaterdagavond om elf uur naar bed ben gegaan. Dat moet in mijn jeugd geweest zijn. Ik kan niet slapen, omdat ik denk aan hoe ik moet vertellen dat ik wil scheiden. En wanneer ga ik dat vertellen? Donderdag? Vrijdag?

Tessa komt ook naar boven. Ze heeft lang werk in de badkamer. Als ze de slaapkamer in komt, doe ik alsof ik slaap. Ze kruipt tegen me aan en ik voel een warme hand mijn onderbroek ingaan. Ik kan dit niet, maar ik doe Tessa ook pijn als ik haar afwijs. Ik heb haar nog nooit afgewezen. Ze zou direct voelen dat er een beslissing op komst is. Ik doe net alsof ik in mijn slaap mompel: 'Mmmm, nee, zo moe.'

De hand verlaat langzaam mijn schaamstreek en Tessa draait zich om. Ik heb zo met haar te doen. Ik kan dit niet langer aanzien. Nu weet ik het helemaal zeker. Deze week moet ik de knoop doorhakken.

Net als gisteren is er geen mail van Barbatopper. Ik ben er ook eigenlijk nauwelijks mee bezig. Op dit moment ben ik elke seconde van de dag bezig met de zin, die ik deze week op een geschikt moment tegen Tessa ga zeggen. Op een geschikt moment. Ik word kwaad op mezelf als ik me betrap op die gedachte.

Komt het uit dat ik je even vertel dat wij gaan scheiden? Schikt het nu, dat ik je vertel dat je op zoek moet naar een klein kutflatje in de Poptahof? Het leek me vanavond wel een goed moment om je uit je lijden te verlossen, Tes. Ik ben er uit. We gaan scheiden. We kunnen een punt zetten achter tien jaar huwelijk, een relatie van vijftien jaar. 't Was leuk, 't was mooi, maar dit was het. Succes. Het ga je goed...

Godverdomme. Op een geschikt moment.

Mijn werk leidt me goed af van mijn vierentwintiguursprobleem. Maar als ik even niet intensief aan het werk ben, tijdens de lunch, op het toilet of zelfs als ik even koffie haal, dan hoor ik mezelf tegen Tessa zeggen dat we gaan scheiden. En steeds weer op een andere manier. Op een ander tijdstip. Op een andere dag. Op een geschikt moment.

Ik ben zo diep in gedachten dat ik me 's middags het lazarus schrik van mijn telefoon.

'Wright4U. Met Axel Faase,' zeg ik zakelijk.

'Hoi Ax,' klinkt het zacht en intercontinentaal.

'Veer!'

Wat vind ik het heerlijk om haar stem te horen.

'Ax, ik ga Perry alles vertellen en dan kom zo snel mogelijk naar je toe. Misschien stap ik morgen al op het vliegtuig.'

Vera is hyper en praat alsof ze de trein moet halen.

'Ho! Vera. Rustig!' zegt ik zo kalmerend mogelijk, 'Wat is er aan de hand?'

'Mijn besluit staat vast, Ax,' zegt ze emotioneel, maar vastbesloten, 'ik wil oud met je worden.'

Vera doet haar best minder hyper te klinken.

‘Nog niet eerder heb je de zaken zo helder -en confronterend- gepresenteerd. Ik ben er van geschrokken en voel me ook wel aangevallen. Da's niet erg. Dat moet. Je hebt helemaal gelijk. Sommige punten had ik niet eerder zo gezien. Ik besef me nu honderd procent dat het om de rest van mijn leven gaat, een leven dat ik met jou wil delen. Ik kom heel binnenkort naar Nederland, om verder te praten en te bespreken hoe we verder moeten.’
Ik besef het langzaam. Vera komt naar me toe. Vera en ik gaan een echte relatie met elkaar hebben.

‘Eindelijk gaat het echt gebeuren, Axel!’

Wow, het besef. Dit wil ik al een jaar. Vuurpijlen gaan af in mijn hoofd.

‘Weet je het zeker?’ stamel ik onzeker.

‘Ik weet het zeker, Ax, ik kom naar je toe.’

‘Super! Weet je wel hoe blij je me hiermee maakt?’ vraag ik retorisch.

We houden van elkaar, we dromen met elkaar, we fantaseren met elkaar en worden dan wakker met de ontzuisterende conclusie dat we onze partners vanavond gaan vertellen dat we gaan scheiden. Vera op Barbados en ik in Nederland, met zes uur tijdsverschil.

Ik heb Alpe d’Huez gereden. Ik heb de Mont Ventoux gedaan. De Col de la Croix de Fer, de Col du Galibier. Stuk voor stuk bergen om een diepe buiging voor te maken. Het waren lijers, maar ik heb ze stuk voor stuk verslagen. Het was zwaar, verschrikkelijk zwaar, soms kotsend zwaar, maar mijn fietsrit Den Haag – Delft van vandaag is zwaarder.

Hebben geluk en ongeluk ooit zo dicht bij elkaar gelegen?

Ik kan wel van de daken schreeuwen dat mijn grote liefde Vera, mijn mysterious green eyes, voortaan mijn partner is. Mijn meissie. Mijn vriendin. Mijn vrouw. Wat voelt dat fantastisch!
Maar ik moet Tessa zo meteen gaan zeggen dat we gaan scheiden en dat ik vorig jaar een buitenechtelijke relatie heb gehad met

Vera en dat Joy zelfs mijn dochter kan zijn. Wat voelt dat verschrikkelijk kut!

Ik eet twee happen mee voor de vorm.

‘Heb je alweer geen honger?’

Ik breng mijn mannen naar bed.

‘Lees jij de verhaaltjes vanavond, Ax?’

Als ik beneden ben is er koffie. Waarom voelt het niet alsof ik dit een maand eerder al gerepeteerd heb? Toen kwam ik toch ook de trap af en zei ik waar het op stond?

‘Tessa,’ ik wacht tot ik haar volledige aandacht heb, ‘ik wil scheiden.’

Tessa schrikt niet, maar maakt een gebaar van machteloosheid, van ik-heb-er-alles-aan-gedaan en ze ploft op de bank en begint te huilen.

‘Hier was ik zó bang voor, Ax,’ huilt ze.

Ik heb enorm met haar te doen, maar durf haar niet te troosten omdat ik weet wat ik nog ga zeggen.

‘Tes, er is nog iets.’ Mijn serieuze toon doet haar stoppen met huilen. Ze kijkt me afwachtend aan.

‘Ik heb vorig jaar een relatie met Vera gehad.’

‘Wat? Godverdomme, Ax!’ schreeuwt ze.

‘En Joy zou mijn dochter kunnen zijn,’ voeg ik er voorzichtig aan toe.

Tessa is strijdlustig opgestaan, maar dat blijkt een reflex. Ze laat zich meteen hoofdschuddend in de bank vallen. Ik besluit niet langer te wachten met de rest van de mededelingen. Wat gezegd is, is maar gezegd.

‘Vera vertelt over een paar uur hetzelfde aan Perry en dan komt ze deze week naar Nederland. Wij gaan samen verder.’ Ze is even te aangeslagen om te slaan of te schelden. Ze lijkt een bevroren standbeeld met uitpuilende grote natte ogen. Ze weet niet meer waar ze is en ze huilt. Ik pak haar beet om haar te troosten omdat mijn gevoel me dat ingeeft. Ze slaat haar armen zelfs om me heen en huilt op mijn schouder uit. Ze zoekt troost bij de persoon waar ze al vijftien jaar troost bij vindt. Waar het

vertrouwd voelt om bij te huilen. Het voelt voor mij zo vanzelfsprekend om haar te troosten. Maar het is zo paradoxaal. Ik ben degene die haar dit verdriet brengt. En toch ben ik ook degene bij wie ze uithuilt.

Door het schreeuwen van Tessa is Fabio wakker geworden. Hij staat slaperig boven aan de trap te huilen.

‘Ga het maar vertellen aan hem!’ schreeuwt Tessa tegen me terwijl ze zich losrukt van me. Fabio begint door die reactie harder te huilen. Ik loop de trap op, pak hem op en draag hem naar beneden. Voor mij is het nu ook teveel. Ik begin ook te huilen, waardoor Fabio nog harder gaat huilen.

‘Stil maar, lieverd,’ probeer ik, ‘stil maar.’ Ik geef hem kusjes in zijn nek.

‘Doe dan!’ sist Tessa, ‘jij wilt scheiden, dan mag je het die jongens vertellen ook.’

‘Mama,’ snikt Fabio, ‘Wat is dat? Scheiden?’

‘Dat gaat papa je vertellen, lieverd.’

Mijn oudste zoon kijkt me afwachtend aan. Nog steeds snikkend. Ik zoek naar woorden en huil nog steeds. Hoe vertel je dit aan een kind van vijf?

‘Lieverd,’ begin ik zachtjes, ‘papa en mama vinden elkaar niet meer zo lief. En daarom gaat papa binnenkort in een ander huis wonen.’

Heel even denkt Fabio na om vervolgens hartverscheurend verder te huilen.

‘Papa mag niet weggaan!’

Ik scheur doormidden. Dit is waar ik al die weken zo bang voor was. Ik doe mijn jongens pijn. Rationele stellingen die me zeggen dat het op lange termijn beter voor iedereen is, zijn er even niet. Ik huil net zo hard als Fabio en moet hem aan Tessa geven, die overigens ook nog harder is gaan huilen bij mijn kinderlijke uitleg.

‘Is papa dan niet meer bij ons?’ vraagt hij huilend aan zijn moeder.

‘Nee,’ zegt Tessa zo koel mogelijk, ‘papa woont dan in een huis en mama, jij en Luca wonen in een ander huis. En dat is niet meer in dit huis.’

Ik vind dat Tessa meer informatie geeft dan nodig, maar zie de ontoerekeningsvatbaarheid.

Als ik Fabio een beetje water geef, neemt hij snikkend een slok. Uit zijn mondhoeken druppelt het water op zijn zachte pyjamaatje.

‘Maar,’ snikt hij, ‘hoe moet mijn bed dan door de deur?’

Normaal gesproken is deze kinderlogica aandoenlijk. Vandaag is het tragisch en doet zijn opmerking pijn.

‘Neem nog maar een slokje, lieverd,’ troost Tessa Fabio, ‘Opa haalt je bedje uit elkaar en zet dat dan in het nieuwe huis weer in elkaar.’ Van haar kinderlijke uitleg en moederlijke toon wordt onze slaperige zoon een stuk rustiger. Terwijl Tessa de trap met hem oploopt fluistert ze geruststellende zinnetjes in zijn oor, die ik niet kan verstaan.

Na een minuutje komt ze strijdlustig de trap af.

‘Het huis moet dus verkocht worden. We moeten dus naar onze financieel adviseur. En ik wil naar een advocaat. En ik wil dit allemaal morgen regelen!’ Tessa snikt tussen haar zinnen door, maar ik hoor aan elk woord dat ze het meent. Ik ken haar. Als het dan klaar is, dan is het ook klaar. En dan is er geen tijd te verliezen. Hoe groot de pijn ook is, hoeveel verdriet ze ook heeft, ze realiseert zich dat het over is, en dan moet alle rompslomp ook zo snel mogelijk achter de rug zijn.

Ze loopt terug naar boven en ik hoor haar in de kinderkamers huilen. Ik had Vera beloofd te bellen, maar kan het niet. De voornaamste reden is dat ik Tessa er teveel pijn mee doe. De tweede reden is dat het inmiddels zo laat is dat Perry waarschijnlijk thuis is. Daar breekt nu dus aan wat ik net achter de rug heb.

Ik poets mijn tanden en loop de slaapkamer in. Tessa zit op het bed.

‘Moet ik op zolder slapen?’ vraag ik, omdat je dat in films altijd ziet.

‘Nee,’ zegt Tessa bij wie de woede weer even plaats heeft gemaakt voor verdriet.

We vallen ver uit elkaar huilend in slaap. Ik word ’s nachts een paar keer wakker. Soms omdat Tessa tegen me aan is gekropen en bij me uithuilt en soms omdat ze schreeuwend en huilend uit onmacht op mijn rug slaat. Ik laat haar gaan. Ik begrijp het.

Tessa legt op haar manier aan Luca uit dat papa en mama uit elkaar gaan. Hij beseft het niet. Hij is ook nog wel erg jong. Ik stuur een Sms-je naar Niels om te melden dat ik vandaag niet kom vanwege relatieproblemen. Ik kan geen ander woord bedenken. Ik leg het hem morgen liever even onder vier ogen uit. Fabio gaat naar school en Luca naar het kinderdagverblijf. Tessa en ik hebben een vol programma.

We gaan eerst naar een makelaar. Vanuit de auto belt Tessa met een paar advocatenkantoren, totdat ze er een heeft gevonden waar we vanmiddag terecht kunnen. Ze maakt een afspraak zonder met mij te overleggen. Tijdens haar telefoongesprek zie ik haar furieus naar mijn linker hand kijken.

‘Waarom heb je je trouwring nog om?’ Ze spuugt vuur. ‘Snap je dan niet dat het pijn doet om te zien?’

Ik heb er geen antwoord op. Vanmorgen onder de douche had ik me afgevraagd of ik hem zou afdoen. Toen heb ik besloten hem om te houden, omdat het misschien te pijnlijk voor Tessa zou zijn als ze me ineens zonder ring zou zien. Dat was dus een verkeerde inschatting.

‘Ik zal hem zo af doen.’

De makelaar leeft overdreven met ons mee en er hangt al vrij snel een ongepaste begrafenissfeer. Die sfeer past goed bij het gezegde over de dood en het brood. Hij vaart er wel bij. Er worden afspraken gemaakt over foto’s maken en bezichtigen.

‘Want,’ overdrijft de man vakbekwaam, ‘we moeten natuurlijk ook een mooi tekstje dichten.’

‘Die tekst schrijf ik liever zélf,’ zeg ik. Ik erger me vaak dood aan makelaarsteksten waarmee een huis moet worden aangeprijsd. Dit is vast ook zo’n prachtige, geweldige, rustige, fantastische, zonnige, royale, verrassende makelaar met een ruime bovenkamer uit een kindvriendelijke geliefde wijk. Ik denk serieus dat minstens de helft van alle bestaande superlatieven in deze branche zijn ontstaan. Ik doe dat liever zelf.

‘Dat is niet gebruikelijk, meneer Faase.’

‘Teksten schrijven is mijn vak,’ zeg ik een beetje geïrriteerd.

‘Maar toch is...’ probeert de makelaar.

‘Jullie mogen die tekst schrijven,’ overrompelt Tessa met venijnige stem.

Het is duidelijk. Ik heb Tessa dusdanig beschadigd dat zelfs haar vertrouwen in mijn teksten verdwenen is. Tessa heeft meer vertrouwen in de standaardtekst van de makelaar. Ik laat het zo. Het is te gênant hier over te gaan bekvechten en bovendien heb ik genoeg te doen de komende dagen.

Tessa stelt voor in de binnenstad te lunchen.

‘Dan kunnen we meteen afspraken maken over bezoeksregeling en boedelscheiding.’

Tessa’s besluit staat vast. Het nieuwe wereldrecord Snel Scheiden gaat sneuvelen.

Bij de advocaat, die een scheidingspecialist blijkt te zijn, worden we direct getipt het boek ‘Kinderen Van Gescheiden Ouders’ aan te schaffen.

‘We zijn het er al over eens dat onze kinderen hier zo min mogelijk last van moeten hebben,’ zeg ik.

De advocaat kijkt me over haar brilletje genadeloos aan.

‘U zult de eerste niet zijn, die hier de mooiste beloftes maakt en een maand later zijn ex-vrouw zwart maakt bij de kinderen,’ leest de heks mij de les.

Tessa valt me niet bij, ondanks dat we hier zelfs gisteravond al duidelijk over waren. Ik besluit de rest van het gesprek mijn mond te houden en stoor me ondertussen aan de gedachte dat deze heks ons straks een gepeperde rekening zal sturen.

Een formule uit een boekje bepaalt de hoogte van het door mij te betalen maandelijks alimentatiebedrag.

‘Denkt u dat u samen zonder problemen uit de boedelscheiding komt?’ Ik geef uit protest geen antwoord. Tessa en ik hebben tijdens de lunch al gezegd dat ons dat gaat lukken. Ik kijk Tessa op een manier aan, waaruit zij kan opmaken dat ik wil dat zij antwoord geeft.

‘Ja, daar komen we wel uit.’

Het is naar. Het is allemaal naar en vervelend. Het is de hele sfeer. Alles wat Tessa de hele dag tegen me zegt is emotioneel. Ik heb haar zo enorm gekrenkt.

In de auto op weg naar Zoetermeer heeft Tessa de krant opengeslagen op haar schoot liggen. Op de tweedehandsautopagina zie ik cirkels van een pen. Ik verbaas me erover hoe goed ze is voorbereid.

‘Wil je eerst naar Lansinghage rijden?’ De vraag klinkt meer als een opdracht.

‘Waarom?’ vraag ik.

‘Er staat een leuk autootje te koop. Die wil ik bekijken voordat we bij Stef en Marjolein langsgaan.’

Ik zie op tegen het bezoek aan Stef en Marjolein. Ik ben bang veroordeeld te worden. Om twee redenen is er geen ontkomen aan. Ten eerste is Marjolein de beste vriendin van Tessa en ten tweede is Stef onze financieel adviseur.

‘Ik kijk buiten even rond,’ zeg ik als Tessa de grote showroom in loopt. Als ze uit zicht is, pak ik mijn mobiel en tik ik razendsnel het nummer in dat ik inmiddels uit mijn hoofd ken.

‘Vera speaking.’

‘Hoi Veer, met mij.’

‘Hoi Ax,’ klinkt het erg down, ‘het is verschrikkelijk hier. Perry is helemaal door het lint gegaan. Ik wil zo snel mogelijk weg.’

‘Dan doe je dat toch! Ik wil ook dat je zo snel mogelijk komt.’

‘Het kan niet. Perry heeft direct gevraagd om een DNA-test. En hij heeft gezegd dat als ik nog een beetje respect voor hem heb, ik op het eiland blijf totdat de test bekend is.’

‘Je kunt toch in Nederland de uitslag ontvangen?’ vraag ik hoopvol.

‘Nee, ik moet wel blijven, Ax,’ huilt Vera, ‘hij is er zó slecht aan toe.’

‘Hoe lang duurt dat?’

‘Vijf weken. We gaan morgen naar de arts.’

‘Jezus, Vera, kunnen we niet...’

‘Sorry, Ax, ik moet het doen. En ik moet echt gaan hangen.

We bellen morgen. Oké?’

‘Oké,’ zeg ik teleurgesteld.

Het kleine autootje voldoet aan Tessa’s wensen en er staat voor mij ook wel wat bij deze dealer. Ik kan Tessa ervan weerhouden de deal nu al te sluiten.

‘Laten we nog even verder zoeken. Twee auto’s kopen binnen vijf minuten zou een erg impulsieve aankoop zijn. Ik wil nog even op internet kijken.’ Ik krijg mijn zin.

We rijden naar Stef en Marjolein. Als de deur opengaat en we spontaan en enthousiast begroet worden, begint Tessa te huilen.

‘We gaan scheiden,’ zegt ze terwijl ze zich in Marjolein’s armen stort. Stef legt een arm om mijn schouder. Waarschijnlijk ziet hij dat ook ik op uitbarsten sta.

‘Kutzooi!’ zegt Stef uit de grond van zijn hart. ‘Kom eerst eens even binnen. Ga zitten.’

Tessa en Marjolein gaan op de bank zitten. Ik ga tegenover hen in een fauteuil zitten.

‘Ik heb vorig jaar een relatie gehad met een collega en nu gaan we samen verder.’

Alle overige informatie lijkt ineens zo irrelevant.

‘En hij heeft misschien een dochter van haar,’ snikt Tessa.

Marjolein en Stef kijken mijn kant op. Ik knik bevestigend.

Na Tessa krijg ook ik een tissue van Marjolein.

‘Stef, wil je alle verzekeringen van ons op een rijtje zetten en uitzoeken wat we moeten doen,’ vraagt Tessa huilend.

‘Maak je nu geen zorgen om verzekeringen, Tes, dat komt allemaal goed. Ik zoek het voor jullie uit.’

‘Ik hoop dat er niets verandert voor onze vriendschap,’ zeg ik down, terwijl ik van Stef naar Marjolein kijk en weer terug.

‘Ik veroordeel je niet,’ antwoordt Stef, ‘maar op dit moment ben jij (hij knikt naar mij) het onderwerp en is zij (hij knikt naar

Tessa) lijdend voorwerp. Ik weet helemaal niet hoe dat in de toekomst gaat lopen en misschien ben ik daar wel veel te vlug mee, maar Tessa gaat voor. Als zij het niet kan hebben dat jij hier op dezelfde verjaardag bent, dan zul je op een andere dag moeten komen. Tessa en Marjolein zijn vriendinnen van oorsprong en wij zijn er later bijgekomen.'

'Dat begrijp ik, Stef.'

Onverwacht loopt Stef naar me toe en pakt me als een broer beet.

'Het is kut, Ax. Ik vind het gewoon zwaar kut.'

We drinken nog thee en koffie en er valt iets van me af. Stef en Marjolein nemen me niet echt iets kwalijk. Ze steunen Tessa meer dan mij, omdat ze vinden dat zij het nu harder nodig heeft. En dat vind ik terecht. Ik ben tenslotte de aanstichter van het verdriet.

'Marjolein,' zeg ik, 'heb je het weekend van 7 oktober iets te doen?'

Stef fronst zijn wenkbrauwen, Tessa en Marjolein kijken verbaasd.

'Dat weet ik niet uit mijn hoofd. Hoezo?' Iedereen kijkt me afwachtend aan.

'Zou je dan met Tessa naar Antwerpen willen? Ik heb een hotel geboekt van vrijdag tot zondag. Het is al betaald.'

Bij Tessa valt het muntje, waardoor ze begint te huilen. Marjolein en Stef kijken me nog steeds vragend aan.

'Dat weekend zijn we tien jaar getrouwd.'

Niels is er bijna elke dag als eerste. Vandaag dus ook. In zijn kantoor drinken we koffie, terwijl ik hem bijpraat over de beslissing die genomen is. Hier en op Barbados. Ik vertel hem over de relatie van vorig jaar. Over Joy en over de toekomst.

‘Ga lekker naar huis, Ax,’ zegt Niels vaderlijk, ‘er komt nu toch niets uit je handen.’

Ik waardeer het aanbod enorm, maar ik ben juist blij van huis weg te zijn. De sfeer is er dodelijk. Tessa is er slecht aan toe. Ze communiceert alleen op ijskoude toon en alleen als het puur noodzakelijk is. Ik begrijp het wel, maar dat maakt de sfeer niet verdraagzamer.

‘Als ik niet in de weg zit, blijf ik vandaag graag.’

‘Tuurlijk, Axel. Je bent welkom. Ik vraag de rest of ze je even met rust laten.’ Niels pauzeert even en vervolgt dan: ‘Ik denk wel dat het goed is, als je de rest van de club eerdaags op de hoogte brengt van je situatie.’

Ik knik. Daar had ik zelf ook al aan gedacht.

Voor ik iemand kan bellen, word ik door Stef gebeld. Hij vraagt of het goed met me gaat en zegt dat ik moet weten dat hij klaar staat voor me. Zijn aanbod doet me goed.

Ik lunch niet met de groep in de keuken. Ik heb geen honger en blijf op mijn kantoor. Tegen tweeën heb ik bijna iedereen gebeld, die op mijn lijstje stond. De reacties zijn wisselend. Ondanks het feit dat ik Tessa veel verdriet heb gedaan en dat ik haar bedrogen heb, laat niemand me vallen.

Met Cas en Deon heb ik sinds D-day bijna een open lijn. Ik heb ze een paar keer per dag aan de lijn. Ook Nicole belt me vaak.

Vera belt.

‘Hoi topper!’ zeg ik enthousiast.

‘Hoi Ax.’ Mijn topper klinkt verre van top.

‘Wat is er?’ zeg ik geschrokken.

‘Ik denk dat we een verkeerde beslissing hebben genomen.’

‘Wat?’ roep ik, omdat ik haar opmerking begrijp.

‘We zijn misschien een beetje te snel geweest. Te impulsief.’
Nee. Dit kan toch niet waar zijn. Toch geen teruggekrabbel nu, hè? Dat kan echt niet. Zelfs mijn topper kan dit niet menen.

‘Vera, je bent geschrokken, in de war, ten einde raad,’
probeer ik zo zalvend mogelijk, ‘ik maak precies hetzelfde mee. Denk aan hoe goed we het gaan krijgen. Denk aan het moment dat we elkaar weer zien!’

Op Barbados wordt gehuild, hoor ik.

‘We hebben A gezegd...’ Ik denk na over een vervolg. ‘En we gaan ook B zeggen. Niet omdat we A gezegd hebben, maar omdat wij bij elkaar horen. Omdat we dit zo graag willen. Laat je niet van de wijs brengen door het verdriet dat je ziet. Ik zie ook dat Tessa helemaal kapot is. En natuurlijk voelt dat verschrikkelijk. Ik heb daar ook pijn van. Maar medelijden en schuldgevoelens mogen en kunnen nooit beweegredenen zijn om ons besluit terug te draaien.’

‘Ik weet het niet.’

Ik hoor dat ik haar niet kan overtuigen, maar ook dat haar reactie meer moedeloos dan daadkrachtig is.

‘Heb je geslapen, Vera?’

‘De laatste twee nachten nauwelijks.’

‘Probeer te slapen. Te rusten. Dat heb je nodig.’

Het blijft een paar seconden stil.

‘Ik mail je nog, Ax.’

‘Red je het, topper?’

‘Ja, het gaat wel weer.’

Ik vind haar nog niet overtuigend klinken, dus wanneer we ophangen heb ik een kutgevoel.

Nicole vertel ik van het gesprek dat ik met Vera heb gehad. Ze vloekt en stelt me daarna gerust dat Vera waarschijnlijk even een dipje had.

Van Deon krijg ik per sms een uitnodiging om morgenavond bij hem te eten. Daar kijk ik nu al naar uit. Ik ben het liefst zo min mogelijk thuis.

Tijdens de lunch, als ik zie dat iedereen is aangeschoven, vraag ik even het woord. Aan mijn toon hoort iedereen dat ik iets serieus te melden heb. Ik vertel in vijf minuten wat er dinsdagavond en het laatste jaar gebeurd is. Ik wil dat ze allemaal op de hoogte zijn van mijn privé-omstandigheden. Ik zie af en toe een mond openvallen. Over het algemeen krijg ik steun en begrip van iedereen.

‘We houden je wel een beetje uit de wind,’ besluit Niels, die de rest van de club aankijkt.

Tijdens mijn verhaal heeft mijn gsm getrild in mijn broekzak. Als ik na de lunch naar mijn kantoortje loop, zie ik dat Nicole heeft gebeld. Ik bel haar direct terug.

‘Hoi Ax,’ zegt Nicole.

‘Hoi Nicole.’

‘Ik ben net door Vera gebeld. Ze klonk heel slecht, maar ik heb een goed gesprek met haar gehad, en nu gaat het wel weer met haar. Ze is verschrikkelijk in de war, en schrikt daar natuurlijk van, maar ik heb haar aangegeven dat ik natuurlijk ook helemaal in de war was toen ik het destijds mijn partner had verteld. Ik heb nogmaals gezegd dat haar beweegredenen constant de verkeerde zijn geweest en dat als ze echt voor Perry had gekozen, ze al een hele tijd geleden een punt achter jullie relatie zou hebben gezet. Ze was het daar helemaal mee eens en werd daardoor ook ineens een heel stuk rustiger. Ik heb ook tegen haar gezegd dat er zóveel tussen jou en haar is gebeurd dat Perry er, net als Tessa, inmiddels wel recht op had te weten wat er allemaal speelde. En tevens gezegd dat als ze nu voor Perry had gekozen en niks had verteld, zij -zoals ik haar ken- nooit gelukkig zou zijn geworden vanwege haar grote geheim en dat zag ze zelf ook wel in. Haar probleem was nu met name haar schuldgevoel dat ze Joy bij Perry zou wegnemen als mocht blijken dat hij de vader was, maar ze moest toegeven dat dat natuurlijk weer zo’n verkeerde beweegreden was om bij hem te blijven. Ik heb haar gezegd in

ieder geval een tijdje bij haar familie of zo te gaan zitten, ze moet een beetje tot rust kunnen komen. Bij mij heeft dat toen heel erg verhelderend gewerkt.

‘Bedankt, Nicole. Je bent een topper.’

‘De toppers van de derde!’ zegt Nicole schaterend.

Het is fijn om na een paar dagen weer eens iemand te horen lachen.

‘Niet te geloven, Nicole, ik ga binnenkort gewoon Joy zien!’

‘We zijn zo blij voor je, Ax.’

Als ik mijn laatste koffie van de middag heb gehaald, is er toch nog een overzees mailtje.

-----Original Message-----

From: Barba Mama [mailto:barbatopper@hotmail.com]

To: Axel.Faase@wright4u.nl

Subject: Even geduld

Lieve Axel,

Wat je nu gaat lezen zul je niet leuk vinden. Maar ik moet het je laten weten. Op dit moment, na twee dagen malen, weet ik het allemaal niet meer.

Het zijn hier zeer hectische dagen geweest (DNA-onderzoek dat heel tijdrovend was, 's avonds een officiële gelegenheid waar ik bij moest zijn, veel gesproken en gehuild met Perry, en aan het begin van de middag heb ik een aanrijding gehad omdat ik met m'n hoofd bij andere zaken was dan het verkeer. Joy en ik zijn er goed vanaf gekomen. Da's het belangrijkste. Maar wel weer veel rompslomp, omdat ik reed zonder het hier vereiste rijbewijs).

De gesprekken met Perry doen me veel. Hij zegt enorme rake dingen, met alle recht van de wereld. Ik heb het behoorlijk moeilijk met deze gesprekken, omdat ik me enorm schaam

tegenover hem, hem zo afschuwelijk en zolang te hebben bedrogen. Hij trekt flink van leer tegen mij en ik kan daar weinig weerwoord op geven. Tegelijk laat hij weten met mij oud te willen worden, ondanks alles. Hij houdt heel veel van me en wil er alles aan doen om samen gelukkig te worden. Het vaderschap is daarbij erg belangrijk. Hij heeft nu al het gevoel dat zijn kind is overleden. Da's heel erg, Ax, als je iemand tegenover je ziet die helemaal aan de grond zit en dat dan tegen je zegt. Perry heeft gezegd dat als hij de vader niet is, hij niet met me door kan gaan. Verder is het aan mij. Ik heb hem eerder gezegd dat ik geen toekomst meer voor ons samen zie, alleen al gezien het nabije verleden (het verzwijgen van de leugens) en natuurlijk mijn gevoelens voor jou. Die zullen altijd tussen ons in blijven staan.

Maar ik moet toegeven dat ik twijfels heb. Ik merk dat Perry en ik de afgelopen dagen een ontwikkeling doormaken, die volgens mij veel mensen die op het punt staan uit elkaar te gaan doormaken. Van veel woede en boosheid op dinsdag en woensdag naar een periode van -het klinkt gek- een soort van toenadering op donderdag. Op de een of andere manier lijkt je dan weer meer naar positieve punten te kunnen kijken en is er een gevoel van 'waar ben ik mee bezig?'. Perry en ik hebben zoveel goede jaren gehad. Moeten we dat zomaar opzij schuiven? Is dat niet waardevol genoeg om voor te vechten?

Het lijkt nu soms alsof ik meer voor hem voel dan lange tijd, maar moet me natuurlijk goed afvragen of dit is ingegeven door schuldgevoel. Daar moet ik echt de tijd voor nemen, Axel. Alleen dan kan ik bij mijn keuze blijven. Ik moet niet voor iemand kiezen om de verkeerde reden: niet uit medelijden, niet alleen om het vaderschap, nee, het gaat om het juiste gevoel; het hart en niet het verstand.

Axel, ik vind het zo erg je dit te moeten mailen. Maar het is wel eerlijk. En dat moet ik zijn. Soms denk ik dat ik te overhaast ben geweest. Dat het voor mij beter zou zijn geweest op de uitslag van

*het onderzoek te wachten om te bepalen wat dat met mijn
gevoelsleven doet. Nu voel ik me weer onder druk staan omdat jij
op basis van mijn keuze eerder deze week thuis van alles in gang
hebt gezet. Dat maakt mijn gedachten verward.*

*De komende weken heb ik nodig om de zaken goed op een rij te
krijgen. Nu de meest hectische dagen voor even achter de rug
zijn, kan ik de zaken wat beter beschouwen. Ik vraag veel van je,
maar heb nog even geduld.*

Ik hou heel veel van je, maar dat weet je wel.

Heel veel kusjes, Vera

Met mijn ellebogen op het bureau en mijn handen onder mijn kin heb ik de mail gelezen. Na de laatste woorden sluit ik mijn ogen en probeer ik aan niets te denken. Het lukt niet. Hoe hard ik ook probeer. Het lukt niet.

Ik moet hier op reageren, maar ik kan het niet. Heeft deze week me zoveel energie gekost dat ik niet eens meer een mailtje kan schrijven? Een antwoord op deze mail moet goed en doordacht geschreven zijn. Daar voel ik me nu niet toe in staat. Ik kan het niet. Tijdens het weekend mag ik niet bellen met Vera, omdat Perry dan thuis is. Ze heeft dat expliciet gevraagd. Even geen Vera is misschien wel even lekker. Ik ben aan Deon toe. Ik reageer wel na het weekend.

‘Hé grote vriend!’ klinkt het vertrouwd wanneer de voordeur opengaat. Deon omhelst me steviger dan anders.

‘Het komt allemaal goed, Ax.’

‘Dat weet ik, jongen.’

Hij loopt voor me uit naar de keuken, pakt twee volle dampende borden pasta van de aanrecht en knikt richting de trap.

‘We eten boven.’

Met *boven* bedoelt Deon zijn geweldige dakterras, met uitzicht over de stad. Het is vandaag aangenaam warm geworden. Op Deons terras is het windstil.

Ik ga aan het bistrotafeltje zitten, terwijl Deon de borden op tafel zet.

‘Biertje, Ax?’

‘Nee, even niet. Doe maar een Spa Rood.’

‘Geen biertje?’ vraagt Deon bezorgd. Dat heeft hij nog niet vaak van me meegemaakt.

‘Nee, het zijn zulke hectische dagen. Ik wil mijn kop erbij houden.’

‘Begrijp ik.’

Deon loopt de trap af en is snel terug met een fles Spa Rood en twee lege glazen. Hij is solidair met me.

In tegenstelling tot veel andere gesprekken met andere vrienden deze week, vraagt Deon vooral naar de toekomst in plaats van het verleden. Deon kent het verleden immers sinds de karaokebar in Amsterdam.

‘Zoals ik je vorige week al zei, wil ik zo snel mogelijk het huis uit. Ik weet nog niet of ik weer iets koop of dat ik even ga huren.’

Deon slaat plots met zijn vlakke hand op het gammele tafeltje. Ik schrik van de harde klap en het opspringende bestek op tafel.

‘Dat ik daar niet eerder aan gedacht heb!’ zegt hij triomfantelijk.

‘Waaraan?’

‘Een collega van me verlaat zijn huurhuis in Den Haag. Hij gaat samenwonen met zijn vriendin in Leiden. Misschien kan hij regelen dat jij de nieuwe huurder wordt.’

‘Den Haag?’

‘Ja, Prinsegracht. Leuk appartement. Ideaal. Lekker dicht bij Het Paard Van Troje, De Zwarte Ruiter en De Boterwaag. En dicht bij je werk.’

‘Nou,’ zeg ik overdonderd. Ik heb niet zo veel met Den Haag, maar wil Deons goed bedoelde hulp niet in de wind slaan. Bovendien heeft hij gelijk. Het is dicht bij mijn werk.

‘Ik kan het toch proberen?’ dringt Deon aan.

‘Tuurlijk,’ zeg ik, ‘kan geen kwaad.’

‘Ik vraag het maandag meteen aan hem.’

-----Original Message-----

From: 'Faase, Axel' <Axel.Faase@wright4u.nl>

To: "barbatopper@hotmail.com" <barbatopper@hotmail.com>

Subject: Re: Even geduld

Lieve Vera,

Eindelijk heb ik tijd om te reageren op die heftige mail van vorige week. Van je telefoontje en de mail ben ik erg geschrokken. Niet zozeer omdat er geen weg terug is voor me, maar meer omdat ik inzie dat 'onze toekomst' in gevaar is. De toekomst waarnaar ik zo uitkijk. Met jou in één huis. 's Ochtends wakker worden en jou zien. 's Avonds met je eten, mijn ervaringen van mijn werk met je delen. Samen naar bed. Eén gezin vormen met jou en Joy en Fabio en Luca. Ik word heel warm van al die gedachten. In de moeilijke tijd waarin we zitten is dat voor mij hét uitzichtpunt om er doorheen te komen. En als dat uitzichtpunt dan wankel wordt, is dat een harde klap voor me.

Ik houd mezelf op de been met de gedachte dat je alles wel weer in de juiste perspectieven zult zien. En je dus zult realiseren dat het gevoel doorslaggevend is, en medelijden en schuldgevoel geen basis voor een relatie zijn. Maar aan de andere kant voel ik me in een boksring staan tegenover Perry, waarbij Perry zijn vuisten balt en ik niets kan doen omdat mijn handen op mijn rug zijn vastgebonden. Want zo voelt het echt. Hij kan alles tegen je zeggen, aan je vragen, zijn emoties tonen, alles. Hij kan je recht in je mooie groene ogen kijken. En ik? Ik moet het doen met een mailtje. En af en toe per telefoon. Dat voelt als een ongelijke strijd. Ik wil het contragewicht van Perry zijn. Kon ik maar even een uurtje 'live' met je praten. Oog in oog. Wat zou dat (h)eerlijk zijn.

Ik begrijp dat het je zeer doet om Perry zo te zien. En dat de gesprekken je erg veel doen. Ik maak precies hetzelfde mee. Ook Tessa is doormidden gezaagd en stelt nu niets dan een ongelukkig hoopje voor. Ze is haar zelfvertrouwen volledig kwijt. Ze wisselt in buien van 'mij een enorme klootzak vinden' tot 'troost bij me zoeken'. Ze hoopt wakker te worden uit een nachtmerrie. Ook ik voel meer voor Tessa dan de laatste jaren het geval is geweest. Het is allemaal zo herkenbaar wat je schrijft. Maar het is allemaal gebaseerd op schuldgevoel en medelijden. Ik weet precies hoe ik wil dat mijn toekomst er uit ziet. Jij wist het vorige week ook. Ik hoop dat je het gevoel snel weer terugvindt en weer achter de juiste keuze kan gaan staan.

Vera, ik ga je niet vragen om alsjeblieft voor mij te kiezen omdat mijn wereld anders instort, omdat mijn droomvrouw dan niet naar Nederland komt. Want dan zou je voor mij kiezen uit medelijden. En dat is nou precies die verkeerde raadgever. Je moet me kiezen vanwege het gevoel dat je de komende 50 á 60 jaar wilt hebben. In je huis. Aan tafel. In je bed. Op de bank. In je leven. Dat moet de basis van je keuze zijn. Enfin, het oude liedje.

Ik wacht op je. Ik ben geduldig en ik heb respect voor elke keuze. (Over dat laatste lieg ik een beetje). Vera, wat zou ik je graag nu zien. Mijn hele platencollectie zou ik inruilen voor een uurtje oog in oog met je. Ik hou van je, topper. Ik wil je vent zijn (al dan niet getrouwd; jij mag het zeggen), ik wil alles met je delen, ik wil met je knuffelen, ik wil alles met je doen, ik wil overal met je zijn, ik wil overal gezien worden met je, ik wil met je vrijen, ik wil, ik wil,

...

Ja, ik wil verschrikkelijk graag. Het moet, wij horen bij elkaar.

Kanjer, topper, droomvrouw, mysterious green eyes, ik hou van je!

Kus, Axel

-----Original Message-----

From: Barba Mama [mailto:barbatopper@hotmail.com]

To: Axel.Faase@wright4u.nl

Subject: Re: Re: Even geduld

Lieve Axel,

Ik heb helaas maar even tijd voor een korte mail, maar alleen daar al zul je blij mee zijn denk ik. Ook ik mis het contragewicht. Maar ik denk zelfs hier, ver weg van jou, (weer) het juiste perspectief voor ogen te hebben, d.w.z. geen keuze maken gebaseerd op een schuldgevoel tegenover wie dan ook.

Vandaag rond ik mijn verhaal aan Perry af. Heel goed voor mezelf om het allemaal weer op rij te zetten. Nogmaals, ik ervaar de bekendheid van de waarheid als een opluchting. Natuurlijk heb ik enorm met onze partners te doen, maar merk ook dat ik gaandeweg me er op de een of andere manier ook steeds beter voor kan afsluiten. De wisselende stemmingen en gevoelens maken me soms wel een beetje dol, maar weet me meestal dan wel goed te realiseren dat het 'erbij hoort'.

Ax, ik heb hier nog heel wat uitlegwerk te verrichten. Daar heeft Perry echt recht op. Ik zal er zelf trouwens een rotgevoel aan overhouden als ik niet al zijn vragen heb beantwoord. Daar moet ik dus tijd in investeren. Tegelijk moet ik me voorbereiden op een heel waarschijnlijk vertrek. Daar zal ik nog wel je hulp bij nodig hebben.

Door alle hectiek hier is het er vorige week bij ingeschoten verder te praten over onze heel waarschijnlijke toekomst. Even heel praktisch (maar dat moet ook); ga je nu een huis kopen of huren? Huren lijkt me verstandiger. Het is zonde als we over een niet al te lange tijd weer iets anders zouden moeten kopen. Wil je alsjeblieft even laten weten wat je plannen zijn?

Nogmaals, we zullen driehoog achter gelukkig zijn, maar het is natuurlijk zonde om onnadenkend met onze financiële middelen om te gaan.

Je vraag in een van de laatste mails 'zullen we samen kerst vieren?' speelt de hele tijd in mijn hoofd rond. Ik zie ons dan al met z'n drietjes of vijfjes gezellie bij elkaar. Het is allemaal zo onvoorstelbaar dat het nu zo dichtbij lijkt te zijn.

*Hele dikke kus,
V.*

*PS. Ik wil je zo graag zien en zoveel met je bespreken. Heb geduld.
Dag lieverd. Ik hou van je.*

-----Original Message-----

From: 'Faase, Axel' <Axel.Faase@wright4u.nl>

To: "barbatopper@hotmail.com" <barbatopper@hotmail.com>

Subject: Haloa

Hoi topper,

Ik heb zo heerlijk geslapen vannacht. Je mailtje had zo 'n hoog 'het-gaat-nu-eindelijk-echt-gebeuren-gehalte', dat ik daar een heerlijk gevoel aan over gehouden heb. Vanavond en morgenavond eet ik bij verschillende vrienden. Ik word overal uitgenodigd omdat men Mijn Verhaal wil horen. Ik kan je dus vanavond niet mailen. Misschien pas 's nachts, maar dan is het bij jou al avond. Ik ben nu weer volledig aan het werk. Alleen a.s. vrijdag ben ik 's middags nog even weg, omdat ik mijn andere auto moet ophalen. Een auto waarin jij waarschijnlijk meer zult rijden dan ik, want ik ga in principe niet per auto naar Wright4U. Ik heb hem dan ook maar all-risk verzekerd. Nee, da's gemeen. Beetje plagen mag wel, hé?

Liefs, Axel

De dagen worden gevuld met mailen met Barbados, de stand van zaken en ontwikkelingen doorgeven aan Cas, Nicole en Deon en scheidingszaken regelen met Tessa, verzekeringsgedoe, instantiegedoe en de advocaatgedoe. Niels heeft er echt goed voor gezorgd dat al mijn collega's een stapje harder lopen om mij te ontlasten.

Ik wacht met spanning op een bericht van Deon, die maandag zijn collega heeft gesproken over het huurhuis op de Prinsegracht. Vanmorgen heb ik twee koophuizen bekeken in Delft, want ik ga niet op één paard gokken.

-----Original Message-----

From: Barba Mama [mailto:barbatopper@hotmail.com]

To: Axel.Faase@wright4u.nl

Subject: Re: Haloa

Aloha,

Ik heb net je mailtjes gelezen. Vandaag heb ik een echte offday, na 2 bijna slapeloze nachten vanwege een stekende, zeurende pijn in mijn rechterbovenarm en daarnaast vannacht ook door de emotionele gesprekken hier. Ik ben een beetje down, alle vragen van de afgelopen weken spelen weer door mijn hoofd. Ik moet je dit laten weten.

Zoals gezegd kan ik pas de definitieve keus maken als het testresultaat bekend is. Tot die tijd anticipeer ik wel op een waarschijnlijk vertrek.

Ik zet vandaag een aantal zaken op rij die ik voor mijn komst naar Nederland moet regelen. Hoop je dit nog vandaag te mailen. Morgen ben ik de hele dag weg met Roberta, een Canadese vriendin. Even een dagje eruit, zal me goed doen.

Dag kanjer, niet wanhopen vanwege dit mailtje. Maar ik wil eerlijk tegen je zijn en je dus laten weten hoe het met mijn gemoedstoestand is. Keep on going.

Tot slot, wil je verder niemand vertellen over Joy?

Veel kusjes (overall),

V.

-----Original Message-----

From: 'Faase, Axel' <Axel.Faase@wright4u.nl>

To: "barbatopper@hotmail.com" <barbatopper@hotmail.com>

Subject: Offday

Hoi kanjer,

Je mag best een offday hebben hoor. Ik maak me alleen af en toe wel zorgen over hoe je het vier a vijf weken lang gaat redden. Het is best lang. Ik begrijp dat de praatsessies zwaar zijn. Blijf sterk en focus je op wat komen gaat (Kerst).

Ik zal niet overhaast een keuze maken voor een huurhuis. Ik ken je wensen en zal alleen op huizen inschrijven die (ook) aan jouw wensen voldoen. Over de prijsklasse heb ik niet zo nagedacht. Vandaag hoorde ik dat echtscheiding geen urgentie is. 'Er scheiden zoveel mensen', zeiden ze bij de woningbouwvereniging. Misschien is onderverhuur een optie. Ik zit gewoon hardop na te denken.

Ik kijk ook heel erg uit naar de fase dat we ons eigen huisje gaan uitzoeken. Maar ik ga misschien een beetje te hard nu. Al zal ik niet overhaast beslissen, ik wil wél graag snel het huis uit. Dit vanwege de thuissituatie en daarnaast zou ik het prettig vinden als je bij terugkomst in Nederland bij mij terecht zou kunnen. We hebben wel lang genoeg nagedacht, denk ik. Ik wil als jij in Nederland bent gewoon lekker bij je zijn. Maar als jij daar andere ideeën over hebt, vind ik het ook prima.

Veel plezier morgen met Roberta.

Kusje van je contragewicht!

Deon laat me weten dat hij het nogmaals aan zijn collega heeft gevraagd, maar dat hij nog niets gehoord heeft. Tessa en ik slapen inmiddels niet meer in hetzelfde bed. Na een paar dagen vroeg Tessa me naar zolder te verkassen.

Gistermiddag hebben we auto's uitgezocht. Het zijn toch de auto's geworden die we na vijf minuten al hadden gekozen. We ruilen onze huidige in tegen die twee andere. Er moet natuurlijk wel wat geld bij. Morgen halen we de auto's op. Daarna vertrekken Tessa en Marjolein naar Antwerpen. Ik ben het komende weekend alleen met Fabio en Luca en daar kijk ik naar uit.

Met Cas heb ik het met name over de opmerking van Vera dat ze niet wil dat iemand in Nederland iets over de kwestie te horen krijgen. Vera en Perry hebben nog niemand in Nederland laten weten wat er speelt en gespeeld heeft. Dat vinden Cas en ik vreemd.

Met Marjolein praat ik over de DNA-test en dat ik er veel moeite mee heb dat Vera al die tijd op Barbados blijft. Perry grijpt die gelegenheid aan haar om te praten. Dat merk ik aan onze gesprekken en de mails.

Met Vera wissel ik meerdere mails per dag. De meesten zijn heel praktisch. Die gaan over het huren of kopen van een huis en over de spullen die aan mijn kant van de streep van de boedelscheiding komen te staan. Soms is er een mail die over gevoelens gaat.

-----Original Message-----

From: Barba Mama [mailto:barbatopper@hotmail.com]

To: Axel.Faase@wright4u.nl

Subject: -

Lieve Axel,

Ik heb een paar zware dagen achter de rug. Hier thuis gaat het gezien de omstandigheden redelijk goed. Perry en ik praten rustig met elkaar. De afgelopen twee avonden hebben we weinig gesproken over ons, jou en mij en Joy. Even een time out. Bizarre situatie: je weet dat er zoveel speelt en dan zitten we naar de TV te kijken of de krant te lezen. Ik heb Perry eerlijk gezegd hoe ik er in zit, hoe ik me voel en dat ik me zelf waarschuw ervoor te waken dat ik me niet laat leiden door verkeerde motieven (schuld, medelijden). Ik vind het erg fijn dat ik eerlijk tegenover hem kan zijn (en tegen jou). Ik ben opgelucht dat de hele zaak nu op tafel ligt, ondanks alle pijn en ellende (ook die nog komen gaat!). Perry heeft wisselende stemmingen tegenover mij. Maandagavond ging hij nog helemaal uit zijn dak tegen me, maar dinsdag en gisteren was hij heel redelijk. Hij doorloopt natuurlijk ook allerlei fasen, in afwachting van het testresultaat.

O Axel, ik wou dat we een paar weken verder waren. Dan was er eindelijk duidelijkheid en zekerheid. Tot die tijd blijft het lastig, voor ons allemaal.

Ik hoop nog iets van je te lezen vandaag. Morgen en overmorgen kan ik hoogstwaarschijnlijk niet mailen. Maar ik doe m'n best om dat wel te doen.

*Hele dikke kus + hou je haaks,
Veel liefs,
Vera*

Tijdens het voorlezen van Raponsje heb ik een *major dip*. Ik realiseer me dat ik dit binnenkort niet meer elke dag kan doen. Ik probeer mezelf te troosten met de gedachte dat de weekenden dat ik Fabio en Luca bij me heb, kwaliteitsweekenden worden. Aan tafel zitten Tessa en ik weer koel tegenover elkaar. We bespreken ons vierde voorstel voor de boedelscheiding. De twee leverkleurige lederen fauteuils van Van Bree blijven een struikelblok. Zowel Tessa als ik willen deze allebei meenemen. Ze horen gewoon bij elkaar, vinden we beiden. Maar ach, dat heeft men van Tessa en mij ook altijd gedacht. Misschien moeten we de fauteuils toch scheiden en er allebei een meenemen.

‘Ik heb tegen Marjolein gezegd dat ze Tessa dit weekend goed in de watten legt,’ zegt Stef me telefonisch, ‘maar dat is niet waarom ik je bel, Ax.’ Ik antwoord niet en wacht af.

‘Tessa zei dat ze niet wil dat jij volgende week op Marjolein’s verjaardag bent.’ Er klinkt verontschuldiging in Stefs stem.

‘Maak niet uit, Stef. Ik begrijp het.’

‘We kiezen op dit moment even voor Tessa. Ik hoop dat je dat begrijpt.’

‘Dat begrijp ik volkomen.’

‘Misschien kan ze het over een tijdje wel aan. Ik bedoel...tegelijk op een feestje verschijnen.’

‘We zien wel hoe het loopt, Stef. Ik denk dat Tessa er in de toekomst niet op zit te wachten dat ik op een feestje binnenstap met Vera.’

‘Bij ons ben je in ieder geval wel welkom. We willen Vera graag ontmoeten.’

‘Bedankt. Dat doet me goed.’

‘Hou je taai, hè!’

‘Doe ik.’

Ik maak spaghetti bolognese en doe wedstrijd met Fabio en Luca om het langste sliertje. Het wordt een heerlijke kliederboel. Mijn mannen zitten van oor tot oor onder de saus. Het maakt niet uit; ze moeten toch nog douchen. Alles is anders dan anders. Ik beleef de dagelijkse dingen als eten, douchen en slaapritueeltje nu al veel intenser dan voorheen. Het komt door het besef dat ik dit straks veel minder frequent meemaak.

‘Perry heeft de afgelopen tweeënhalve week verteld hoe hij tegen de hele *affaire* aankijkt,’ zegt Vera in ons zoveelste telefoongesprek, ‘hij denkt dat ik me vorig jaar voor het overgrote deel heb laten meeslepen door het gevoel van spanning en werd gevoed door het groepsgebeuren.’

‘Groepsgebeuren?’ onderbreek ik haar fel, ‘wat een gelul! Wanneer was er dan sprake van groepsgebeuren? Toen wij op het Rembrandtplein of de Beestenmarkt een biertje dronken? Toen we op ons plekje bij het weiland zaten? Toen we naar de film gingen? Toen we Spa dronken en kersen aten? We waren altijd samen.’

‘Ik heb hem gezegd dat dit vast een rol heeft gespeeld, zeker in het begin, maar dat er veel meer aan de hand is. Ik heb een paar pogingen gedaan uit te leggen waarom ik zoveel voor je voel. Dat was vorige week voor het laatst, maar toen werd Perry erg boos op me en zei dat hij al die dingen niet aan kon horen. Ik ben toen beneden in de logeerkamer gaan liggen, maar na vijf minuten kwam hij bij me zitten om te zeggen dat hij niet zo boos had moeten worden, maar dat hij niet in de stemming was allemaal *goeie dingen* over jou te horen.’

‘Oké, dat snap ik,’ zeg ik begripvol.

‘Perry blijft herhalen dat hij geen eerlijke kans heeft gehad vorig jaar. En dat houdt me de laatste dagen behoorlijk bezig. Ik heb hem gezegd dat hij op zich gelijk heeft, maar dat het niet zomaar is gebeurd. Mijn relatie met Perry liet blijkbaar te wensen over en ik heb gezegd dat een herstel me erg moeilijk lijkt vanwege de grote en langdurige leugen en door mijn gevoelens voor jou.’

‘Mmm,’ antwoord ik nasaal, om aan te geven dat ik aandachtig luister.

‘Maar dan denk ik,’ gaat Vera behoedzaam verder, ‘stel je voor dat Perry de biologische vader is? Wat dan? In dat geval denk ik dat ik niet bij hem weg zal kunnen gaan. Ik kan hem dat

niet aandoen. Ik kan het gewoon niet over mijn hart verkrijgen hem z'n dochter af te nemen. Verder zal mijn leven met hem fijn en liefdevol genoeg zijn, genoeg om mezelf over het algemeen toch wel redelijk gelukkig te kunnen noemen. Dan maar niet *het speciale gevoel* dat ik met jou wel heb, denk ik dan.'

'Maar lieverd,' zeg ik langzaam, 'het gaat toch om jou? Het gaat toch om jouw geluk en niet om dat van Perry en ook niet om het biologische vaderschap?'

'Axel, een kind heb je met z'n tweeën en ik vind niet dat ik het recht heb om Perry zijn kind te ontnemen. Ik acht het verder niet onwaarschijnlijk dat zodra er zekerheid is dat Perry de vader is, ik me op de een of andere manier beter kan openstellen voor hem. Sinds eind vorig jaar ben ik toch in de veronderstelling dat jij de vader bent. Het is heel plausibel dat dit doorwerkt in mijn gevoel voor Perry.'

'Dus als blijkt dat ik de vader van Joy ben, dan...?'

'Dan zal dat invloed hebben op mijn gedachten. Ik denk dat het de zaak dan iets makkelijker maakt,' zegt Vera zelfverzekerd om op complotterige toon te vervolgen: 'Als ik naar Joy kijk, zie ik jou, Ax. Of is dat wat ik wil zien? Ik weet het niet. Ik ga er nog steeds van uit dat jij de vader van Joy bent en dat ik met jou verder ga.'

'Maar het vaderschap mag geen doorslaggevende rol zijn in je keuze,' zeg ik op pijnlijke toon, 'ook niet als ik inderdaad de vader ben.'

'Je weet dat ik niet alleen voor je zou kiezen omdat jij de vader van Joy bent, maar ik zie het wél als een belangrijke extra. De basis, het houden van en de wetenschap dat we samen heel gelukkig zullen zijn, is het belangrijkste. Ik weet dat je vindt dat het vaderschap geen doorslaggevende rol mag spelen in mijn keuze, maar ik kan niet anders. Mocht straks blijken dat Perry de vader is, kan ik volgens mij geen andere keuze maken dan voor hem. Ik zou volgens mij dan niet gelukkig met jou kunnen worden, wetende dat ik hem zijn dochter, van wie hij zielsveel houdt, heb ontnomen. En als hij nou een waanzinnige klootzak

was, dan zou het allemaal anders liggen. Dan zou het vaderschap daar niet tegen opwegen.’

Ik ben het niet eens met Vera’s motivatie, maar voel dat ze ook zelf twijfels heeft bij haar standpunt.

‘Ik ga binnenkort één persoon erg veel verdriet doen, en dat benauwt me enorm. Van alleen de gedachte wordt ik al helemaal leeg en verdrietig.’

‘Ja,’ zeg ik monotoon. Ik probeer het te laten klinken als een afsluiting, maar Vera is nog niet uitgepraat.

‘Perry heeft ook gezegd dat hij alleen verder met me kan en wil als ik onvoorwaardelijk voor hem kies. Dus dat jij helemaal uit het plaatje verdwijnt. En dat maakt het nou juist allemaal zo onmogelijk moeilijk. Je weet van mijn gevoelens voor jou, het afscheid nemen en weer contact zoeken omdat we elkaar niet kunnen missen. En dan zie ik ook een gelukkig leven met jou voor me en dat weet ik het allemaal niet meer...’

Ik hoor een snikje en hoef niet na te denken over wat ik ga zeggen.

‘Ik wou dat ik je even kon vasthouden, Vera. Je even diep in je groene ogen kijken.’

‘Dat zou heerlijk zijn, Axel,’ zegt Vera snikkend.

Het blijft lang stil en als het snikken stopt, gaat Vera weer verder.

‘Maar, Ax, het is toch schrikbarend dat ik nu meer voor Perry voel dan *vóór het gesprek?*’ Er komt nog een verdwaald snikje achteraan.

‘Ja, natuurlijk vind ik dat niet fijn om te horen, maar ik herken het wél. Ik heb dat met Tessa ook gehad, maar haar gedrag is nu zo kil dat daar nu geen sprake meer van is. Het is zelfs zo dat ik veel minder last heb van medelijden nu ze zo kil en afstandelijk doet. Wat dat betreft zou ik wel gerustgesteld zijn, als Perry zich net zo kil zou opstellen ten opzichte van jou. Dan zou het voor jou ook allemaal iets makkelijker worden.’

Het is weer even stil aan de andere kant van de oceaan. Vera denkt na over mijn woorden.

‘En ik zie er zó tegenop om het onze families en vrienden te vertellen.’

Vera zit in de bekende negatieve spiraal. Aan mij de taak haar daar uit te krijgen.

‘Ook ik vond dat een enorme drempel, maar ik kan je nu zeggen dat het allemaal enorm meevalt. Natuurlijk staan vrienden en familie niet te juichen, maar de mensen die echt om je geven, laten je niet vallen. Sterker nog; ze willen je helpen, ze willen je troosten. Geloof me, mijn ouders hebben het er niet makkelijk mee, maar ze staan wél achter me. Ze hebben een beetje moeite om hoofdzaak van bijzaak te onderscheiden. Ze vinden het bijvoorbeeld zo jammer dat we het huis moeten verkopen. Lekker belangrijk!

Mijn broer zei dat hij ‘zijn nieuwe schoonzus’ met open armen zal ontvangen. Kijk, Veer, dat zijn hartverwarmende reacties, waar ik veel steun aan heb en energie uit haal. Jij zult dat soort reacties ook krijgen, wanneer je het verhaal deelt.’

Dit keer wacht Vera minder lang met een reactie.

‘Voor mij ligt het allemaal toch wel een beetje anders. Mijn schoonouders gaan wellicht een kleinkind verliezen en Perry’s andere naaste familie een nichtje waar ze erg veel van houden. Aan de andere kant prent ik mezelf wél in dat de grootste drempel genomen is, door het Perry te vertellen, en dat de rest er dus ook nog wel bij kan.’

Haar laatste zin klinkt bijna laconiek.

‘Dat is ook zo,’ antwoord ik snel, ‘het verhaal aan onze partners was het zwaarst. Alles wat daarna komt, is makkelijker.’

‘Je hebt gelijk, Ax,’ zegt Vera energieloos. Ik lijk haar een beetje uit die spiraal te hebben en wil nog graag even mijn eigen ei kwijt.

‘Ik ben het zo verschrikkelijk zat thuis, Vera. De confrontatie, het kille gedrag, het huis, de straat, Tessa, alles. Als ik de deur uitstap heb ik het idee dat alle burens me met de nek aankijken.’

‘Heel vervelend, Ax, die situatie bij je thuis. Maar vergeet niet dat het voor Tessa nog veel erger is. Ik kan me levendig

voorstellen hoe klote ze zich voelt. Ze staat er toch voor een groot deel alleen voor met twee kindjes. Het is niet haar keuze en ook in allerlei andere opzichten gaat ze erop achteruit. Ik kan me daar behoorlijk rot over voelen, Ax. Gezien de hele geschiedenis vind ik haar reactie nog meevallen. Als ik in haar positie zou zitten en alles op alles zou hebben gezet om m'n vent -waar ik zoveel om geef- bij me te houden en dan opeens met zo'n verhaal als het jouwe te worden geconfronteerd. Ik had volgens mij het broodmes gepakt.'

'Zo?' laat ik schrikkend horen.

'Ja, je bent gewaarschuwd, Faase,' probeert Vera dreigend, maar een lachje verraadt haar. Ze vervolgt serieus: 'Wees goed voor haar en begripvol. Je hoeft niet eens op alles te reageren. Laat maar gewoon tegen je aanvallen. Da's voor haar gewoon het beste om af te reageren en geeft haar nog enig gevoel dat je haar respecteert. Ze zal zich enorm belazerd voelen door jou. Ik heb hier de eerste twee dagen ook van alles naar m'n hoofd geslingerd gekregen, maar daarover heeft Perry later z'n excuus gemaakt. Dat hij dingen heeft gezegd in grote woede en verbijstering. Te meer omdat hij me vorig jaar -na de teruggekeerde mail- nadrukkelijk een paar keer heeft gevraagd of hij aan het vaderschap moest twijfelen.'

'Ik laat haar inderdaad vaak even uitrazen, omdat ik begrijp hoe ze zich voelt. Maar het is niet altijd makkelijk en daarom kijk ik uit naar het moment dat ik het huis uit kan. Ik ben dus heel benieuwd naar het huis morgen.'

'Het is voor alle partijen beter dat je het huis uitgaat, maar nog even over het huis aan de Prinsegracht. Denk nou nog even na Ax, voordat je *ja* zegt. Het is een fors bedrag, zeker omdat er nog gas, licht, telefoon en zo bijkomen. Kun je misschien nog voor twee of drie dagen een optie krijgen? Zodat je nog een paar andere huizen kunt zien? Misschien nog leuker of voordeliger?'

'Vera,' zeg ik zeurderig en lachend, 'natuurlijk is er misschien iets beters als ik langer zoek, maar misschien ook niet. Ik heb nog eens met je door Amsterdam gelopen. We zijn toen

253 restaurants voorbij gelopen om uiteindelijk bij een slechte Italiaan terecht te komen waar zelfs de wijn vies was. Ik bedoel maar. Soms kun je wel blijven zoeken, maar soms moet je ook gewoon een beslissing nemen.'

Vera kan weer lachen.

'Ha, ha, dat was op de dag van Armada020! Jezus, wat een vervolg heeft dat gekregen.'

Er begint weer een zware avond, wanneer ik om 20.30 uur thuiskom, nadat ik tot laat heb gewerkt en gegeten in de stad. Tessa heeft veel moeite mij leuk te zien doen met de kiddo's, dus kom ik pas thuis als ze al op bed liggen.

Tessa heeft een heel slechte dag omdat ze te horen heeft gekregen dat een koophuisje er waarschijnlijk niet inzit voor haar.

'Het is jouw schuld! Je hebt mijn hele toekomst in duigen gegooid!' verwelkomt ze me.

Ik geef geen antwoord, omdat ik haar daar geen goed mee doe. In een normale situatie zou zo'n huiselijk probleem een gezamenlijk probleem zijn en dan ben ik altijd degene die relativeert en haar rustig maakt door te zeggen dat het allemaal wel goed komt. Nu doe ik dat niet, omdat ik bang ben dat dat al snel wordt vertaald als 'Axel heeft geen respect en medelijden.'

Voor ik naar bed ga, luister ik nog wat muziek op de koptelefoon. In elk lied hoor ik weer teksten die van toepassing zijn op de situatie. Of is het selectieve perceptie? Hoor ik het omdat ik het wil horen?

'You're not the only one with mixed emotions. You're not the only ship adrift on this ocean. You're not the only one that's feeling lonesome. You're not the only one with mixed emotions.' (Rolling Stones)

En: *'Something's gonna happen that makes your whole life better...'* (Mark Knopfler)

Ik bel aan op nummer 297. Een stem vraagt wie ik ben en de grote voordeur gaat open. De vloer en trappen in het portaal zijn wit marmer. De lambrisering is van donker eiken en er hangt een prachtige lamp in de centrale hal.

Helemaal boven, op de derde verdieping, staat Deons collega in de deuropening te wachten.

‘Hallo, Axel Faase.’

‘Jaap Bergman, kom verder.’

Het is binnen heel anders dan ik aan de buitenkant heb kunnen inschatten. Jaap legt uit dat deze huizen eigenlijk helemaal nieuw zijn, maar dat ze de authentieke gevels hebben laten staan, omdat die onder monumentenzorg vallen. De eerste indruk is direct geweldig. De huiskamer heeft een open haard en is zeer sfeervol. Hier zie ik mezelf wel zitten.

Het semi-open keukentje is speels bij de kamer betrokken. Ik zie mezelf hier wel koken.

De badkamer is netjes betegeld en heeft bad en douche. Hier zie ik mezelf wel in bad liggen.

De achterslaapkamer is ruim en heeft zelfs een balkonnetje. Hier zie ik mijn draaitafels, platen en bedden voor de jongens wel staan.

Er is een trap naar boven. Een klein kamertje zie ik helemaal zitten als kamertje voor Joy en in de grote sfeervolle slaapkamer met puntedak zie ik me wel slapen en nog veel meer dingen doen. Ik ben helemaal verliefd op dit huis. Het gevoel is goed en gevoel is een goede raadgever.

In elk vertrek vertelt Jaap wat er overgenomen kan worden. Hij geeft me daar een lijst van mee, zodat ik daar op mijn gemak naar kan kijken.

‘Hé grote vriend!’ schreeuwt het toestel in mijn oor.

‘Hoi Deon,’ zeg ik enthousiast, ‘je hebt me wéér geholpen. Ik heb het huis aan de Prinsegracht.’

‘Wat goed, man! Helemaal gaaf! Wanneer krijg je de sleutel?’

‘Dinsdag.’

‘Dat is al over vier dagen!’

‘Ja, gelukkig wel. Help je me verhuizen?’

‘Hallo? Heeft een wijf tieten? Natuurlijk help ik je!’

‘Fijn. Dinsdagavond om zeven uur in Delft. Cas regelt een busje. Ik bel Stef ook nog even.’

‘Ik ben er.’

‘Dank je, vriend,’ zeg ik overdreven plechtig.

‘En Deon...je hebt me nu aan een andere baan geholpen en ook aan een huis. Kun je er ook nog even voor zorgen dat Vera de juiste keuze maakt en naar me toe komt?’

‘Er zijn grenzen,’ lacht Deon.

‘Fijn weekend alvast, jongen.’

‘Zie ik je nog?’

‘Ik denk het niet. Zaterdag moet ik spullen inpakken voor de verhuizing en zondag is mijn vader jarig.’

‘Oké, dan zie ik je dinsdag. Feliciteer je vader van me. Mazzel.’

Mijn vader drukt me met zijn dunne armen stevig tegen zijn tengere lichaam als ik hem feliciteer. Hij zegt er niets bij. Het is zijn manier om te laten blijken dat hij altijd achter me zal staan, omdat ik zijn zoon ben. Ik zie dat hij het moeilijk heeft, omdat ik weet dat hij Tessa heel graag mag.

Mijn moeder huilt wanneer ik haar in de keuken feliciteer. Ik hou me groot.

‘Toen je me belde heb ik in eerste instantie tegen pa gezegd dat die Vera er niet in komt,’ zegt mijn moeder eerlijk, ‘maar pa zei dat het om jouw geluk ging en nu denk ik er wel anders over. Ze is gewoon welkom. En haar dochtertje ook. Wanneer is die uitslag bekend?’

‘Over drie weken.’

‘Jeetje, jongen, hoe hou je dat vol?’

‘Ik heb niet veel keus.’

Niet alle ooms en tantes reageren even enthousiast als ik ze een hand geef. Het laat me koud. Wie niet accepteert dat ik voor mijn eigen geluk kies, kan het zuur krijgen.

Met Pascal ga ik even naar de tuin. Daar praat ik hem rustig bij over de laatste stand van zaken.

Bij mij overheerst de opluchting als ik met dozen en meubels het huis uitloop. Tessa is verdrietig en zit in de huiskamer op een stoel die niet verhuist. Cas, Stef en Deon hebben erg veel moeite met het zien van een emotionele Tessa. Ik zie Tessa al drie weken emotioneel en lijk er een beetje immuun voor te worden.

Daarnaast kijk ik enorm uit naar het moment dat ik over een paar uur in mijn nieuwe huis woon.

Het gaat allemaal vrij snel. Dat is het voordeel van een boedelscheiding; je hoeft de helft niet te verhuizen. Vlak voor het laatste ritje hoor ik Stef en Deon tegen Tessa zeggen dat ze moet bellen als ze hulp met de verhuizing nodig heeft. Ik ben daar blij om. Ik zou haar ook best willen helpen, maar Tessa wil geen hulp van mij. Ze heeft gezegd alles alleen te willen doen. Alleen betekent 'zonder hulp van Axel Faase'.

Cas en Stef vinden mijn nieuwe onderkomen erg leuk. Deon kende het al. We drinken om kwart voor twaalf een biertje in mijn nieuwe woonkamer.

Als ze weg zijn pak ik dozen uit en zet ik mijn bed in elkaar. Ik heb nog geen internet en ben ook morgen nog vrij. Ik moet het dus even zonder mail van Vera doen.

‘Het huis is echt heel sfeervol, Veer,’ besluit ik een uitgebreide beschrijving in een van de dagelijkse telefoongesprekken.

‘Het klinkt inderdaad goed. Ik ben benieuwd,’ antwoordt Vera niet overdreven enthousiast.

‘Benieuwd naar het huis of benieuwd of je het ooit zult zien?’ vraag ik recht op de vrouw af.

‘Niet doen, Ax. Alsjeblieft. Het is juist zo heerlijk om over andere dingen dan problemen en beslissingen te praten,’ smeekt Vera.

‘Ja, dat weet ik, lieverd, en je hebt ook wel gelijk, maar je snapt toch wel dat het ook mijn taak is dat je alles helder blijft zien? Ik móet Perry’s conragewicht blijven zijn. Waren er maar meer mensen die hetzelfde tegen je zouden zeggen als ik. Ik vind het zo jammer dat jullie nog steeds niets hebben verteld aan jullie familie en vrienden. Over je vrienden gesproken; ik kreeg vanmorgen nog een mailtje van Maaïke Dijkstra. Ze vroeg hoe het met me ging. Heb ik dus weer om de hete brij moeten draaien en geschreven dat het goed gaat met me en dat mijn nieuwe baan - die je na tien maanden eigenlijk geen nieuwe baan meer mag noemen- me prima bevalt. Ik heb niets over jou geschreven. Jullie hebben toch nog wel contact?’

‘Ja, bijna wekelijks,’ zegt Vera.

‘Ik zou zo graag willen dat je met vrienden over de kwestie zou praten, maar in plaats daarvan zit Perry elke dag tegenover je. Je ziet zijn verdriet, je hebt oogcontact, je ziet elkaar’s lichaamstaal. Dat heb ik allemaal niet, Veer. Ik moet het met mailtjes en telefoongesprekken doen. Ik voel me als Don Quichotte. Perry heeft daardoor zó’n enorme voorsprong. Hij weet ook dondersgoed dat ik in het nadeel ben, omdat ik alleen maar bel en mail.’

‘Hij denkt dat we geen contact hebben, Ax. Ik heb hem dat beloofd.’

‘WAT?’ zeg ik vol ongeloof.

‘Ik ben voor de zoveelste keer aan het liegen tegen hem,’
vervolgt ze timide.

Volgende week krijgt Vera de uitslag van de DNA-test binnen. Dan zal ze de definitieve beslissing nemen over met wie ze verder gaat. Ze weet dat ik het een verkeerde motivatie vind om het vaderschap doorslaggevend te laten zijn. Daar zijn de laatste vier weken wel honderd mails en tientallen telefoontjes aan besteed. Ik sta machteloos. Perry heeft alles in de strijd gegooid om Vera duidelijk te maken dat hij ondanks alles met haar verder wil. Ik ben behoorlijk moegestreden. Ik heb er alles aan gedaan om Vera te laten weten dat ze voor mij moet kiezen. Het wordt spannend volgende week.

Nicole belt me op om te zeggen dat er binnen de Gemeente Delft geruchten circuleren over Vera en mij.

‘Hoe kan dat nou?’ zeg ik, ‘alleen jij en Cas weten het.’

‘Iemand van de afdeling Bouwkunde heeft het via een kennis van Tessa gehoord en dat is gaan rondzingen door het gebouw. Je weet hoe dat soort geruchten gaan.’

‘Ach, Nicole. Ik kan er eigenlijk niet mee zitten. Je houdt het toch niet tegen. Het is vanzelfsprekend dat Tessa haar verhaal doet bij vrienden en bekenden.’

‘Wil je dat Cas en ik de collega’s op de derde op de hoogte brengen. Ze kunnen beter de échte versie horen dan het gerucht.’

‘Ja, vertel het maar aan Floortje.’

Nicole en Cas steunen me al die tijd al en zijn daarin onvermoeibaar. Ook nu gebruikt Nicole de gelegenheid om me een hart onder de riem te steken.

‘Hoe gaat het nou op dit moment, topper?’

‘Het is afwachten op volgende week, hè,’ zeg ik met een zucht.

‘Is de datum al bekend?’

‘Vera heeft gezegd dat ze het maandag of dinsdag hoort.’

‘Je laat het wel meteen weten, hè?’

‘Natuurlijk, Nicole. Ik bel direct naar jou of Cas.’

Het jaarlijkse Bokbierfestival in de Beurs van Berlage is eigenlijk bedoeld om verschillende merken bokbier te proeven.

Brouwerijen vanuit het hele land staan met een tap aan de buitenrand van de mooie zaal opgesteld. Je geeft je bij de ingang gekochte glas af en levert een muntje in. Je drinkt je herfstbiertje op en gaat naar een volgende brouwer. Het duurt maar tot elf uur en dat is maar goed ook. Deon en ik zijn elk jaar rond die tijd katjelan.

‘Die glazen worden elk jaar kleiner!’ zegt Deon als we er beide één kopen. We hangen onze jas op en lopen de grote zaal in. De sfeer is elk jaar hetzelfde. Wij beginnen meestal rond acht uur aan onze jaarlijkse bokbierproeverij. Degenen die nu al lam zijn, zijn vanmiddag al begonnen.

‘Hoe zit het met die test, Axel?’ vraagt Deon als we aan ons eerste bokbiertje nippen, ‘of vind je het vervelend om er over te praten?’

‘Nee, hoor. Ik vind het niet vervelend om er over te praten. Ik vind de onduidelijkheid vervelend. De onduidelijkheid over mijn toekomst. Komt Vera nou wel of niet naar Nederland? Kiest ze voor mij of voor haar vent? Is hij de vader of ben ik het? Daar word ik zo moe van. Soms denk ik wel eens ‘kies voor hem’, zodat ik door kan met mijn leven. Dat is niet mijn favoriete keuze, maar dan is er in elk geval wél duidelijkheid.’

‘En de test?’

‘Ik had hem afgelopen week al verwacht, maar het wordt maandag of dinsdag.’

‘En hangt alles daar vanaf?’

Ik knik met een blik van ongelooft.

‘Ik vind het ook heel gek. Ze moet niet kiezen voor de vader van haar kind, maar voor de man van wie ze het meest houdt.’

‘Ze gaat dus geen lógische, maar een bíologische keuze maken?’

‘Die ga ik onthouden, da’s een goeie,’ lach ik bitter.

‘Maar als komende week blijkt dat jij de vader bent,’ vervolgt Deon, ‘dan stapt ze op het vliegtuig.’

‘Ja.’

Deon drinkt het laatste slokje uit zijn glas en ik volg zijn voorbeeld.

‘Hoe vond jij hem?’

‘Een beetje te bitter.’

‘Op naar de volgende.’

We proosten onze glazen tegen elkaar en nemen een keurende slok.

‘Maar,’ vervolg ik de Vera-kwestie, ‘dat het een spannende week wordt, staat vast.’

‘Absoluut. Maar je hebt gelijk over die onduidelijkheid. Daar word je gék van. Er moet duidelijkheid komen. Zo trek jij het niet al te lang meer.’

‘Ik leef inmiddels ook heel erg naar die uitslag,’ zeg ik voordat ik een grote slok neem, ‘en over uitslagen gesproken; deze krijgt een dikke acht van mij.’ Ik hou mijn glas iets omhoog.

‘Ja, hij is lekker zoet, hè?’ Deon kijkt om zich heen, zoals Deon tijdens het uitgaan altijd om zich heen kijkt.

‘Weet je wat het enige mindere is aan het bokbierfestival, Ax?’

‘Nou?’

‘Er zijn zo weinig vrouwen.’

Na weer een slopende dag zonder enig bericht van het eiland, heb ik een heerlijke ovenschotel gemaakt in mijn nieuwe oven van mijn nieuwe keukentje. Net als ik de hete schaal op tafel heb gezet en een rood wijntje voor mezelf inschenk, gaat mijn mobiel over. Het is Vera.

‘Eindelijk, Ax. Morgen is het onderzoeksrapport hier.’ Vera klinkt enthousiast en opgelucht. Ook zij is inmiddels gek geworden van het wachten.

‘Oké, dus morgen weten we het?’

‘Ja, Ax,’ zegt Vera nu minder enthousiast, ‘dan weten we het. Perry vroeg me vandaag of ik een idee had over de uitslag en ik kon het niet over mijn hart verkrijgen hem de waarheid te zeggen. Ik heb daarom gezegd dat ik het gewoonweg niet weet. Is weer niet eerlijk, maar ja.’

‘Na alle leugens kan dit er ook nog wel bij, Veer.’

‘Jeetje, Ax, nog zo’n 24 uur wachten. Raar gevoel, hoor. Ik ben aan de ene kant blij dat er duidelijkheid komt, maar aan de andere kant zie ik op tegen het verdriet. En waar ik nog het meest bang voor ben, is de uitslag dat Perry tóch de echte vader is. Ik denk hem dan toch niet in de steek te kunnen laten, dat kan ik hem niet aandoen. De gedachte, dat hij de vader is, stop ik het liefst maar weg. Ik kan het me ook niet voorstellen dat het echt zo zal zijn. Bovendien ligt mijn hart bij jou. Als ik net je lange mail weer lees over het samen in slaap vallen, samen koken, Joy vertroetelen en zo, dan zie ik een heel happy leven met ons drietjes voor me.’

‘Ik ook, Vera. Ik kijk al bijna anderhalf jaar uit naar een happy leven met jou.’

‘Ik bel je morgen rond zes uur ’s avonds, Nederlandse tijd. *Sweet dreams*, topper.’

‘*Sweet dreams*? Ik hoop dat ik kan slapen!’

Het komt nu echt dichtbij. De uitslag van de DNA-test, waarover alle gesprekken en mails van de afgelopen vijf weken met Vera zijn gegaan, bepaalt hoe de rest van mijn leven er uit gaat zien. In het ene geval heb ik er morgen een dochter bij, hebben Fabio en Luca er een halfzusje bij, hebben mijn ouders er een kleinkind bij, heeft mijn broer er een nichtje bij en haal ik over een paar dagen mijn droomvrouw van het vliegveld. En ze leefden nog lang en gelukkig.

In het andere geval eindigt voor de zoveelste keer het contact tussen Vera en mij en dan... ja, wat dan, eigenlijk? Dan is het klaar. Over en sluiten. En dan echt voorgoed.

Naast mijn bord begint mijn gsm te trillen en te piepen. Een sms-je van Evert.

Hoi Ax, ik hoor hier bij gemeente allerlei indianenverhalen over je. Kun je me vertellen wat er aan de hand is? Groet, Evert

Evert, ik kom vrijdagmiddag even koffie bij je drinken. Dan hoor je mijn versie van dat indianenverhaal. Groet, Axel

Ik zet mijn bord, het bestek en de ovenschaal in de vaatwasser en maak koffie. Terwijl de koffie loopt, bel ik steun en toeverlaat Nicole.

‘Morgen krijgt Vera de uitslag van het onderzoek. Zodra ik het weet, dan horen jullie het uiteraard ook meteen.’

‘Tering, wat spannend, Ax!’ komt uit Nicole’s tenen, ‘hebben jullie nog gesproken over scenario's of komt alles op de uitslag aan?’

‘De uitslag zal allesbepalend zijn, helaas. Ik heb Vera niet op andere gedachten kunnen brengen.’

‘Daar was ik al bang voor. Ik proefde al zoiets in een mail die ze me vorige week stuurde. Daarin fantaseerde ze overigens wel over een leven met jou en Joy.’

‘Ja,’ zeg ik gepast trots, ‘mijn mails van vorige week hebben goed gewerkt. Elke ochtend als ze haar pc aanzette, was er een lange mail van me. Gewoon dagelijkse dingen en over de toekomst. Bewust geen druk omtrent keuze bij haar gelegd. Wél geschetst hoe het zal zijn samen in de supermarkt, in de keuken, aan het ontbijt, bij de wastafel. Simpele dingen, dus. Geen strand, pretparken of vakanties genoemd. Steeds maar weer die simpele dingen, want dat is juist waar ik zo naar uitkijk. Gewoon op vrijdagavond op de bank samen naar een suffe film kijken. Ik heb erg mijn best gedaan in dit soort mails een sfeertje te creëren. Een beetje stemmingmakerij; misschien zelfs manipulatie. Maar dat mag, want ik zit in de fase dat alles geoorloofd is. Ik kan -in tegenstelling tot Perry- niet oog in oog met haar zitten, dus moet ik andere middelen gebruiken. Het lijkt aan te slaan.’

‘Goed gedaan, topper,’ zegt Nicole net zo trots.

‘Er is nog iets. Evert sms-te me zojuist. Hij had iets gehoord over mij en vroeg of ik hem wil vertellen wat er echt aan de hand is. Hij heeft de naam Vera overigens niet genoemd. Ik kom vrijdagmiddag dus even bij jullie langs om koffie te drinken met Evert.’

‘Goed dat je Evert apart neemt, want het verhaal is al als een lopend vuurtje gegaan en de inhoud zal hier en daar wat zijn aangepast. Het verhaal dat hier rondzingt is van de kant van Tessa gekomen en die weet lang niet alles, neem ik aan.’

‘Nee, Tessa kent de status niet,’ zeg ik, ‘maar ik ga je hangen, Nicole. Ik wil nog wat mensen bellen.’

‘Ja, begrijpelijk. Nou, Ax, ik hoop dat ik je morgen kan feliciteren!’

‘Ik ga nog steeds uit van een goede afloop. Ik spreek jullie morgen. Doei.’

Als de wekkerradio aan slaat en rode cijfers aangeven dat het 7:15 is, schiet het direct in mijn hoofd. Vandaag is de dag. Vandaag gebeurt het. Ondanks dat ik moeilijk in slaap viel, heb ik uiteindelijk wel goed geslapen. Ik douche uitgebreid, ontbijt licht en fiets naar de zaak.

Mijn ouders, mijn broer, alle collega's van Wright4U en de meeste vrienden, weten dat ik vandaag Het Bericht van Barbados ga krijgen.

‘Goedemorgen, Axel!’ zegt Angela even vrolijk als altijd, ‘spannende dag vandaag, hè?’

Ik knik haar lachend toe, terwijl ik verder loop. Als nou maar niet iedereen om de vijf minuten tegen me gaat zeggen dat het vandaag zo'n spannende dag is. Dat weet ik zelf ook wel.

‘Ben je de nacht een beetje doorgekomen?’ vraagt Cas me telefonisch.

‘Ja, ik heb wel redelijk geslapen.’

‘Ax, ik hoorde vanmorgen in de auto *King of my Castle!* Die draaiden ze in Billy Bob's, hè?’

‘Zeker weten!’ zeg ik.

‘Zou het een voorteken zijn?’

‘Zo bijgelovig wil ik best zijn voor een keertje.’

Fijn om even ontspannend met Cas te praten. Hierdoor zijn er toch weer een paar minuutjes verstreken.

De dag kruipt voorbij. Ik bel met Pascal, Deon, mijn moeder, Evert, Stef, Deon nog een keer en Nicole. Ik maak een toer langs alle bureau's en zit wat langer in het kantoortje van Niels. Iedereen leeft enorm met me mee en iedereen hoopt, duimt of bidt voor een goede afloop.

Rond een uur of vier hou ik het niet meer uit. In mijn maag ligt de inmiddels bekende baksteen weer. Ik besluit wat door de kou te gaan wandelen. Ik kijk wat etalages en ga heel af en toe op een

bankje zitten. Het helpt niet veel. Ik voel me net zo ongeduldig en gespannen als op kantoor.

Eenmaal terug mail ik nog wat met Cas, Deon en Pascal en daarna is het voornamelijk wachten. Ik heb besloten op kantoor te blijven tot Vera heeft gebeld. Ik wil niet op de fiets gebeld worden. Ik zie mezelf al staan. Op een druk kruispunt in Den Haag. Eén vinger in mijn oor en het toestel aan mijn andere oor.

‘Zou je het alsjeblieft nóg een keer kunnen herhalen, Vera? Ben ik nou de vader of is Perry dat? Ik kan je echt niet verstaan!’
Nee, dat wil ik niet.

‘Succes, Axel,’ zegt Angela, die vandaag iets eerder weg gaat.

Zo gaat het een uur lang door. Elke collega die naar huis gaat, wenst me sterkte voor het komende telefoongesprek.

Half zes.

‘Succes voor straks, Axel!’

‘Dank je, Frits. Prettige avond.’

Kwart voor zes.

‘Ax, succes he! Het komt vast goed.’

‘Dank je, Carlijn. Fijne avond. Tot morgen.’

Zes uur.

‘Nog steeds niets?’ vraagt Niels.

‘Nee,’ zeg ik.

‘Wil je nog koffie?’

‘Nee, het komt me mijn neus uit.’

Half zeven.

Mijn telefoon gaat en mijn hart slaat over. Dit is het moment waarop ik al uren, al dagen, al weken wacht.

‘Met Axel.’

‘Hoi, Ax.’ Vera klinkt zacht en *down*.

‘En?’ vraag ik hoopvol.

‘Perry is de vader van Joy.’

Kut! Scenario twee, dus. Vera blijft op Barbados.

Verschrikkelijke kutzooi!

‘En nu?’ vraag ik voorzichtig.

‘Ik kan hem zijn dochter niet afnemen, Axel,’ huilt ze, ‘ik ben zo verdrietig en down dat wij nu niet verdergaan. Ik had gehoopt dat jij de vader zou zijn.’

‘Zo hoeft het niet te gaan,’ probeer ik tegen beter weten in.

‘We kunnen geen contact meer hebben, Ax,’ zegt ze zacht. Ik kan niet antwoorden, alleen maar huilen. Ik dacht dat duidelijkheid prettig zou zijn. Dat is het niet. Het voelt slecht en het doet pijn. Mijn hele wereld stort in.

‘Ik stuur je nog een mail en dan moeten we geen contact meer hebben.’

We zeggen allebei nog een keer huilend dat we van elkaar houden en hangen dan op.

Ik leg mijn voorhoofd op mijn bureau en huil vijf minuten zachtjes mijn frustratie van me af.

‘Blijf maar een paar dagen thuis, Axel,’ zegt Niels vanuit de deuropening. Ik heb hem niet horen aankomen.

‘Ik kijk wel. Bedankt.’

Met natte ogen zet ik mijn telefoon uit.

Ik val neer op mijn bank en staar naar het plafond. Ben ik ooit ongelukkiger geweest dan op dit moment? Ik kan het me niet herinneren. Ik voel me alsof ik een week moet slapen. Mijn telefoon ligt op de donkerblauwe vloerbedekking naast de bank. Ik kijk ernaar. Hij staat nog steeds uit. Ik kan dit niet maken. Iedereen leeft zo met me mee. Iedereen is zo benieuwd naar de uitslag en in plaats van iedereen te bellen, zet ik mijn toestel uit. Dat verdienen ze niet. Ze hebben stuk voor stuk allemaal voor me klaar gestaan. Ik moet hen laten weten wat de uitslag is. Dat ben ik hen moreel verplicht.

Systematisch bel ik mijn ouders, Pascal, Nicole en Deon.

Tegen iedereen ben ik kort. Ik zeg alleen dat ik de vader niet ben en dat ik nu geen energie heb om er langer over te praten, omdat het een grote emotionele tegenslag is.

Iedereen begrijpt het en iedereen wenst me veel succes. Alleen mijn moeder voegt er nog aan toe dat ik geen gekke dingen moet doen. Ze heeft me waarschijnlijk nog nooit zo desperaat gehoord. Ineens schiet me te binnen dat Vera een tijd geleden heeft gezegd dat ze hoopte dat Perry de vader is, zodat ze zonder het openen van de beerput naar mij zou kunnen komen. Ik weet niet of het iets uithaalt, maar besluit haar daarmee te confronteren. Het interesseert me niet of Perry al dan niet de telefoon kan opnemen. De tijd van regeltjes is voorbij. Als ik hem aan de lijn krijg, vraag ik gewoon naar Vera. Ik moet nu echt alles uit de kast trekken, al heb ik er eigenlijk de energie niet voor. Dit is te belangrijk. Ik móet bellen.

‘Vera speaking.’

Ik confronteer haar met haar eerder gedane uitspraak. Zoals verwacht is die uitspraak gedateerd en daardoor irrelevant. Dat wist ik eigenlijk van tevoren, maar ik moet toch wat.

‘Ik wil naar je toe komen, Vera. Ik wil oog-in-oog met je zitten en met je praten,’ zeg ik wanhopig.

‘Je kunt echt deze kant niet opkomen, hoor, Ax. Dat mag je echt niet doen. Perry zou er zoveel pijn van hebben.’

‘En mijn pijn dan! Telt die niet, Vera?’

‘Natuurlijk,’ huilt ze, ‘denk je dan dat ik het daar niet moeilijk mee heb. Ik wil jou helemaal geen pijn doen.’

‘Laat me alsjeblieft langskomen bij je, Vera? Perry hoeft het niet eens te weten.’

‘Nee, het kan echt niet. Je moet het niet doen, hoor!’

Er wordt even niets gezegd. Er wordt aan beide kanten alleen maar gesnikt.

‘Ik stuur je snel een afscheidsmail, Ax.’

‘Ik mail jou ook nog, Veer.’

‘Wel naar het geheime adres, hè, Ax?’

Na een lang warm bad, lig ik om tien uur in bed. Ik huil mezelf in slaap.

Als ik om tien uur op kantoor aankom, merk ik dat iedereen op de hoogte is van de inhoud van het gesprek van gisteravond. De meeste collega's geven op geheel eigen wijze blijk van medeleven. Het doet me goed.

‘Wat doe je hier, Ax?’ vraagt Niels, die mijn kantoor inloopt.

‘Ik word gek thuis,’ zeg ik, ‘als je het niet erg vindt...ik wilde graag even onder de mensen zijn.’ De echte reden is dat ik -tegen beter weten in- hoop dat er hier wel mail van Vera is.

‘Tuurlijk, Axel, je bent welkom. Maar weet dat je een paar dagen thuis mag blijven, als je daar behoefte aan hebt.’

‘Dank je, Niels.’ Die man verdient een standbeeld.

Er is ook hier geen mail van Vera. Die heb ik dus nog tegoed. Ik bel Nicole.

‘Hoi Axel,’ zegt Nicole vol medelijden, ‘hoe is het nou, jongen?’

‘Ik ben een wandelend lijk. Ik heb hooguit een uurtje geslapen.’

‘Dat vind ik niet zo gek. Heb je vrij genomen?’

‘Nee, ik ben op mijn werk.’

‘Wat? Je gaat toch nu niet werken?’

‘Ik was benieuwd of de afscheidsmail van Vera er al zou zijn.’

‘En? Is die er?’

‘Nee. Niets,’ zeg ik, ‘ik heb haar gisteravond nog wel even aan de lijn gehad, nadat ik jou had gebeld. Ik heb gevraagd of ik bij haar langs mocht komen, maar dat wil ze niet. Daarna heb ik gevraagd of ik haar nog mag mailen en toe zei ze dat dat wel mocht, maar dan naar het geheime adres. En dan ik: Waarom dan? Omdat ik ervoor moet zorgen dat Perry niet te weten komt dat wij nog steeds contact hebben? Omdat ik moet voorkomen dat hij daar kwaad over wordt op Vera? Waarom moet ik haar nu nog beschermen? Ze is dus weer aan het liegen.’

‘Ik heb Vera gisteravond een mail gestuurd,’ zegt Nicole

‘Oké. Wat heb je geschreven?’ vraag ik nieuwsgierig.

‘Ik heb aangegeven dat ik moeite heb met de manier waarop ze haar keuze maakt. Ik heb gezegd dat ik vind dat ze een enorme last op de schouders van haar kind legt als zij inderdaad de enige reden is waarom papa en mama bij elkaar blijven. En dat ze zeker moet weten dat ze niet over een aantal jaren alsnog hierom uit elkaar gaan. Ik heb haar uitgedaagd om mij te zeggen dat ze nog steeds veel van Perry houdt.

Tot slot heb ik haar om de oren geslagen met haar schuldgevoel en gezegd dat dat nooit de enige reden mag zijn waarom ze voor Perry kiest, omdat aan de andere kant iemand staat die zijn huis, vrouw en kinderen alleen heeft opgegeven voor haar en dat die hun huis, man en vader moeten missen. Dus dat Perry niet de enige is die heel erg zielig en verdrietig is.’

‘Goeie mail, zo te horen, Nicole. Met veel waarheden.’

‘Ze zal het me niet in dank afnemen, maar ik heb haar gezegd dat ik haar een beetje wakker wilde schudden. Ik vraag me af of het iets zal uithalen.’

‘Niet geschoten is zéker mis,’ zeg ik hoopvol.

‘Sorry dat ik het moet zeggen, Ax, maar ik vrees dat ze zichzelf nooit zal toestaan om bij hem weg te gaan en ik denk dat ze het heel erg moeilijk gaat krijgen.’

‘Eerlijk gezegd ben ik daar ook bang voor, maar ik blijf toch nog hoop houden. Ik kan het nu gewoon nog niet afsluiten. Ik kan niet eeuwig blijven wachten. Dat zou me slopen. Ik zal uiteindelijk voor mezelf kiezen en verder gaan, maar ik wil nu nog niet opgeven. Daarom ben ik ook zo benieuwd wat de mineur van haar laatste mail zal zijn.’

‘Reken nergens op, Axel. Je hebt al genoeg teleurstellingen te verwerken gehad.’

Ex-collega's van de Gemeente Delft kijken me aan alsof ik een attractie ben. Zo te zien is iedereen op de hoogte van Mijn Verhaal. Ik voel me er niet gemakkelijk onder en loop snel door naar de afdeling Financiën.

Evert is blij me te zien en dat is wederzijds. Zonder te vragen haalt hij een zwarte koffie voor me en gaat me voor naar een lege vergaderruimte. Ik praat hem bij over de hele kwestie. Ik begin bij mijn vertrek van Financiën naar Communicatie en kom via Disney bij de status van deze week.

‘Dus Vera zit nu nog op Barbados?’ vraagt Evert voor de zekerheid.

‘Ja, hoezo?’ vraag ik verbaasd.

‘Nou, er gaan hier geruchten dat Vera naar jou toe komt en momenteel in Frankrijk verblijft.’

Ik schiet in de lach.

‘Jezus, wat een onzin, Evert.’

‘Ik ben blij dat ik jouw versie nu gehoord heb,’ zegt Evert en hij legt een hand op mijn schouder, ‘maar wat een verhaal, man!’

‘Ja, het is een bizar verhaal geworden. Ik hoop alleen dat het nog niet klaar is.’

‘Hoe gaat het nu verder?’

‘Vera heeft gezegd me een afscheidsmail te sturen. Ik heb al een paar dagen niets van haar gehoord. Als ik bel, wordt er niet opgenomen.’

‘Is dat een goed of een slecht teken?’

‘Het zou kunnen betekenen dat ze twijfels heeft over haar beslissing en daarom geen contact zoekt. Het kan ook zijn dat ze er al helemaal uit is en juist daarom niets meer laat horen. Ja, en er is nog een derde optie,’ zeg ik lachend, ‘dat ze al in Frankrijk zit.’

Evert lacht mee.

‘Waarom pak je het vliegtuig niet?’

‘Heb ik aan gedacht, maar Vera heeft me expliciet gevraagd dat niet te doen. Ik ben bang dat het averechts zou werken, als ik toch ga.’

Wanneer andere ex-collega’s me willen claimen, wijs ik naar Evert.

‘Hij weet hoe het zit!’ roep ik, ‘ik moet mijn kinderen ophalen.’

Mijn telefoon gaat als ik de straat uitrij. Ik breng de kinderen terug naar Tessa.

‘Hoi Cas,’ zeg ik handsfree.

‘En? Al wat gehoord?’

‘Nog niets. Jullie?’

‘Ook niets,’ zegt Cas somber.

‘Als ze echt niets meer laat horen, dan overweeg ik serieus om daar even een klein bommetje te laten ontploffen.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Vergeet niet dat Perry denkt dat Vera en ik de laatste zes weken ook geen contact hebben gehad.’

‘Dat meen je niet!,’ zegt Cas verontwaardigd, ‘ze is gewoon weer niet eerlijk tegen hem geweest.’

‘Ik hoef alleen maar even te bellen buiten kantooruren of een mailtje aan het gewone emailadres. Maar dat wil ik niet. Althans, nóg niet. Ik heb nog even geduld.’

‘Waar is die zogenaamde herstart van haar dan op gebaseerd? Ze is wel ongelooflijk stom bezig om nu weer geen open kaart te spelen.’

‘Er is nog zoveel dat Perry niet weet. En Vera gaat hem dat echt niet meer vertellen. Zo zal ze voor de zoveelste keer aan een valse start beginnen met hem. En ik houd mezelf maar voor dat ze dat niet volhoudt. Daarvoor houdt ze te weinig van hem en te veel van mij. Al is Vera wel een meester in het zichzelf wegcijferen.’

‘Ik heb nog wel een nieuwtje,’ zegt Cas ineens enthousiast.

‘Huh? Wat dan?’ antwoord ik verbouwereerd.

‘Ik ga ook weg bij de Gemeente Delft.’

‘Hé, gefeliciteerd, man. Wat ga je doen?’

‘Ik word directeur Gemeente Werken in Dordrecht.’

‘Goed, man!’

‘Ik geef op 12 december mijn afscheidsreceptie in Café De Wijnhaven.’

‘Ik ben er zeker bij! Mag ik Vera meenemen?’ vraag ik uitdagend.

‘Wishful thinking, boy! Ja, je mag haar natuurlijk meenemen. Dan vraag je zeker aan Tessa of ze op Joy kan passen.’

‘Kutjong,’ zeg ik lachend.

‘Ik heb een nieuwtje,’ zegt Tessa koel en zakelijk, ‘ik heb een nieuwe vriend en ik heb het gevoel dat ik jou wel verwerkt heb.’ Beng! Tessa een nieuw vriendje? Ik heb altijd gedacht dat ze snel een andere vent zou hebben, want Tessa ziet er niet slecht uit. Ik heb ook altijd gedacht dat ik blij zou zijn, omdat ik wil dat Tessa weer snel gelukkig is. Dat is ook beter voor mijn kinderen. Maar waarom is dit bericht dan zo’n klap voor me? Gadverdamme! Het idee dat er een wildvreemde met z’n gore poten aan Tessa’s lichaam zit, maakt me letterlijk misselijk. Ik kan wel kotsen. Bah!

‘Nou,’ zeg ik vertwijfeld, ‘dat is leuk voor je. Ik hoop dat je gelukkig wordt met hem. En over dat verwerken, nou, dat vind ik knap in zeven weken. Ik heb jou in ieder geval nog niet verwerkt.’ Ik geef mijn kanjers zoenen waar zij en ik twee weken op moeten teren. Dit is het moeilijkste moment. Weggaan. Weggaan van de twee mensjes waar ik het meest van hou.

De meningen van mijn vrienden, collega's, broer en ouders lopen uiteen. De een denkt dat Vera niets meer van zich laat horen. Dat ze heeft gekozen voor de ultieme struisvogelmethode. Anderen denken dat Vera vroeg of laat bij zinnen komt en haar beslissing teruggedraait.

Ik vind dat ik geduldig genoeg ben geweest en stuur een mail in de hoop dat die ook daadwerkelijk gelezen wordt.

-----Original Message-----

From: 'Faase, Axel' <Axel.Faase@wright4u.nl>

To: "barbatopper@hotmail.com" <barbatopper@hotmail.com>

Subject: Wachten

Lieve Vera,

Nu, 6 dagen na je slechte bericht, ben ik weer redelijk 'rustig'. Ik heb dinsdagavond en dinsdagnacht heel lang en heel veel gehuild. En overdag vooral met heel veel mensen gesproken. Soms op mijn initiatief, vaak ook op initiatief van vrienden, bekenden en collega's die meelevan. Praten is goed, het helpt het verdriet te verwerken. Na de dinsdagavond en -nacht van totale verslagenheid, kan ik weer redelijk helder denken.

Vera, ik wil je in deze korte mail een aantal belangrijke dingen laten weten. Het belangrijkste is dat ik heel veel van je hou. Ook belangrijk om te weten is dat ik op je blijf wachten. Had je een keuze gemaakt uit motivatie die te onderbouwen is, dan had ik de handdoek in de ring gegooid.

Nu kan ik dat niet. Ik ben er te zeker van dat je niet gelukkig wordt met Perry om nu op te geven. Een aantal feiten maken dat ik dat denk:

- Je hebt Perry voor de zoveelste keer niet de waarheid verteld over ons contact.

- Je houdt meer van mij dan van hem.

- *Je weet dat je met mij gelukkiger zal zijn.*
- *Je was teleurgesteld over de uitslag.*

Het is voor mij duidelijk dat je niet de basis hebt voor een goede relatie met Perry. Het is ook duidelijk dat wij niet zonder elkaar kunnen. Dat is tot nu toe nog niet één keer gelukt. De tijd van inpraten is een beetje voorbij. Het wordt nu wachten. Ik ben nog steeds geduldig. Ik hou teveel van je om dit zo over te laten gaan. Ik weet dat je binnenkort terug komt op je beslissing, omdat je alles weer goed ziet. Dan wil ik er zijn voor je. Nee, dan ZAL ik er zijn voor je.

Lieve Vera, dit gaat niet over verdriet van jou, van mij, van Perry, van Fabio, van Luca of van Tessa. Dit gaat over geluk. Geluk voor jou, voor mij en in latere fasen ook voor Joy. Maar... ik zou niet op je inpraten.

Ik zou graag 'even' bij je langskomen. Niet om Perry pijn te doen of de boel te laten escaleren. Integendeel. Perry zou het niet eens hoeven te weten. Ik zou overdag met je kunnen praten en alweer in het vliegtuig kunnen zitten als hij thuiskomt. Als je dat goed vindt, dan ga ik het regelen. Wil je dit nu niet, maar misschien over een paar weken wel, dan moet je het me laten weten. Ik ben geduldig. Vera, lieverd, ik hou van je. Ik wacht tot je gevoel weer gaat spreken, ik heb de tijd. Je bent me te kostbaar om er de tijd niet voor te nemen.

*Heel veel liefs, heel veel kusjes,
Axel*

Tot mijn verbazing is er, wanneer ik terugkom van de lunch, een antwoord van Vera.

-----Original Message-----

From: Barba Mama [mailto:barbatopper@hotmail.com]

To: Axel.Faase@wright4u.nl

Subject: Re: Wachten

Lieve Axel,

Ik heb het verre van makkelijk met het bericht dat ik je dinsdag heb medegedeeld. Ik ben er de hele dag mee bezig in mijn hoofd en switch tig keer heen en weer tussen 'ik blijf bij mijn besluit' en 'ik heb twijfels'. Om de bekende redenen. Er is niets nieuws onder de zon. Mijn argumenten zijn dezelfde, zowel voor Perry als voor jou.

Perry weet dat ik twijfels heb omtrent mijn keuze. Volgens hem heb ik helemaal nog geen keuze gemaakt. Dat kan voor hem, maar ook voor mij, niet al te lang duren. Dit is zo slopend, maar ja, daar weet je alles van.

Deze week zal duidelijk moeten zijn of ik voldoende achter mijn keuze sta. Ik wil je vragen geen contact met me op te nemen. Ik neem zelf contact met jou op.

Ik weet niet goed hoe ik moet afsluiten. 'Ik hou van je' is welgemeend maar klinkt wellicht vreemd na afgelopen dinsdag. Toch is het zo.

*Liefs,
Vera*

-----Original Message-----

From: 'Faase, Axel' <Axel.Faase@wright4u.nl>

To: "barbatopper@hotmail.com" <barbatopper@hotmail.com>

Subject: Re: Re: Wachten

Lieve Vera,

Dat er (weer) twijfels zouden komen, was te verwachten. Vera, het is in deze fase niet goed dat wij geen contact hebben. Je moet constant weten hoe mijn gevoelens voor je zijn. Vera, lieverd, laat me alsjeblieft naar je toe komen om te praten.

Ik hou van je,

Axel

-----Original Message-----

From: Barba Mama [mailto:barbatopper@hotmail.com]

To: Axel.Faase@wright4u.nl

Subject: Re: Re: Re: Wachten

Axel,

Kom niet naar Barbados. Ik smeed je om dat niet te doen.

Vera

‘Vera van Wingerden speaking.’

‘Dag, collega!’ zeg ik op Disneyzomertoon.

‘Hoi Ax,’ zegt Vera bitter, ‘ik vind het zo erg dat ik je zo in onzekerheid hou.’

Ik ben vastbesloten er geen dramatisch gesprek van te maken.

‘Sorry dat ik je bel, terwijl je gezegd had dit niet te doen.’

Zo staan we weer gelijk. Allebei een keer sorry gezegd.

Vera zucht.

‘Zondag neem ik een beslissing, Ax,’ zegt ze verre van opgetogen.

‘Vera, ik wacht op je. Ik wil niets liever dan oud met je worden.’

‘Je maakt het er allemaal niet makkelijker op.’

‘Het is mijn taak om het je moeilijk te maken.’

Ik hoor Vera zachtjes lachen. Dat is lang geleden.

‘Het ene moment denk ik dat ik voor Perry ga kiezen, maar dan denk ik een kwartiertje later alweer dat ik voor jou moet kiezen,’ zegt ze moedeloos.

‘Dan heb ik een tip voor je,’ zeg ik enthousiast, ‘als je nou op het punt staat de definitieve beslissing te nemen, en de wijzer slaat uit naar Perry, wacht dan een kwartiertje.’

Het is ongelooflijk dat ik over zo’n belangrijke keuze zo luchtig kan doen en grappen maak. Maar wat moet ik anders? Ik mag niet langsgaan en alle serieuze argumenten heeft Vera al honderdeeenenzestig keer van me gehoord of gelezen.

Ze lacht om mijn opmerking. Yes! Punten!

‘Heb je 12 december al iets te doen?’ Ik ben nu op dreef.

‘12 december?’ Vera heeft geen idee waar ik heen wil.

‘Ja, ga je dan met me mee naar het afscheidsetentje van Cas?’

We zijn uitgenodigd.’

Weer lacht Vera.

‘Ik denk er nog even over na,’ zegt ze gevat.

‘Ja, dat is goed, toppertje. Ga jij maar nadenken. Ga jij maar goed nadenken. Ik bel je morgen weer, oké.’

‘Dat is goed, Ax,’ zegt ze lief.

Wat zal ik doen? Nu de trein naar huis en thuis bellen? Of een trein later en nu bellen? Ik sta op station Sloterdijk, omdat ik net een klant heb bezocht. Mijn oog valt op een reclameposter op het perron. Ik kijk naar een zwaan met een heldere blauwe achtergrond en een tekst in witte letters: ‘Vliegen naar de Caraïben? Fly KLM’

Het weekend staat voor de deur. Het weekend waarin Vera gaat kiezen tussen twee mannen. Perry van Wingerden of Axel Faase. Eerst lees ik een sms-je.

Vanavond Classics Party in Speakers. Eet je bij mij? Ik haal je om 19.00 uur op. Je kunt bij mij pitten. OK? Gr. Deon

Dat bericht beantwoord ik straks wel, want dat kan wél vanuit de trein. Ik kies het nummer van Vera en druk op het groene hoorntje.

‘Vera van Wingerden speaking.’

‘Dag toppertje.’

‘Hallo topper,’ zegt Vera, ‘hoe is het?’

‘Ja, het gaat geweldig met me,’ zeg ik overdreven enthousiast, ‘vanavond ga ik met Deon naar Speakers, morgen is de Sint weer in het land, volgende week wordt mijn dertiende maand gestort en dit weekend gaat Vera van Wingerden haar koffers inpakken.’ Ik hoor geen lach en ben dus blijkbaar minder leuk dan gisteren. Het blijft stil en ik voel me een klootzak.

‘Ik zie op tegen het weekend, Axel,’ zegt Vera geëmotioneerd.

Met een tevergeefse poging probeer ik haar gerust te stellen.

‘Ik ga iemand heel erg teleurstellen en pijn doen. En die gedachte maakt me heel verdrietig.’

Ik hoor aan Vera’s reactie dat ik haar vandaag niet kan opvrolijken. Door te praten over dagelijkse bezigheden hoop ik haar negatieve gedachtegang te doorbreken. Dat lukt enigszins

wanneer ik praat over de opdracht die ik net bij een klant heb besproken. Vera is altijd geïnteresseerd in mijn werk. Zij was het die meer in mij zag dan een medewerker Financiën. Zij is het ook die interesse toont in mijn verdere carrière. Ik zal altijd een beetje haar protégé blijven. We praten zo heerlijk over aardse dingen dat ik even denk dat Vera helemaal terug is op diezelfde aarde.

Totdat ik aan de andere kant van de oceaan een diepe zucht hoor.

‘Ik word zo verdrietig van de keuze, Ax.’

‘Je weet al wat het wordt, hè?’ vraag ik uitdagend, maar neerslachtig.

‘Ja,’ fluistert Vera.

‘Het is geen goed nieuws, hè?’

‘Nee, Ax, het is heel slecht nieuws,’ zegt Vera na een korte pauze.

‘Dus dit was het?’ vraag ik vol ongeloof.

‘Ja,’ huilt een breekbare stem.

Ik zeg niets meer. Ik weet niets meer te zeggen. De stilte moet het maar vertellen.

‘Axel,’ zegt Vera zacht huilend, ‘ik ga ophangen.’

Ik hoor dat ze dat niet doet en zij hoort dat ik dat ook niet doe. Het is geen spel. Bij mij voelt het alsof ik haar definitief uit mijn leven verwijder door op het rode hoorntje te drukken. Ik blijf luisteren en hoor alleen gesnik.

‘Ax, ik hou van je.’ En Vera hangt op.

Ik stap in de trein naar Den Haag Hollands Spoor en stuur een sms-je naar mijn grote vriend.

Hoi Deon, ik ga vanavond niet mee naar Speakers. Groet, Axel

Nog voordat de trein Amsterdam uit rijdt, word ik gebeld door Deon.

‘Hé grote vriend! Wat lees ik nou? Ga je niet mee vanavond? Heb je de kinderen?’

‘Nee, ik voel me een beetje kut.’ Een oudere vrouw tegenover me kijkt op uit haar krantje. Ik trek een verontschuldigend gezicht.

‘Hoe komt dat zo?’ vraagt Deon.

‘Ik heb net met Vera gebeld,’ en ik moet even slikken, ‘ze kiest voor haar vent.’

De vrouw tegenover me kijkt weer, maar minder boos.

‘Shit, man. Kut.’

Daarna is het aan beide kanten stil.

‘Misschien is het juist wel goed om vanavond even weg te gaan. Thuis ga je toch alleen maar zitten kniezen.’ Deon klinkt oprecht bezorgd.

‘Je hebt misschien wel gelijk,’ zeg ik, wetende dat hij zeker gelijk heeft.

‘Goed zo! Ik haal je op. We eten Turkse pizza. En je slaapt bij mij, hè?’

‘Ja, da’s goed,’ zeg ik, ‘tot straks.’

Thuis heb ik nog tijd voor een bad. Daar knap ik een beetje van op. Enerzijds is er dat klotegevoel van afwijzing. Vera komt niet naar me toe. Anderzijds is er, hoe slecht ik me ook voel, toch ook opluchting, omdat er eindelijk duidelijkheid is. Ik weet wat me te doen staat. Ik moet mijn leven weer op de rails krijgen en misschien moet ik daar vanavond mee beginnen.

Voordat Deon er is, bel ik met Nicole en Cas. Ik spreek ze allebei kort en bedank ze voor de steun van de laatste weken.

Deon belt niet aan, maar belt mobiel. Zodoende hoeft hij niet te parkeren op de drukke Prinsegracht.

‘Ik kom naar beneden.’

‘Hé grote vriend,’ zegt Deon als ik het portier open doe, ‘ben je er klaar voor?’

‘Waarvoor?’

‘Voor de eerste avond van de rest van je leven?’

Ik glimlach.

‘Ik ben blij dat jij er getuige van wilt zijn.’

‘Ik ben toch altijd je getuige!’ lacht Deon.

Deon haalt de aluminiumfolie van de twee Turkse pizza’s en legt ze in de magnetron. Daarna pakt hij twee Desperado’s uit de koelkast. Voordat hij die openmaakt, vraagt hij, licht spottend: ‘Of drink je nog steeds niet?’

‘Vanavond wel, want ik heb net gehoord dat het de eerste avond van mijn nieuwe leven is,’ zeg ik lachend.

‘Proost, vriend!’

‘Proost, Deon.’

Ik laat me op zijn bank vallen, terwijl Deon mij mijn Turkse pizza geeft.

‘Eet ze!’

Na de vijfde Desperado loopt Deon naar de gang en trekt zijn jas aan. Hij gooit mijn jas naar me toe en zegt: ‘Kom, we gaan naar Speakers.’

Op straat vertel ik hem dat Tessa een nieuw vriendje heeft.

‘Zo! Dat is snel,’ is zijn reactie.

‘En ze heeft me volledig verwerkt!’

‘Ha, dat is helemaal snel!’ lacht Deon.

‘Dat zei ik ook al.’

‘We gaan de grote zaal in. Daar is een Dance Classics Party,’ zegt Deon als we onze jassen hebben ingeruild voor een hard plastic kaartje met nummer. We lopen de deuren door, de grote zaal in en horen Earth, Wind & Fire. Ik loop direct naar de bar en bestel twee Desperado’s, die bij Deon thuis goed smaakten.

‘Ik ben blij dat je me hebt overgehaald!’ schreeuw ik in Deons oor.

‘Daar was niet veel voor nodig!’ schreeuwt hij terug.

We proosten en ik loop daarna achter Deon aan die een beetje rondkijkt. Hij is hier –meer dan ik- kind aan huis, dus ik laat me graag leiden. Het is druk en donker en ineens stopt Deon om iemand te begroeten. Zal wel een vrouw zijn, denk ik en inderdaad; ik zie hem iemand drie zoenen geven. Hij doet een

stap opzij en ik kijk recht in de ogen van mijn nog steeds wettelijke vrouw. Ze ziet me schrikken.

‘Waar zijn de jongens?’ vraag ik.

‘Die slapen bij mijn ouders.’

Ze ziet er goed uit in vol uitgaansornaat. Ik vind het heel gek om haar in onbekende kleren te zien. Met haar aanwezigheid ben ik niet blij. Naast haar staat Marjolein, die ik zoenend begroet.

‘Het is een beetje laat, maar nog gefeliciteerd.’

‘Dank je wel, Ax,’ zegt Marjolein terug.

‘Wist jij dat Tes hier was?’ vraag ik pissig aan Deon.

‘Nee, tuurlijk niet!’ zegt hij met een bloedserius gezicht, ‘baal je ervan?’

‘Ja, behoorlijk!’

‘Dan gaan we toch naar het grand café!’

‘Nee, we blijven hier, Deon. Dít is onze muziek!’

We gaan een eind uit de buurt van Tessa en Marjolein staan. Na nog een paar Desperado’s maakt het me allemaal niet meer uit of Tessa er nu wel of niet is. Sterker nog, ik vind dat ik haar wel even een advies kan geven. Ik loop naar haar toe en breng mijn mond naar haar oor.

‘Kijk je wel uit met je nieuwe vriendje, want als hij niet de intenties heeft die jij verwacht en je wordt alleen maar gebruikt, omdat je momenteel een beetje kwetsbaar bent, dan krijg je een klap op een klap en dan ben je verder van huis.’

Haar ogen spuwen vuur.

‘Waar haal jij het gore lef vandaan om je met mijn leven te bemoeien!’

Ai. Ik steek mijn handen omhoog alsof ze een wapen op me richt. Tessa wordt er niet mooier op als ze furieus is. Haar ogen ploppen bijna uit haar hoofd. Voorzichtig dans ik terug naar Deon, die inmiddels met een veel te jong ding staat te dansen.

We zakken ouderwets door en gaan pas weg wanneer het licht aangaat en beveiligingspakken ons vriendelijk vragen naar huis te gaan.

Met een kop koffie loop ik Niels' kantoor in. Ik laat de deur open, omdat er toch nog niemand is. En bovendien is het geen geheim wat ik hem te zeggen heb.

‘Vera heeft me vrijdag laten weten dat ze definitief voor haar man kiest. Het is allemaal voorbij, Niels, en hoe klote ik me er ook bij voel, ik ben ook op een bepaalde manier opgelucht dat ik eindelijk weet waar ik aan toe ben.’

‘Dat kan ik me goed voorstellen,’ zegt Niels sociaal.

‘Ik wil je in ieder geval bedanken voor je steun en je begrip, want ik realiseer me dat ik niet altijd even productief ben geweest.’

‘Ik heb gewoon met je meegeleefd en je collega's hebben je werk goed verdeeld. Ik ga ervan uit dat jij dat ook voor hen zou doen.’

‘Absoluut!’

Ik loop naar mijn kantoor en zet mijn pc aan. Het voelt alsof ik ben wakker geworden uit een droom. Het kantoortje lijkt er zelfs anders uit te zien. Er is duidelijkheid en er is stabiliteit. Er is geen onzekerheid meer over mijn toekomst en dat geeft rust, ook al ben ik nog steeds verdrietig over Vera's besluit en mis ik elke dag mijn kinderen.

Ik loop de binnengekomen mails door en dan slaat mijn hart over.

From: ‘Barbatopper’

Subject: We moeten verder...

Met een hartslag als een plaat van Scooter, open ik de mail.

-----Original Message-----

From: Barba Mama [mailto:barbatopper@hotmail.com]

To: Axel.Faase@wright4u.nl

Subject: We moeten verder...

Lieve Axel,

Dit is een van de lastigste teksten die ik ooit heb geschreven, omdat ik me heel rot tegenover je voel. Bovendien is eigenlijk alles gezegd en heb ik een hekel aan afscheid nemen. Toch vind ik dat ik je nog een 'afscheidsbrief' moet schrijven, zeker gezien het verloop van ons laatste telefoongesprek.

Ik wou dat het gesprek vrijdag niet had plaatsgevonden, althans, niet op de wijze zoals het verlopen is. Ik neem het mezelf heel kwalijk dat ik niet bij machte ben geweest je zelf direct te zeggen waar het op stond. Er blijkt wel weer uit hoe moeilijk ik het met de hele situatie heb en vooral om jou verdriet te doen.

We moeten verder met ons leven, Axel. Dat zal niet makkelijk zijn. Voor beiden niet. Omdat we niet samen verder gaan. Ik weet dat je eigenlijk geen vrede kunt hebben met mijn keuze vanwege de argumentatie. Maar voor mij is mijn keuze de juiste en ik ga er ook hard aan werken om te zorgen dat ik weer gelukkig kan worden met Perry.

Ik heb je al gezegd dat ik Perry niet zijn dochter kan ontnemen. Joy is niet alleen mijn kind, ze is ook zijn kind en hij houdt heel veel van haar. Daarnaast heb ik nog steeds veel positieve gevoelens voor hem, gebaseerd op een jarenlange, grotendeels heel fijne, relatie. Ik kan oprecht zeggen dat ik ook de afgelopen anderhalf jaar van hem heb gehouden, zij het op een andere manier dan van jou. Verder kan ik hem naast mijn geheime dubbelleven van de afgelopen anderhalf jaar en alle leugens

daarover niet nog meer verdriet doen. Het zijn deze factoren tezamen, die mijn keuze bepalen.

Ik weet, voor jou gelden/golden deze factoren ook ten aanzien van Tessa (kinderen, geschiedenis, leugens/affaire). Je hebt eens gezegd dat jij misschien meer van mij houdt dan ik van jou, maar dat geloof ik niet. Bovendien is dat moeilijk te meten. Ik denk wél dat ik meer van Perry hou/hiel dan jij van Tessa; dat verklaart volgens mij het verschil. Jij hebt geprobeerd op een flink aantal punten Tessa te veranderen; ik heb dat nauwelijks met Perry gehad. Op zich heeft het geen zin meer hier op in te gaan, maar ik doe dat omdat jij deze punten onlangs nog noemde. Daarom wil ik er toch nog op reageren.

Ik heb dit weekend ervaren dat ik in staat zal zijn mijn periode met jou te verwerken. Hoe dat precies is te verklaren weet ik niet, maar ik voel dat er sinds vrijdag iets is veranderd. Ik denk dat ik pas over een tijdje (als ik terugblik) goed kan verklaren wat en waarom er precies is gewijzigd. Nu voel ik in ieder geval al iets van een afstand tussen ons. Dit zeg ik absoluut niet om je (of mezelf) iets wijs te maken; het is zo. Dat Perry de vader van Joy is, zal ongetwijfeld een rol spelen. De onzekerheid daarover en het verzwijgen van een deel van mijn dubbelleven heeft toch als barrière tussen ons in gestaan. Niet dat nu opeens dat speciale gevoel weer terug is voor Perry, maar het is wel zo dat de voorwaarden daar nu wel voor zijn geschapen: de waarheid ligt op tafel, ik hoef me niet meer ongerust te maken of hij ergens achter komt. Dat geeft een goed gevoel, rust.

Ik besef me dat ik tegelijkertijd jou enorm veel verdriet doe. Dat doet me echt veel pijn. Er zijn geen goede woorden voor. Dingen zeggen als 'het spijt me' slaan nergens op. Ze drukken althans in de verste verte niet mijn gevoelens hierover uit. Maar ja, je kent me goed genoeg om te weten hoe ik me tegenover je voel.

Het is echt mijn uitgangspunt voor de komende tijd dat dit het definitief tussen ons is geweest. Dit betekent dat we geen contact meer met elkaar kunnen hebben. We moeten nu elkaar gaan vergeten, hoe lastig dat ook zal zijn. Dat ik ver weg zit is nu alleen maar een voordeel. En jij hebt voldoende drukke en leuke bezigheden, plus familie, vrienden en kennissen die je een warm hart toedragen en voor de nodige afleiding zorgen.

Onderneem alsjeblieft geen pogingen meer, op wat voor manier dan ook, om mij over te halen alsnog voor jou te kiezen. Ik moet verder met mijn leven, en jij met het jouwe. Ik weet dat mijn keuze moeilijk voor je te accepteren is, maar het zal toch moeten, Ax. Je moet nu vooruit gaan kijken en werken aan een goede, gelukkige toekomst zonder mij. Je denkt nu waarschijnlijk dat je voorlopig niet echt gelukkig zal kunnen zijn, althans niet voor een langere periode, een algemeen gelukkig gevoel. Daar zul je tijd voor nodig hebben. Maar eens –een cliché, dat ik eerder heb gebruikt– komt de dag dat je beseft dat je die dag niet meer aan mij/ons hebt gedacht. Want zo gaat dat met dit soort dingen. Bovendien heb je heel veel in huis om er alles van te maken in je leven.

Lieve Axel, je hebt me heel bijzonder doen voelen, we hebben veel schitterende momenten met elkaar meegemaakt en jij bent nog steeds heel speciaal voor mij, dat zal wel nooit helemaal verdwijnen. Toch aan mij de lastige taak om dit te laten vervagen. Hetzelfde geldt voor jou.

*Veel liefs,
Vera*

Moet ik het hiermee doen? Wat een verschrikkelijke kutmail. 'Ooit komt de dag dat je niet aan me denkt', 'Zo gaat het met dat soort dingen.', 'Je hebt veel in huis om er alles van te maken.'

Tering. Zo eindigt het echt niet. 'We mogen geen contact meer hebben.'

Nou en of wij nog een keer contact gaan hebben. Ik ga in ieder geval nog een mail sturen, maar dat doe ik niet nu. Dan zouden er heel nare dingen in komen te staan. Ik laat dit eerst even bezinken. Wat een kutmail!

-----Original Message-----

From: Dijkstra, Maaïke <Maaïke.Dijkstra@delft.nl>

To: axel.faase@wright4u.nl

Subject: hoi

Hoi Axel,

Hoe is het met je? Hier gaat alles nog hetzelfde. Veel last van de technische mannen, als je begrijpt wat ik bedoel. Hoop dat het leuk is bij Wright4U en zou het leuk vinden weer eens te lunchen om effe bij te kleppen.

Doei, Maaïke

Maaïke Dijkstra. Dat ik daar niet eerder aan gedacht heb.

Maaïke en haar man zijn vrienden van Perry en Vera.

Sterker nog: Maaïke is de ex-vriendin van Perry.

Maaïke kwam bij de gemeente werken, omdat Vera haar getipt had.

Axel Faase gaat dit spel eens even helemaal anders spelen. Het wordt tijd voor een tactische mail. Ik ga Vera niet om haar oren slaan met een gemene rake mail. Ik ga niet met modder gooien. Ik ben het helemaal zat om naar Barbados te mailen. Nee, ik ga eens even van de regels afwijken. Ik ga de mail van Maaïke eerlijk beantwoorden.

-----Original Message-----

From: 'Axel.Faase@wright4u.nl'

To: Dijkstra, Maaïke [Maaïke.Dijkstra@delft.nl]

Subject: RE: hoi

Hoi Maaïke,

Je vraagt hoe het met me gaat. Nou, het gaat momenteel niet zo goed met mij. Dat komt omdat ik in scheiding lig. De aanleiding van die scheiding is Vera, je vriendin die het zo geweldig heeft op Barbados. Excuses voor het cynisme, maar ik weet dat ze jou en je man en alle andere vrienden in Nederland niets vertellen over wat er op dit moment werkelijk speelt. Ik hoop dat je stevig in je stoel zit.

Vorig jaar zomer (begin juni) sloeg de vonk over tussen Vera en mij en hebben we een heel heftige relatie gehad (in het geheim uiteraard). Tussen mij en mijn vrouw (Tessa) zat het toen al een tijdje niet goed. Ik wilde op een gegeven moment wel met Vera verder, maar zij was daar (nog) niet klaar voor. We hebben een paar keer geprobeerd te stoppen met onze geheime relatie, maar de gevoelens wederzijds waren zo heftig en serieus dat stoppen maar niet lukte. Toen Vera zwanger bleek, was dat weer eens een goed moment om er een punt achter te zetten. Zelfs toen (juli) lukte het niet. Met stoppen en doorgaan hebben we zelfs oktober gehaald. Toen lekte er een mail van Vera aan mij uit. Perry kreeg hem te lezen. Vera wist er een draai aan te geven dat we alleen gezoend hadden. Perry heeft haar uiteindelijk het voordeel van de twijfel gegeven. Voorwaarde was wel dat ze geen contact meer met me zou hebben. Dat was organisatorisch natuurlijk onhaalbaar, maar aan Perry is toen voorgespiegeld dat Vera op een andere locatie werkte. Jij weet dat dat nooit gebeurd is. Mijn overgang naar Wright4U kwam natuurlijk als geroepen. Het idee dat Vera en ik geen contact meer zouden hebben, maakte ons beide ongelukkig. Het is dit jaar een paar maanden goed gegaan,

maar uiteindelijk heb ik toch weer contact gezocht. Mailen durfde Vera niet meer, dus belden we. We hebben elkaar nog een keer in het geheim ontmoet (deze zomer) en toen is ze half juli vertrokken naar Barbados, omdat Perry daar een baan kreeg. Dat weet je. Toen kwam bij mij het besef dat ik haar had laten gaan. Een adres had ik niet van haar, maar ik had erg veel behoefte aan contact. Toen ik een brief van haar kreeg met beschreven soortgelijke gevoelens en een telefoonnummer, heb ik haar gebeld en verteld dat 'dit fout was'. Ik heb bij hotmail een account voor haar geopend, zodat we weer konden mailen. Per mail heb ik haar helemaal wakker geschud en twee maanden geleden hebben we dé stap genomen. Vera zou naar Nederland komen om met mij verder te gaan. Perry eiste -na het complete verhaal- direct een DNA-test om duidelijkheid te krijgen over het vaderschap van Joy. En vroeg Vera in ieder geval op Barbados te blijven totdat de uitslag van dat onderzoek bekend was. In de periode daarna heeft Perry op Vera ingesproken en haar ook gezegd hoe-dan-ook (ongeacht uitslag) met haar door te willen. Ik heb (na het verhaal thuis) de echtscheiding in gang gezet. Vera keek erg uit naar het moment dat we eindelijk samen zouden zijn (ik ook). Echter, is ze zo gemanipuleerd dat de definitieve keuze langzaam minder definitief werd. De uitslag van de DNA-test ging toch erg belangrijk voor haar worden. Twee weken geleden is die uitslag binnengekomen. Perry blijkt de vader te zijn en Vera kan uit medelijden de stap nu niet maken. Ze blijft dus om verkeerde redenen bij hem. Niet omdat ze van hem houdt, niet omdat ze oud met hem wil worden. Maar omdat ze een enorm schuldgevoel heeft en medelijden. Ze heeft het gevoel hem niet z'n dochter te kunnen ontnemen. Na de uitslag van de DNA-test was ze zelfs teleurgesteld dat ik de vader niet ben. Omdat ze dan makkelijk de stap naar mij had kunnen maken. Ze heeft toen nog even nagedacht over een definitieve keuze en die vorige week gemaakt. Ze gaat met Perry verder.

Maaike, dit is nog maar de korte versie van het verhaal. Je zult begrijpen dat ik enorm teleurgesteld ben over haar beslissing. En dan druk ik me zachtjes uit.

Er wordt in Delft zoveel geroddeld dat ik liever heb dat mensen het verhaal van mij horen dan via-via-via. De versies die nu de ronde doen zijn al erg verdraaid.

Sorry...maar je vroeg hoe het met me ging.

Groet, Axel

Ik loop naar het keukentje voor koffie en praat even met Angela. Teruglopend naar mijn kantoor gaat mijn telefoon. Volgens mij heb ik beet.

‘Met Axel Faase.’

‘Met Maaike. Is dit een grap?’ vraagt mijn ex-collega serieus.

‘Nee, dit is geen grap, Maaike. Elke letter is waar.’

‘Jezus Christus, Axel. Ik weet gewoon niet wat ik moet zeggen.’

‘Sorry dat ik jullie beste vriend zo’n pijn heb gedaan.’

‘Maar weet je, Axel,’ zegt Maaike laconiek, ‘ik had Perry eergisteren nog aan de lijn en alles was koek en ei in het paradijs.’

‘Maar Maaike,’ zeg ik zo rustig mogelijk, ‘je hóeft me niet te geloven, hoor. Dat maakt mij helemaal niets uit.’

‘Nee,’ zegt Maaike fel, ‘ik geloof je wél. Ik vind het alleen onbegrijpelijk dat zij daar aan de buitenwereld willen doen voorkomen dat alles crescendo gaat. En ik heb erg te doen met Perry.’

‘Ik met Vera.’

‘Ja,’ verontschuldigt Maaike zich, ‘ik natuurlijk ook met Vera. Voor haar is het ook klote, maar Perry is onze vriend en ... ik bedoel... Vera natuurlijk ook wel, maar die is er toch later bijgekomen.’

‘Luister, Maaike,’ zeg ik vermoeid, ‘er zijn hier alleen maar verliezers. Mijn kinderen zijn verliezers, mijn bijna ex-vrouw is een verliezer, ik ben een verliezer en Joy, Vera en Perry zijn ook verliezers. Want Perry en Vera worden nooit meer gelukkig, dat heeft Vera me zelf gezegd. Dat is nou juist zo frustrerend. Vera geeft toe dat ze meer van mij houdt, ze geeft toe dat ze bij mij wél dat speciale gevoel heeft, ze weet zeker dat wij het samen geweldig zouden hebben. En toch kiest ze voor hem, omdat Joy zijn dochter is.’

‘Dat is een verkeerde beweegreden.’

‘Dat zeg ik al twee maanden tegen haar.’

‘Ik vind het onbegrijpelijk dat je nog niet in het vliegtuig zit! Je kunt toch niet lijdzaam blijven wachten en zitten kijken hoe Vera van haar leven een groot toneelstuk maakt?’

‘Vera wil niet dat ik naar Barbados kom. Dat heeft ze me nadrukkelijk gevraagd. Ik ben bang als ik het toch doe, het averechts werkt.’

Maaike denkt na.

‘Perry is er niet bij gebaat dat Vera bij hem blijft, als ze niet van hem houdt. Op zo’n eiland is een beetje liefde toch wel een voorwaarde om door te kunnen gaan, lijkt me.’

‘Maaike, ik weet precies hoe ze zich nu voelt en opstelt tegenover Perry. Ze cijfert zich helemaal weg. Ze heeft zichzelf ingeprent niet voor mij te kunnen kiezen en met Perry door te moeten gaan. Niemand kan haar nog op andere gedachten brengen. Ze is stellig over deze gedachte. Ik weet alleen ook dat ze er diep in haar hart niet volledig achter kan staan. Maar Vera zit zelfs zo in elkaar dat ze de rest van haar leven ongelukkig kan blijven en de buitenwereld de indruk kan geven dat het prima gaat met haar, met Perry en met haar gezin.’

‘Het is een beetje teveel allemaal, Axel. Sorry. Ik wil graag ophangen,’ zegt Maaike terneergeslagen.

‘Da’s goed, Maaike. Sterkte.’

‘Ja. Jij ook.’

Zou Maaïke contact opnemen met het eiland om Perry en Vera te confronteren met het verhaal? Ik weet niet wat Maaïke doet. Ik kan het niet inschatten. Het voelt in ieder geval goed dit te hebben verteld. Het lucht een beetje op.
Nu pas zie ik dat er ook een mail van Nicole is.

-----Oorspronkelijk bericht-----

Van: Nicole Roozen
Aan: 'Axel.Faase@wright4u.nl'
Onderwerp: FW: jammer

Hoi Ax, ik ben vandaag toch maar 'in de pen' geklommen. Gelukkig voor haar is zo'n mail na een week aanzienlijk milder. Ik heb niet geprobeerd om haar tot andere gedachten te brengen over haar keuze, dat werkt toch alleen maar averechts. Komtie!

Nicole

-----Oorspronkelijk bericht-----

Van: Nicole Roozen
Aan: 'barbatopper@hotmail.com'
Onderwerp: jammer

Hoi Vera,

Gezien de radiostilte stuur ik zelf maar een mailtje. Ik vind het jammer dat ik niets meer van je heb gehoord. Gelet op alles wat hierover tussen ons nu al gezegd en gemaïld is, had ik eigenlijk toch wel verwacht dat je me persoonlijk van je definitieve keuze op de hoogte zou stellen. Ik heb een beetje de indruk dat ik helemaal niets meer van je krijg te horen. Misschien dat je de banden met Delft wilt verbreken?

Wellicht ben je een beetje geschrokken of gepikeerd over de toon van mijn laatste mailtjes. Vera, ik heb altijd gezegd dat het jouw keuze is, en daar blijf ik bij. Ik had en heb alleen wel moeite met de manier waarop de dingen de laatste weken zijn gegaan, vandaar dat ik het gevoel had je in mijn laatste mailtjes toch een beetje te moeten wakker schudden. Als jij gelooft in een toekomst met Perry, moet je daar voor gaan met je gezin. Dat wij op afstand moeite hebben te geloven dat er (gezien alle dingen die er zijn gebeurd) nog echt toekomst in jullie relatie zit, mag je best weten, maar doet verder niet terzake. Ik vind alleen wel dat je bepaalde consequenties moet trekken uit wat er tussen jou en Axel gebeurd en gezegd is. Daarmee bedoel ik niet dat ik vind dat je alsnog voor hem moet kiezen, maar daar bedoel ik wel mee dat hij recht heeft op een goede afronding van de hele situatie. Of je er wat mee doet, moet jij weten, maar ik vind dat als je tegen iemand zegt dat je met hem door gaat en diegene daar zijn vrouw, kinderen en huis voor opgeeft, je dat niet kunt afdoen met een afscheidsmail als je daarop terugkomt.

Als iemand zulke grote stappen voor je heeft genomen en je komt terug op je besluit om je leven verder met hem te delen, vind ik persoonlijk dat je diegene dat toch op zijn minst wel onder 4 ogen mag vertellen. Ik weet wel dat dat moeilijk te regelen is en dat je dan zegt dat dat niet van Perry mag of zo, maar dat soort moeilijke problemen zijn nou eenmaal de consequenties van je eigen beslissingen. Je hebt niet alleen verplichtingen tegenover Perry, maar ook tegenover Axel en je kunt je er naar mijn mening dan ook niet achter verschuilen dat je dat niet tegenover Perry kunt maken. Dat zijn dingen die Perry ook moet beseffen. Hij kan dat allemaal wel heel erg naar en vervelend vinden, dat zijn nou eenmaal de consequenties van zijn beslissing om met iemand door te gaan die zulke dingen achter de rug heeft. Je hoeft echt niet ineens met alles in te stemmen wat Perry vindt en zegt omdat jij verkeerd bent bezig geweest.

Ik denk dat ik je niet hoeft te vertellen hoe slecht Axel er aan toe is. Hij belt en mailt ons regelmatig. Jeetje Veer, hij heeft wel zijn kinderen voor jou achtergelaten. Hij heeft het toch wel verdiend dat je in een gesprek onder 4 ogen de dingen uitpraat en afscheid van hem neemt?

Nou, ik wou dat ik je een leukere mail kon schrijven, maar de situatie is nou eenmaal shit. Ik heb ooit gezegd dat hier altijd stront van komt, hoe het ook eindigt. Ik wou dat ik ongelijk had, maar we wisten allemaal dat dit, wat de keuze ook zou zijn, nooit goed kon eindigen en dat er mensen gekwetst zouden worden. Veer, pak je leven op en regel de dingen nu goed, zodat de ellende ook weer een keertje kan eindigen.

Nicole

Nou? Als Vera vandaag deze mail van Nicole leest en daar een mailtje van Maaïke achteraan krijgt, ben ik benieuwd wat er gebeurt. Ik weet dat ik het hierbij laat, hoe verdrietig ik ook nog steeds ben met de verkeerde keuze van Vera. Ik ben op. Leeg. Ik heb niet meer de energie om er voor te vechten. En ik mis mijn kinderen.

De Haagse winter

Dit is precies wat ik nodig heb. Mijn twee meest dierbare vrienden komen bij me eten. Ik sta de kipfilet voor de paella te snijden, wanneer Cas aanbelt. Net als hij boven is belt Deon aan. Terwijl zij een biertje drinken op mijn bank, maak ik de paella klaar.

‘Ax, kun je die open haard aansteken?’ vraagt Cas.

‘Je zit toch niet in het gips!’ zeg ik, ‘doe jij het effe? Ik sta te koken.’

‘Hoe moet dat dan?’

Ik loop naar de gangkast en haal daar een net vol haardhout uit.

‘Hier!’ zeg ik terwijl ik hout naast de haard leg, ‘en daar liggen wat tijdschriften.’ Ik wijs naar een stapel tussen de bank en het raam.

Als ik klaar ben met het eten en drie borden op tafel zet, brandt de haard inmiddels goed.

‘Eten, mannen,’ zeg ik en ik haal drie nieuwe biertjes uit de koelkast.

Tijdens het eten praat ik Deon bij over de afgelopen week. Cas mengt zich met name in het gedeelte over de afscheidsmail van Vera. Hij heeft deze mail ook gelezen en vindt het geen stijl.

‘Ik ben het allemaal behoorlijk zat, hoor,’ zeg ik mistroostig.

‘Daar kan ik me iets bij voorstellen,’ zegt Deon.

‘Het moet het ook maar gewoon zijn zo, vind ik. Dit was het. Klaar. Ik kan het niet meer opbrengen om continu iemand op andere gedachten proberen te brengen. Ik kan het niet meer opbrengen om geleeft te worden door de situatie. Ik moet door met mijn leven.’

‘Amen!’ zegt Deon.

‘Dat is een toast waard, Ax,’ zegt Cas en we klinken de flesjes tegen elkaar.

Na het eten drinken we koffie met amaretto en om negen uur gaan we even de stad in.

‘Het is wel een gaaf huis, hoor, Ax,’ zegt Cas als we over de Prinsegracht richting De Boterwaag lopen.

‘Ja, hè,’ zeg ik trots, ‘ik ben er ook best blij mee.’

‘Zo, dat is lekker dichtbij,’ zegt Deon enthousiast als we heel snel aan de bar van De Boterwaag staan.

Tijdens het bieren praten we over alles behalve Vera en Barbados. Heerlijk. We lachen ouderwets en maken wilde plannen voor een derde voetbalweekendje.

Dit is mijn nieuwe start. Hier en nu. Ik zeg het tegen Deon en Cas en het voelt ook echt zo. Deon zei vorige week al dat het de eerste avond van mijn nieuwe leven was, maar vanavond voelt het meer als herstart.

Ik slaap heerlijk uit, pak een lange douche en ben om half twaalf in de stad. Bij Greve bestel ik een lunch als ontbijt. Ik neem mijn tijd, want die heb ik. Aan de leestafel lees ik op mijn gemak de zaterdageditie van het AD. Af en toe wordt een nieuwe espresso neergezet.

Als de krant uit is, loop ik de winkelstraatjes in om eens goed te gaan shoppen. Ook hier neem ik de tijd voor en kom om vier uur thuis met kleding, DVD's, platen, cd's, nootjes, pizzamessen (want die stonden aan de andere kant van de streep op de boedellijst) en veel Sinterklaascadeautjes voor Fabio, Luca, Pascal en mijn ouders.

Het is lekker koud. Aangenaam koud. Een lage temperatuur met een zonnetje. De herfst is langzaam plaats aan het maken voor de winter. Het is van die kou, waarbij het wel lekker is om thuis te komen.

Moe van de trappen en het dragen van de vele tassen plof ik op de bank, nadat ik de nieuw aangekochte spullen op de grond heb gezet. Ik kijk voor me uit en realiseer me dat ik nog nooit zoveel tijd heb gehad. Dit is mijn nieuwe leven, realiseer ik me.

Ik mis mijn kinderen enorm. Het is bijna ondraaglijk. En ik voel woede en onmacht over het hele Veraverhaal. Ze was zó dichtbij. Ik voel een onbeschrijfbaar leegte.

Met mijn bord op mijn schoot kijk ik naar het acht uur nieuws als mijn telefoon gaat. In het display zie ik dat het Tessa is. Het is de eerste keer dat ze me belt sinds de dag van Het Verhaal. Zakelijke dingen als kinderweekendschema's en dergelijke heeft ze tot nu toe per mail en sms gedaan.

Tessa belt om me er op te wijzen dat Fabio vrijdag direct naar zwemles moet. Dat wist ik al. Haar toon is een stuk menselijker dan de laatste tijd. Ze zegt van Marjolein te hebben gehoord dat Vera niet naar Nederland komt.

‘Ik had je geen advies over je nieuwe vriendje moeten geven, laatst in Speakers,’ zeg ik ineens, ‘ik had me moeten realiseren dat ik wel de laatste ben van wie jij op dit moment advies aanneemt.’

‘Mmm,’ zegt Tessa kort. Ik ken Tessa al vijftien jaar en weet dat ze hiermee bedoelt dat ze mijn excuus aanvaardt, omdat ik lam was toen ik het tegen haar zei en dat ze het bovendien waardeert dat ik dit nu zeg.

Ik zeg dat ik direct naar zwemles zal gaan en we zeggen formeel gedag tegen elkaar.

De TV zet ik uit en ik ga achter mijn pc zitten om op internet op zoek te gaan naar een vorm van zomervakantie met Fabio en Luca. Ik denk dat het een stacaravan wordt op een camping met een zwembad en een lange glijbaan.

‘Je kunt met mij meerijden, hoor,’ zegt Niels tegen me, wanneer alle collega’s van Wright4U buiten staan te vergaderen over wie er bij wie in de auto stapt.

‘Ja, graag,’ zeg ik.

Niels wacht niet op andere collega’s, die blijkbaar liever allemaal bij elkaar zitten.

‘Kom,’ zegt Niels, ‘wij gaan.’

Dit afdelingsuitje stond al een tijdje vast. Toen het bekend werd gemaakt dacht ik voor het eerst Tessa te kunnen voorstellen aan mijn collega’s. Later dacht ik Vera te kunnen meenemen en nu ga ik uiteindelijk alleen.

Op het Prins Clausplein neemt Niels de A13 naar Rotterdam. Het is half zes en er staat een kleine file.

‘Gaat het inmiddels weer een beetje met je, Axel?’ vraagt Niels gemeend.

Ik had zo’n soort vraag al een beetje verwacht.

‘Ja, het gaat redelijk,’ zeg ik eerlijk, ‘ik probeer mijn draai een beetje te vinden in Den Haag.’

‘En verder?’

Ik heb geen zin om over Vera te praten.

‘Hoe bedoel je? Verder wat?’ vraag ik. Ik probeer niet onnozel te klinken.

‘Hoe gaat het nou met je kinderen?’

‘Dat is het allermoeilijkst, Niels,’ zeg ik met een gebroken stem, ‘ik wist natuurlijk van tevoren dat dat moeilijk zou zijn, maar dat het zó moeilijk zou zijn had ik niet gedacht. Ik mis ze elke dag.’

‘Morgen zie je ze weer, toch?’ zegt Niels opbeurend.

‘Ja, gelukkig wel. Zaterdag kom ik met ze op het Sinterklaasfeest. Dan kun je ze zien.’

‘Lijkt me leuk, Axel. Ik zal niet te streng voor ze zijn.’ Hij geeft me lachend een knipoog.

‘Ben jij dan zaterdag...?’ vraag ik met open mond.

‘Elk jaar, Axel. Ik vind het geweldig om te doen!’ zegt Niels enthousiast.

Ik glimlach waardierend en er valt een stilte.

‘Axel, er is nog één ding dat ik je al een tijdje wil vragen,’ begint Niels voorzichtig.

Nee, ik wil niet over Vera praten. Ik wil een leuke avond hebben en niet herinnerd worden aan zaken waarvan ik doodongelukkig word. Ik wil zeker niet met natte bolle ogen in het restaurant aanschouwen.

‘Waarom ben je niet naar dat eiland gevlogen?’

Niels heeft me alle vrijheid, tijd en begrip gegeven. Moet ik dan nu zeggen dat ik geen zin heb om over de kwestie te praten? Dat is wel erg ondanikbaar.

‘Ze wilde dat niet. Ik heb het serieus overwogen, maar ze heeft wel drie keer gezegd dat ze dat niet zou trekken. Dus heb ik het niet gedaan.’

Ik kijk naar Niels. Hij knikt begripvol.

‘Je bent trouwens niet de eerste die dat vraagt.’

Het eten is heerlijk en de sfeer optimaal. Ik geniet ervan mijn collega's eens op een andere manier te zien dan op kantoor. De stemming wordt meer uitgelaten naar mate er meer wijn op tafel komt. Dat is dus bij elk bedrijf hetzelfde. Ik kom er niet onderuit om af en toe wat vragen over Vera te moeten beantwoorden. Het wordt wel steeds persoonlijk aan me gevraagd en niet over de tafel. Daar ben ik wel blij om. Ik geef iedereen zo compleet mogelijk antwoord. Ook nu weer uit dank, want ze hebben me stuk voor stuk flink ontzien de laatste tijd.

Niels zet me thuis af. Ik doe de straatdeur open, pak mijn post en loop de marmeren trap op. Boven haal ik mijn deur van het slot, doe het licht aan, stap mijn huis binnen en ben thuis. Het is niet meer dat nieuwe huis van een paar weken geleden. Het is mijn thuis.

Nog steeds krijg ik een brok in mijn keel en vecht ik tegen de tranen als mijn jongens in de schooldeuropening verschijnen met hun weekendtas. Ik hou me groot voor al die moedertjes die natuurlijk allemaal weten dat ik die lul ben die de moeder van deze kereltjes heeft belazerd.

‘Kom, hollen jongens,’ zeg ik, ‘we moeten naar zwemles.’ Ik maak hun gordels vast op de achterbank en geef ze beiden nog een dikke kus.

‘Ik ben blij dat ik je weer zie, papa,’ zegt mijn oudste.

‘Ik ben ook heel blij dat ik jullie weer zie, jongens,’ zeg ik op mijn lip bijtend. Ik kan de tranen niet onderdrukken. Huilend race ik naar het zwembad. Ik parkeer eerst de auto om vervolgens Luca voor de kartonnen televisietoren te parkeren.

‘Hier blijven zitten, hè!’

Daarna ren ik met Fabio naar het kleedhok, waar met name moeders hun kinderen voorzien van zwemkleding.

Als ik in de buurt van Luca een vrije stoel heb gevonden en een slok van mijn net gekochte koffie neem, zwaait Fabio vanaf de overkant van het zwembad. Ik zwaai enthousiast terug. We hebben het gered, denk ik.

Voordat ik een boekje voorlees, spelen we verstoppertje. Ze hebben hun pyjama al aan en de tandjes zijn al gepoetst. We hebben geen haast. Het is vrijdagavond. Ook Fabio en Luca lijken dit huis inmiddels als hun thuis te beschouwen. Ze weten in ieder geval goede verstoppplaatsen. Uiteraard ben ik hem en uiteraard kan ik ze niet vinden. Zelfs als ze op het laatste moment, als ik al in de kamer ben waar ze zich schuil houden, nog van plaats veranderen, heb ik niets gezien. Ik kan wel huilen van geluk. Niets maakt me momenteel gelukkiger dan deze twee mannetjes.

‘Oké! Welk boekje gaan we lezen?’ vraag ik om aan te geven dat verstoppertje spelen nu afgelopen is.

Ik doe de stemmetjes nog spannender dan voorheen en ze luisteren aandachtig. Ik sluit af met het rituele dichtklappen van het boek, waarbij ik speel dat mijn duim er nog tussen zat, en krijg twee kusjes op mijn duim.

Als ze in bed liggen heb ik nog twee mededelingen.

‘Morgenavond komen Stef en Marjolein. Ze komen naar ons nieuwe huis kijken.’

‘Leuk!’

‘En morgen overdag gaan we ergens heen,’ zeg ik op geheimzinnige toon.

‘Iets wat jullie wel leuk vinden, denk ik.’ Ik werk naar een climax.

‘Wat dan, papa?’

‘Morgen komt Sinterklaas bij papa op het werk!’

‘Joepie!’ klinkt het tweestemmig.

‘Welterusten, lieverds.’

‘Welterusten, papa.’

‘Dag Sinterklaasje, dahag, dahag, dahag, dahag, Zwarte Piet. Dag Sinterklaasje, dahag, dahag, luister naar ons afscheidslied.’ Niels heeft talent. Zelden zag ik zo’n goede Sinterklaas. Terwijl Fabio en Luca om het hardst meezingen, geef ik de Sint een knipoog. Hij zwaait statig terug.

Het is leuk om de kinderen van mijn collega’s te zien. De meeste partners had ik donderdag bij het etentje al gezien. Als Sint en zijn Pieten het pand hebben verlaten, beginnen alle kinderen met hun nieuwe speelgoed te spelen. Niemand heeft hetzelfde cadeau en dat vind ik een prestatie van de Sint.

‘Je hebt twee heerlijke kereltjes, Axel,’ zegt Angela, die vandaag de logistieke leiding had, wat inhield dat de tafels goed gevuld bleven met pepernoten, kruidnootjes, speculaas en marsepein. Ze heeft haar taak goed volbracht, want ik denk dat we het avondeten vandaag maar overslaan.

‘Ja, dat vind ik ook, Angela,’ antwoord ik, ‘maar ik ben natuurlijk niet objectief.’

Angela verdeelt het overgebleven snoepgoed onder de collega’s.

‘Dan hebben jullie dit weekend thuis ook nog wat.’ Over thuis gesproken, over twee uur staan Stef, Marjolein en hun kinderen voor de deur.

‘Fabio, Luca, gaan jullie mee? We gaan naar huis.’ Buiten schijnt een bijna volle maan door de bomen.

Aan de Prinsegracht brandt een uurtje later de open haard. Mijn kinderen vinden het al niet eens meer bijzonder. Ik word er steeds handiger in.

Fabio en Luca spelen met hun vandaag gekregen Lego en Playmobil. Ze onderbreken het spelen alleen om af en toe pepernoten te pakken, die ik in een schaal heb gedaan en op tafel heb gezet. In de auto hebben ze me beloofd zich niet misselijk te eten.

Het is inmiddels gaan regenen, waardoor het in huis nog gezelliger wordt met die haard aan.

Stef en Marjolein zijn op tijd. De kinderen vinden elkaar en verdwijnen naar boven. Ik zie ze verstoppertje spelen als ik Stef en Marjolein een rondleiding geef. Ze zijn onder de indruk van mijn nieuwe sfeervolle onderkomen.

Na twee rondjes koffie leggen we de kinderen op bed. De kinderen van Stef en Marjolein slapen in mijn bed, wat ze erg spannend vinden. Fabio en Luca slapen snel, omdat het Sinterklaasfeest vermoeiend voor hen is geweest. Morgen wacht er nog een Sinterklaasfeest, dus ik ben blij dat ze snel slapen.

Ik heb voor deze gelegenheid lekkere winterbiertjes gehaald. Lefte Dubbel. Ik weet waarmee ik Stef (en mezelf) een plezier doe. Marjolein helpt me met het maken van hapjes en Stef brengt lege kopjes en schalen met snoepgoed naar de keuken. Als we bij de open haard zitten, proost Stef op mijn nieuwe huisje. Dat ik er maar gelukkig mag worden.

Stef en Marjolein weten wat de status van mijn scheidingsverhaal is, maar de details ontbreken. De vraag om die met terugwerkende kracht te vertellen, komt dus niet onverwacht.

Ik vertel ze voor het eerst een heel uitgebreide versie, die helemaal teruggaat naar vorig jaar en stopt in het heden voor de open haard op de Prinsegracht.

Niet alleen ik, maar ook mijn ouders en mijn broer hadden zich dit jaar Sinterklaas anders voorgesteld. Ik ben alleen. Niet met Vera en ook niet meer met Tessa. Voor Fabio en Luca maakt het allemaal niet zo veel uit. Zij zijn toch wel opgewonden.

Bij mijn ouders in Zierikzee volgt een herhaling van het jaar ervoor. De kinderen zijn door het dollen als de hele gang vol cadeau's is gezet door Sinterklaas of Zwarte Piet. We weten niet precies door wie, want we hebben hem niet gezien. Ik al helemaal niet, want ik was toevallig net even in de garage toen het gebeurde.

Volgens goede traditie heeft Sinterklaas gedichten gemaakt voor iedereen. Het mijne gaat over scheiden, nieuwe start en van die vrouw die naar Nederland kwam. Ze kwam niet.

Ik kan deze dagen alles hebben, want ik heb mijn kinderen om me heen. Zij genieten, dus ik ook. Zo werkt het.

Ik rijd om acht uur naar huis. Dat is eigenlijk iets te laat voor mijn mannen. Daarom laat ik ze beloven dat ze in de auto slapen. Dat doen ze. Ik luister naar zachte Moby en rijd naar Den Haag. Voor mijn deur parkeer ik op de stoep. Ik til eerst Luca uit de auto, die op mijn schouder verder slaapt, doe de auto op slot, de portiekdeur open, loop de trappen op, open mijn voordeur en leg hem in bed. Vervolgens ga ik terug naar beneden om hetzelfde te doen met Fabio. Als ook hij in zijn bed ligt, loop ik terug om de auto te parkeren. Dat ging vroeger makkelijker. Toch zie ik het niet als een belasting.

Omdat er op de TV weer niets leuks is, zet ik de pc aan. Mijn hart bonkt in mijn keel als ik zie dat ik er mail is. Mail van Barbamama.

-----Original Message-----

From: Barba Mama [mailto:barbatopper@hotmail.com]

To: afaase@casema.net; Axel.Faase@wright4u.nl

Subject: hoe gaat het met jou?

Oh Axel,

Sorry dat ik je toch weer mail. Ik moet weten hoe het met je gaat. Het gaat met mij namelijk erg slecht. Maaïke heeft ons gebeld en ik heb enorm gehuild. Ze zegt zoveel dingen die me aan het denken zetten.

Ik neem het je niet kwalijk als je niet eens reageert op deze mail, want ik kan me voorstellen dat je me inmiddels haat na alles wat ik je heb aangedaan. Ik haat mezelf er in ieder geval wel om.

*Ik maak me zorgen om je.
Laat me alsjeblieft wat weten...*

*Liefs,
Vera*

-----Original Message-----

From: 'Axel Faase' <afaase@casema.net>

To: 'Barba Mama' <barbatopper@hotmail.com>

Subject: RE: hoe gaat het met jou?

Lieve Vera,

Ik haat je niet en zoals je ziet is hier een antwoord. Eerlijk gezegd is het een geruststelling dat het niet goed gaat met je. Klinkt egoïstisch, ik weet het. Maar zo lang jij je niet goed voelt, is er voor mij hoop. Dat zul je kunnen begrijpen. Ik heb je eerder geschreven dat ik het allemaal niet kan en zal accepteren. Al moet ik zeggen dat ik probeer door te leven en -tegen beter weten in- mijn best doe om niet aan jou te denken.

Ik ben blij dat Maaïke contact met je gezocht heeft. Jij (misschien ook Perry) praat nu eens met iemand anders over de situatie en dat kan heel verhelderend werken.

Dat je je grote zorgen om me maakt, is terecht. Ik ben helemaal naar de klote. Verbitterd, teleurgesteld, (nog steeds) kwaad, verdrietig, terneergeslagen en leeg. Daar is mijn gemoedstoestand wel mee beschreven.

Dit weekend stond weer voor 300% in het teken van mijn kinderen, want dat zijn op dit moment de enige twee mensjes die me nog een gelukkig gevoel bezorgen.

Morgenochtend (maandag) breng ik ze weer naar Delft en dan zie ik ze weer twee weken niet. Twee weken. En dat komt omdat ik een stap heb genomen na een toezegging van jou, die je niet nakomt. Ik heb dus alle recht om verbitterd, teleurgesteld, enz, te zijn. Hield ik maar niet zo veel van je, dan was het allemaal een stuk makkelijker. Maar ik hou wel van je, Vera.

Ik hou verschrikkelijk veel van je. Ik kan je (gemakkelijk zelfs) alles vergeven, zodra ik je van het vliegveld haal. Hoe ik zo makkelijk kan vergeven? Ik weet dat je niet in goeden doen bent

(was) bij het maken van je keuze en het nemen van je beslissing. Ik weet dat de tijd komt dat je het (weer) wel goed ziet. Misschien dat de gesprekken met Maaïke je 'het licht' weer doen zien. Dat kan alleen als je eerlijk tegen haar bent.

Ik zal je alvast verklappen dat ik morgen contact met Maaïke opneem. Ik moet nu heel scherp blijven en alles weten dat er speelt. Neem me alsjeblieft niet kwalijk dat ik vecht voor mijn toekomst. Ik houd me nog steeds aan de regels. Je weet wel, het verhaal van het lulletje dat zich aan de regels houdt. Je hoeft niet bang te zijn dat ik Perry bel of mail. Al is het verleidelijk om te denken: het doel heiligt de middelen. Het is niet mijn stijl, dat weet je.

Vera, die uitnodiging om Kerst met me te vieren geldt nog steeds. Maar onthoud wel dit; het gaat niet zo zeer om deze Kerst, maar om al die volgende Kerstmissen tot ongeveer 2060 (Ja, we worden negentig).

*Ik hou van je, ik wacht op je,
Axel*

Doodmoe stap ik mijn bed in. Ik weet niet of ik moe ben van dit volle weekend of van de mail. Het is allemaal nog steeds niet over. En dat geeft enerzijds hoop. En hoop doet leven. Anderzijds is het een gebed zonder eind. En een einde moet er toch eens gaan komen.

Op het werk praat ik met niemand over de mail van Vera. Ze zouden me allemaal voor gek verklaren dat ik er op gereageerd heb. Ze hebben gezien hoeveel pijn deze dame me heeft aangedaan en zouden me, niemand uitgesloten, behoeden voor nog meer pijn. Zelfs Nicole, Cas en Deon laat ik niets weten. Dan hoef ik ook niets uit te leggen als Vera ineens niets meer laat horen of weer onverwacht heel andere gedachten heeft. Ze is zo onvoorspelbaar.

Maaïke bel ik aan het einde van de ochtend wél, maar die klinkt gelaten.

‘Ik bel Vera vanmiddag misschien nog wel even.’

Ik heb geen zin om aan te dringen.

Aan het einde van de dag ben ik blij dat ik niemand heb verteld over de mail van Barbados, want Vera heeft weer eens helemaal niets, nul komma nakkes, laten horen.

Wat is dit? Ze is toch niet met me aan het spelen? Verdomme! Ik had niet moeten antwoorden. Ezel! Je stoot je gewoon weer aan die steen! Nooit, maar dan ook nooit meer zal ik haar mail, hoe groot de noodkreet ook is, beantwoorden.

Aan de andere kant; het was toch te proberen? Ze is desperaat, dus het was de moeite waard een kans te wagen. Misschien heeft Maaïke toch nog gebeld en heeft ze gewoon geen tijd gehad om te mailen.

Nee, Faase! Naïeve eikel! Ga jezelf nou niet weer rijk zitten rekenen. Ga door met je leven en accepteer dat dat een leven zonder Vera is!

Ik heb mijn bord op schoot, mijn vork in mijn linkerhand en de afstandsbediening in mijn rechter wanneer mijn telefoon gaat, die op tafel ligt. Ik laat hem gaan. Ik zit te eten en naar het nieuws te kijken, waar mijn zappen gestopt is. Bovendien heb ik geen zin om wie dan ook te woord te staan. Het is een volhouder, want de

beltoon blijft lang aanhouden. Ik had het toestel ook gewoon uit moeten zetten.

‘Laat me toch,’ roep ik met volle mond richting tafel. Het helpt. Mijn toestel stopt met herrie maken. De rust is echter van korte duur. Het toestel gaat direct weer. Met mijn laatste hap in mijn mond sta ik verveeld op om te kijken wie er belt. Ik loop kauwend naar de tafel, zet mijn bord neer en kijk in het display. Dit lange nummer ken ik. Dat is Barbados.

‘Met Axel!’ zeg ik gehaast.

‘Hoi Ax, met mij,’ klinkt het veel rustiger dan ik me voel. Vera klinkt down, maar anders dan anders. Er zit ook iets rustigs en relaxts in haar stem.

‘Hoi!’ zeg ik zo enthousiast mogelijk. De laatste keer dat wij elkaar spraken is precies vier weken geleden. Ik vind het dan ook heerlijk haar stem weer te horen.

‘Ax?’ vraagt ze voorzichtig.

‘Ja, topper’ antwoord ik lief.

‘Ax, ik...eh...er is iets verschrikkelijks gebeurd.’ Vera barst in snikken uit, terwijl in mijn hoofd allerlei verschrikkelijke mogelijkheden elkaar in sneltreinvaart afwisselen. Als Vera na een snikpauze weer begint te praten, stoppen abrupt alle beelden in mijn hoofd.

‘Ik heb tegen je gelogen over de DNA-test, Axel. Je bent wél de vader van Joy. En mag ik alsjeblieft naar je toe komen?’ Vera wacht huilend op een antwoord.

Ik word heel anders wakker dan de laatste tijd. Ik barst van de energie en ben vol levenslust. Mijn droomvrouw komt eindelijk naar me toe. Ik kan het nog nauwelijks bevatten. Wat een geweldig Sinterklaascadeau is dit.

Gisteravond heb ik direct de hele wereld gebeld om het nieuws te vertellen. Iedereen is blij voor me. Maar iedereen vraagt ook of ze nu wel echt komt. Ze heeft eerder toegezegd te komen.

Vera heeft me verteld dat ze erg in de greep van Perry's verdriet was en daarom niet bij hem weg kon gaan. Om die reden had ze ervoor gekozen tegen mij te liegen over het vaderschap.

Nicole is enorm blij voor me, maar vind wel dat Vera iets uit te leggen heeft. Liegen over het vaderschap is niet niks. Ik ben het wel met Nicole eens, maar de blijdschap overheerst, waardoor die kwestie een beetje ondersneeuwt.

Ik zet mijn pc aan en pers een paar sinaasappeltjes uit. Vanuit de radio knalt lekkere nieuwe dance. Alles is goed en alles is mooi. Wat gisterochtend nog als grijs behang uit de radio kwam, is nu lekkere nieuwe dance.

Met een rijstwafel en een glas jus ga ik achter mijn pc zitten.

Zelfs het uitzicht is, ondanks de regen, mooier dan andere dagen. Ik start Outlook en hoop dat er mail is. Nee. Geen mail van Vera. Jammer.

‘Je straalt ook weer helemaal, Axel!’ zegt Angela, die het nieuws als eerste hoort. Niels omhelst me een paar minuten later broederlijk.

‘Eind goed, al goed!’ zegt hij ‘wanneer komt ze aan?’

‘Ze weet het nog niet precies. Ze probeert dit weekend al te komen, maar moet nog het een en ander regelen.’

‘Het gaat nu toch wel door, hè?’ vraagt Niels met een serieuze blik.

‘Ja,’ zeg ik lachend ‘het gaat nu echt door.’

Het lijkt wel of ik jarig ben. Elke collega, die binnenkomt en op zijn werkplek van een andere collega hoort dat Vera naar Nederland komt, loopt mijn kantoor binnen en feliciteert me. Ik doe mijn verhaal dus zo'n twintig keer.

Ook tijdens de lunch is het hét gesprek. Het lijkt wel of iedereen opgelucht is dat er nu over mijn kwestie gesproken kan worden, zonder dat ik er hinder of pijn van heb. Ik realiseer me hoe sterk mijn collega's de laatste tijd hebben meegeleefd.

Halverwege de middag houdt Niels me voor de zoveelste keer een hand boven het hoofd.

'Ga lekker naar huis, Axel. Je hebt vast genoeg te regelen. We gaan vandaag allemaal eerder naar huis vanwege Sinterklaas.'

Thuis bel ik Vera, omdat ik haar stem wil horen.

'Haloa,' hoor ik, als er opgenomen wordt.

'Hoi topper, met je nieuwe vriendje,' zeg ik net zo vrolijk.

'Ik voel me heerlijk, Ax. Echt waar,' zegt ze energiek om minder opgetogen te vervolgen: 'Maar het is hier nog wel moeilijk met een boze en verdrietige Perry. Ik heb echt met hem te doen. Gisteravond had hij bloemen voor mij en een sinterklaascadeautje voor Joy meegenomen. Dat vond ik toch zo sneu, want mijn bericht aan hem was niet echt een cadeau te noemen.'

'Voor mij wel,' zeg ik respectloos, waardoor Vera eigenlijk moet lachen en tegelijk vindt dat ze dat niet kan maken.

'Het heeft allemaal te lang geduurd, Ax,' praat ze haar reactie goed, 'hebben jouw mannen toch een zusje en wat voor één! Ze is een echte kanjer. Ik kan niet wachten tot je haar kunt zien. Zo'n mooi en lief resultaat van een aantal geweldige uren met jou. 't Is niet te geloven. Krijgt deze film toch een happy end.'

'Ik kan het ook maar nauwelijks geloven,' zeg ik gemeend.

'Axel, misschien liggen we dit weekend al met z'n tweeën in bed? Zet de champagne maar vast koud. Op het kersenseizoen moeten we helaas nog even wachten,' lacht Vera.

'De champagne ligt al weken koud!'

Ik ben echt in de wolken. Objectiviteit is eventjes ver te zoeken. Ik vind zelfs Den Haag in een gure decemberregen een mooie stad. Ik kan me niet herinneren dat ik in mijn leven ooit gelukkiger was. Vandaar dat het contrast zo groot is, want ik kan me ook niet herinneren dat ik ongelukkiger was dan vorige week. Aan collega's heb ik de digitale foto's van Joy en Vera laten zien, die ze me in september heeft gemaïld. Ook Pascal en mijn ouders heb ik die foto's gemaïld.

Na de lunch belt Vera.

‘Hoi vriendje!’ klinkt het enthousiast.

‘Hallo ex-collega,’ zeg ik lachend formeel.

‘Ik heb nieuws,’ zegt Vera geheimzinnig.

Ik weet natuurlijk wat ze gaat zeggen. Het gaat over de dag en het tijdstip van vertrek naar Nederland.

‘Ja? En? Welke dag wordt het?’ vraag ik ongeduldig.

‘Zondag, Ax,’ zegt Vera rustig, ‘ik kom maandagochtend aan in Londen en vlieg dan naar Zestienhoven. Kom je me dan ophalen?’

‘Ja, natuurlijk kom ik jullie ophalen.’

‘Dan zie je Joy eindelijk, Ax.’

‘Ik kan niet wachten, Veer. Ik heb jou ook vijf maanden niet gezien hoor.’

Vera maakt een kreunend geluidje. Ze verlangt net zo naar dat moment als ik.

‘Ik ga weer snel door met pakken en regelen, Ax, anders ben ik niet op tijd klaar voor het vliegtuig zondag.’

‘Dat is goed, lieverd.’

‘Dag topper. We bellen nog. Ik hou van jou.’

‘Ik ook van jou.’

Ik maak een mail die het meeste weg heeft van een persbericht. Als onderwerp tik ik ‘Maandag komt Barbamama thuis’.

De tekst in de mail is kort en zakelijk en ik adresseer hem aan iedereen die ik ken.

‘Hoi Nicole. Met Axel,’ zeg ik als ik zie dat Nicole me belt.

‘Hé topper!’ zegt Nicole op haar eigen amicale wijze.

‘Ja, een topper van de derde. Daar spreek je mee,’ zeg ik vrolijk.

‘Hoe is het nou met Axel?’ Deze vraag heeft Nicole me de laatste weken erg vaak gesteld, maar dit keer is haar toon heel anders.

‘Nou, Nicole, met Axel gaat het goed, hoor.’

Nicole lacht.

‘Jezus, Ax. We zijn echt zo onwijs blij voor je. Niet te geloven, man. Over vier dagen heb je gewoon je dochter in je armen. Raar idee, toch?’

‘Heel raar, maar wel heel fijn. Ik kan het ook nog maar nauwelijks bevatten.’

‘Hoe is het met Vera?’

‘Ze klinkt heel goed en sterk. Niet zo afwezig als laatst. Het is behoorlijk zwaar op het eiland, zegt ze, maar ze slaat zich er nu een stuk makkelijker doorheen. De broers van Perry gaan het hun ouders vertellen, zodat er iemand bij hen is als ze het horen. Perry heeft tegen Vera gezegd dat als zijn moeder een hartaanval krijgt door dit bericht, hij Vera helemaal in elkaar slaat.’

‘Heftig, hoor,’ zegt Nicole serieus.

‘Ja, absoluut, maar het goede nieuws is dat Vera het ook helemaal gehad heeft daar en graag naar mij toe wil.’

‘Waar ik je ook voor bel, Ax, is over zaterdag. Jullie hebben toch een zaalvoetbalwedstrijd?’

‘Ja, om twee uur in Den Hoorn. Cas doet toch mee?’

‘Ja, hij doet mee. En nou had ik het volgende idee. Ik ga mee met Cas en na de wedstrijd rijden we achter jou aan. Ik wil je huisje ook wel even zien.’

‘Ja, leuk. Goed idee. Ik kan bij het aftellen van de uurtjes wel wat gezelschap gebruiken.’

‘Oké, tot zaterdag, Ax.’

‘Tot zaterdag.’

Ik neem heel enthousiast op wanneer ik in het display zie dat Vera belt.

‘Goedemiddag, topper!’

‘Hoi Ax,’ zegt Vera een stuk minder enthousiast.

‘Wat is er?’ vraag ik bijna vaderlijk.

‘Ik heb het even erg zwaar, Ax. Onze burens kwamen zeggen dat ze zich ernstig zorgen maken om Perry. We gaan goed met hen. Ze vroegen of ik niet langer kon blijven totdat hij weer in wat beter doen is. Hij is er verschrikkelijk aan toe. Ik kan het bijna niet aanzien. Daarna belde mijn vader met een laatste poging me over te halen bij Perry te blijven. Hij was gisteren bijna op het vliegtuig gestapt om ons te redden, maar Perry’s broer heeft dat afgeraden. Mijn vader heeft het aan zijn hart van het hele gebeuren. Ik voel me klote, Axel. Heel erg. Ik wou dat het allemaal nooit was gebeurd en ik heb nu zelfs het gevoel dat ik maar beter hier kan blijven.’

De oude vertrouwde baksteen is weer terug in mijn maag.

‘Hé, lieverd,’ zeg ik zo kalm mogelijk, ‘natuurlijk is het allemaal hartstikke kut. Ik weet het. Het is voor je ouders natuurlijk een hele klap. Dat begrijp ik. Ze kennen Perry wel en mij niet. Je hebt het ogenschijnlijk goed voor elkaar. Daar zijn ouders gevoelig voor.’

‘Ze zeiden inderdaad dat we het zo goed hebben samen,’ snikt Vera.

‘Ja, dat zeiden mijn ouders ook over Tessa en mij. Maar wat weten zij nou, Veer? Ze zien alleen de buitenkant. Het mooie huis, de goeie baan, maar waar het echt om draait, het geluk, dat kunnen ze toch niet zien?’

‘Je hebt gelijk, Ax,’ lijkt Vera zich te verontschuldigen.

‘Lieverd,’ vervolg ik, ‘mijn ouders wilden in eerste instantie ook niets met je te maken hebben. Nu vergelijken ze de babyfoto’s van Joy, die je gemaaild hebt, met mijn babyfoto’s. Ik hoor een lach door Vera’s gesnik heen.’

‘Je ouders moeten aan het idee wennen. Dat is alles.’

Het blijft even stil.

‘Sorry, Ax.’

‘Sorry waarvoor, Veer?’

‘Dat ik je weer zo laat schrikken. Ik voel me zo’n slecht mens. Ik maak iedereen ongelukkig.’

‘Mij niet, lieverd. Mij maak je maandag de gelukkigste man op aarde.’

Weer hoor ik een lachje.

‘Ik bel je morgen weer, Ax,’ zegt ze lief.

‘Gaat het weer met je?’ vraag ik voor de zekerheid.

‘Ja, het gaat weer,’ antwoordt Vera rustig, ‘sorry, topper, ik hou van je.’

Een jaar geleden in deze zelfde sporthal, in dit zelfde kleedhok werd ik door dezelfde mensen gefeliciteerd. Toen was het vanwege mijn nieuwe baan. Nu is het vanwege mijn nieuwe leven.

Deon omhelst me en ook Nicole doet dat na de wedstrijd. Ik krijg een energiedrank van Stef als ik de kantine in loop. Nu ik niet meer in Delft woon, is drinken na de wedstrijd er niet meer bij. Bovendien is het natafelen anders met een vrouw erbij. Niets ten nadele van Nicole, maar voetbalhumor is alleen voor mannen weggelegd.

Als Stef net begint aan zijn pleidooi voor een vervolg op Berlijn en Parijs, gaat mijn telefoon. Met glimmende ogen laat ik Nicole het display zien, waar Vera's naam te lezen is.

'Hallo topper. Met Axel.'

'Hoi Axel.'

Kut! Foute Bingo! Ik hoor aan haar stem dat het helemaal mis is. Zo klonk ze ook in haar slechte tijd. In de tijd dat ze steeds de verkeerde beslissing nam. Ze klinkt veel zachter, slechter en terneergeslagen dan gisteren. Iedereen aan tafel is stil en kijkt naar mijn geschrokken gezicht. Ik sta op een loop naar buiten.

'Wat is er, lieverd?' vraag ik voorzichtig.

'Ik kan het niet, Axel,' zegt Vera met zachte stem door haar snikken heen, 'ik kan niet komen.'

'Nee, dit kan niet, Vera. Natuurlijk kun je komen. Je moet komen. Je wilt dit heel graag. Je laat je weer leiden door verkeerde gevoelens.'

Het maakt niet uit wat ik allemaal zeg. Niets komt aan. Vera klinkt als van de wereld. Alsof ze bij een apotheek heeft geluncht.

'Sorry, Axel, maar ik kan het echt niet.'

'Wil je dat ik je kom halen?' Ik probeer lief te klinken en niet dreigend.

'Nee, nee. Het kan niet. Ik moet hier blijven.'

Ik weet niets meer te zeggen.

‘Ik ga ophangen, Ax,’ zegt Vera loom.

Gespannen kijken alle ogen naar mij als ik de kantine inloop. Het gesprek aan tafel stopt abrupt als ze mijn aangeslagen gezicht zien. Ik ga naast Deon zitten, die een hand op mijn schouder legt en me moeilijk, vragend aankijkt. Nog steeds zwijgt iedereen.

‘Ze komt niet,’ zeg ik met overslaande stem.

Het lijkt of iedereen exact tegelijk reageert.

‘Godverdomme!’ hoor ik Deon zeggen.

‘Wat?’ zegt Nicole furieus.

De rest ontgaat me.

Cas slaat een arm om me heen en ik kijk hem aan. Ik zie aan zijn gezicht dat hij mijn pijn voelt. Als ik de rest aankijk, blijkt iedereen mijn pijn te voelen. Alle gezichten staan op de begrafenisstand.

‘De gifbeker moet ook wel helemaal leeg, hè?’ zegt Stef.

Ik knik. Ik kan niets uitbrengen.

‘Wat een kutzooi,’ zegt Deon nog maar eens. Anderen knikken.

Als ik mijn energiedrankje op heb, kijk ik naar Cas.

‘Zullen we gaan?’ vraag ik.

‘Wil je dan nog wel?’ vraagt Nicole.

‘Ja, graag zelfs. Ik vind het wel fijn om iemand om me heen te hebben vanavond.’

Mijn gelegenheidsteam wenst me veel sterkte. Deon omhelst me nog even en Stef slaat me op mijn schouder.

‘Wees sterk, hè, Ax.’

‘Je kunt altijd bellen, hè!’

‘Bedankt, mannen,’ hou ik me groot, ‘veel plezier nog vanmiddag.’

In mijn binnenspiegel zie ik dat Cas en Nicole in de auto achter mij met elkaar discussiëren over de zoveelste wending in het Axelverhaal.

‘Gaaf het, Ax?’ vraagt Nicole, als we uitstappen voor mijn deur.

Ze ziet dat mijn ogen rood zijn.

‘Ja, ’t gaat wel, Nicole. Dank je,’ zeg ik, ‘ik zal even geld voor jullie in de automaat gooien. Het is hier betaald parkeren.’ Cas loopt met me mee en we gooien om de beurt een muntje in de machine.

In de huiskamer draait het niet om het uitzicht of de open haard. Het draait om mij. Eenmaal in mijn eigen omgeving brul ik het uit.

‘Dit is toch niet te geloven!’ schreeuw ik boos huilend, ‘dit is toch godverdomme niet te geloven.’

Nicole heeft me stevig beet gepakt en Cas’ gezicht verraadt dat hij Vera wel iets zou kunnen aandoen om het verdriet dat zij mij aandoet.

‘Vind je het goed als ik haar bel?’ vraagt Cas.

Ik pak mijn toestel en zoek in de lijst het nummer van Vera.

‘Op het groene hoorntje drukken,’ zeg ik voor de zekerheid, terwijl ik de telefoon aan Cas geef.

Cas loopt met het toestel in zijn hand de trap op naar mijn zolder. Omdat het stil in huis is, horen Nicole en ik Cas praten, maar verstaan doen we het niet.

‘Wat wil je drinken, Nicole?’

‘Doe maar thee.’

Nadat ik de waterkoker aanzet, zeg ik, alsof er niets aan de hand is: ‘Nou, Nicole, dit is mijn huiskamer. Wat vind je ervan?’

‘Ja,’ probeert ook Nicole op een niets-aan-de-hand-toon, ‘leuk met die open haard.’

‘Zal ik je de rest laten zien?’

‘Graag.’

Ik laat haar de badkamer zien en de slaapkamer aan de achterkant, waar mijn platen en draaitafels staan en het stapelbed van Fabio en Luca.

‘Leuk, dat houten balkonnetje,’ zegt Nicole.

‘Ja, daar kan ik zomers in de avondzon zitten, want daar is het westen.’

Nicole’s oog valt op een doos luiers, die ik deze week op verzoek van Vera heb gekocht.

‘Jezus, Ax,’ zegt ze. We zitten direct weer in de negatieve sfeer van voor de rondleiding.

Ik hoor Cas van de trap komen en sta met drie passen naast hem.

‘Ze klinkt enorm van de wereld. Heel duf. Het is weer het oude liedje. Ze voelt zich schuldig. Haar ouders steunen haar niet en bekenden op het eiland praten ook op haar in. Ik denk dat ik wel een paar rake dingen heb gezegd. Toen ze vertelde hoe slecht Perry er aan toe is, heb ik even geschetst hoe hier in Nederland ene Axel er bij zit als een dood vogeltje. Ik ben wel redelijk hard tegen haar geweest. Dat moet je me maar niet kwalijk nemen. Aaien heeft in deze fase weinig zin, denk ik.’

Ik knik goedkeurend.

‘En o ja, toen ze opnam en hoorde dat ik het was, begon ze direct te huilen. Ze had mij niet verwacht aan de lijn.’

Aan Cas’ intonatie te horen, heeft hij verder niets te melden.

Zuchtend loop ik de keuken in en schenk thee in voor Nicole.

‘Wat wil jij, Cas?’

‘Een biertje.’

Ik open twee flesjes bier en loop de huiskamer in.

‘Het is afwachten, Ax,’ zegt Cas als hij zijn biertje aanpakt, ‘ze voelt zich net zo schuldig naar jou als naar Perry en de rest. Je weet hoe ze is. Het kan zo weer helemaal omslaan.’

‘Hield ik maar niet zo veel van haar, dan had ik het allemaal allang afgesloten. Dit is killing. Dit stoplichtgedrag is niet vol te houden.’

Na twee biertjes wil ik het niet meer over Vera hebben. Ik stel daarom voor dat Cas de open haard aansteekt, omdat hij er al ervaring mee heeft en ik vraag of we democratisch kunnen beslissen welke brommer voor eten moet zorgen. De opties zijn de pizzabrommer, de brenggriek, de spareriblijn of de shoarmakoerier. Het worden spareribs.

Ik laat Nicole de zolderverdieping zien. Cas loopt ook mee. Nadat Nicole enthousiast is over mijn slaapkamer, gebeurt er hetzelfde als drie kwartier eerder, wanneer ik de deur open van het andere kamertje. Nicole's gezicht springt op medelijden wanneer ze een splinternieuw kinderbedje ziet staan, vrolijke gordijntjes ziet hangen en een kleurrijke knuffelslang langs de wand ziet hangen.

'Ik heb de kamer eergisteren helemaal opgeknapt,' zeg ik verbitterd. Cas en Nicole zeggen niets. Ze kijken naar de schilderijtjes, de knuffels en het houten locomotiefje dat drie wagonnetjes trekt die de naam Joy vormen.

'Leuk, hè?' zeg ik er cynisch achteraan.

Nicole legt een hand op mijn schouder en we blijven even zwijgend in het knusse kamertje staan.

'Ha! Eten,' zeg ik gemaakt enthousiast, wanneer de deurbel gaat.

'Saved by the bell,' zegt Cas treffend.

Na het eten blijven we lang natafelen met koffie en amaretto. Als een soort ongeschreven erecode gaan onze gesprekken niet over Vera of Barbados. We praten over de toekomst van Cas en Nicole, over Wright4U, over Cas' afscheid van de gemeente Delft en het bijbehorende etentje van aanstaande dinsdag, over Fabio en Luca en zelfs even over een vervolgweekend op Berlijn en Parijs. Om elf uur gaan Cas en Nicole naar huis. Ik kijk nog naar het late journaal en val daarna in een film, waar ik mijn aandacht niet goed bij kan houden. Zonder de afleiding van mijn gasten kan ik aan niets anders denken dan het telefoongesprek van vanmiddag. Ik zie de gezichten van mijn vrienden die me vragend aankeken. Ik zie het gezicht van Nicole, die naar een doos luiers kijkt en ik zie Cas moedeloos de trap af komen met mijn mobiel in zijn hand. Het is tijd om naar bed te gaan.

Het lijkt alsof ik niet ben uitgerust, terwijl ik toch negen uur heb geslapen. In mijn badjas ga ik lui en verveeld op de bank liggen. Ik zap langs wat saaie zondagsprogramma's en zet de TV na een kwartier uit. En nu? Achter mijn pc gaan zitten? Nee, geen zin in. De radio aanzetten. Mwah, ook niet echt behoefte aan. Plaatjes draaien? Nee, ook geen zin in.

Ik blijf nog tien minuten in een stil huis op de bank liggen en staar naar de haard, waar verkoolde blokken hout liggen. Dan hijs ik mezelf met veel moeite overeind en loop naar de badkamer. Ik laat het bad vollopen, zodat het luieren op een iets functionelere manier kan doorgaan. Ik zeg tegen mezelf dat een bad me goed zal doen.

Terwijl de hete kraan loopt, pak ik een speaker uit mijn kamer en zet die in de deuropening van de badkamer. Daarna zet ik mijn favoriete cd van Yonderboi op. De akoestiek in mijn badkamer is goed. Als ik klaar ben met scheren, is het bad bijna vol.

Ik lig heerlijk in het warme bad en luister naar Yonderboi.

Ondertussen maak ik plannen voor de resterende zondag. Ik kom tot slechts twee actiepunten. Deon bellen en lunchen in de stad.

Dat moet haalbaar zijn op deze lome zondag.

Als ik me heb aangekleed doe ik mijn jas aan, pak ik een paraplu en trek ik de deur achter me dicht.

In de Boterwaag blader ik door dikke zaterdagkranten, terwijl ik een pistoletje eet en een dubbele espresso drink. Net als in mijn badkamer is ook hier de muziek op de zondag aangepast. Een beltoon vanuit mijn binnenzak is alleen voor mij hoorbaar. Dat zal Deon of Cas zijn, denk ik, terwijl ik het toestel pak.

Geroutineerd werp ik een snelle blik op het display voordat ik op het groene hoorntje druk.

‘Hoi, met Axel,’ zeg ik emotioneel.

‘Hoi, Ax, met Vera.’ Vera klinkt weer normaal. Niet van de wereld, zoals gisteren. Niet aangeslagen en duf, maar sterk en vol zelfvertrouwen.

‘Hoi, topper,’ zeg ik ingetogen. Ik wil laten horen dat ze me pijn doet.

‘Ik voel me een stuk beter dan gisteren, Ax. Sorry dat ik je gisteren zo heb laten schrikken. Ik probeer maandag het vliegtuig te nemen.’

‘Super!’ zeg ik nu echt enthousiast, ‘geen twijfels meer?’

‘Nee, echt niet, lieverd. Ik kom er nu echt aan, maar ik moet hangen, Ax. Ik bel je nog. Dag topper. Tot snel.’

‘Dag lieverd.’

Ik blader door, in een van de kranten, maar lees geen letter meer. Ik ben blij. Ik ben opgelucht. Ik weet dat ze komt. Dat ze nu echt komt. Echt.

Ik weet ook dat Cas en Nicole me zullen waarschuwen dat ze al vaker van gedachte is veranderd. Ze zullen me willen beschermen tegen een nieuwe tegenvaller. Omdat ik geen zin heb in hun goed bedoelde bescherming, besluit ik niet te bellen. Ook Deon bel ik niet. Dat is dus een actiepuntje minder vandaag. Mijn ouders en mijn broer weten niet eens van de wending van gisteren. Die ga ik dus zeker niet bellen.

Ik bestel nog een espresso en geniet van dit moment.

Om half elf lig ik al in bed. Dat is, zelfs voor de zondag, vroeg voor mijn doen.

Slaperig kijk ik een uur later op mijn wekkerradio, omdat ik wakker schrik van een geluid. Ik realiseer me snel dat dit niet het geluid van mijn wekker is, maar van mijn mobieltje.

Slaperig zeg ik mijn naam.

‘Hello Axel. I am Roberta from Barbados. A friend of Vera’s. She asked me to call you and tell you that Vera and Joy have left the island.’

‘Okay, thanks,’ zeg ik overdonderd, maar enthousiast.

‘Their plane will be in London tomorrow. She will call you from a public phone, because she doesn’t have a cellular phone with her.’

‘Thank you very much for calling, Roberta.’

‘You’re welcome. Good luck with everything, Axel. Bye’

Ik stuur een sms-je naar Stef, Cas, Nicole, Evert en Deon:

Vera en Joy zijn zojuist per vliegtuig vertrokken naar Nederland. Groetjes van de gelukkigste man ter wereld.

In het kantoor van Niels hou ik een monoloog omtrent de status van project Barbados. Niels is blij voor me en geeft me nog eens alle ruimte die ik nodig heb. Hij ziet me glimmen wanneer mijn telefoon gaat en ik in het display een onbekend lang Engels nummer zie.

‘London calling!’ zegt een lieve stem.

‘Hallo vriendinnetje,’ zeg ik lief terug.

‘Hoi topper,’ lacht Vera.’

‘Hoe is het met jullie?’ vraag ik.

‘Joy is heel wakker en heeft goed geslapen in het vliegtuig.

Daardoor heb ik ook wel wat kunnen slapen, maar niet al te lang. Ik heb behoorlijk last van het tijdverschil. De vlucht naar Rotterdam gaat pas om vier uur. We moeten ons dus nog de hele dag vermaken hier.’

‘Dus je bent om vijf uur in Rotterdam?’

‘Ja. Kom je me halen?’

‘Natúúrlijk kom ik je halen!’ zeg ik lachend. ‘Zijn je ouders er ook?’

‘Nee, alleen jij,’ zegt Vera.

‘Oké. Ik ben er. Jeetje, Veer, eindelijk is het zover.

Vanmiddag hebben we elkaar eindelijk weer vast. Zien we elkaar eindelijk weer. En eindelijk zie ik Joy!’

‘Ja, ik kan het ook nog maar nauwelijks geloven,’ zegt Vera die vandaag goed klinkt en weer helemaal de oude is, ‘en het voelt geweldig, Axel. Ik denk dat ik je niet meer kan loslaten.’

‘Dat komt goed uit, want ik wil jou ook nooit meer loslaten. In elk opzicht.’

‘Ax, ik hoop dat ik je niet teveel teleurstel, maar ik wil eerst overnachten bij Maaïke en Claudio. Dan kan ik even tot rust komen en ik heb hen bovendien wel wat uit te leggen.’

‘Eh...ja,’ zeg ik, mijn teleurstelling verbergend, tuurlijk. Moet je doen.’

‘Nou, tot straks dan, hè, topper.’

‘Tot straks, collega,’ antwoord ik.

Met mijn jas aan check ik nog een keer of de BA 8053 niet *delayed* is. Dat is ‘ie niet en dat is ‘m maar geraden ook. Ik krijg schouderklopjes en harten onder de riem wanneer ik het kantoor verlaat.

In de stad koop ik een mooie grote beer en een dikke trui voor Joy. Die trui is zowel een symbolisch als praktisch cadeau. Omdat ik niets aan het toeval overlaat, ben ik veel te vroeg op Zestienhoven. Van achter een kop koffie zie ik af en toe een vliegtuigje landen of opstijgen. Als de BA 8053 is geland, loop ik de hal in. Ik probeer tevergeefs een glimp op te vangen van mijn kersverse vriendin en dito dochter. Ik zie een grote groep mensen uit een bus stappen. Vervolgens verdwijnen ze uit mijn gezichtsveld. Waarschijnlijk staat de groep nu bij de bagageband. Druppelsgewijs komen passagiers langs de douane door de glazen deuren, waarachter ik sta te wachten. Ik heb veel bekijks met mijn grote beer.

Het duurt lang. Tientallen mensen zijn al voorbij en nog steeds geen Vera.

Dan ineens zie ik haar. Nog ver voor de douane. Ze praat met een andere vrouw, die een klein kind draagt. Vera ziet mij niet en neemt het kindje van de vrouw over. Ik zie haar de vrouw zoenen en bedanken. Dan kijkt ze op en ziet ze mij. Enthousiast wijst ze naar mij, terwijl ze de vrouw aanstoot. De vrouw kijkt ook in mijn richting en glimlacht. Vera zwaait met haar vrije arm en ze lacht breed. Triomfantelijk houd ik de beer in de lucht, waardoor Vera’s lach nog breder wordt. Ze loopt door de paspoortcontrole. Nu is ze echt dichtbij. Wat is ze bruin. En wat is ze mooi. Dat is mijn vriendin. Die mooie vrouw, die daar aan komt lopen met dat meisje op haar arm, zijn mijn vriendin en mijn dochter. Het enige dat ons nog scheidt zijn de glazen schuifdeuren. Nog vijf meter, vier, twee, de deuren gaan open.

Wat zeg je op zo'n moment? Bestaan er genoeg superlatieven om je geluk op zo'n moment te verwoorden? Ik hoef er niet over na te denken, want Vera praat al.

‘Ik had Robert ten Brink wel verwacht!’ zegt ze lachend.

We zoenen kort, want als je zoent kun je niet alles zien. En er is zo veel te zien. Al wil ik heel graag zoenen, ik wil Vera zien. Ik heb haar een half jaar niet gezien. En Joy. Eindelijk.

‘Nou, Joy. Dit is je papa,’ zegt Vera terwijl ze haar ingepakte gezichtje naar mij draait.

‘Wat een toppertje,’ zeg ik in trance.

Ik geef Joy een kusje op haar neus. Ze ruikt lekker. Ze ruikt naar baby. Ik sla een arm om Vera, met Joy en een grote zachte bruine beer tussen ons in. Vera ruikt naar Vera. Dit is onmiskenbaar haar favoriete geurtje; Hugo Boss Woman. Dit luchtje hoort net zo bij Vera als Bassie bij Adriaan. Ik vind het een goddelijke geur, maar weet eerlijk gezegd niet of het de associatie met Vera of daadwerkelijk de geur is, die ik zo goddelijk vind. Hugo Boss Woman is Vera.

Ik geef Joy nog een kusje op haar voorhoofd en daarna Vera op haar mond. Om ons heen beginnen andere passagiers te klappen en te juichen. Vera en ik stoppen snel met zoenen en lachen dankbaar naar de omstanders. De vrouw, die voor de douane Joy nog vasthield, legt een hand op Vera's schouders. Met haar andere hand streelt ze Joy over haar wangetje.

‘Heel veel geluk, Vera.’

Naar mij lacht ze en knijpt ze beide ogen even dicht als groet. Een soort dubbele knipoog. Ik lach vriendelijk terug. Vrienden van Vera zijn vrienden van mij.

Ik laat Vera en Joy even los en zet de beer op de koffer van Vera.

‘Mag ik even?’ vraag ik, wijzend naar Joy.

‘Ja, natuurlijk!’ zegt Vera glimmend.

Ik heb mijn dochter van negen maanden voor het eerst in mijn handen. Ze kijkt me recht in mijn ogen.

‘Hallo Joy,’ zeg ik zachtjes. Ze draait haar hoofdje een klein beetje.

‘Nu hoeft het alleen nog maar te gaan sneeuwen, Ax,’ fluistert Vera in mijn oor, ‘dan kan zo de aftiteling er in.’

‘The End,’ lach ik.

‘Pak haar goed in, Veer. Het is koud.’
Gelukkig is ze op Zestienhoven geland en niet op Schiphol. Dat scheelt een stuk lopen naar de auto. En de kans op file is kleiner. Althans, korter.

‘Het is zeker koud!’ zegt Vera als ze eenmaal in de auto zit. Ik start snel zodat de verwarming zijn werk kan doen.

‘Eigenlijk wil ik het liefst nu meteen met je mee naar Den Haag,’ zegt Vera. Ik hoor aan haar toon dat dat geen optie is. En inderdaad, dat heb ik goed gehoord.

‘Maar,’ vervolgt ze, ‘ik móet langs Maaïke en Claudio.’
Ik knik.

‘Goed, dan zet ik je daar af.’
Ik speel dat ik begripvol ben. Eerlijk gezegd begrijp ik het ook wel, maar ik wil zo graag met Vera voor mijn open haard zitten. Met Joy tutten. De kinderkamer laten zien. Mijn, of moet ik zeggen óns, huisje laten zien.
Ik moet me niet aanstellen. Ik heb mijn hele leven nog met Vera en Joy.

‘Morgenmiddag is het afscheid van Cas. We zijn ook uitgenodigd voor het eten. Zou Joy morgenavond bij Maaïke kunnen blijven, zodat we samen naar Cas’ afscheid kunnen? Ik zou daar graag met je binnen stappen. Cas en Nicole zijn een grote steun voor me geweest de laatste maanden.’
Vera’s gezicht betreft.

‘Ik kan het niet aan om me al te mengen onder alle ex-collega’s van de gemeente Delft,’ zegt ze een beetje verdrietig.

‘Dat maakt niets uit, lieverd,’ troost ik haar, ‘dan gaan we niet, want ik wil toch lekker met jou en Joy thuis zijn. Cas begrijpt dat heus wel.’

‘Jij moet wel gaan, hoor, Ax,’ zegt Vera stellig, ‘Cas is heel belangrijk voor je.’

‘Maar ik wil bij jou zijn,’ zeg ik.

‘Dan laat je het eten toch schieten en haal je me na de receptie op.’

Langzaam rij ik het donkere parkeerterrein af.

‘Ja, misschien moet ik het zo doen.’

‘Ja,’ zegt Vera, ‘je moet even langs gaan.’

Maaïke komt ondanks de kou zonder jas naar buiten om Vera en mij te helpen met het dragen van spullen. De verwelcoming van Maaïke is warm. Vera en ik krijgen zoenen en met Joy wordt geknuffeld.

‘Wat is ze groot geworden!’ Ik realiseer me nu pas dat Maaïke Joy al eerder gezien heeft.

In de huiskamer loopt de man van Maaïke functieloos en onhandig heen en weer.

‘Hallo, ik ben Claudio,’ zegt hij, terwijl hij zijn arm uitsteekt. Ik stel me voor, maar voel me niet op mijn gemak. Dit zijn vrienden van Perry. Ze hebben alle reden om mij te haten. Dat doen ze niet of ze verbergen het knap.

In plaats van dat ik in mijn huis met mijn nieuwe gezin ben, ben ik bij vrienden van Perry. Het liefst zou ik snel weg gaan, maar dan zie ik Joy en Vera ook niet meer. Het zou ook niet van stijl getuigen als ik de confrontatie zou ontlopen en nu zou weggaan.

‘Willen jullie koffie?’ vraagt Maaïke.

‘Nou,’ zegt Vera afgewogen, ‘ik denk dat Axel maar moet gaan. Toch, Ax?’

Vera kijkt me dwingend aan. Redt mijn vriendin me hier of vindt ook zij mijn aanwezigheid gênant of ongemakkelijk? Het maakt niet zoveel uit. Ik heb een vrijbrief om te vertrekken.

Maaïke heeft een groot vraagteken boven haar hoofd staan en kijkt van Vera naar mij.

‘Ja, dat is beter,’ zeg ik, ‘jullie hebben genoeg te bespreken. Fijn dat Vera en Joy hier vannacht kunnen zijn.’ Ik kijk met name naar Maaïke, omdat ik de grootste moeite heb Claudio aan te kijken. Ik geef Vera en Joy een kus en loop de kamer uit.

‘Tot morgen, Ax.’

Even werken vandaag, om vijf uur naar Cas, om zes uur Vera en Joy ophalen bij Maaike en Claudio en dan naar de Prinsegracht. Dat is het programma voor vandaag.

Om kwart over twaalf gaat mijn telefoon.

‘Hallo topper. Er zitten hier twee vrouwen op je te wachten.’

‘Maar het afscheid van Cas...’ stotter ik.

‘Ja,’ zegt Vera lachend, ‘daar moet je eerst naar toe. Dat wil ik. Maar ik wil je zo graag zien en ons huisje zien. En ik wil lekker tegen je aan kruipen.’

‘Dat wil ik ook allemaal, Veer. Eigenlijk wilde ik dat gisteren al.’

‘Dat weet ik, lieverd,’ zegt Vera, ‘vanavond maak ik het goed.’

‘Ik verheug me erop.’

‘Zorg maar dat je niet te lang bij Cas blijft. En doe Cas en Nicole de groeten, hè!’

‘Doe ik, tot vanavond.’

Ik loop de trap op van café De Wijnhaven, op het geluid af.

Nicole valt als eerste om mijn nek.

‘Gefeliciteerd, topper!’ zegt ze enthousiast, ‘wanneer gaan we met z’n vieren naar Billy Bob’s?’

Ze lacht hard, waardoor Cas opkijkt, die gefeliciteerd wordt door een van zijn ex-collega’s. Hij laat de felicitaties even voor wat ze zijn. Met een verontschuldiging handgebaar stapt hij langs de rij collega’s recht op mij af. Zijn ogen glimmen. Hij is oprecht blij voor me en omhelst me. Hij zegt niets. Dat is ook niet nodig. Zijn omhelzing zegt genoeg.

Als hij loslaat, pak ik zijn hand.

‘Ja, Cas, is het tóch allemaal nog goed gekomen. Ik weet niet wat je zaterdag tegen haar gezegd hebt, maar bedankt.’ Ik schud zijn hand plechtig.

‘En nu ik toch je hand schud. Gefeliciteerd met je nieuwe baan. Alsjeblieft.’

Ik geef hem met mijn andere hand een ingepakte fles wijn, die ik net tegenover het café gekocht heb.

‘Dat scheelt me een hele rij,’ knipoog ik naar Nicole.

‘O, en Cas, ik...eh... ik eet niet mee. Vera zit op me te...’

‘We begrijpen het, jongen,’ antwoordt Nicole voor Cas. Cas knikt instemmend en loopt terug naar de felicitatietafel.

Floortje komt breed lachend op me af. Als ze me zoent vanwege de goede afloop staat ook Evert ineens naast me. Ook andere ex-collega’s zie ik zichzelf losrukken uit gesprekken en naar me toe komen. Het is bijna een wedstrijd tussen Cas en mij. Wie krijgt vandaag de meeste aandacht?

Daar waar Vera en ik gisteren op het vliegveld dachten dat de film een mooi eind zou kunnen hebben, is dit ook geen verkeerde eindscène. Allemaal mensen die lachend en vrolijk om me heen staan.

‘Weet jij wel hoe we hebben meegeleefd de laatste maanden?’ vraagt Floortje bijna verwijtend.

‘Ik ben heel blij voor je, Ax,’ zegt Evert.

Iedereen begrijpt dat ik het diner oversla en niet te lang blijf.

Bij Maaike en Claudio is geen plek voor de deur. Ik parkeer dubbel in de hoop dat Vera het afscheid niet langer maakt dan nodig. Als ik aanbel heeft Vera haar jas zelfs al aan en is Joy al helemaal aangekleed. Alles wijst er op dat Vera al uitgebreid afscheid heeft genomen en staat te popelen om met me mee te gaan.

‘Nogmaals bedankt, hè!’ zegt ze richting Maaike terwijl ik een koffer van haar aanpak.

Ze zwaait nog hartelijk als we wegrijden en zucht dan diep. Ik kijk haar aan. Een grote glimlach kijkt terug.

‘Eindelijk, Ax!’ Er volgt nog een diepe zucht. Op weg naar de Prinsegracht vertel ik uitgebreid over het warme onthaal op Cas’ receptie.

‘Ta-da! Dit is het.’ En ik zwiep de voordeur open. Daar waar Deon, Cas, Nicole, Stef, Marjolein en mijn vrienden die hielpen verhuizen stuk voor stuk enorm enthousiast waren over dit pand, is Vera een stuk gematigder.

‘Leuk, Ax.’

‘Ja, het is geen vrijstaand huis aan het strand met patio en oprijlaan. Sorry,’ zeg ik cynisch.

‘O, nee, sorry, Ax. Het is echt heel leuk. Doet die open haard het echt?’

‘Ja, over een half uurtje al,’ zeg ik enthousiast.

Vera lacht en geeft me een kus.

‘Kom eens mee, lieverd,’ zeg ik en ik loop voor haar uit de trap op, ‘ik wil je iets laten zien.’

‘O, wat leuk, Ax!’ zegt Vera ontroerd als ze de kamer van Joy ziet.

‘Kijk eens, Joy, wat je papa heeft gedaan. Dat is een mooie kamer, hè?’

Joy wijst naar de grote bruine beer, die op de donkerblauwe vloerbedekking tegen haar bedje aan zit.

Als Joy een half uurtje later ligt te slapen in haar nieuwe bed, in haar nieuwe kamer, in haar nieuwe huis, in haar nieuwe stad, begint voor Vera en mij eindelijk de avond der avonden. Wat we al sinds de zomer van vorig jaar graag willen, gaat eindelijk gebeuren. Wij gaan straks samen in slaap vallen en morgenochtend voor het eerst samen wakker worden.

Maar zover is het nog niet. De open haard knettert sfeervol als Vera de huiskamer binnen komt. Ze slaakt een opgewonden kreetje als ze mij ziet klaarstaan met een zwetende champagnefles. De timing is goed. Met een doffe plof hou ik de kurk tegen. Ik gooi hem met voorbedachten rade in de open haard. Vera houdt de glazen vast, die ik op tafel al had klaar gezet. Ik schenk ze vol en we proosten plechtig.

‘Op de rest van ons leven, Ax.’

‘Daar doe ik het voor,’ zeg ik met mijn glas in de lucht. Wat heb ik enorm vaak gedacht aan dit moment. Tijd voor elkaar. In ons nieuwe huisje, in ons nieuwe leven. Samen praten, zoenen, knuffelen en tegen elkaar aan zitten.

‘Vera,’ fluister ik.

‘Ja, topper.’

‘Ik ben morgen de hele dag vrij.’

‘Mmmm, heerlijk.’

Ik word wakker van Joy die kirrend naast me ligt. Vera ligt voldaan naar mij te kijken met een arm onder haar hoofd. Met mijn wijsvinger druk ik zachtjes het neusje van Joy in.

‘Goeiemorgen, dochter,’ fluister ik.

Ik zie Vera stralen terwijl ze zich over Joy buigt. Ik krijg een zoen op mijn mond. Daarna laat ze zich weer terugzakken, liggend achter Joy.

‘Ik had je nog nooit zien wakker worden.’

‘Nee, dat klopt. Ik vond het ook heerlijk om vannacht in slaap te vallen met jou in mijn armen, Veer.’

‘Ik ook,’ zegt Vera dromerig, nog nagenietend van de afgelopen nacht.

‘Even iets doen,’ zeg ik op een toon die duidelijk moet maken dat protesteren geen zin heeft. Ik stap uit bed. Vera kijkt me verbaasd aan als ik mijn ochtendjas in schiet en de kamer uit loop. In de keuken pers ik sinaasappels uit, kook twee eitjes, maak koffie en bak twee pistoletjes af in de oven.

Vera kijkt me verliefd aan als ik een kwartier later een groot dienblad op de grond naast ons bed zet en er zelf weer snel in kruip.

‘Wat lekker allemaal, Ax!’

‘Ja, het is niet écht ons eerste ontbijt, want we hebben in Parijs en Antwerpen ook al met elkaar ontbeten, maar dit is anders. Het is het eerste ontbijtje samen in ons huisje.’

‘Je bent een lieverd.’

Ik ben intens gelukkig als ik die ochtend met Vera over de Prinsegracht loop. Joy zit in de buikdrager en ik kietel af en toe haar wangetje. Ze voelt zich op haar gemak bij haar nieuwe papa.

‘We moeten een winterjas voor Joy kopen en we moeten worden ingeschreven,’ somt Vera op.

‘En wijn,’ vul ik aan, ‘ik heb nog maar één fles staan.’

We hebben alle tijd van de wereld en gebruiken de hele dag voor onze drie actiepuntes. Vera neemt de winkelstraatjes van haar nieuwe stad in zich op en na een bezoek aan het stadskantoor wonen we nu ook op papier samen.

‘Ik heb met Jurgen en Astrid afgesproken dat ze vanavond wat spullen komen brengen. Met name voor Joy.’

‘Wie zijn Jurgen en Astrid?’ vraag ik verbaasd.

‘Dat zijn de broer van Perry, en zijn vrouw,’ zegt Vera.

‘Oké,’ zeg ik opgewekt, ‘dat is toch prima.’

‘Maar ik wil eigenlijk niet dat ze jou zien.’

‘Pardon? Moet ik de deur uit?’

‘Nee, natuurlijk niet. Maar ik dacht...als jij in je kamer blijft bij de pc, dan... Ja, begrijp dat dan. Het is heel pijnlijk voor hen om jou te zien.’

‘Ja, oké. Ik snap het. Ik zal op mijn kamer blijven,’ zeg ik met tegenzin.

Als de bel gaat, vertrek ik demonstratief met een fles Spa en een glas naar mijn kamer. Ik luister naar muziek en verstuur mails over hoe gelukkig ik ben naar iedereen die het wil lezen. Na een uur hoor ik nog steeds stemmen in de woonkamer. Ik moet plassen, maar kan niet ongezien naar de wc. Ze zullen zo wel gaan, denk ik. Een half uur later hou ik het bijna niet meer en overweeg op het balkon te plassen. Maar wat als Vera alsnog besluit dat ze haar nieuwe vriend toch wel aan dit gezelschap kan voorstellen? Dat ze triomfantelijk de deur van mijn kamer openzwaait en tada, dat is nou Axel, en dat Axel zuchtend van opluchting van drie hoog naar beneden staat te urineren? Nee, ik durf niet. Ik moet het nog even ophouden. Ze zullen nu toch echt wel zo gaan.

Net als ik het bijna in mijn broek doe hoor ik stemmen in de gang. De stemmen nemen afscheid. Kut, wat doen ze dat uitgebreid. Schiet toch op, wil ik roepen. Ik heb een blaas als hangmat! Vera doet de deur van mijn kamer open.

‘Ax, wil jij Joy verschonen? Ze heeft een poepbroek.’

‘Ja, zo meteen, ik moet even plassen.’

Ik loop haar voorbij en sprint de wc in. Soms is plassen lekkerder dan klaarkomen. Dit is zo'n moment.

Met een zucht van verlichting loop ik de wc uit.

In de badkamer is Vera de luier van Joy aan het verschonen.

‘Dat zou ik toch doen,’ zeg ik verbaasd.

‘Nu hoeft het al niet meer,’ zegt Vera geïrriteerd, ‘als je te beroerd bent om je dochter een schone luier te geven.’

Zo ken ik Vera niet. Ik weet niet wat er allemaal besproken is en ik snap dat de confrontatie pijnlijk zal zijn geweest, maar dit is onredelijk.

‘Luister, lieverd. Ik speel verstoppertje in mijn eigen huis uit respect voor jouw wens. Ik laat me niet zien aan je ex-familie, zelfs niet als ik verschrikkelijk nodig moet plassen. Als ik dan eindelijk kan, mag ik dan misschien even? Zo'n luier maakt twee minuten langer ook niet uit.’

‘Sorry, Ax. Je hebt gelijk.’

Ik krijg een zoen op mijn wang.

Ik zwaai vanaf de tramhalte naar boven. Vera zwaait terug en praat tegen Joy, die ze op haar arm heeft. Waarschijnlijk zegt ze dat papa beneden staat en centjes gaat verdienen. Ik ben gelukkig. De laatste nachten bestonden voornamelijk uit praten, wijn drinken en inhaalseks. Slapen is tot bijzaak verbannen, maar ik weet zeker dat niemand dat aan ons ziet.

Het uitzwaaien 's ochtends is leuk, maar het weggaan is een stuk minder. Ik wil bij Vera zijn. Ik wil bij Joy zijn. Maar mijn vakantiedagen zijn op en het is behoorlijk druk aan het worden bij Wright4U. Bovendien denk ik dat Niels niet voor Sinterklaas blijft spelen. Ik ben hem meer dan dankbaar dat hij zo begripvol met mijn situatie is omgegaan. Uit dank zal ik dan ook hard werken deze komende periode.

Het is vrijdag, dus vandaag begint het papawekend weer! Dan heb ik naast de prinsesjes Vera en Joy, ook de toppers Fabio en Luca in huis. Wat een brok puur geluk.

Op het schoolplein heeft het vechten tegen de tranen vandaag geen zin. Dit gevecht win ik niet, weet ik. Het interesseert me ook geen hol wat al die sufkutterige neusophalende moedertjes ervan vinden. Mijn jongens geven me dikke zoenen.

De race naar zwemles verloopt weer goed. Fabio ligt op tijd in het water. Ik begin er al handig in te worden. Na de les stappen we in de auto en draai ik me naar de achterbank.

‘Jongens, papa moet even iets zeggen.’

Ik heb hun aandacht.

‘Papa heeft een vriendin en die woont bij papa. En we hebben ook een kindje en die woont ook bij papa. Dus die gaan jullie straks zien.’

Ik wacht een eerste reactie af.

‘Leuk,’ zegt Fabio geïnteresseerd, maar totaal niet onder de indruk.

‘En dat kindje is jullie zusje,’ ga ik verder.

‘Leuk,’ zegt Fabio weer, ‘en hoe heet die dan?’

‘Het is een *ze*, want ze is een meisje en ze heet Joy.’

‘Leuk.’

Mijn kinderen hebben nog niet de leeftijd dat ze zich in gradaties van enthousiasme kunnen uitdrukken. Of ik nou zeg ‘jullie krijgen een zakje chips’ of ‘we gaan straks naar De Efteling’, in alle gevallen is de reactie hetzelfde: ‘Leuk.’

Fabio stelt nog een vraag: ‘Is die mevrouw dan een soort mama?’ Ik glimlach om de kinderlogica van mijn zoon.

‘Ja, lieverd. Ze is de mama van Joy en voor jullie een soort mama, want ze is mijn vriendin.’

‘Papa,’ zegt Luca nu, ‘hoe heet jouw mama?’

‘Je bedoelt mijn vriendin?’

Luca kijkt moeilijk. Ik vraag me af of hij het begrijpt.

‘Luca, de mama van papa is oma Faase.’ Ik hou een korte pauze, zodat hij dit in zich op kan nemen.

‘Jullie mama is gewoon mama. En de mama van Joy heet Vera. Dus straks zien jullie Joy en Vera.’

‘Leuk.’

Een van de eerste dingen die ik gedaan heb na de scheiding was kaarten bestellen voor een kindermusical. Voor mijn mannen en mezelf. Die musical is vandaag.

‘Het is belangrijk dat je net zoveel tijd met je jongens doorbrengt als voorheen,’ zegt Vera zachtjes tegen me, ‘ze hebben het ook moeilijk met de scheiding. Het is niet goed als jij ineens geen tijd voor hen hebt, omdat Joy en ik je aandacht krijgen.’

‘Dat weet ik.’

‘Bovendien zie ik dat je het hard nodig hebt om lekker alleen met hen te zijn. Geniet er lekker van, lieverd! Het weekend is zo kort. Maandag ben je ze alweer kwijt.’

Joy kruipt door de kamer, waar Fabio en Luca aan het spelen zijn. Ik zit in het zaterdagochtendzonnnetje met mijn rug tegen de verwarming en er staat een koffie achter me in de lage vensterbank. Ik kijk naar mijn nieuwe gezin, dat sinds gisteravond voor het eerst compleet is. De ontmoeting tussen Vera en mijn jongens had niet beter kunnen verlopen. Aanvankelijk waren Fabio en Luca wel een beetje verlegen, maar toen het ijs gebroken was zaten ze even op Vera’s schoot en kreeg Vera zelfs –zonder aansporing– een welterustenkus.

Vera vindt het twee lieverds. Wat een huiselijk geluk.

Luca, die zich lijkt te realiseren dat hij de jongste niet meer is, praat vertederend lief tegen Joy.

‘Wil je ook een snoepje, Joy?’ hoor ik Fabio op zijn allerliefste toon vragen.

‘Lief van je, hoor, Fabio, maar Joy mag die snoepjes nog niet. Daar is ze nog een beetje te klein voor.’

Na de lunch nemen Fabio, Luca en ik een tram naar het theater, waar de musical wordt opgevoerd. We worden uitgezwaaid zoals ik inmiddels al heb meegemaakt. Als ik mijn jongens een plek heb gegeven, heb afgestempeld en de tram in beweging komt, begint Fabio te zingen.

‘Ik heb lekker twee mama’s. Ik heb lekker twee mama’s.’
Ik heb zo het idee dat Vera geaccepteerd is.

’s Avonds als de kinderen slapen, vertel ik het voorval aan Vera.

‘Wat een schatje, joh,’ zegt ze vertederd.

De TV staat uit. Ik heb een lekker cd-tje opgezet. We praten en praten weer, zoals elke avond. Ik kan me niet voorstellen dat we ooit uitgepraat zullen zijn. Ik zit net als vanochtend op de vloer met mijn rug tegen de verwarming. Vera zit tegen me aan en naast ons staat de zoveelste fles rode wijn van deze week. Met mijn neus ga ik door haar lange haar en boor ik me een weg naar haar nek. Ik kan haar gezicht niet zien.

Verbeeld ik het me of hoorde ik een zacht snikje? Ik buig opzij om Vera’s gezicht te zien en zie een traan langs haar neus lopen.

‘Hé, lieverd,’ vraag ik zachtjes, ‘wat is er?’

‘Het is allemaal zo zwaar, Ax,’

‘Wat is zwaar?’

‘Alles.’

Heb ik even niet op zitten letten?

Heb ik een afslag gemist?

Waar heeft ze het over? Natuurlijk weet ik dat het zwaar is. We hebben het er elke avond over. Maar ons geluk woog tot nu toe zwaarder.

Ik draai me verder naar haar toe en pak haar met beide handen zachtjes bij haar nek. Vera kijkt bedroefd naar de grond.

‘Voel je je schuldig?’

‘Ook ja.’

Ik doe haar kin een beetje omhoog en ze kijkt me met haar mooie groene natte ogen aan.

‘Ik heb vanmiddag mijn ouders gebeld, Ax.’

Verwachtingsvol doorbreek ik haar pauze niet.

‘Ze zijn het niet eens met mijn besluit. Ze hebben geprobeerd me over te halen om terug te gaan.’

‘Jezus, Vera.’

Ik heb geen zin om mensen af te vallen, die ik nog niet eens ken.
Wél heb ik een mening over hun houding, die ik kwijt wil.

‘Ouders zouden moeten inzien dat er voor iedereen en dus ook voor hun kinderen maar één ding belangrijk is,’ zeg ik terwijl ik Vera aankijk.

‘Geluk!’ zeg ik na een korte pauze, ‘daar draait het om.’
Vera huilt nog steeds. Ik kan me dat voorstellen. Het is niet prettig als je voor je eigen geluk kiest en je ouders staan niet achter je.

Vera heeft naar Wright4U gemaïld dat ze van me houdt, dat ze een grote pot muurverf heeft gekocht, dat ze van me houdt, dat de kleur amandelwit is, dat ze van me houdt, dat we die vanavond samen op de muren in de huiskamer gaan smeren en dat ze van me houdt.

Ik antwoord dat de winterschilder ook van haar houdt.

Van de meeste vrienden -op Deon na- heb ik vorige week niets vernomen. Ik heb wel een idee hoe dat komt. Dat idee wordt bevestigd wanneer Cas me belt om te zeggen dat ze geen contact opnemen met mij of Vera, omdat ze zich realiseren dat wij graag even tijd met elkaar willen doorbrengen. Deon had vorige week al iets van gelijke strekking gemaïld. Ik zou in hun geval het zelfde doen.

Vera's kookkunsten zorgen ervoor dat het huis weer heerlijk ruikt, wanneer ik binnenstap. Ook koken kan ze beter dan Tessa. Is ze dan echt perfect? Het lijkt er wel op. Goed, af en toe wat besluiteloos bij cruciale beslissingen in haar leven, maar verder... Doe maar stoer, Faase, twee weken geleden jankte je erom.

‘Het ruikt weer fantastisch, Veer.’

Ik geef Vera een zoen en loop naar de kinderstoel. Ik buig door mijn knieën en ga lachend voor Joy zitten. Ze vindt dit leuk en kirt vertederend. Vera geniet ervan.

‘Kom je, Ax?’ zegt Vera terwijl ze twee borden op tafel zet. Tijdens het eten vertelt Vera het *plan de campagne* voor het verven van de huiskamer. Het is een monoloog. Vera heeft alles al uitgedacht. Van de volgorde van de werkzaamheden zoals meubels verplaatsen of inpakken en posten afplakken tot aan de taakverdeling. Haar gestructureerde plan doet me denken aan vorig jaar, toen ze mijn collega nog was. Toen was ik vaak onder de indruk van haar *Gründlichkeit*. Nu betrap ik me er op dat ik het vervelend vind dat er geen ruimte is voor mijn inbreng. Of zou die er wel zijn?

‘Is het niet handiger als we het dressoir even helemaal verplaatsen, zodat we wél tot aan de plint kunnen verven?’ Ik zie een bekend gezicht van Vera, dat ik dit jaar nog niet heb gezien. Ook dit is weer een associatie met de collega-periode. Het is het gezicht van Vera dat ze wel eens had als ze terugkwam van een lastige vergadering. Als men haar niet begreep of als ze haar zin niet had gekregen.

‘Dan haal je dat dressoir toch helemaal leeg en verplaats je hem,’ zegt Vera op een heel nare toon. Gedver, zo ken ik haar niet. En zo ben ik ook niet gewend huiselijke klusjes aan te pakken. Met Tessa zou ik heel relaxt overleggen wie wat zou doen. Met Tessa zou ik overigens ook samen de kleur van de verf uitkiezen, maar dat wil ik nu zeker niet opvoeren.

‘Het is maar een idee. Als dat dressoir er nog eens uit gaat en er komt daar iets anders te staan, dan zie je dat er een stuk niet is geschilderd. Dat vind ik lelijk.’

Mijn toon is rustig en sussend. Ik heb geen zin in een conflict over wel of niet tot aan de plint schilderen. Dat is het me niet waard. Maar Vera is aangevallen. Ze ziet mijn opmerking waarschijnlijk als een aanval op haar plan.

Tijdens redactievergaderingen vond ik haar opstelling altijd heel professioneel als ze aangaf hoe ze het wilde en dat het op die manier moest gebeuren. Het was altijd heel duidelijk voor iedereen en dat vond ik goed. Nu maak ik ineens als partner mee dat Vera de dingen graag doet zoals zij ze verzint en dat er voor andere ideeën maar weinig ruimte is.

Ik moet er geen punt van maken. Ik ben gewend aan vijftien jaar Tessa. Met haar liepen zaken anders. Tussen Vera en Perry liepen zaken waarschijnlijk ook anders. Vera is geen Tessa en ik ben geen Perry.

Ik trek een oud shirt aan, zet een cd op en begin geheel volgens Vera’s plan aan het project huiskamer schilderen.

Al snel heb ik door dat het met kunstlicht lastig te zien is of de verf gedekt heeft of niet. Daardoor rol ik de vachtroller voor de zekerheid meerdere keren over dezelfde plek. Dit zouden we

eigenlijk bij daglicht moeten doen, want ik denk dat het er morgen niet uitziet wanneer de zon de kamer verlicht. Ik besluit dat niet te zeggen.

We zijn sneller klaar dan ik gedacht had. In de keuken maak ik de vachtroller en het verfbakje schoon met water. Het kwastje dat Vera gekocht heeft voor de randjes langs de posten en het plafond was een goedkope. Bij elke strijk werd die kaler en de muur behaarder. Ik ga geen kritiek hebben op de aankoop van de kwast, maar betrap me er op dat ik denk dat ik het bij Tessa gewoon ter sprake zou hebben gebracht. Tessa zou waarschijnlijk gezegd hebben dat ze de volgende keer een wat duurdere zou kopen. Uit angst voor een conflict zeg ik Vera niets over de kwast en gooi hem in de prullenbak.

‘Wat doe jij nou?’ schiet Vera uit haar slof.

Verbijsterd kijk ik haar aan.

‘Je gooit toch geen kwast weg, die ik net gekocht heb? Wat een verspilling!’

Ik hou het niet langer vol om op mijn lip te bijten en ons eerste officiële conflict is een feit. Nooit gedacht dat het om een kwast van 1 euro zou gaan. Het zat er de hele avond al aan te komen en nu is zo ver.

Het is de zaak zuinigheid, omgaan met geld en verkwanseling contra Axel Faase.

Het is de zaak kwastkwaliteit, zin doordrijven en sop-de-kool-niet-waard contra Vera van Wingerden.

De strijd eindigt onbeslist wanneer ik haar na vijf minuten in mijn armen neem. Vera’s woede slaat op slag om in verdriet. Ze huilt hard terwijl ze zich tegen me aan drukt.

‘Stil maar, lieverd,’ troost ik haar.

Dit gaat helemaal niet om kwasten van een euro. Dit komt voort uit een onmacht die bij Vera heerst. Ik denk dat ze therapeutisch gezien vanavond even een woede-uitbarsting nodig had. Ik begrijp het en neem het haar niet kwalijk.

Het echtscheidingsconvenant is nog niet bij de rechter onder de hamer doorgegaan. De feestdagen moeten Tessa en ik dus in goed overleg regelen. Met Tessa valt goed te praten over de dagen dat de kinderen bij mij of bij haar zijn. Ons uitgangspunt is dat de kinderen er niet onder moeten lijden. Gunnen is hierin misschien wel het sleutelwoord. We zijn een paar weken geleden overeengekomen dat we de feestdagen evenredig verdelen. Fabio en Luca zijn een Kerstdag bij mij en een Kerstdag bij Tessa. Oud en Nieuw staat ook al vast. Met Oud zijn ze bij Tessa en met Nieuw bij mij.

‘Dat zal Tessa zijn,’ zeg ik, zodra de bel gaat. Vera zegt niets. Ze zit aan tafel een fruithapje te voeren aan Joy.

Tessa ziet er op haar best uit. Strijdlustig stapt ze mijn gang in. Ik ken Tessa. Die gaat geen confrontatie uit de weg en zal de eer aan zichzelf houden.

‘Hallo,’ zegt ze richting Vera, zo koel als een ijstaart.

‘Hoi,’ klinkt het ongemakkelijk terug. Tessa heeft haar hoofd al van Vera afgewend. Joy wordt volledig genegeerd.

‘Mama! Mama! We hebben een stapelbed!’

‘Doen jullie je jas aan, jongens, mama wil direct weer weg,’ zeg ik. Fabio heeft zijn moeder al aan haar hand naar zijn slaapkamer gesleept.

‘Nou, dat is zeker een mooi bed, jongens,’ zegt Tessa terwijl ze haar armen om de jongens slaat en ze beide een kus op hun wang geeft.

Ze pakt een jasje van mij aan en volgens voormalig teamwork helpen we allebei een kind in een jas.

‘Tot morgen,’ zegt Tessa zakelijk, wanneer de het portiek instapt. Van Fabio en Luca krijg ik een dikke kus, waarna ze onverwacht naar Vera en Joy lopen, die ook een kus krijgen. Het doet me goed. Tessa ziet dit niet gebeuren, maar kan wel gissen wat er in de huiskamer gebeurt.

‘Jezus, Ax, wat voelde ik me slecht,’ zegt Vera terneergeslagen.

‘Ik zag het aan je. Maar ook aan Tessa. Die was ook nerveus.’
Ik ga bij haar aan tafel zitten en streel haar arm.

‘We hebben dit achter de rug,’ zeg ik sussend, ‘we gaan er een leuke Kerst van maken.’

De hele middag staan we in de keuken voor het tweepersoons Kerstdiner. Het is een heerlijke middag, die het meest weg heeft van een kookprogramma op televisie. Wij zijn de sterren én de topkok. We hebben dan ook al samen een fles wijn op, voordat het voorgerecht op tafel staat.

Van een aantal gerechten is er ook een gepureerde versie, zodat ook Joy een heus Kerstdiner op haar plastic bordje heeft liggen. Lang leve de staafmixer!

Met Joy in haar bedje, genieten Vera en ik van het toetje ná het nagerecht; seks voor de haard. We krijgen geen genoeg van elkaar. Sinds Vera bij me woont hebben we elke dag seks.

Ik heb nog steeds een naar gevoel aan het inrijden van de straat waar ik tien jaar woonde. Niet omdat Tessa hier woont, niet omdat ons huis nog steeds te koop staat en ook niet omdat hier zoveel gebeurd is. Nee, het is het gevoel dat iedereen me aankijkt. Achter elk keukenraam zie ik een verwijtende blik, ook als er niemand staat. Hier komt de man die de vrouw van nummer 55 heeft vernederd en verlaten. Kijk maar goed! Hier is die lul! Vera blijft in de auto zitten, maar ziet Tessa wel in de deuropening staan. Fabio en Luca zijn op hun Paasbest gekleed voor vandaag. Ze gaan op de achterbank zitten, groeten vrolijk Vera en zeggen lieve dingetjes tegen hun halfzusje die in een maxi-cosi naast hen in zit.

Eén keer per jaar stem ik af op Sky Radio, de zender die ik de rest van het jaar consequent Saai Radio noem. Die ene keer per jaar is met Kerst. Kerstmuziek klinkt door de auto op weg naar Zeeland.

Mijn ouders staan een beetje nerveus, maar vol verwachting in hun eigen woonkamer. Vera is in haar goede doen en straalt. Na de officiële handjes zegt Vera: ‘Nou, en dit is Joy, jullie kleindochter.’

Mijn moeder pakt stralend haar gloednieuwe kleinkind van negen maanden aan. Mijn vader knijpt zachtjes in Joy’s wangetje. Joy is afgeleid door de gekleurde lichtjes in de kerstboom.

‘Hoi, ik ben Pascal, Axels broer,’ zegt Pascal en hij geeft Vera drie amicale zoenen.

‘Ja, we zoenen meteen, hoor,’ voegt hij eraan toe, ‘je bent tenslotte mijn nieuwe schoonzus.’

Het ijs is gebroken en de sfeer is heerlijk en loopt over van familiale warmte. Als een voorbeeldige schoondochter biedt Vera aan mijn moeder te helpen in de keuken, maar zoals ik al verwachtte heeft mijn moeder geen hulp nodig. Het is fijn om te zien dat Luca aan Vera vraagt of ze de punt van het potlood wil slijpen, die hij voor een kerstkleurplaat nodig heeft. Het zijn van

die kleine dingetjes waaruit blijkt dat mijn jongens Vera helemaal geaccepteerd hebben als surrogaatmoeder.

Aan tafel voeren we leuke gesprekken over van alles en nog wat. Mijn ouders, Pascal en Vera hebben er een goed wijntempo in zitten. Ik drink niet, want ik heb straks nog een gezin naar Den Haag te rijden. Het is hartverwarmend om te zien hoe mijn nieuwe droomvrouw hard lacht om verhalen van mijn broer of opmerkingen van mijn vader. Alle mensen van wie ik hou, zitten hier aan tafel. Mooier kan niet.

Na een uurtje rijden zijn we thuis. Vera is het met me eens. Het was een leuke dag.

‘Je hebt erg lieve ouders, Ax,’ zegt ze als we de kinderen op bed hebben gelegd en de huiskamer in lopen. ‘En je broer en jij lijken heel veel op elkaar. Ook qua humor. Ik heb erg gelachen om hem.’

Vera’s ogen stralen. Ze lijkt erg gelukkig met de familie-uitbreiding.

Ik pak een biertje uit de koelkast, want daar ben ik na een kerstdiner met Spa Rood wel aan toe. Bovendien ben ik morgen vrij. Ik ga heerlijk onderuit tegen de bank zitten. Ik schenk mijn glas vol en zet het flesje in de vensterbank. Vera rommelt wat in de keuken. Ik twijfel over de haard wél of niet aansteken. Ik twijfel over muziek of de televisie. Omdat ik eigenlijk wel lekker zit, na zo’n enerverende dag, besluit ik niets te doen. Alleen maar te zitten en van mijn biertje te genieten. Dat feest wordt wreed verstoord wanneer Vera een grote stapel papieren op tafel legt.

‘We gaan de verzekeringen doen, Ax!’

We gaan de verzekeringen doen. Vera vraagt dus niet of ik zin heb om de verzekeringen te doen, maar ze deelt mede dat ik nu de verzekeringen ga doen. Ik moet dus nu op Tweede Kerstdag overeind komen om me te verdiepen in verzekeringen. Ik moet uitzoeken welke polis waarvoor is afgesloten en of die nog wel actueel of relevant is vanwege onze nieuwe gezinssamenstelling.

‘Ik doe dat volgende week, Veer.’

‘Jij stelt dit steeds uit. Ik heb het je vorige week al gevraagd,’ zegt Vera streng.

‘Toen heb ik ook meteen een afspraak met Stef gemaakt. Dat weet je toch? Hij is mijn financiële man. Hij weet exact welke verzekeringen ik heb lopen. Ze lopen allemaal via zijn kantoor.’ Ik heb een hekel aan administratie, belastingen en verzekeringen. Wat ik moet doen, doe ik. Maar wat mijn financieel adviseur kan doen, laat ik graag aan hem over. Te meer omdat Stef al jaren de financiële hulp van Tessa en mij is.

‘Je kunt dat nu toch alvast uitzoeken?’ vraagt Vera geïrriteerd.

Fuck. Hier komt weer een conflictje aan. Ik pas ervoor om geheel tegen mijn zin polissen te gaan doorlezen, waarvan ik weet dat Stef ze me volgende week inhoudelijk piekfijn uitlegt. Ik pas ervoor om ter wille van de sfeer Vera tegemoet te komen in haar wensen. Een week na het kwastconflict staan we weer tegenover elkaar. Vera gaat helemaal uit haar dak. Ik ben laks in haar ogen. Ik vind haar op mijn beurt onredelijk, omdat ik al een afspraak heb gemaakt met Stef. De ruzie is heftiger dan vorige week, maar eindigt nagenoeg hetzelfde. In elkaars armen.

‘We moeten ons verdriet niet op elkaar afreageren,’ zeg ik voorzichtig.

Vera knikt huilend. Zo sterk en gezellig als ze vandaag was, zo zwak en terneergeslagen is ze nu. Wij hebben alle scheidingperikelen voorlopig nog niet verwerkt. Niemand heeft gezegd dat het makkelijk zou zijn.

‘Ze hebben al gegeten,’ zeg ik tegen Tessa. Fabio en Luca lopen recht op hun krat speelgoed af dat in de huiskamer staat. Tessa doet de deur tussen de gang en de woonkamer dicht. Het is duidelijk dat ze even iets wil bespreken.

‘Ax, ik vind het heel vervelend om Fabio en Luca te horen zeggen dat Joy hun zusje is,’ zegt Tessa koelbloedig.

‘Maar het is hun zusje,’ zeg ik verbijsterd.

‘Nee, het is hun halfzusje,’ zegt Tessa nu met iets meer emotie.

‘Ja,’ zeg ik geïrriteerd, ‘je denkt toch niet dat ik tegen die jongens zeg ‘geef dat even aan je halfzusje’ of ‘geef je halfzusje maar even een kusje’. Dat slaat toch nergens op.’

Tessa zegt niets en ik zie haar vechten tegen de tranen.

‘Hoe gaat het met je, Tes?’ vraagt ik oprecht geïnteresseerd.

‘Op sommige dagen wat minder,’ zegt ze terwijl ze me indringend aankijkt.

Kut! Het is 27 december. Ineens valt het muntje. Het is vandaag vijftien jaar geleden dat we verkering kregen. Ik heb tot aan de verlovingsringen, drie jaar later, met een hangertje om mijn nek gelopen met op de voorkant *Tessa* en op de achterkant de datum van vandaag.

Ik leg een arm op Tessa’s schouder en zie dat ze het gevecht tegen de tranen aan het verliezen is. Ik heb met haar te doen. Het is nog steeds zo vertrouwd met Tessa en ik denk aan de heftige conflicten die ik met Vera heb gehad. Ik zou haar kunnen vertellen dat het tussen Vera en mij soms een beetje stroef loopt, maar wat schiet ik daar mee op. Ik hoef van Tessa geen medelijden te verwachten. Ik heb niet alleen met Tessa te doen, maar ook met mezelf. Het gaat allemaal soms zo moeizaam met Vera en dat komt er hier, in de gang van het huis dat voor de helft nog steeds van mij is, uit.

Tessa en ik staan tegenover elkaar te huilen. We hebben alleen een hand op elkaars bovenarm en geven elkaar veelzeggende blikken.

In de auto zet ik alles, ondanks de emoties, rationeel op een rijtje.

Wat gebeurt er met me?

Heb ik spijt van de scheiding?

Mis ik Tessa?

Valt het samenleven met Vera tegen?

Rationeel weet ik precies wat wil. Ik wil met Vera deze situatie overwinnen en verwerken. Ik wil met Vera een huisje kopen dat we samen uitzoeken. Ik moet aan Vera wennen in de dagelijkse omgang, zoals zij aan mij. Ik mis Tessa niet; ik mis wel het vertrouwde dat ik met haar had. Na vijftien jaar heb je aan een blik of twee woorden genoeg om elkaar te begrijpen. Dat wil ik met Vera ook. Ik realiseer me dat dat tijd zal kosten.

Vera's vrolijkheid slaat om als ze mijn behulde gezicht ziet.

Meestal troost ik haar, als ze het weer eens moeilijk heeft met de situatie. Dit keer heb ik de terugslag, dus dit keer word ik getroost. Ik vertel wat er net in Delft gebeurde en dat het vandaag vijftien jaar geleden is dat Tessa en ik een relatie begonnen. Vera is er voor me en ik huil heerlijk bij haar uit.

Door de natte sneeuw is het zicht slecht vanuit de auto. Ik pak een paraplu en ga naast de auto staan. Zo kan ik beter zien of Vera de stationshal uitkomt. Het is niet druk op Station Hollands Spoor. Doordeweeks is het hier een stuk drukker. De wind is koud, waardoor ik naast de auto sta te rillen onder de plu.

‘Hier Vera!’ roep ik, ‘Vera!’

Ze ziet me en loopt op me af. Ik krijg geen zoen, maar ze zet direct Joy op de achterbank en gaat voorin zitten. Ik ga naast haar zitten en draai me naar achteren om de gordel door de maxi-cosi te doen. Vera kijkt stoïcijns voor zich uit. De ruitenwissers intervallen de natte sneeuw opzij.

‘Hoe ging het?’ vraag ik voorzichtig.

‘Kut!’ zegt Vera. Ik hoor woede, onbegrip en teleurstelling in haar stem. Ze draait haar gezicht langzaam naar me toe. Haar ogen zijn nat en ze ziet er moe en verslagen uit.

‘Reageerden ze nog steeds hetzelfde?’ vraag ik.

Vera knikt.

‘Ze waren er erg slecht aan toe,’ zegt ze ineens met veel medelijden, maar vervolgens woedend: ‘Ze begrijpen er niets van, Axel. En ze willen jou niet ontmoeten.’

Vera slaat haar handen voor haar gezicht en begint luid te huilen. Op de achterbank begint ook Joy een beetje te mekkeren.

‘Rij maar, Ax, ik denk dat ze honger heeft. In de trein was ze ook al hangerig.’

Toen Vera vandaag bij haar ouders was, heb ik me uitgesloofd in de keuken. Vanmorgen, nadat ik haar naar het station had gebracht, heb ik boodschappen gedaan en vanmiddag alles voorbereid. Ik verwacht dat ik Vera wel kan opvrolijken met de *risotto nero* met zeevruchten. Dat valt tegen. Ze lijkt niet te zien dat ik aan dit gerecht en de grote salade veel werk heb gehad. Het maakt ook niet zo veel uit, al vond ik die waardering juist altijd

zo'n prettige eigenschap van haar. Ze is niet in haar goede doen na haar gesprek van vandaag, dus neem ik het haar niet kwalijk.

'Gedver, Ax,' zegt ze na haar eerste hap, 'ik vind dit niet lekker, hoor.'

Snel neem ik een hap om zelf te oordelen. Ze heeft gelijk. Ik zal wel iets verkeerd gedaan hebben, want de risotto is inderdaad niet lekker. Daar heb ik dan zo mijn best voor gedaan. Daar ben ik drie winkels voor afgelopen voordat ik alle ingrediënten had. Al die moeite is Vera niet opgevallen en nu is het ook nog eens mislukt. Ik moet er eigenlijk wel om lachen.

'Zal ik dan even een ei bakken of een blikje ragout opwarmen?' zeg ik lachend terwijl ik met de volle borden terugloop naar de keuken. De humor ontgaat Vera.

'Nou heb je de hele dag om iets te maken en dan kom je met een blikje ragout?' Vera is teleurgesteld in me. Maar dat ben ik ook in haar.

Weer reageert ze haar onmacht uit op mij. Ik begin haar steeds beter te leren kennen. Ook als de risotto heerlijk was geweest, was er vanavond een uitbarsting gekomen. Het zit Vera tegen en dus moet er met iemand worden geruzied. Vera heeft van haar ouders gehoord dat ze beter op Barbados had kunnen blijven. Dat Perry zo'n geweldige kerel is en dat ze die Axel niet willen ontmoeten. Ik begrijp heel goed dat mijn droomvrouw het zwaar heeft. Ik heb het ook zwaar. Het is pijnlijk om haar verdriet te zien hebben. Ik vind het echter wel steeds vervelender dat er conflicten ontstaan tussen ons. We staan aan dezelfde kant. Toch?

Tot mijn grote schrik zie ik dat er geen hardhout meer in huis is. Dat kan natuurlijk niet op oudejaarsavond.

‘Hoeveel oliebollen zal ik halen, Veer?’

‘Maakt niet zoveel uit. Een paar oliebollen en een paar appelflappen. Kijk maar.’

‘Goed. Tot zo.’ Ik geef mijn vrouwen een kus en loop de deur uit. De oliebollen zijn zo gehaald, geen probleem. Het hardhout is moeilijker. Gelukkig vind ik een benzinstation die zakken hardhout buiten heeft liggen. Ik koop een grote zak en heb nu alles in huis voor een geslaagde oudejaarsavond. Het wordt mijn eerste in Den Haag. Het wordt de eerste met Joy en Vera. Het wordt voor Joy sowieso de eerste Oud en Nieuw.

Na de emotioneel zware dag voor Vera en mij, moet het vandaag een waardig afscheid van dit roerige jaar worden.

Als Vera Joy in bad doet, na haar avondhapje, stapel ik de houtblokken op in de haard. Vera heeft nog wat extra kaarsen neergezet in huis. De vensterbank staat vol en ook de schouw staat er vol mee. De kerstkaarten -die dit jaar geen standaardbegroetingen bevatten, maar heel veel lieve oprechte wensen voor het volgende jaar- hebben er voor moeten inschikken.

Wanneer Vera met een heerlijk ruikende Joy de kamer inkomt voor een slaapkusje branden alle kaarsen.

‘O, wat mooi. Kijk eens, Joy. Dat is mooi, hè, al die kaarsen?’ Ik geef Joy een kusje en neem haar van Vera over.

‘Mijn beurt,’ zeg ik lachend. Joy naar bed doen is een taak die we zoveel mogelijk om de beurt doen. Joy is inmiddels helemaal gewend aan mij en ik vind het heerlijk om met haar bezig te zijn. Helaas heb ik minder tijd met haar kunnen doorbrengen dan ik had gewild. Dat komt door het werk en door de weekenden met Fabio en Luca. Hierdoor ontstaat de band met Joy een stuk minder snel dan ik had gedacht.

Ik neem de tijd bij het naar bed brengen. Ik praat tegen haar over de knuffels in haar kamer en de natte sneeuw op haar schuine dakraam. Net als bij Fabio en Luca heb ik ook bij Joy inmiddels een heus avondtafeertje. De grote beer, die ik op het vliegveld bij onze eerste ontmoeting bij me had, speelt daarin een hoofdrol. Vera heeft naast de koffie een amaretto gezet en de oliebolletjes en appelflappen liggen op een grote schaal. Alle lichten in de woonkamer zijn uit. De kaarsen geven genoeg licht. Alles wijst er op dat dit een heerlijke avond met z'n tweeën gaat worden. We hebben uitnodigingen van Cas en Nicole en van Deon vriendelijk afgewimpeld. Deze eerste Oud en Nieuw willen we graag samen doorbrengen. Men begreep ons.

‘Wil je zo de haard aansteken, Ax?’ vraagt Vera als ik de kurk van een fles wijn trek.

‘Ja, tuurlijk. Doe ik zo.’

Ik zet twee glazen en een fles wijn neer en pak de extra lange lucifers van de schoorsteen. Geroutineerd steek ik de lucifers onder de houten blokken door en de papieren propjes vatten vlam. De lucifer gooi ik in het vuur. Binnen een mum van tijd zie ik een grote vlammenzee. Ik loop bij de haard weg om mijn glas wijn te pakken, die Vera in de tussentijd heeft ingeschonken.

‘Proost, Vera!’ zeg ik, ‘op dit vreemde jaar dat een dieptepunt kende en uiteindelijk toch nog helemaal goed kwam. En alvast op het volgende jaar dat nog veel mooier gaat worden.’

Ik tik mijn glas tegen dat van Vera, die met een moeilijk gezicht langs me kijkt.

‘Wat rookt die haard erg,’ zegt ze met bezorgde stem.

Ik draai me om en zie dichte rook de kamer in komen. In een reflex controleer ik of het schoorsteenluis niet toevallig dicht staat. Dat staat gewoon open. De rook wordt erger en ineens realiseer ik me dat het hout dat ik vandaag bij het benzinstation heb gehaald wel eens de boosdoener zou kunnen zijn. Dat is natuurlijk vochtiger dan het hout dat ik normaal gesproken in de warme droge supermarkt haal.

‘Doe iets, Ax!’ verwijt Vera.

Op hoge snelheid bedenk ik oplossingen. Hardop denkend deel ik die met Vera.

‘Blussen met water zorgt voor nog meer rookontwikkeling.

De blokken met een tang uit de haard halen en ze buiten neerleggen is geen optie want het balkon is van hout. We zouden een metalen bak moeten hebben. Maar die hebben we niet.’

Vera kijkt me ongeduldig aan. Axel heeft verkeerd hout gehaald, dus Axel zal dit probleem ook oplossen, lijkt ze te denken.

‘Het beste en veiligst lijkt me toch het te laten liggen.

Wanneer het hout droger wordt, wordt de rook minder.’

‘Dat kan toch niet, Ax! De hele kamer staat blauw.’

‘Wat moet ik dan? De brandende blokken uit het raam op straat gooien?’

‘Nee, natuurlijk niet. Maar je kunt dit toch zo niet laten doorgaan.’

‘Heb jij een beter idee?’ vraag ik geïrriteerd.

‘Nee, maar ik ga niet in die rook zitten. Dat is hartstikke ongezond.’

Vera loopt kwaad de kamer uit.

Het is oudejaarsavond, tien uur en ik zit met mijn winterjas in het open venster. Met een glas wijn in mijn hand kijk ik over donker Den Haag, waar over twee uur het vuurwerk de lucht in zal gaan. Ik had me mijn eerste Oud En Nieuw met Vera anders voorgesteld.

Ik pak een oliebol en kijk naar de blokken, die naar mate ze meer gaan branden minder gaan roken. Het valt inmiddels wel mee, vind ik. De ergste rook is al weg. Over een half uurtje zal het vuur branden zoals vertrouwd en zal ik Vera roepen, die nu op de slaapkamer televisie kijkt. De beste wensen.

‘Is het dan wat jij ervan verwacht had?’ vraagt Vera heel direct in onze zoveelste praat sessie.

‘Ik heb het heerlijk met je, Vera. Je geeft me een warm gevoel en je geeft me nog steeds het gevoel dat ik bijzonder ben. Ik kom met veel plezier thuis uit mijn werk. Onze gesprekken zijn diepgaand. Daar geniet ik van. En ik vind dat we heerlijk seksen.’ Onbewust denk ik aan de seksstatistieken, waarmee Vera in drie weken Tessa in negen maanden heeft verslagen. Aan de andere kant denk ik aan de ruziestatistieken. Dat is de andere kant van de medaille. Ik heb met Vera in drie weken vaker ruzie gehad dan met Tessa in vijftien jaar. De pieken zijn met Vera veel hoger, maar de dalen zijn veel dieper.

‘Daarnaast is het niet zo gek dat we af en toe een conflictje hebben. We hebben zoveel meegemaakt en zoveel te verwerken.’

‘Ik denk dat ik het zonder professionele hulp niet redt, Ax,’ zegt Vera breekbaar, ‘ik ben er te zwak voor.’
Ik pak haar stevig vast.

‘Dat geeft toch helemaal niet. Het is juist heel sterk van je dat je dat ziet en durft toe te geven.’

Vera huilt, zoals zo vaak sinds haar terugkomst in Nederland. Ik huil nu eens een keertje niet. Misschien zijn mijn tranen wel op.

‘Alles zit ook tegen, Ax.’

‘Ik weet het lieverd. Je hebt een schuldgevoel tegenover Perry. Je hebt heel veel medelijden met hem. Je hebt verdriet omdat je ouders je niet begrijpen en je niet steunen.’

Bij elke zin die ik zeg begint Vera iets harder te huilen.

‘En je ziet op tegen de confrontatie met je vrienden, omdat de meesten je al veroordeeld hebben.’

Vera klemt zich tegen me aan. Ik voel dat we ons hier doorheen kunnen slaan. Met of zonder professionele hulp. Het voelt zo goed om haar vast te houden.

Het is doodstil in huis. De televisie staat op *mute* en de wisselende beelden van MTV doen de amandelwitte muren van de kamer

kleuren. Soms doorbreekt een nagekomen snik van Vera de stilte. Roerloos kijken we beiden naar de bewegende beelden van videoclips, die er eigenlijk maar vreemd uitzien zonder muziek.

‘Daar was ik vorig jaar met Perry op vakantie,’ zegt Vera mistroostig. Ik zie beelden van Californië.

‘Mmm,’ zeg ik ten teken dat ik haar gehoord heb. Een beter antwoord heb ik niet.

Het is er mooi. Ik vraag me af of hun vakantie net zo mooi was.

‘Mis je hem?’ vraag ik recht op de vrouw af.

Vera draait zich van de televisie af zodat ik haar recht in haar ogen kan kijken.

‘Ja, ik mis hem, Ax,’ zegt ze en dikke tranen rollen over haar wangen.

Moet ik me zorgen maken? Moet ik kwaad zijn? Is dit verraad? Nee, natuurlijk niet. Dit is heel normaal. Ik weet precies wat ze bedoelt. Ik mis Tessa ook.

‘Ik mis Tessa ook.’

Even stopt het gehuil van Vera. Ze lijkt te schrikken van mijn opmerking.

‘Ja, ik mis Tessa ook. Althans...’ zeg ik met nadruk, ‘ik mis háár niet. Ik mis het vertrouwde. Ik mis het dat ze aan twee woorden genoeg heeft om me te begrijpen. Na zoveel jaren ben je zo op elkaar ingespeeld. Wij moeten dat nog helemaal opbouwen.’

Vera luistert aandachtig naar mijn theorie.

‘Vera, mis jij Perry en mis ik Tessa? Of missen we het vertrouwde? Het leven op de automatische piloot? Het leven waarbij je niet op je tenen hoeft te lopen, omdat de ander je zo goed begrijpt?’

Vera kijkt me met grote ogen aan. Zo lijkt ze het nog nooit te hebben bekeken.

‘Ik weet het niet, Axel.’

Haar snik verbeeld ik me niet nadat ze weer naar de televisie is gedraaid.

‘Vera, lieverd?’ vraag ik. Ik pak de afstandsbediening en zet de tv uit, waarmee ik haar aandacht heb.

‘Mis je Perry?’ vraag ik opnieuw. Vera hervat het huilen, waarmee ze eigenlijk mijn vraag beantwoordt. Godverdomme. Het kan toch niet zo zijn? Het zal toch niet zo zijn? Hebben we al die praat sessies besteed aan het onbegrip van haar ouders, de veroordeling van haar vrienden en het schuldgevoel naar Barbados, terwijl het probleem zo gecompliceerd niet is? Mist ze Perry zo erg dat ze spijt heeft van haar *move* naar mij? Het zal toch niet waar zijn?

‘Vera,’ zeg ik met trillende stem, ‘je blijft toch niet uit medelijden bij me, hè?’

Vera huilt, maar zegt niets.

Dit kan toch godverdomme niet waar zijn. Ontglipt mijn droomvrouw me? Is haar ongeluk voor een groot gedeelte opgebouwd uit spijt? Blijft zij bij mij uit schuldgevoel? Laat dit alsjeblieft niet waar zijn.

‘Als je bij mij blijft uit schuldgevoel en medelijden, dan zijn dat net zulke verkeerde motieven als destijds op Barbados.’

Ik kan niet geloven dat ik dit net heb gezegd.

‘Als je denkt dat je daar gelukkiger bent dan hier, dan moet je teruggaan.’

Help! Ik wil dit allemaal niet zeggen.

‘Ik heb zo’n puinhoop van mijn leven gemaakt, Ax,’ huilt Vera, ‘als ik op Barbados zit, dan mis ik jou en als ik hier ben dan mis ik Perry.’

Ik sta op, maar weet niet waarom. Alles tolt in mijn hoofd. Ik loop naar de keuken en pak de keukenrol. Zo lijkt het toch alsof ik met een doel ben opgestaan. Vera scheurt er een vel af en snuit haar neus.

‘Ik wil oud met je worden, Veer. Ik wil niets liever dan oud met je worden. Maar dan moet je wel honderd procent voor me gaan. Ik heb er niets aan dat je bij me blijft omdat het zo zielig voor me is als je terug zou gaan. Je moet bij me blijven omdat je meer van mij houdt dan van Perry.’

‘Ik hou ook van je.’

‘Dat weet ik, maar het moet meer zijn dan van hem.’

Vera snikt en geeft geen antwoord.

‘Vera,’ zeg ik rustig, ‘ik heb liever dat je bij hem zit en aan mij denkt, dan dat je bij mij zit en aan hem denkt.’

Kut. Wat zeg ik nou toch allemaal. Dit is een ticket naar Barbados. Dat wil ik helemaal niet. Ze mag niet bij me weg. Mijn wereld zou instorten. Maar toch sta ik achter mijn woorden. Vera heeft me stevig vast en lijkt vastbesloten op deze manier te laten zien dat ze bij mij wil zijn.

‘Als je serieus overweegt om terug te gaan,’ zeg ik bijna dreigend, ‘dan kun je beter nu gaan, dan over een half jaar. Nu heb ik nog niet zo’n sterke band met Joy zoals ik met Fabio en Luca wel heb. Maar die band wordt wel steeds sterker. Dus hoe langer je wacht, hoe meer ik het gevoel zal hebben dat je me mijn dochter afneemt.’

Als een vervelende drukke echo klinken die laatste zinnen door mijn hoofd. Ik kan niets anders concluderen. Ik heb zojuist een bom onder onze relatie gelegd.

‘Het is echt het beste, Ax,’ zegt Vera huilend als ik een laatste afscheidsoen geef. Mijn tranen zijn nu echt op. Ik trek de deur achter me dicht, omdat ik al de hele ochtend afscheid heb genomen. We zouden vandaag kennismaken bij Deon. Die afspraak stond al twee weken vast. Nu vertrek ik alleen naar Deon, terwijl Vera op de Prinsegracht achterblijft. Jurgen en Astrid komen haar vanmiddag halen. We hebben gisteren besloten dat Vera even een weekje bij hen logeert om tot rust te komen en om na te denken over haar -en eventueel onze- toekomst.

Deon doet amicaal open en omhelst me.

‘Hé, grote vriend. Lang niet gezien, gozer!’ roept hij en direct kijkt hij links en rechts.

‘Waar is je nieuwe vlam?’ vraagt hij verbaasd.

‘Lang verhaal,’ zeg ik timide.

‘Kom erin, man. Het is koud.’

Deon toont trots zijn nieuwe aanwinst in de keuken. Het is een Italiaans espressoapparaat. Net zo een als in de keuken van Wright4U.

‘Maar...vertel,’ zegt hij ongeduldig terwijl hij aan de slag gaat met het nieuwe apparaat.

Ik hou het bij een korte versie, want ik ben een beetje praatmoe van de sessies van de laatste maand.

‘Dus toen heb ik gezegd dat ik liever heb dat ze daar zit en aan mij denkt, dan dat ze hier zit en aan hem denkt.’

‘Ja,’ zegt Deon op een toon waaruit blijkt dat hij dat met me eens is.

‘En gisteravond hebben we besloten dat ze even een week op neutraal terrein gaat zitten om na te denken.’

‘Waar is ze dan heen?’

Ik kijk op de klok.

‘Ze wordt zo opgehaald door Perry’s broer.’

‘Wat? Noem je dat neutraal terrein? Die staan toch aan zijn kant?’

‘Volgens Vera zijn het heel fijne mensen en voelt ze zich daar thuis.’

‘En nu?’ vraagt Deon.

‘Nu?’ zeg ik langzaam omdat ik eigenlijk het antwoord niet heb, ‘nu is het afwachten.’

‘Jezus, Ax,’ zegt Deon boos, ‘dit moet toch een keer eindigen?’

‘Dit gaat ook eindigen,’ zeg ik vastberaden.

‘Wat wil jij dan?’ vraagt Deon.

‘Heel simpel. Ik wil gewoon dat ze er achter komt dat ze bij mij gelukkiger is en volgende week onvoorwaardelijk voor mij kiest. En ze leefden nog lang en gelukkig.’

‘Ja, maar het is niet voor niets dat ze twijfels heeft,’ zegt Deon confronterend.

‘Nee, dat klopt,’ zeg ik bitter, ‘maar vergeet niet dat ze van dertig graden tropen in de natte sneeuw kwam, dat ze van een vrijstaand huis met patio drie hoog achter in Den Haag kwam, dat ze van een vent met een topsalaris naar...’

‘Maakt allemaal geen hol uit, Ax,’ onderbreekt Deon me fel, ‘als je echt van elkaar houdt, dan is dat allemaal ondergeschikt!’

‘Klopt!’ geef ik hem toe, ‘je hebt helemaal gelijk. Maar haar ouders willen mij niet zien en steunen haar niet. Haar vrienden veroordelen haar. Kijk, Deon, als je alles zo even op een rijtje zet is het een aardige optelsom. Dan zit er wel erg veel tegen.’ Deon denkt even na.

‘Toch zou liefde sterker moeten zijn.’ Zijn toon heeft iets van een slotakkoord.

‘Misschien is dat dan toch onvoldoende aanwezig, Deon.’

Ik haal Fabio en Luca bij mijn ouders op. Ze hebben daar een paar dagen gelogeed.

Als ik thuiskom, zie ik dat het hele huis grondig is schoongemaakt. Op tafel ligt twee honderd euro met daarop een gele memo geplakt:

Lieve Axel,

Ik heb een bericht bij Cas en Nicole ingesproken. Ik heb geen gelegenheid gehad nog andere mensen te bellen. Morgen bel of mail ik alle anderen. Het geld is voor jou, als bijdrage in de kosten en zo... Jurgen zit op me te wachten. Ik moet gaan. Dag lieverd, ik hou van jou. Hou je haaks! Denk ook eens aan de negatieve kanten van mij. Wellicht helpt dat.

Kus, Vera

Ik heb geen zin om al mijn collega's weer lastig te vallen met de zoveelste wending in het Axelverhaal. Ze zouden slecht over Vera kunnen gaan denken en dat wil ik niet. Gisteren lieten Cas en Nicole ook al weten dat ze het inmiddels gehad hebben met Vera's wispelturige karakter. Het is gek, want hoe bewust ik me er ook van ben dat Cas en Nicole het allerbeste met me voor hebben en er alles aan doen om mij geen pijn te laten hebben, kan ik maar moeilijk slechte dingen over Vera horen. Liefde maakt inderdaad blind.

Tussen Vera en mij is weer eens een fysieke afstand. Het voelt een beetje als de Barbados-periode. Ik ga maar weer eens mailen.

-----Original Message-----

From: Axel Faase [afaase@casema.net]

To: "barbatopper@hotmail.com" <barbatopper@hotmail.com>

Subject: Neem de tijd

Lieve Vera,

Voor de zoveelste keer is er onzekerheid. Onzekerheid over mijn (onze) toekomst. Ik vind onzekerheid onprettig. Dat heb ik je eerder verteld. Ik ben het laatste etmaal mezelf continu aan het afvragen wat er is gebeurd en hoe dit verder zal gaan. Om te beginnen wil ik je zeggen dat niets in deze mail door mij geschreven is om je op bepaalde gedachten te brengen die in mijn voordeel zouden zijn of om te manipuleren. Of is dat hetzelfde?

Ik zal je eerst even schetsen hoe mijn weekend er uit zag. Deon was verrast dat ik alleen was. Ik heb met hem gesproken over de laatste ontwikkelingen. Ik heb veel steun aan hem.

Mijn ouders waren eveneens verbaasd dat ik alleen was. Ze hebben niet zo veel gezegd, maar met name aan mijn moeder zag

ik dat ze erg verdrietig was en met me te doen had. De uitleg ontging Fabio niet en die begon dus vragen te stellen in de auto. 's Avonds heb ik Pascal gebeld. Ook hij staat klaar voor me. Zondagochtend belde Nicole. Ik heb haar bijgepraat en gezegd dat ik het erg prettig zou vinden als jullie elkaar zouden ontmoeten. We waren het er over eens dat het initiatief bij jou moet liggen. Aan het einde van de ochtend heb ik Stef gebeld om te vragen of ze 's middags thuis zouden zijn. Ze hadden al andere plannen. En passant werd gevraagd of het goed met me ging. Ik kon niet liegen en ratelde de laatste stand van zaken er uit. Ik kreeg een reactie van medeleven in de trant van 'ik dacht dat die gijbeker al leeg was?'

Aan het begin van de middag ben ik met Fabio en Luca naar het strand gegaan. Scheveningen. Slecht als ik ben heb ik de mannen getraakteerd op 'Happy Meal'. Ik gooi het op compensatiegedrag. Ik had het gevoel dat ze niet zo veel aan me hadden gehad dit weekend. Op de boulevard liep Luca naar een open telefooncel en pakte de hoorn. Dit tafereeltje ken ik van hem. Hij doet dat altijd wanneer hij een telefooncel ziet. Ik was echter wel verbaasd dat hij zei: 'Even Vera bellen.' Geloof me, lieverd, ik wil niet intimideren. Het gebeurde echt. Het gevolg was dat ik huilend over een veel te drukke boulevard liep. Eenmaal thuis heb ik mezelf gedwongen tot kwaliteitstijd met de jongens en dus verstoppertje gespeeld, gestoeid en geplaystationd. Na het eten zijn ze lang in bad geweest. En ze gingen makkelijk slapen.

Ik wil even terug naar december. Het eind-goed-al-goed-gevoel dat ik tijdens onze eerste twee weken had werd snel overschaduwd door jouw verdriet. Heel begrijpelijk. Als je niet verdrietig zou zijn na wat er is gebeurd, zou dat niet goed zijn. Ik heb geprobeerd er voor je te zijn. Mijn verdriet (minder groot en voor een gedeelte verwerkt) heb ik daar graag voor opzij geschoven. Er was een uitzondering. Dat was 27 december (de verkeringsdag). Op zich ging dat wel, maar de confrontatie op die avond na het thuisbrengen van 'mijn mannen' liep emotioneel uit.

Ons conflictje van de dag ervoor had hier misschien wel mee te maken. Ik weet dat niet zeker. Het was niet zozeer het feit dat we een conflictje hadden, maar meer de frustratie niet weten hoe te handelen. Op dat punt miste ik Tessa, of liever gezegd: miste ik het vertrouwde. Als je vijftien jaar een relatie hebt, heb je aan een half woord genoeg en weet je precies wat je ten tijde van conflicten moet doen, moet zeggen of juist niet. Bij jou heb ik dat (nog) niet. Dit moet groeien. Ik kwam die avond geëmotioneerd thuis en jij was er voor me. Ik heb heerlijk kunnen huilen bij je en het luchtte op. Dit was volgens mij één van de weinige keren dat ik nog een nasleepje had van mijn verdriet.

Ik zag hoe je er steeds slechter aan toe aan het raken was. Elke keer bij thuiskomst uit het werk hoopte ik dat je niet al te verdrietig zou zijn. Jouw opmerkingen er niet al te best aan toe te zijn waren altijd open deuren. Ik zie het aan je. Er is zoveel gebeurd en er zit zoveel tegen dat ik denk dat je hier alleen uitkomt wanneer je jezelf weer recht in de ogen kunt kijken. Je zit nu te vol schuldgevoel en verdriet. Er is niets dat ik tegen je kan zeggen dat dat verandert of zal verminderen. Ik denk nog steeds dat gesprekken met vrienden je in de goede richting zullen leiden. En dan heb ik het niet over een goede richting qua keuze, maar qua acceptatie. Ik vind Jurgen en Astrid een goed voorbeeld. Zij accepteren je eerder genomen stappen. Dat blijkt wel uit het feit hoe ze je steunen en helpen. Zij zijn qua acceptatie van het hele 'verhaal' verder dan jij en dat is opmerkelijk. Zij staan namelijk dichterbij 'het slachtoffer'. Want in hun slechtste scenario zien ze jou en Joy nooit meer en Perry wel. Om over bloedverwantschap maar te zwijgen. Ik denk dat de basis voor jouw verwerking ligt bij de acceptatie. Want als er acceptatie is, is er minder schuldgevoel. Bij mij verdween een groot gedeelte van het schuldgevoel toen ik hoorde dat Tessa een nieuw vriendje had. Dat heeft mij geholpen in het 'rouwproces'. Er kwamen wel weer andere vervelende gevoelens voor terug, maar dat is een zijstraat.

Schuldgevoel over het feit dat Tessa en met name mijn jongens in een veel minder huis in een waarschijnlijk veel mindere buurt zouden moeten gaan wonen bleef wél aanwezig. Met het bericht van afgelopen week dat Tessa een huis heeft gevonden en dat het in een goeie buurt staat, ben ik in het verwerkingsproces weer een stapje verder. Zo werkt het. Ik heb met mijn stap Tessa, Fabio en Luca naast emotioneel, ook materieel en financieel benadeeld. Bij jullie ligt dat anders. Materiële en financiële schade is er voor Perry nauwelijks. Ik realiseer me heel goed dat de emotionele schade voor hem veel groter is dan die voor Tessa is. Er zal vanaf Barbados waarschijnlijk niet snel het bericht komen dat Perry heeft gedate met een leuke buurvrouw, omdat hij er veel slechter aan toe is dan Tessa in september. Maar wat zou het me goed uitkomen als het wel zou gebeuren. Omdat ik uit ervaring weet wat dat met jou doet.

Ik weet dat ik een goeie en leuke vader ben voor mijn jongens. Ze hebben vandaag allebei weer tegen me gezegd dat ze me heel lief vinden. En ik weet dat ik een goeie en leuke vader voor Joy zal zijn. Ik heb weinig 'quality time' met haar gehad, maar ik voel dat de verbondenheid en het vadergevoel met de dag ietsje sterker wordt (al gaat het langzaam). Het is een kwestie van weken, hooguit maanden, dat ik voor Joy hetzelfde voel als voor Fabio en Luca. Dat jij voor Fabio en Luca nooit dezelfde gevoelens zult hebben als voor Joy neem ik je niet kwalijk. Het moederschap zal altijd een extra dimensie blijven geven. Voor mij ligt het natuurlijk anders; Tessa heeft twee kinderen, jij hebt er één en ik heb er drie.

Ik heb geen probleem met onze verschillen en de nog te hebben conflicten. Misschien denk ik te simpel, hoor, maar hét gevoel tussen ons voelt bij mij gewoon erg goed. Ik heb je eerder gezegd dat je me een heel bijzonder gevoel geeft. Dat is je ook de afgelopen periode weer gelukt. Ik voel me trots als ik je kan voorstellen aan mijn ouders en mijn broer. Ik voel me geweldig

(en heel gelukkig) als ik zie hoe je met mijn jongens omgaat. Kortom: hét gevoel is aanwezig. Heel sterk aanwezig. Volgens mij maakt dat, dat alles te overwinnen is, alles te verwerken is en alles van elkaar te accepteren is. Als het gevoel er maar is. Dat is wat mij de laatste twee dagen zo enorm heeft bezig gehouden. Zo denk ik erover.

Ik heb je gezegd dat je heel goed na moet denken. Dat vind ik nog steeds. Eigenlijk moet je natuurlijk eerst tot jezelf komen. Pas dan moet je goed gaan nadenken en pas dan moet (en kan) je gaan beslissen over je toekomst. Zorg ervoor dat je zult beslissen over jouw toekomst. Niet over mijn toekomst en, nee, ook niet over de toekomst van Perry. Het gaat om jou. Jij moet jezelf een paar vragen stellen.

Kun je met mij (en onze verschillen) leven?

Kun je met mij (en de bijbehorende financiële stap terug) leven?

Kun je met Perry (en de bijbehorende geschiedenis) leven?

Wordt je leven met Perry gelukkig genoeg, of zul je teveel aan mij blijven denken?

Wordt je leven met mij gelukkig genoeg of zul je teveel aan Perry blijven denken?

Je zult zelf ongetwijfeld nog veel meer vragen hebben. Het gaat hier om jou! Niet om mij, niet om Perry, nee zelfs niet om Joy. Joy is namelijk maar bij één ding gebaat; een gelukkige moeder.

Als jij voor mij kiest en altijd in je achterhoofd zal twijfelen of je er wel goed aan gedaan hebt, dan is dat voor mij onacceptabel en heb ik liever dat wij geen relatie hebben. Mijn partner gaat 300% voor mij en ik ga 300% voor mijn partner. Ik wil je heel erg graag enorm gelukkig maken, maar je moet er wel voor open staan. Je bent intelligent genoeg om te weten dat geluk 'm niet zit in materie of geld. Toch is het heel menselijk en logisch dat je de huidige situatie (Prinsegracht) vergelijkt met Barbados. Of je nou ontbijt met regen tegen het raam of ontbijt op je patio. Of je nou 's middags door de Haagse kou wandelt of de Caraïbische zon? Het zijn nogal wat verschillen. Ik wil je hierover alleen zeggen

dat dit een tussenstap is. Onze toekomst ligt elders. Niet aan de Prinsegracht, maar in een huis (in een buurt, in een stad) dat we samen hebben uitgezocht.

Ik kan Perry niet vervangen. Wil ik ook niet. Als jij mij constant (bewust of onbewust) vergelijkt met Perry, dan komen we er niet. Ik ben anders dan hij. Jij bent anders dan Tessa. Bovenstaande, en zeker het stellen van de vragen aan jezelf, zou een buitenstaander doen denken dat het mij allemaal niet uitmaakt waarvoor je zou kiezen. Lieve Vera, neem nou alsjeblieft één ding van me aan; ik wil niets liever dan oud met je worden. Met jou en Joy. En vier dagen per maand met z'n vijven.

Het was alweer even terug dat ik je een serieuze mail stuurde. Toen zat er een oceaan tussen. Nu is de fysieke afstand dan misschien minder groot; het voelt bijna hetzelfde. Ik kan je niet aanraken, omhelzen, wakker schudden, kussen, strelen of masseren. Dat brengt toch weer iets machteloos met zich mee. Laat je hier alsjeblieft niet door leiden en neem de tijd die je nodig hebt. Ik hou van je. Ik mis je.

Kusjes, Axel

Vera neemt haar taak serieus. Ik heb geen antwoord ontvangen op de lange mail, die ik haar vorige week heb gestuurd. Ik heb inmiddels met bijna iedereen gesproken. Bijna iedereen neemt mij in bescherming en zegt daardoor dingen die ik eigenlijk niet wil horen.

Stef, die bij me was vanwege de verzekeringen, zei dat ik niet met me moet laten dollen. Dat ik geen spel met me moet laten spelen. Ik weet dat Vera geen spel speelt. Ik weet dat Vera hard nadenkt over haar toekomst en dat ze het daar niet makkelijk mee heeft. Na de mail van vorige week maandag heb ik er nog een paar korte overheen gestuurd. Er is geen reactie gekomen. Ik weet niet of dat een goed of een slecht teken is, maar ik vrees het ergste. Zou ze al een terugkeer naar Barbados aan het voorbereiden zijn? Ik voel me verschrikkelijk klote, dus bel ik Nicole.

‘Hallo topper,’ zegt Nicole mistroostig, ‘trek je het nog een beetje?’

‘Maak daar maar tobber van,’ zeg ik cynisch.

Nicole lacht. En ze heeft gelijk ook. Misschien moeten we er maar om lachen.

‘Ik smacht naar het einde van de film, Nicole. En niet zozeer omdat ik benieuwd ben naar de ontknoping, maar omdat ik het een veel te langdradige film vind worden.’

Nicole lacht vol medeleven om mijn metafoor.

‘Weet je, Nicole, eigenlijk heb ik meer met haar te doen dan met mezelf. Al voel ik me wel machteloos en heb ik het idee dat ik gefaald heb.’

‘Doe normaal, Ax,’ zegt Nicole fel, ‘jij hebt niet gefaald, hoor. Ze is maar zo kort bij je geweest en ze was al in zo'n slechte gemoedstoestand, dat je eigenlijk niet eens de mogelijkheid hebt gehad om echt iets voor haar te betekenen. Ze was nog helemaal niet toe aan een nieuwe start. Ze moet eerst de oude situatie nog beëindigen. Ik denk dat het tijd wordt dat ze eindelijk eens haar leven op een rijtje zet en afrekent met alles wat gebeurd is. In de

toestand waarin ze nu verkeert is het waarschijnlijk ook beter voor jou dat ze even niet bij je woont. In deze gemoedstoestand zou je misschien iets moois in de kiem smoren.’

Wat is het toch heerlijk om met Nicole te kunnen praten. Ze zegt altijd zulke wijze dingen.

‘Ja, je hebt gelijk. Het was de laatste tijd ook niet echt geweldig. Ze was er steeds slechter aan toe. Kleine conflictjes, waarvan ze dan weer erg veel spijt had. Het is inderdaad goed om in deze fase even niet bij elkaar te zijn, maar ik mis haar wel.’

‘Ja, natuurlijk mis je haar. Dat is logisch, Ax.’

‘Weet je, Nicole,’ zeg ik schaamtevol, ‘wat zo gek is?’

‘Nou?’

‘Ik vraag mezelf serieus af waaraan ik nu het meeste behoefte heb.’

‘Hoe bedoel je dat?’

‘Ik vraag me af of ik behoefte heb aan Vera of dat ik behoefte heb aan duidelijkheid. En ik denk dat ik op dit moment het hardst toe ben aan duidelijkheid. Alles is beter dan deze situatie. Dus ook haar bericht dat ze teruggaat.’

‘Dat kan ik me heel goed voorstellen, Ax.’

‘Maar zo mag ik helemaal niet denken, want ik zit veel te dicht bij een gelukkige toekomst met mijn droomvrouw en mijn prachtige dochter. Ik moet geduld hebben.’

‘Lieverd, ik kan heel goed begrijpen dat je inmiddels een beetje gaat twijfelen aan wat je zelf wilt. Ik denk dat je een Vera wil, die écht voor jou kiest. Dat veroorzaakt ook je twijfel, want die Vera heb je nog niet gezien. Misschien dat je liever alleen blijft dan samen met een vrouw die nu voor je kiest, maar waarvan je niet zeker weet wat ze morgen of overmorgen wil.’
Ik denk na over die laatste zinnen.

‘Bedankt, Nicole.’

‘Graag gedaan, topper.’

‘We bellen.’

Ik hang op en zie dat ik een gemiste oproep heb. Die heb ik inderdaad gemist. Het nummer herken ik niet, maar mijn voicemail is ingesproken:

‘Hoi, Ax, met Vera. Wil je terugbellen op dit nummer? Doei.’

Ik wacht de telefoonstem af.

‘Om terug te bellen kies 3, om het bericht nogmaals te...’

Ik druk de 3 hard in.

‘Met Vera van Wingerden.’

‘Hoi lieverd met mij.’

‘Hoi’, zegt Vera geschrokken.

‘Hoe is het, Veer?’

‘Niet goed, Ax,’ hoor ik haar zachtjes snikken, ‘ik heb een beslissing genomen.’

‘En ik moet me zorgen maken?’ vraag ik naar de bekende weg.

Vera huilt en in de verte hoor ik haar *ja* zeggen.

Ik wil de verbinding niet verbreken, maar weet ook niet wat ik nog moet zeggen. Ik heb mijn duidelijkheid, maar het voelt veel minder bevrijdend dan ik had gedacht. Dit is het. Ik weet het zeker. Ik heb bizarre wendingen met deze vrouw meegemaakt, maar dit is onmogelijk nog omkeerbaar. Ze heeft twaalf dagen nagedacht over deze beslissing. Al die tijd heeft ze geen contact met me opgenomen. Haar besluit staat vast. Het is over.

‘Ik vlieg vrijdag terug naar Barbados, Ax,’ snikt Vera in mijn oor, ‘en ik wil je graag morgen nog even zien.’

Op het afgesproken tijdstip rijdt de trein uit Rotterdam station Hollands Spoor binnen. Vera ziet er slecht uit. Zodra ze me ziet, begint ze te huilen. Ze zoent me voorzichtig.

‘Zullen we wat gaan eten?’ stel ik voor. Als dit dan onze laatste avond is, laten we het dan maar in stijl doen. De hele dag heb ik al nagedacht welk restaurant hier het best geschikt voor is.

‘Dat kan ik niet, Ax. Kunnen we naar je huis gaan?’

Haar gedrag lijkt op die andere keer dat we elkaar zagen vlak voordat ze naar Barbados ging. Ook nu begint ze steeds te huilen als ze naar me kijkt. Bij het wachten op de tram en ook in de tram gaat dit door.

Als we mijn huis binnenstappen, weet ik eigenlijk niet zo goed wat ik met deze avond aan moet. Natuurlijk heb ik een aantal vragen, die ik nog beantwoord wil hebben. Maar vooraf had ik gerekend op een etentje en nu kijken vier ogen elkaar ongemakkelijk aan op de Prinsegracht.

‘Zal ik een blikje ragout warm maken?’ zeg ik spottend.

Een klein lachje verdrijft een snik.

‘Gelukkig, je kunt nog lachen.’

‘Je hoeft niets te maken, Ax. Ik kan geen hap door mijn keel krijgen.’

‘Koffie dan?’

‘Ja, graag.’

Vera komt langzaam bij zinnen. De keukenrol staat naast haar op de bank.

‘Je logeert dus niet meer bij Jurgen en Astrid?’

‘Nee, ik logeer bij een vriendin in Rotterdam. Zij past nu op Joy. En morgen brengt ze ons naar het vliegveld. Wil je me vanavond naar haar huis brengen? Dan hoef ik niet met de trein terug.’

‘Ja, natuurlijk,’ zeg ik direct.

Vera kijkt naar de open haard, die er niet gezellig uitziet omdat die niet brandt. Het lijkt me geen geschikte gelegenheid om hem

nu aan te steken. Alhoewel. Samen met een plak cake en de bedompte sfeer zou het goed kunnen doorgaan voor een crematie.

‘Je hebt vast wel wat vragen, Ax,’ zegt ze zachtjes.

‘Ja, die heb ik zeker.’

Vera zucht zenuwachtig.

‘Je wilt vast weten waarom?’

‘Ja. Ik wil inderdaad weten waarom. Ik wil weten of ik iets verkeerd heb gedaan of dat je er achter bent gekomen dat ik toch eigenlijk wel tegenvallend in de praktijk. Of...’

‘Nee, nee, Ax. Het ligt niet aan jou. Echt niet.’ Vera snikt weer.

‘Waarom dan?’

Vera heeft moeite met het beantwoorden van deze confronterende vragen.

‘Ik mis Perry.’

‘Je houdt dus meer van hem dan van mij?’

Vera geeft antwoord door harder te gaan huilen.

‘Ik mis Perry,’ zegt ze na lang snikken.

Hier zal ik het mee moeten doen.

‘Ja, en dan Joy. Hoe gaat dit? Daar heb ik nog wel wat vraagjes over.’

‘We kunnen elkaar niet meer zien, Ax,’ zegt Vera huilend.

‘Dat had ik al ingecalculeerd.’

‘Perry heeft een paar eisen gesteld.’

‘Ook dat heb ik ingecalculeerd, Vera.’

Vera huilt, omdat ze weer aan het eisenpakket denkt.

‘Je ziet Joy nooit meer,’ zegt Vera heel zacht en verdrietig.

Vervolgens slaat ze haar armen om mijn nek en huilt ze luidruchtig in mijn oor.

‘Hij wil het niet, Ax. Hij wil het niet!’

Ik haal troostend mijn hand door haar haar. Langzaam wordt haar gesnik minder en als het bijna helemaal is gestopt, kijk ik haar aan. Ze is aan het einde van haar Latijn. Mijn vragen zijn pijnlijk voor haar. Het liefst doe ik haar niet nog meer pijn, maar ik kan niet met vragen blijven rondlopen. Het moet gevraagd worden.

‘Gaan jullie Joy ooit vertellen dat Perry de vader niet is?’
Als een vulkaan barst Vera uit haar voegen. Ik wist niet dat tranen in zulke grote hoeveelheid konden vloeien. Deze vraag had ze verwacht, dat merk ik. Misschien had ze gehoopt dat ik hem niet zou stellen, maar dat zou naïef zijn en dat is Vera niet. Ze is even niet in staat antwoord te geven. Ik pak een glas water en troost haar weer.

‘Perry wil het niet.’

‘Wat?’ zeg ik vol onbegrip, ‘dat meen je toch niet, hè?’

‘Perry heeft gezegd dat Joy nooit mag weten dat hij haar vader niet is.’

‘Maar dat is toch belachelijk, Vera? Kom op, zeg! Heel mijn familie weet het, heel jouw familie weet het, heel zijn familie weet het, al mijn collega’s bij Wright4U weten het, al onze ex-collega’s van de Gemeente Delft weten het, al mijn vrienden weten het, al jullie vrienden weten het. Je denkt toch niet dat Joy hier nooit achter komt?’

Vera huilt, omdat ze weet dat ik gelijk heb.

‘En als je het Joy niet vertelt en ze komt er via een andere weg achter, dan zal ze je dat heel kwalijk nemen. En dan kan de moeder-dochter band ernstig verstoord raken.’

‘Ik wil het wel vertellen, maar het mag niet van Perry.’

‘Heb je je daarbij neergelegd?’

‘We hebben het er niet zo lang over gehad.’

Ik geef het op. Ik weet en zie aan Vera’s reactie dat we het eigenlijk met elkaar eens zijn, maar dat ze eieren voor haar geld heeft gekozen.

Alles wat ik zeg, heeft ze zelf ook al bedacht. Ik weet dat ik haar niet op andere gedachte kan brengen. Vera op andere gedachten brengen is nooit mijn specialiteit geweest en bovendien realiseer ik me maar al te goed dat Perry de eisen heeft gesteld bij een terugkeer naar het eiland. Ik ben klaar. Mijn vragen zijn beantwoord.

Ik schenk twee koffie in en geef er een aan Vera, die rustiger wordt omdat het vragenvuur voorbij is.

‘Het was mooi, hè, Veer,’ zeg ik melancholisch.

Vera knikt.

‘Ik zal je nooit vergeten, Ax. Ik zal altijd op een bepaalde manier van je blijven houden.’

‘Dat is wederzijds, topper.’

Ik neem een slok koffie en krijg steeds meer het idee dat alles op een goede manier wordt afgesloten. Ik ben in al die tijd niet verdrietiger geweest dan nu, maar het is heerlijk om Vera weer te zien. Het bericht van haar terugkeer heeft me helemaal gesloopt, maar nu ik de antwoorden heb en de duidelijkheid, weet ik dat het ooit weer goed komt met me. Ik kan niet verklaren waarop dat gevoel gebaseerd is.

‘Zullen we in bed gaan liggen, Ax. Ik wil met je in bed liggen.’

Ik geloof mijn oren niet. Zei ze dat nou echt? Blijft deze vrouw me zelfs nu nog verbazen? Is dit met voorbedachten rade? Heb ik de hele dag aan verschillende gepaste restaurants gedacht om in stijl af te sluiten en sluiten we in bed af?

‘Dat is goed, toppertje,’ zeg ik zo lief mogelijk.

Vera kleedt zich helemaal uit en gaat onder het dekbed liggen. Ik doe hetzelfde en Vera kruipt dicht tegen me aan. Nog één keer voel ik haar heerlijke lichaam tegen me aan. We blikken terug op alle positieve momenten van de afgelopen tweeënhalf jaar. We lachen soms om vervolgens weer even te huilen omdat we ons realiseren dat al dat mooie niet meer terugkomt.

‘Je hebt mijn leven veranderd, Vera,’ zeg ik onverwachts.

‘Je doet het allemaal zelf. Je hebt het in je.’

‘Maar jij hebt het me laten zien,’ zeg ik, ‘bedankt.’

‘Graag gedaan, Ax.’

We liggen heerlijk en ik realiseer me dat ik nog iets moet zeggen.

‘Nog nooit heeft een vrouw me zoveel pijn gedaan, Veer.’

Vera schrikt, terwijl ze weet dat het zo is.

‘Maar,’ vervolg ik, ‘ik heb ook nog nooit zoveel van iemand gehouden. Dat is toch gek? De persoon die me het meeste pijn

heeft gedaan is dezelfde als de persoon die me het gelukkigst heeft gemaakt.’

Vera geeft me een lieve troostende zoen als antwoord.

Van de hotelkamer van hotel Armada komen we via Zillion in Antwerpen en ons plekje in het weiland uiteindelijk bij Disney uit. We glimlachen allebei bij het herleven van deze herinneringen. Vera had helemaal gelijk. In bed liggen is een veel betere afsluiting dan chique dineren.

Onverwacht verplaatst een hand met lange nagels zich over mijn buik naar beneden. Vera draait zich een beetje omhoog, zodat ze me goed kan aankijken met haar behuilde gezicht. Langzaam brengt ze haar mond naar de mijne. Na een hartstochtelijke zoen, is ze vastbesloten.

‘Ik wil het nog één keer, Ax.’

Ze kijkt me afwachtend aan tot ik knik. Dan verdwijnt langzaam haar hoofd onder de dekens.

We doen alles. Ook hier lijkt het een herbeleving van alles dat we hebben meegemaakt. We realiseren ons dat dit de laatste keer is. Daardoor is het super en doen we er lekker lang over. Als ik uiteindelijk klaarkom, begint Vera te huilen.

Als een klap van ontzuivering schiet er van alles door me heen. Ik krijg last van mijn geweten. Kon dit wel? Djiezus, wat hebben we gedaan? Wie gaat er nou aan het einde van hun relatie afscheidsneuken?

‘Ik zal je missen en ik zal dit missen,’ doorbreekt Vera snikkend mijn gedachten. Door deze opmerking weet ik dat het goed was wat we deden, zoals bijna alles goed was wat we in het verleden deden.

‘Dit neemt niemand me af,’ voegt Vera er mompelend en verbitterd aan toe. Ze lijkt zich te hebben afgezet tegen het eisenpakket van haar man. Zo komt het op mij over. Terug naar het eiland, maar nog één keer goeie seks. Het streelt mijn ego. Wie veroordeelt ons? Ten eerste weet niemand dit en ten tweede hebben we ons gevoel gevolgd. En dat is altijd goed.

Naar mate Rotterdam dichterbij komt, wordt Vera steeds bedrukker.

‘Je moet hier links, Ax.’ Ik stuur mijn auto naar de plek, die Vera aanwijst.

‘Hier is het,’ zegt ze wezenloos.

‘Oké,’ zeg ik, omdat ik niets beters weet te zeggen.

‘Afscheid hebben we al genomen, hè?’

‘Ja,’ zeg ik kort om zo min mogelijk mijn gekrenkte stem te laten horen, al heb ik geen idee waarom ik me groter voorhoud dan ik me voel.

‘Dan ga ik maar, Ax.’

‘Ja.’

‘Dag, topper.’ Vera geeft me een laatste zoen op mijn wang en stapt de nacht in.

‘Dag collega,’ zeg ik terug. Ze heeft het niet gehoord. De deur van de auto is al dichtgeklapt. Ik kijk hoe Vera een sleutel in de deur van een afgesloten portiek doet en naar binnen gaat. Ze kijkt niet meer om. Achter het smalle ruitje in de deur zie ik een schim de trap oplopen. Ik buig me over mijn stuur en kijk naar boven. Achter een van die donkere ramen ligt Joy. Ik zal haar nooit meer zien. Ze vertrekt morgen naar haar nepvader. Ze zal ongetwijfeld blij zijn hem weer terug te zien. Vera gaat het nog lastig krijgen, denk ik. Ze start straks alweer met een leugen, want ik neem aan dat onze bedscène van vanavond niet op de onderhandelingstafel heeft gelegen.

Als er een koude rilling over mijn rug loopt, realiseer ik me dat ik in deze straat in Rotterdam Noord niets te zoeken heb. Ik start de auto. Voordat ik wegrijd, kijk ik nog één keer naar boven. Ik weet niet eens waar ik moet kijken. Toch zeg ik hardop: ‘Dag Joy. Het beste.’

Hier komt dankbaarheid van

Hier komt stront van is een fictieve roman. De personages in deze roman zijn samengesmolten karakters van vele personen uit mijn heden, verleden en fantasie. Toch is het ondenkbaar en bijzonder arrogant dat iemand zich herkent in een van de personages. De cafés en restaurants daarentegen zijn niet fictief. Integendeel. Ze hebben stuk voor stuk, mede dankzij mijn regelmatige bezoeken, serieus bestaansrecht.

Deze roman was er niet gekomen zonder een aantal personen.

Mijn vader. Hij is mijn grootste voorbeeld en inspirator. Het voelt dan ook goed om min of meer in zijn voetstappen te zijn getreden en tegelijkertijd droevig dat hij dit niet heeft mogen meemaken. Jeroen. Hij geloofde al in mijn roman voordat er een letter op papier stond.

Ieder heeft op zijn of haar eigen manier een bijdrage geleverd aan de totstandkoming van deze roman. Zij weten zelf op welke manier dat was.

Dit zijn Mauro, Dario, Annie, Raymond, Ruud, Ingrid, Sandra, René, Peter, Marc, Paulus, Ron, Nol, Brenda, Eline en Marleen.

Twee personen zijn zelfs hulpzaam geweest, zonder dat ik hen ooit ontmoet heb: Stephen Covey en Raymond v.d. K.

Speciale dank gaat uit naar mijn redactie. Titika Papaikonomou, Karin de Man, Ana Henriques en Aranka Blokker.

www.michaelhalve.nl

www.michaelhalve.nl